

В. КОСАРЕНКО-КОСАРЕВИЧ

МОСКОВСЬКИЙ
СФІНКС

*Д-р. Лектор: Ярослав Романюк
3 му кітень в образе*

Василь Косаренко-Косаревич
ВАСИЛЬ КОСАРЕНКО-КОСАРЕВИЧ

**МОСКОВСЬКИЙ
СФІНКС**

МИТ І СИЛА В ОБРАЗІ СХОДУ ЕВРОПИ

Повне видання

Накладом Автора

Нью Йорк 1957.

Copyright by Vasyl Kosarenko-Kosarevych

Ця книжка присвячена:

Усім людям волелюбної і гуманітарної настанови.

Усім, хто бажає жити без чужовлади і страху.

Друк: R. KRUPKA & A. BILAN — 114 St. Mark's Pl., New York 9, N. Y.

„Любов до правди не сміє боятися навіть наймогутніших”.

Віктор Голланц

СЛОВО ДО ЧИТАЧА

Те, що подане в цій книзі, є вислідом безпосередніх досвідів немосковських народів, поневолених московським народом унутрі його будьяк найменованої імперії, упродовж цілих століть, а також вислідом наукових дослідів і студій зібраних автором за останні десятиліття. Якщо вилучений із фальшу правдивий образ Сходу, представлений тут у його історично-політичній та історіософічній перспективі буде видаватися читачеві відмінним від росіяномітичного, до якого він привик, як відмінним був астрономічний світозор Коперника і Птоломея, то пригина цього лежить у протилежності гистої правди і росіяномітичної неправди. Нефальшована ж правда в цій книзі є тепер конезно потрібною для кожного не-Москаля. Адже постійна ворожість панівних російських Москалів до всіх не-московських народів і людей, яка раніше проявлялась здебільша в рамках їх Російської Імперії, поширена тепер советськими Москалями в глобальному розмірі до всіх інших не-Москалів. Унаявнюють це як не можна ліпше події в Мадярщині, наприкінці 1956-го року, які так дуже нагадують події в Україні і Польщі впродовж попередніх століть, а в самій Мадярщині в р. 1848. Історичні „взгора” і „нині” України, що вже опинилася в попередньому російському, а теперішньому советському „раю” Москалів, як і „нині” Мадярщини, що є щойно в „гистилищі” до того „раю”, грозять стати історичним „завтра” усіх інших немосковських народів у ще вільному світі, якщо ці вільні народи задовго зволікатимуть замінити свою віру в росіяномітичні брехні на віру в новопізнані і озичені від брехонь правди про Схід Європи й його народи. Якщо вони не взитисямуть на столітніх досвідах українського й інших немосковських народів у їх взаєминах з московським сусідом, але зекатимуть аж

на такі самі досвіди відзуті вже аж на власній шкурі у такому ж самому „зистилищі” і „раю”.

Не можна дозволити собі на люксус терпеливого вигікування, поки фахово-наукові млини з історіософічного та історизно-політичного матеріалу не змелять кращу муку, як дотеперішні, а політичні пекарні не випекуть з неї ліпший, ба навіть зовсім добрий хліб. Доки фальшиві догматичні постументи в історизній науці не будуть замінені правдивими. Не можна цього відкладати до завтра. Кожна бо немосковська людина вже нині смертельно загрожена з боку московського сфінкса. Отже не повинна вона відкладати до завтра пізнання того, хто і що їй так смертельно загрожує, щоб мати змогу без спізнання приготуватися до успішної оборони перед справжнім і живим ворогом, що ним є месіяністично-імперіялістичне московство, а не проти його фіктивних чи абстрактних бо ідеологічних „патьомкінських сіл”, вклюдно з комуністичним.

Вигляди на успіх визвольних змагань народів, Москалями вже поневолених — з найбільшим із них українським народом у проводі — та оборонної боротьби ще вільних народів є тим більші, як довго ці останні можуть мати свою зброю та інші засоби для боротьби з ворогом і для допомоги ним у вирішних моментах поневоленим народам. Успіх боротьби залежить від різних родів зброї. Найголовнішими серед них є духовна зброя, що нею є історизна й інформативна правда про справжнього ворога й його фактичні та потенціальні жертви, і матеріальна зброя, що нею є військо й його середники. Перша є важливішою в „холодній”, друга в „гарячій” війнах, на рівні з першою.

Увесь немосковський світ повинен добре усвідомити собі, що так довго він перебуватиме під смертельною загрозою своєю способу життя, ба навіть існування, як довго месіяністична піраміда, базу якої є московський народ, серединою зцентралізований в Москві бюрократичний апарат і штилем автократичний провід у Кремлі, залишиться панівною над десятками підбитих і поневолених немосковських народів. Як довго ця піраміда

продовжує використовувати в своїх цілях увесь потенціал земних їх скарбів і людської енергії всередині своєї, колись російської, а тепер советської імперії. З такого правильного засновку правильний висновок, що для усунення цієї месіяністичної московської загрози цілому немосковському світові раз назавжди, не вистаргална лиш воєнна перемога над російською чи советською імперією Москалів, якщо її і тоді залишиться в колоніальній цілості. Найпереконливішим доказом правдивості і правильності цього висновку є наслідки воєнної поразки і революційного скрашування російської імперії Москалів у висліді першої світової війни, коли то переможні західні потуги (Антанта) допомагали білоросійським, а допомогли герцоносветським Москалям у поновній віднові колоніальної цілості їх імперії, перейменованої на ССРСР, а не допомогли немосковським народом, що відзискали були свою свободу і національну незалежність, щоб могли вони цю свободу і незалежність закріпити. Після ж другої світової війни ті самі переможні західні потуги допомогли советським Москалям навіть у поширенні їх колоніального панування над сателітними націями всередині залізної заслони — на європейському, і бамбусової — на азійському континентах. Отже ці західні потуги, на голі з ЗДА, самі собі виплекали і зробили потужним свого власного теперішнього смертельного ворога. Вони бо повірили в повну правдивість росіяномітичних і застинну правдивість советомітичних лжезень, поширюваних німецькими і московськими істориками та їх гужинними угнями, що стали дорадниками їх урядів. Так зумовлене більшою на очах у багетні Сходу і його народів, ба навіть власних інтересів не дозволяє проводам західних потуг зрозуміти і пізнати не тільки те, що їх справжнім ворогом не є абстрактна комуністична ідеологія, але живе месіяністично-імперіялістичне московство, але й те, що й це московство і його месіянізм-імперіялізм у будьякому замаскуванні — чи то християнського православ'я, чи російського панславізму, чи советського панкомунізму — перестало б бути загрозовим для немосковського світу взагалі, а

євроамериканського зокрема, коли б їм бракувало цілості імперіяльного потенціалу сили і потужности, при допомозі яких можливі є вигляди на реалізацію поступлятів панмосковського месіянізму-тоталітаризму. Наявним доказом цього є теж комуністична Югославія, якій бракує такого імперіяльного потенціалу сили і потужности. Отже немає найменшого сумніву про те, що так бажаний на Заході світовий мир, без постійного „Дамоклевого меча” зі Сходу, може бути досягнутий і гарантований тільки при допомозі розгленування ССРСР і позбавлення панівної там московської піраміди імперіяльного потенціалу сили і потужности, а не при допомозі зберігання й оборони „цілості” імперії Москалів.

Книга ця написана не в гисто науковій, а в приступній для всіх публіцистичній формі, щоб дати можливість користуватися нею не тільки фаховим науковцям, але й як найзисленнішому загалові людей. Рецензійні оцінки цієї праці, виданій уже в німецькій мові (1955), засвідчили не лише надзвичайну актуальність потреби озгищення образу історичної, політичної і культурної дійсности на європейському Сході та в Євразії, але й доцільність публіцистичної форми при писанні цього твору. Смертельно загроженою є кожна немосковська людина в світі, отже кожній людині треба знати правду про те, хто і що їй загрожують.

Це українське видання не є букввальним повторенням німецького, яке, з браку відповідних коштів, вийшло в значному скорогенні оригінального манускрипту. Тепер воно є не тільки повне, але й поширене і збагачене додатковим джерельним доказовим матеріалом аж до дня передачі до друку.

Усім особистим приятелям і знайомим, що своїм меншим або більшим кредитом уможливили це видання з матеріяльного боку, і тим, що своїм коректурним трудом або своїми конструктивно-критичними заувагами пригизнилися до зменшення хиб у мовному і змістовному оглядах, велике і щиросердезне спасибі.

Нью-Йорк, липень 1957-го року.

В. К.-К.

ВСТУПНЕ „МЕНЕТЕКЕЛЬ”

Нації, що були в війні з Москалями, здебільша програвали. Програла Швеція під проводом Карла XII-го, коли Москалі мали свою першу власну державу, названу Московською. Програла Франція, ведена Наполеоном I-им, або Німці, очолені Вільгельмом II-им, коли Московська держава була вже перейменована на Російську Імперію. Програла врешті ті самі Німці під проводом Гітлера, коли на місці скрахованої Російської Імперії, коротко Росії, постала вдруге награвована Советська Імперія тих же самих Москалів, коротко — ССРСР. Увесь євроамериканський світ програв у політичній та дипломатичній грі з Москалями, чи як союзник — у воєнних часах, чи як партнер у договорах міжнародного характеру — в мирних часах. Ба, не тільки програвав він у минулому, а й тепер раз-у-раз програє.

Мимоволі виникає після цього запит, де саме треба шукати причини цього парадоксу, приймаючи на увагу дуже низький ступінь культурного і цивілізаційного розвитку московського народу в порівнянні з духовим і матеріяльним потенціалом немосковських народів обабіч Атлантику? Але де б та головна причина не крилася, вона в ніякому разі не лежить у поширеній на Заході, а московською спритністю створеній легенді, немовби Росія була і лишається надалі непереможною, бо ніхто ще, мовляв, у боротьбі з нею, за рідкими хіба випадками, не вигравав — ні у війні, ні на арені політичних змагань.

У пошуках за правильною відповіддю на цей запит, пригляньмося ближче причинам прогри Німців хочби в останній їхній війні з советськими Москалями в рр. 1941-1945. Вирішальну причину німецької поразки на Сході, по блискавичних перемогах німецьких військ над

советськими у початкових стадіях війни, треба шукати не в суворій зимі, або в якихсь недотягненнях воєнної німецької команди, на що так люблять покликуватися усякі дослідники цієї справи. Ще менше можна її шукати в воєнній допомозі ССРСР з боку західних потуг, що стали його союзниками (про що також чуємо з усіх сторін).

Правдива причина німецької поразки на Сході у цій війні лежить єдино в тому, що політичний провід Третього Райху або не знав правди про Схід і його народи, або не брав її на увагу в своїх рішеннях та їх реалізації. Якщо б Гітлер цю правду знав, а довідатись про неї мав усі можливості (включно з еляборатами, що їх автор цієї праці йому передавав), або її узглядив і відразу відповідно поставився до вимог здорового людського розуму, подиктованих знайомістю життєвих взаємин між самотнім панівним московським народом і багатьма поневоленими немосковськими народами і противенства їх стремлень, тоді ніяка мілітарна допомога ССРСР, звідки б вона не приходила, советської імперії Москалів не врятувала б. Німці бо, в союзі з поневоленими немосковськими народами, війну на Сході напевно виграли б, а Гітлер вписав би своє ім'я великими буквами в історію волелюбного людства. Цей, так зумовлений, розгром Советської Імперії і кінець московського панування в ній, став би доконаним фактом далеко раніше, заки західні союзники і ЗДА прийшли б ССРСР з вистарчальною воєнною допомогою. Замість того, на сто відсотків певного розгрому ССРСР і його московського носія і користувача, прийшов розгром Третього Райху, самобивство Гітлера, ілюзійність проєктованої „Нової Європи” і кінець месіянстичним напрямним німецького пангерманізму націонал-соціалістичної закраски — все те завдяки фатальним помилкам, робленим через незнання або неузгляднювання згаданої вгорі правди про Схід і його народи.*)

*) Німецький рецензент „Московського Сфінкса” в „Аахенських Вістях” (12. 4. 1956) підкреслив якраз цю хибу в баченні

До ліквідації смертельно загрозливого тоталітаризму німецьких месіянстів у великій мірі причинилися ті сотні тисяч волелюбних, але ошуканих Гітлером у своїх надіях на нього і Німців, борців за свободу своїх народів. Вони бо, зрозумівши справжні геноцидні затії тих конкурентів месіянстичних Москалів у стремлінні до власного тоталітаризму, не тільки перестали допомагати Німцям, але й стали повстанцями і партизанами для боротьби проти них. Вони то своїми безнастанними нападами на фронтове німецьке запілля в їх краях робили всяке нормальне постачання і переводжування боїв на фронтах трудними, ба навіть неможливими. Після поразки німецьких тоталітарних окупантів України продовжували ті українські борці за свободу свою боротьбу теж проти московських тоталітарних окупантів України і ведуть її в різних видах аж дотепер.

На сторінках численних історій останньої світової війни, названої „другою”, ніхто не знайде, на жаль, про них жодної згадки, хоч вони вповні на неї заслужили ціною нечуваного героїзму і пролиттям потоків крові. Тимбільше, що вони своєю боротьбою не тільки причинились до поразки німецьких тоталітаристів, але й до гальмування розвитку потужности московських тоталітаристів у червоно-советській масці. Ці українські герої повстанчої і партизанської боротьби, пересуваючись на тилах і між фронтами воюючих армій, головно ж німецької, гинули безслідно тисячами у „нічисму краю”, у боях із ворогом, у німецьких таборах примусової праці або концентраційних, як і в таких же московсько-советських, у ровах, стріляні у потилицю — індивідуально, або кулеметами — колективно. Все те в вирі „допомогової готовності” з боку одного чи другого „визволителя”, де кожний з них уживав довірливих Українців і інших не-Німців або не-Москалів на виключну свою користь, а на загибель „визволюваних”. Майбутній сумлінний

Сходу й його народів, яка й лягла в основу „трагічних помилок” вих рішень німецької політики щодо Сходу аж до Людендорфа і Гітлера.

історик другої світової війни, що шукатиме всебічної правди щодо тієї війни і її наслідків, мусить звернути увагу теж і на повстанських учасників у ній. Адже ж ненімецькі і немосковські борці за свободу не тільки уможливили і прискорили поразку німецьких тоталітаристів. Вони зробили б були те саме і щодо московських тоталітаристів у совєтсько-червоному чи російсько-білому замаскуванні, якби західні потуги, тим спільним ворогом не менш смертельно загрожені, зрозуміли були тоді, а бодай тепер, що інтерес їх власного самозбереження вимагає допомагати не московським чи німецьким тоталітаристам, але їх немосковським чи ненімецьким фактичним і потенціальному жертвам, до яких належить і весь ще вільний світ.

Воєнна буря в роках 1939-1945 проминула, потужність Третього Райху зникла. Але не проминули причини сили, що роблять неминучою „третю світову війну”, яка вже йде в покищо „холодній” формі. Залишився бо московський претендент до тоталітарного володіння цілим світом. Не зникла потужність його імперії, під анонімною назвою ССРСР, коротко — совєтською. Навпаки, божевільня Гітлера з підтримкою майже всього німецького народу — з одного боку, а росіянофільство, советофільство, отже й москвофільство в євроамериканському світі — з другого боку, допомагали і допомагають зростові і зміцненню цієї імперії, її потужності і пануванню в ній московських тоталітаристів у традиційному месіаністичному змислі. Такої тоталітарної загрози для всього волелюбного немосковського світу, тим разом включно з німецьким, ще ніколи не було.

З цією тоталітарно-месіаністичною загрозою з боку Москалів — у будь-якому перейменуванні і перефарбуванні для легшого обманювання і підкорювання своїх немосковських жертв — мають щоденно до діла: всі світові державні мужі, політики та генеральні штаби, як з самотнім потенціальному противником у неминучій війні на життя і смерть: за „бути чи не бути”. Є й такі по цей бік залізної заслони, що вважають ССРСР „своєю духовною батьківщиною” на базі спільного ко-

муністичного, ба навіть соціалістичного ідеалу в марксистівському змислі. Зате величезна маса решти людства вбачає в спотвореному Москалями комунізмі небезпеку несамовитої і смертельно загрозової зарази для всього людства в теперішності і майбутності.

Що ж думають про цю загрозу і як відчують її люди й народи, яким уже доводиться жити під тоталітарним пануванням московської піраміди?

Шукаючи відповіді на повищій запит, виступає з усією виразністю величезна різниця відчущань, переконань і стремлень людей, приналежних до панівного в ССРСР народу, що його столицею є Москва, з одного боку, а з другого боку людей приналежних до поневолених народів і націй, що їх столицями є: Київ, Мінськ, Тбілісі (Тифліс), Рига, Вільно, Казань, Ташкент ітд. До цих останніх треба зарахувати тепер ще й людей приналежних до т. зв. сателітних держав, між границями ССРСР і залізною заслоною — зі столицями: Варшава, Прага, Будапешт, Букарешт, Софія і інші. І там бо теж сміє вважатися „добром” тільки те, що служить інтересам самотніх панівних Москалів і їх панмосковського месіанізму й імперіалізму, а злочинним „злом” все те, в чому криється хочби найменший натяк на власні інтереси немосковських народів, супротивні інтересам московського народу і його месіанізму.

Завданням цієї політичної студії на історіософічному тлі, підмурованої науково історичним доказовим матеріалом, є в першій мірі представити речі і дії та події такими якими вони в дійсності були й залишилися, односторонніми поняттями і словами без усяких навмисних тенденційних перемалювань, викривлень, чи перебільшень і так зумовлених фальшивок. Автор цієї праці поставив собі за ціль, розсіяти дотеперішні легенди і міти про Схід і його народи, які поширені Москалями і їх симпатиками по цілому світі як догми в баченні цього Сходу і його народів. Іншими словами — дати читачеві правильні засновки в баченні Сходу і його народів на підставі поданих і доказаних фактів, і так уможливити йому вже власним розумуванням доходити до

правильних і правдивих висновків. З дотеперішніх бо фальшивих засновків можливі тільки фальшиві висновки, які й лягли в основу всієї трагедії теперішнього положення всього немосковського людства, смертельно загроженого месіянстичним московством.

Жертвою легендарного Сфінкса в старовині став кожен, хто не міг дати правдивої відповіді на його загадкові запити. Те саме можна сказати про новітнього московського Сфінкса. Тому то й перша частина заголовку цієї студії. Дати правдиву відповідь на його запити може лише той, хто знає істотність запитувача, в даному разі — панівного московства і його імперії, потенціал якої необхідний для реалізації його панмосковського месіянзму. Ось чому цей московський Сфінкс так часто і так швидко міняє свої шати, форми, назви і фарби, щоб унеможливити глядачеві пізнання його справжньої істотності. Так то показує він усім „пательківські села” і вмовляє в них, що ці села існують у дійсності. Особливо щодо історичного образу. А хто повірив чи повірить у правдивість фальсифікату, той прийняв і прийматиме фальшивку за правдивий образ справжньої історичної дійсності. Тоді й сам він обманує себе самого й інших, захвалюючи те, що йому видається правдивим, хоч воно є фальшивим. Не диво отже, що Москалям удасться так легко і часто обманювати і перемагати своїх немосковських партнерів у мирі, а союзників і противників у війні.

Найважливішими і найбільш ефективними мітичними замаскуваннями Сходу і його народів панівним московством є російсько-біле і советсько-червоне. Це останнє замаскування вже не раз і доволі вичерпно демаскували деякі колишні немосковські комунисти, що їм удалось втекти на цей бік залізної заслони. Тому в цій праці більше уваги присвячуватимемо демаскуванню попереднього — російсько-білого. Воно бо стало найбільшою перешкодою в правдивому баченні Сходу і його народів і правильному думанні про них. Тим більше, що советсько-червоне цього образу є ще доволі свіже, і монополюючою догмою вважають його тільки

фанатичні приклонники Кремля чи приятелі советських Москалів. Зате попереднє — російсько-біле перемальювання далі вважається непорушною догмою ще майже в цілому світі. Ось чому очищення правдивого образу Сходу і його народів від російсько-білих перемальювань і фальшивок є більш потрібним і спішним. Без них бо не були б можливими теж советсько-червоні перемальювання і фальшивки, що насаджені на попередні, як на вже готовому постументі. Все, що звязане з мітом білого російства, чи ним зумовлене — називаємо „росіяномітичним” або „росіяномітизмом”, а все, звязане з мітом червоного советства — називаємо „советомітичним” або „советомітизмом” тих же самих Москалів. В одному і другому мітах криється халдейська пересторога „менетекель” перед смертельною загрозою з боку їх московських користувачів для всіх їх потенціальних немосковських жертв. Зате у вилучених тут правдах криється протибіжне „менетекель”, то є загроза для успіху месіянстичного московства, а запорука перемоги вільного світа в його оборонній боротьбі на життя і смерть.

Навіть новий для Європейців континент і світ, названий Америкою, може послужити повчальним прикладом фатальних наслідків віри в самогубний міт. Мексиканські Ацтеки мали велику, добре зорганізовану і могутню імперію. Незважаючи на свою власну високу культуру, Ацтеки вірили в правдивість легенди, приписуваної їх божкові — пернатому Квецалькотлеві, згідно з якою мали колись прийти зі Сходу люди, які стануть панувати над ними. Віра Ацтеків у такий фаталістичний міт спричинила фатальні для них наслідки. Горстка бо Еспанців під проводом Кортеса напала на Ацтеків випадково зі сходу, як це передбачувала легенда. Відношення між горсткою конквістадорів Кортеса і цілого народу Ацтеків щодо їх чисельности і сили було таке, що перемога Ацтеків являлась безсумнівною. Проте ж Ацтеки програли а Еспанці виграли зведений бій. Чому? Бо віра Ацтеків у згаданий міт їх божка Квецалькотля вже задалегідь обезсилила їх психологічним паралі-

жом. Зате інші індіанські племена чи народи на північ від Ацтеків видержували і відбивали напір далеко більших сил французьких і англійських упродовж кількох століть, бо не були задалегідь здеморалізовані й обезсилені психологічно вірою в такий самогубний міт.

Такими ж фатальними наслідками загрожує не-московській частині людства її віра в різні міти, створені на виключну користь її спільного ворога, що ним є месіянстичне московство й його російсько-советська імперія. Віра бо в такі самогубні міти посеред немоковства обабіч залізної завіси взагалі, а у вільному ще світі очоленому ЗДА зокрема, задалегідь параліжує психологічно його оборонну силу. А це може зумовити його поразку в біжучому змаганні на життя і смерть проти агресивного російсько-советського московства, хоч відношення їх чисельности і потенціальної потужности є біля 20 до 1, як і між мексиканськими Ацтеками і єспанськими конквістадорами 440 років тому назад.

I

ДЖЕРЕЛО ПОМИЛОК І ХИБНИХ ПОГЛЯДІВ

Німець Т. Зайберт, який, як кореспондент, жив кілька років у Москві, повернувшись до Німеччини, написав книжку п. н. „Червона Росія” (1931), започатковану ось яким твердженням: „Про ніякий інший народ на світі не ширились віками, особливо ж в останніх 50 роках, фальшиві уявлення з таким успіхом, як про народ російський”.

Англієць В. Черчил пише в своїх споминах, що „російська політика є загадкою, оповитою таємничістю і завязаною чарівним вузлом”.

Публіцист Е. Штерн-Рубарт писав, що ще більша неспроможність зрозуміти справжню істотність московського Кремля „спонукала хрестоносця гуманітарности, але зведеного на манівці — Рузвелта переговорювати зі Сталіном про відбудову цивілізованого світу, як з людиною однакового наставлення”.

Довголітній кореспондент лондонського часопису “News Chronicle” у Москві, П. Уінтертон зібрав свої досвіди в одно таке влучне твердження: „Щодо СССР (утотожненого з Росією) немає знавців, а є тільки різні ступені незнання”.

А М. Валлах-Літвінов, який був довший час міністром закордонних справ СССР, заявив: „Чужинці нічого не розуміють з того, що діється в Росії”. Такими твердженнями і заявами про Схід, опанований Москалями, різних його обсерваторів і інтересентів можна було б виповнити цілу грубу книгу. Але всі автори цих тверджень і заяв не усвідомлюють собі, як вони самі дуже помиляються і в який блуд вводять інших, як довго

Й вони думають росіяномітичними категоріями, отже утотожують десятки різних немосковських народів і країв унутрі бувшої Російської і теперішньої Советської Імперій з панівним там московським народом, впихаючи їх усіх разом у спільне поняття „Росія, Росіяни, російський”. Один із таких „знавців” Росії, а саме А. В. Юст, твердить напр. „що большевики не мали до вибору іншого шляху”, як той, яким провадять тепер населення СССР. Як би не дивився він на цей Схід та на його народи скрізь призму росіяномітичних лжевчень і не думав такими ж категоріями, він мусів був рано чи пізно прийти до зрозуміння, що марксисты-комуністы з лона немосковських народів могли б зробити, і напевно зробили б, інший вибір. Адже Скрипник у Києві намагався піти іншим шляхом, а Тіто у Београді пішов таки іншим шляхом як Сталін у Москві. Улянов-Ленін і його наступники вибрали собі цей єдино корисний для панівного московства шлях тільки тому, що на ньому найбільші вигляди для успішної реалізації традиційного панмосковського месіянізму-імперіялізму.

Виникає питання, як можна пізнати ці джерельні сили безперервної динаміки в незмінних стремліннях і цілеспрямованнях кожночасного проводу московського народу та його імперії, а рівночасно як оборонитися перед такою смертельною загрозою для вільного ще немосковського світу, а, в звязку з цим, як визволитися поневоленним немосковським народам, що вже стали жертвою цієї самої загрози?

Є аксіомою логіки, що тільки з правильних засновків можливі теж правильні висновки. Отже з неправильних засновків конечні теж неправильні висновки. Засновки перестають бути правильними, якщо їм бракує однозначности понять і правдивости щодо відзеркалення дійсности. Тоді й висновки з них провадять до дезорієнтації, непорозумінь та хибних поглядів і тверджень. А буває це незмінно тоді, коли говориться про „Росію”, „Росіян”, „російське” (Russia, Russians, Russian, Russland, Russen, russisch, la Russie, les Russes, russe), або „Совсоюз, Совети, советський” в розумінні

цілості краю і одности народу в змислі росіяномітичного або советомітичного лжевчень. При таких фальшивих założеннях у баченні Сходу, чи з таких фальшивих засновків у судженні про нього й його народи неможливо робити правильних висновків, отже неможливо й пізнати справжнього ворога на цьому Сході та зрозуміти притаманну йому істотність.

Ось чому так тяжко сподіватися правильного пізнання і правдивого зрозуміння Сходу і ворога в ньому Заходом, очолюваним Вашингтоном, як довго в усіх його школах обабіч Атлантику всі такі росіяномітичні фальшивки вивчаються як „догми” в питаннях Сходу і в його баченні, та постійно повторюються в усіх часописах і книжках, де про цей Схід або його народи говориться. Ефект такого навчання молоді в школах, а освідомлювання дорослих книжками і часописами той, що, аналогічно до Тертуліянового „Credo quia absurdum”, часто-густо навіть професори університетів свято вірять у правдивість фальшивих росіяномітичних догм навіть після того, як їм цю фальшивість наявно доказали. Ось чому в основі трагічної долі справжніх словянських народів — і тих, що були вутрі колишньої Російської Імперії та наново попали до нутра теперішньої Советської Імперії з тим самим панівним московським народом, і тих, що опинились між кордонами СССР і залізною заслоною — лежить більше легковірність до згаданих мітичних лжевчень Москалів, аніж страх перед воєнною силою колишніх їх російських або теперішніх советських армій. Бо ж не так армії як словянське маскування Москалів, що їм ті армії служать, змогли спонукати справжніх Словян Східної і Середньої Європи вважати тих туранських виходців за братній словянський народ і очікувати від нього чогось справді доброго для себе. Так само тільки комуністична маска тих самих деспоторабських Москалів могла спонукати правдивих марксистів-комуністів уважати московський деспотизм за реалізацію комунізму та очікувати від неї чогось справді доброго для себе і здійснення своїх соціалістично-комуністичних мрій.

Доказів фальшивості росіяномітичних і советомітичних лжевчень в історії і політиці щораз більше. Тому не дивно, що їх творці і послідовники — советські Москалі в усьому світі засобом своєї пропаганди та за допомогою своїх агентів, а російські Москалі і їх яничари на еміграції — фанатично побороють кожного, хто ці лжевчення демаскує і їх фальшивість докажує. Не дивно, що та незаперечна правда про таке облахманювання світу Москалями викликає несмак, лють і дальшу реакцію та протиакцію серед так обманених не-Москалів. Приналежні до вже поневолених народів усвідомлюють собі, якого високого життєвого рівня змогли б їх рідні народи давно вже досягнути, якщо б вони були вільні і рівні серед вільних і рівних народів, а своєю енергією могли спрямувати на заспокоєння і удосконалення своїх власних духових і матеріальних потреб, а не на службу ворожому їм панмосковському месіянізмові в тоці його реалізації на виключну користь московського окупанта, і тому ворога. Ці незаперечні правди спонукають навіть поодиноких Москалів приходити до переконання, що й їх рідний народ зажив би далеко краще та був би в пошані в усіх сусідніх народів, якщо б відмовився від своєї ролі директорів, сторожів і катів у спільній російській „тюрмі народів”, як це було перед роком 1917, а в советському „концтаборі народів” аж до тепер. А це можливе тільки тоді, як би Москалі зажили теж вільним і рівним серед рівних народом на своїй тільки батьківщині та спрямували свої енергії на заспокоєння й удосконалення власних духових і матеріальних потреб, а не, як дотепер, на кування зброї для імперіалістичної експансії, та кайданів для поневолених чужих народів, чим і викликають їх ненависть і ворожість супроти себе. На жаль таких Москалів можемо порахувати на пальцях одної руки. Не менш прикро й те, що й серед не-Москалів немає багато таких, які вже стовідсотково звільнились від росіяномітичного бачення Сходу і зрозуміли загрозу з боку панмосковського месіянзму, маскованого раз на російсько-біло, а раз на советсько-червоно.

Ось чому, не зважаючи навіть на те, що історичні діяння Москалів яскраво виявляють їх справжню істоту, майже ніхто з-поміж знавців Сходу на Заході не відважився до цього часу на ґрунтовне перевірення його історії та історіографії від найдавніших часів. Вони пізнали б тоді, що кожен народ Євразії може похвалитися своєю власною історією аж від первопочатків у сивій давнині. Одинокий тільки московський народ не може тим похвалитися, бо, будучи народом-новотворем, він не посідає такої власної історичної давнини засвідченої переказами чи літописами. Ось чому він штучно оздобив себе пишнотою заграбованої чужої історичної величі, а саме колишніх своїх панів-Русинів та їх теперішніх поневолених потомків-Українців. Історіографія цього нового московського народу прикрила його минувшину густим покривалом, на якому вишила образ такої „Росії” в росіяністичному змислі, якої в дійсності ніколи не було. Між сценою історично-політичних дій та їх глядачами в історіографічних театрах інших народів немає завіси. Але в історіографічному театрі московського народу завіса між сценою і публікою не тільки є, але вона майже ніколи не підноситься. А тому, що цією завісою є згаданий вже покров із вишитим мітичним образом, то дії на сцені доходять до глядача тільки в такому виді, як ця покривна завіса дозволяє, отже в росіяномітичному змислі. Все це унеможливорює глядачеві правильно бачити і правдиво орієнтуватися. Навпаки, це зводить його на манівці в поглядах про дійсний стан і справжні дії на закритій історичній сцені Сходу, опанованого Москалями.

У столицях Заходу є багато відомих „знавців” Сходу, що перебувають на службі у своїх або й чужих правительствах. Посеред них емігранти, приналежні до московського народу або його яничари, а решта — це переважно місцеві ученики професорів росіяномітичної історії Росії. Про одного з тих останніх знавців, а саме Дж. Ф. Кеннен-а, який довший час очолював штаб до радників при Стейт Департаменті в Вашингтоні, дав критичну характеристику його бувший шеф в амбасаді

ЗДА в Москві, В. К. Буллїтт, який її очолював, у "U. S. News & World Report" з 29 червня 1956 р. Якщо б ці знавці не були засліплені вірою в правдивість росіяномітичних „Історій Росії”, започаткованих німецькими професорами на службі царям на виключну користь династії Романових, Російської Імперії і співпанівного в ній народу Москалів, то не було б таких „знавецьких” курйозів, як той, що його зараз передамо.

Російський генерал С. Шіпов, директор комісії справ внутрішніх, духовних і публичної освіти в Польському Королівстві в часах намісництва кн. Паскевича у Варшаві, писав у році 1859 (Читання Товариства історії і російської старовини, Москва) дослівно: „Зєдинення земель польських із цїсарством (т. є. російським — ВКК) відбулося таким самим способом, як унія Шкоції з Англією або Тексасу із ЗДА”. У цій трафаретній тендітці імперіялістичного софізму на росіяномітичному тлі на місце Польщі поставив Кеннен тепер Україну. Якщо б після унезалежнення Польщі по першій світовій війні і прийаття її в члени ООН бутьякий науковець або політик повторив твердження Шіпова щодо Польщі, то сам Кеннен зробив би йому слушний закид перекручування або злобної тенденційности. Україна, яка унезалежилася теж по першій світовій війні, зберігла формальну незалежність у рамках ССРСР аж дотепер і скоріш від Польщі стала рівноправним членом ООН. Чи в аналогії між цими двома немосковськими народами в їх відношенні до теперішньої Советської Імперії Москалів заміна Польщі Україною, а Тексасу Пенсильвенією, змогла змінити злобну своєвільність в шіповському ориґналі?

Неможливим, ба навіть смішним є також хибне трактування поведження Москалів і не-Москалів у часі другої світової війни, що його оприлюднив знаний у широкому світі тижневик „ЛАЙФ” (LIFE) у своєму закордонному виданні в січні 1950 р., а саме в статті В. Керролл-а під наголовком „Тільки Росіянин може перемогти Росіянина”. Автор цієї статті шукав за поштовхами до

коляборації з Німцями в часі їх війни проти ССРСР, утотоженого з Росією, з боку немосковських народів, ба — навіть самих Москалів, що були на еміґрації в Німеччині або попали в німецький полон. Він подає точні народні назви Українців, Татар, Казаків, Білорусинів, балтійських і кавказьких народів та присвячує багато уваги РОА генерала Власова, що називалась „російською”, в утотоженні з московською (русской). Але пронизаний вірою в правдивість росіяномітичної історії Сходу, Керролл не був спроможним запримитити і зрозуміти ось яких правд тамошньої дійсности: По-перше, щодо дійсної трагедії немосковських народів, у якій вони опинились в часі другої світової війни, коли обидва воєнні противники, Москалі й Німці, виявилися істотно однаковими тоталітаристами, отже ворогами їх змагань до незалежности від будького. Отже що згадані немосковські народи, які у своїй короткозорості дали себе приманити Німцям і добачували в них „визволителів” з советського рабства і московського панування, воювали на боці Німців за свою політичну, а тим самим всяку іншу свободу не тільки проти советської, але й російської окупації. Зате Москалі в армії Власова готові були воювати тільки проти советсько-большевицького режиму й уряду, але за збереження цілости своєї імперії, отже й проти унезалежнення немосковських народів цієї імперії, бо без розбиття тієї імперської цілости неможливе таке унезалежнення. Для Керролла, як і Кеннана, всі ці немосковські краї і народи залишилися так само „російськими”, як напр. Тексас або Пенсильвенія „американськими”. Отже всю свою науку з досліджуваних похибок Гітлера на Сході висловив він в ось якій пораді для Заходу, а водночас заголовку статті: „Тільки Росіянин може побудити Росіянина”,*) хоч весь зміст і змісл статті

*) Цікаво, що Керролл повторив лиш те, що в 1943 сказав Гімmlер, дораджуваний Москалями дати згоду на створення РОА Власова: „Ми ніколи не побили Росіян, це можуть тільки самі Росіяни”.

аж кричать за правильною порадою і таким заголовком: „Тільки російський або советський не-Москаль може побити російського або советського Москаля”. Особливо це може статися тепер, коли у висліді величезного поширення засягу московського панування число „не-Москалів далеко більше від числа Москалів”.

Історичне опам'янтання щодо правди про Схід Європи і його народи є не тільки доцільним для уможливлення правильної орієнтації в джунглях євразійських проблем. Воно є теж вимогою справедливості супроти всіх їх народів. І то у власному оборонному інтересі так мілітарних, як і політичних і дипломатичних стратегів на Заході, в його постійному змаганні на „холодно” чи на „гарячо” — проти смертельної загрози зі Сходу опанованого Москалями. Є це головню поневолені там народи, з українським на чолі, що творять ключ до правильної розв'язки не тільки проблематики Сходу, але й глобальної — в зміслі оборони всього немосковства перед месіянїстичним московством.

Навіть у найбільш спотворених історіях „Росії” надibuємо назви „Московія, Москалі, московський”. Так бо цей народній новотвір, що зродився в колоніальній приналежності до Русі Русинів і виростав у колоніальній приналежності до Золотої Орди Татарів, сам назвав свою першу власну і незалежну державу „Московською” і перетворився в політичну московську націю, яка покривалася з етнічною колоніальною назвою її носіїв, що називались „Русскіє”.

Міт „російства”, започаткований перейменувальними наказами московського царя Петра I, мав між іншим і завдання, довести московську назву до забуття, або надати їй зовсім інше значення. Вже задовго до Геббельса (Goebbels) вірили Москалі в те, що навіть найнахабніша брехня вважатиметься правдою, якщо її частіше повторювати. Ми ще повернемо до в'яснення, чому ця назва „Московскіє”, ними самими вибрана для себе, стала їм не вигідною в дорозі до реалізації напрямних всемосковського месіянїзму; чому вони не люб-

лять, як їх так називати, чи пак їх етнічну назву „Русскіє” однозначно перекладати, ба навіть вважають доцільним ображуватися за те. Чому від уточнення однозначности назв і понять на Сході взагалі, а одинокого панівного і багатьох поневолених народів, головню українського і його предків Русинів зокрема, треба зачинати розв'язування загадок щодо Сходу: „російської”, „слов'янофільської”, „большевицької” і „советської”, що ними Москалі відвертають увагу від себе і свого месіянїзму. Адже назви „Московія, Москалі, московський” нерозривно зв'язані з прапочатками тієї держави і нації, отже й з ядром тієї імперії, якій Петро I. накинув назву Русь, в грецькій версії „Россія”, зрабовану у Русинів-Українців, а Улянов-Ленін фантазійну й анонімну „советську” ССРСР.

Зясуймо коротко ці назви і переназви . . .

Під московською національною назвою вступив цей новостворений народ на світову політичну сцену. У мові Українців і Поляків, тих обох справжніх і найбільших слов'янських народів у сусідстві з Москалями, ця московська назва збереглася аж до сучасности (Москалі, Moskale.) У своєму щоденнику занотував Погодін розмову з Українцем Шираєм, який продовжував уважати Українців справжніми Росіянами, а „Русскіє” і „раскольників” називати Москалями. Московська назва є вповні однозначною і виключає будьяку заміну або утотожнювання з будьяким іншим немосковським народом. Це був Великий Князь Московський Іван III (1462-1505), що вибрав фінську назву столичної Москви для своєї держави і підданих „Русскіє”, після того, як татарська Золота Орда розпалась і її панування над „Русским Улусом” вигасло. Ця московська назва навіть не може бути образливою, бо хто ж посміє серйозно твердити, що гордовитий Великий Князь Московський і його „Русскіє” — піддані з претенсіями на „боголюбність” і „вибраність” — самі вибирали для себе „образливу” національну назву та гордились нею впродовж 240 років, аж до перейменувальних наказів Петра I?

Про причини, чому теперішні Москалі ображуються, якщо їх називати московською назвою, буде ще докладніше сказане. Тут лиш зазначимо, що така образливість належить до міту російства, як шкаралупа до змісту яйця. Сам же цей міт і Москалі стоять до себе в такому відношенні як привид і дійсність. Чи в їх проводі авторитарним володарем був цар Петро I, чи вождь Ленін, чи співпанували вони в своїй імперії „російській” чи „советській” — Москалі залишались все тими ж самими. При допомозі однієї і другої спільної імперської назви утотожнюють вони себе з цілим немосковським населенням і не тільки приписують собі їх число, але й присвоюють собі їх культурні надбання.

Так зумовлене і майже в цілому світі практиковане утотожнювання панівного московського і поневолених немосковських народів під спільною „російською” або „советською” назвою, в залежності від наказної назви для імперії очоленої царем чи вождем, затирає й уневиднює між іншим ось яку корінну різницю та відрубність євразійського московства від євроамериканського немосковства. Поняття „римський громадянин” в орбіті античної Римської Імперії Римлян-Італійців залишилось в Європі і надалі в християнській відміні. І тут, в Європі, не бракувало володарів зі стремлінням виводити свій династичний рід від римських цезарів і так підмуровувати свої владолюбні претенсії на право універсального панування. Особливо, коли їм удавалось заволодіти Римом. Однак в тому світі європейської культурної марки, де провід душами належав папі, а тілами цесареві, була це приналежність до однієї віри, однієї церкви, однієї влади або одного стану, що вязала людей в якусь спільноту. Початково тут не відігравали політичної ролі різниці, зумовлені відмінним походженням, мовою, батьківщиною, звичаєм і традицією. Бували і тут спроби усталити законне право, що релігія та нація йшли за володарем (*Cuius regio ejus religio et natio*). І тут у тоці розвитку абсолютизм володіння змінив абсолютизм держави. Але в Європі поступові течії не допустили до вікової „петрифікації терору”, як це назвав російський

абсолютизм Москалів французький історик Й. Мішле (Jules Michelet 1798-1874). Під впливом, чи у висліді реформаторських проповідей, вчень і дій Вікліфа, Гуса й Лютера, особливо ж після того, як Гердер підніс народну спільноту до сфери Богом даного уладу, люди стали усвідомлювати собі свої власнорідні цінності та відмінності. Так виринуло в Європі національне питання. Г. Стендаль (1783-1842) твердив навіть, що це Хмельницький започаткував національні війни в Європі. Це національне питання розв'язувалось поступово в поступовій Європі, де на місці попередніх імперій поставали національні держави поодиноких народів або їх федерацій.

До аналогічної розв'язки ніколи не дійшло на теренах московського народу і його потужности. Там розвиток набрав супротивного напрямку, бо цього вимагав інтерес панівного московства і його всемосковського месіанізму. Ось чому навіть „національна політика” в советській імперії тих же Москалів виявилась тільки бламанною приманою до часу зміцнення і забезпечення абсолютного їх панування над іншими, немосковськими народами і націями. Советський федералізм Леніна виявився вже дуже скоро тільки середником для нейтралізації партикулярних тенденцій і ліквідації стремління немосковських народів до їх власної свободи і незалежности в усіх напрямках взагалі, а в політичному зокрема. (Це саме слід очікувати теж від федералістичних залицянь і обіцянок з боку Москалів та їх яничарів немосковського походження на еміграції). Всюдишуца і в своїх компетенціях та свосвітлі необмежена політична поліція охоронювала „демократичний централізм” на виключну користь Москалів, їх імперії та їх проводу в Кремлі. Однопартійна держава, названа советською, стала закріплювати виключне панування одинокої москоської меншости, що її авторитарна всемогутність не терпить ніякого відмінного духового резервату советського громадянина, приналежного до поневоленої немоскоської більшости.

* * *

Говорячи про хиби і помилки в баченні Сходу, що зумовлені вірою в правдивість росіяномітичних лже-вчень, необхідно вказати ще на одне їх джерело, з якого черпають носії і провід ЗДА, а це в вирішальній мірі визначає зміст і напрям їх традиційної політики не тільки щодо колишньої Російської, але й щодо теперішньої Советської Імперії. Про історично-політичні поштовхи для того — буде ще детальніша мова. На цьому місці слід видвигнути ось що: Громадяни ЗДА, що засвоїли собі назву цілого континенту „Американці”, їх науковці і політики створили собі міт так званого „meltingpot”а, в якому — аналогічно до різних металів перетоплюваних у горнілі на спільний новий — приналежники до різних рас, культур, мов і народів мають „перетопитися” на один спільний новий народ „американський”, що йому англосаксонські елементи і англійська мова надають притаманний характер. З такого „горнильного” міту виник їх послідовний „міт післанництва-месіянства”, з метою, зробити „щасливими” також усі інші нації та народи — спершу в обох Америках, а згодом на цілому світі — при допомозі такого ж „перетоплювання” і так зумовленого способу життя, як у ЗДА. А хто сам молиться за збереження і побільшення цілоти та нероздільності ЗДА; добачує в тих, хто молиться за збереження і побільшення цілоти і нероздільності „Росії” споріднених однодумців, вартих симпатії. Під так зумовленим аспектом переочують вони навіть усю ту різницю у поставанні і розвитку Московії-Росії-СССР з одного, а ЗДА з другого боку. Тут — революційно-сепаратистичне звільнення від Бритійської Імперії і з-під колоніяльного панування Англіїців та добровільна спільнота індивідуальних і групових імігрантів на базі *свободи та прав людини*, там — завойовування, поневолювання і *насильне* втілювання цілих народів і націй та їх країв, на базі *абсолютного рабства і безправности*.

Засадничі різниці між ЗДА і Московією-Росією-СССР можна зілюструвати ось якою метафорою: Рух

євроамериканського способу життя відбувається по широчезній дорозі, в роді шляху чумаків в українському степу. У нього теж замітна течія з тенденцією уніформізму. Але кожній людині і кожному народові вільно йти по власній уподобі в тому самому напрямі або в протилежному, ба навіть відбиватися на боки і йти в довільному напрямі. Одинока умова — не перешкаджати сусідам із таким самим правом свобідного вибору в рамках конституційних законів, опертих на свободу, гуманність і справедливість. Зате рух московсько-російсько-советського способу життя мусить відбуватися монопольною стежкою, так званим „гусаком”, приписаним авторитарно-тоталітарним начальством. Нікому не вільно виступати на боки або йти в протилежному напрямі. Таким смільчакам певна куля в потилицю від супровідної сторожі.

Отже хто боронить „цілість” імперії Москалів з таким монопольним способом життя в тілесному і душевному оглядах — той стає співвиновником за всі наслідки такого насильства, не тільки щодо вже актуальних, але щодо ще потенціяльних жертв, включно з самим собою чи його потомками, якщо так зумовлюване скріплювання потужности месіянстичних Москалів буде продовжуватися.

У висліді переочення таких фактів, хоч як наявних, витворилася певна подібність категорій думання у науковців і політиків Росії-СССР і ЗДА, отже й масових користувачів цілоти і неподільности однієї і другої державної потуги. Дарма, що виключними користувачами російсько-советської потуги є одинокі Москалі, що творять у ній меншину. Ось чому провідні кола в ЗДА не мають належного розуміння для самостійницьких, ба навіть для автономних стремлінь немосковських народів унутрі СССР. Ці кола навіть натавровують боротьбу тих народів за свободу, як „націоналістичний сепаратизм”, отже діють в інтересах цілоти імперії Москалів. Щоправда, так думають і діють вони теоретично в дусі традиційних симпатій і союзів з „Росією і Росіянами” — в змислі всього населення бувшої російської

і теперішньої советської імперії. Але практично є вони фактичними союзниками того самого червоного Кремля і його советско-московських носіїв, проти яких вони водночас ведуть „холодну” війну і приготуються до „гарячої”. Адже все те, що ЗДА боронять для „Росіян” є підставою сили і загрозовості „Советів”.

Так зумовлена постава майже цілого Заходу, очоленого ЗДА, ступенює помилковість у баченні Сходу ще й тим, що вважає Москалів найбільшим словянським народом, хоч так само сотні мільйонів Індійців мали б претенсії вважати себе „найбільшим англійським” народом, коли б усі вони перейшли були до вживання мови своїх недавніх колоніальних панів-Англійців. А воно так сталося з предками Москалів, Русскими, в часі їх колоніальної приналежності до Русі Русинів-Українців. Крім цього ще більш помилково утотожують на Заході цей ніби то „словянський”, а в дійсності туранський народ — Москалів, із народами Русинів-Українців і Білорусинів, згідно з росіяномітичним лжевченням. До яких це протирічностей веде, показує Е. Лемберг у своїй — зрештою доволі цінній — книжці „Східня Європа і ССРСР”. В одному місці устійнив він зовсім правильно, що Українці і Поляки — в протилежність до Москалів — належать до властивого кола європейської культури. Але на іншому місці потакує він росіяномітичному лжевченню утотожнюванням Українців з Москалями, або навпаки — Москалів з Українцями, вважає Москалів найбільшим словянським народом, а їх прикмети, притаманні їх туранській істотності, прищиплює навіть усім іншим народам попередньої російської і теперішньої советської імперії. А втім якраз пізнання фактичних різниць і відрубностей між Русинами-Українцями і Рускими-Москалями є одним із необхідних ключів до розкриття росіяномітизму і розв'язки російських та советських загадок у політиці Москалів.

До причин помилковості в баченні Сходу й осуді його взагалі, а панівного там московства зокрема, належить також і те, що люди західного світу міряють Москалів і їх провід у Кремлі мірилами, що надаються до

людей і держав євроамериканського світу, а в ніякому разі до прямих потомків Монгольської Імперії Чингіс-Хана, чи наслідників Золотої Орди Узбека. На це звернув спеціальну увагу рецензент німецького часопису „Баварський Обзор” від 27 квітня 1956.

Хто далі черпає і не з джерела помилок і хиб у баченні Сходу та судженні про нього, той завжди програє не тільки в приватних розмовах і балачках із Москалями. Він програє теж дипломатичні переговори і політичні договори в часі миру, а вкінці і війни з імперією Москалів. Він ніколи не розв'яже загадок Московського Сфінкса. Ось чому потрібна не тільки дальша аналіза хибних толкувань того, що є і діється на Сході опанованому Москалями, але й спростування хибних поглядів на підставі немалого доказового матеріялу. Не спускаймо з очей факту, що міти російства, словянства, справжнього християнства, советства, демократизму, федералізму і комунізму — це все лиш маскування всемосковського месіанізму, раз „боголюбности”, а раз „марксолюбности” одного і того самого народу Москалів. Все воно на те, щоб обманути і дезорієнтувати немосковське людство, отже тим легше поширювати своє панування над черговими жертвами-народом на шляху до реалізації месіаністичної мети, що нею залишається „уздоровлення і ущасливлення” всього немосковського, і тому раз „гнилого” а раз „капіталістичного” світу і людства. Для того треба мати його раніш в своїх московських руках. А вигляди на те можливо тільки при помочі потенціялу „цілості”, кожноточно вже награвленої імперії. Категоріями таких замаскувань оперує теж уся московська еміграція з Росії і з ССРСР.

До вибору стоїть тільки одна альтернатива: рішуче ставити завзятий опір таким намірам і затіям Москалів обабіч залізної завіси, або підчинитися їм без спротиву, без боротьби, добровільно — в змислі поговорки „не тратьте куме сил, спускайтеся на дно”. Дотеперішня політика і настанова Заходу, головню ж його центрів — у Вашингтоні, Лондоні, Парижі, Римі і в Берліні чи Бон-

ні, виглядає такою, як будто би переважав там нахил до вибору останньої альтернативи, то є „спускатися на дно”.

Уже з дотепер сказаного виходить, що ми маємо до діла з більше „залізними завісами”, не тільки політичного роду і значення. А є нею залізна завіса в ділянці історичного знання і науки, а тим самим і всюди там, де росіяномітична історія служить засновком до дальших висновків географам, архіологам, економістам, етнографам, геологам, ба навіть літературознавцям. Усі ці „зависи” звужують можливість докладного бачення, або викривляють бачений образ дійсности. Всі вони є співпричинниками трагедії немосковського, а злорадості московського світів.

II

СПРАВЖНЄ ІСТОРИЧНЕ БУТТЯ І ЙОГО ІСТОРІО- ГРАФІЧНИЙ ДОЦІЛЬНИЙ ВИД

Точнісіньке віддзеркалення розвитку народу чи держави в його історичному бутті впродовж богатьох віків і ще більше генерацій — неможливе. Навіть коли б можливе було постійне і всюдисуще фільмування дій, висловів і писань. До справжнього 100%-ого буття і його розвитку належать не тільки найменші деталі, але й думки, емоції, такі чуттєві складники особистостей і їх характерів, що їх не схопить ані фотографічна сочка, ані фонографічна голка. Не може дати такого повного віддзеркалення ані історичний переказ мовний, ані історичний твір писаний. Можливою є тільки більше або менше наближування до повної правди, більша або менша подібність історичного образу до його оригіналу в дійсності.

Літописці (анналісти, хронікарі) занотували події переказувані або переписувані — щодо минувшини, і особисто переживані або доношувані — щодо сучасности. Це саме, але в безпорівняльно більшому розмірі, виконує пізніша загальна і фахова преса аж дотепер. Зате завданням справжнього історика в модерному значенні не є тільки зібрати як найбільше таких частинних свідчень щодо вибраного ним предмету і подати їх своєму читачеві в хронологічному порядку. З хистом мистецької інтуїції він переноситься духово в кожночасну епоху, думає тодішніми категоріями, вишукує і відчуває тоді всю важливішу повязаність і звязковість розвоєвих подій і їх акторів і з майстерством театрального чи фільмового режисера відтворює певну історичну цілість в

ні, виглядає такою, як будто би переважав там нахил до вибору останньої альтернативи, то є „спускатися на дно”.

Уже з дотепер сказаного виходить, що ми маємо до діла з більше „залізними завісами”, не тільки політичного роду і значення. А є нею залізна завіса в ділянці історичного знання і науки, а тим самим і всюди там, де росіяномітична історія служить засновком до дальших висновків географам, архіологам, економістам, етнографам, геологам, ба навіть літературознавцям. Усі ці „зависи” звужують можливість докладного бачення, або викривляють бачений образ дійсности. Всі вони є співпричинниками трагедії немосковського, а злорадості московського світів.

II

СПРАВЖНЄ ІСТОРИЧНЕ БУТТЯ І ЙОГО ІСТОРИО- ГРАФІЧНИЙ ДОЦІЛЬНИЙ ВИД

Точнісіньке віддзеркалення розвитку народу чи держави в його історичному бутті впродовж багатьох віків і ще більше генерацій — неможливе. Навіть коли б можливе було постійне і всюдисуще фільмування дій, висловів і писань. До справжнього 100%-ого буття і його розвитку належать не тільки найменші деталі, але й думки, емоції, такі чуттєві складники особистостей і їх характерів, що їх не схопить ані фотографічна сочка, ані фонографічна голка. Не може дати такого повного віддзеркалення ані історичний переказ мовний, ані історичний твір писаний. Можливою є тільки більше або менше наближування до повної правди, більша або менша подібність історичного образу до його оригіналу в дійсності.

Літописці (анналісти, хронікари) занотували події переказувані або переписувані — щодо минувшини, і особисто переживані або доношувані — щодо сучасности. Це саме, але в безпорівняльно більшому розмірі, виконує пізніша загальна і фахова преса аж дотепер. Зате завданням справжнього історика в модерному значенні не є тільки зібрати як найбільше таких частинних свідчень щодо вибраного ним предмету і подати їх своєму читачеві в хронологічному порядку. З хистом мистецької інтуїції він переноситься духово в кожночасну епоху, думає тодішніми категоріями, вишукує і відчуває тоді всю важливішу повязаність і звязковість розвоєвих подій і їх акторів і з майстерством театрального чи фільмового режисера відтворює певну історичну цілість в

її найбільш характеристичних рисах. Крім цього з певною дозою поетизму, опертому на філософічному кавзалізмі, пророкує він ближчу, ба навіть дальшу майбутність історичного розвитку (Кроче).

Маючи намір писати історію даного народу, найдочільніше є тоді починати збирання основного матеріалу від його ще живучої генерації, що його сам історик може особисто перевірювати. Запускаючись потім у таких пошуках у глибину минувшини, з мертвими вже генераціями, нахідки, як річеві свідки, стають рідшими і більш сумнівними. Але знаючи як можливо докладно біологічну і духову істотність живучої генерації з усіми її традиціями, будучи обзнайомленим з вислідами археологічних і мовознавчих та етнографічних ба навіть антропологічних наукових дослідів, що відносяться до даного народу і його батьківщини, історик може тоді сам доповнювати бракуючі камінчики до знайдених і відтворити мозаїку дотичного історичного образу. Чим даліше в глибину минувшини, тим більша можливість помилковости історика. Однак прикрі чи протилежні наслідки таких помилок заторкують тільки вже мертві генерації, а не ще живу. Але й тоді змісл історії як „учительки життя” не в тому, які позитиви ми мали б вибирати в майбутності, тільки які негативи на підставі аналогічних досвідів ми маємо виминати.

Історики московського народу і його російської імперії — німецькі на службі царів та їх московські ученики і послідовники — вибрали навпачний спосіб відтворювання, а радше новотворення історичного образу від найдавніших відомих часів. Між наукою і політикою є та засаднича різниця, що остаточною метою першої є знайти *правду*, чи хочби найближчу до абсолютної правди релятивну правдоподібність, а для другої — є осягнення бажаного *успіху*, повного або хоч частинного. І коли в аналогії до того історикові, що зачинає свої досліді від живої генерації даного народу, провідною зіркою служить правда, то його колезі з протибіжним дослідчим способом цією зіркою є користь для даного народу і його держави. Росіяномітична історіографія Мос-

калів створила перше апріорну і своєвільну схему для всіх охоплених століть, відповідно до політичного „*rium desiderium*” панівної московської піраміди і її проводу в Кремлі чи в Царському Селі, і аж тоді стала наповнювати її, від давнини починаючи а теперішністю кінчаючи, лиш тим, що до цієї схеми надавалось. Все, що до неї не підходило, історики „Росії” або зовсім відкидали, або промовчували, або допасовували при помочі обкрявання і відповідного оформлення, а бракуючі камінчики замінювали фальшивками в користь цієї схеми і власних інтересів московського народу, його держави і династичного проводу. Тільки таким штучним і своєвільним способом можна було „залегалізувати” історично передові і панівні претенсії Москалів і їх царів у відношенні до поневолених немосковських народів узагалі, а щодо народу Русинів-Українців зокрема. Наслідки таких свідомо і нарочно пороблених помилок не обмежились до вже вимерлих генерацій народів імперії Москалів. Їх жертвою падали теж живучі генерації поневолених немосковських народів на чолі з українським. Вони їх вилімінували поза скобки історії, що б їх місце могло належати самотому московському. Таким способом „цілість Росії” і „однотність російського народу” були оправдані і забезпечені. Ось чому в „Історіях Росії”, які на Заході даліше є догмами в баченні Сходу Європи, немає напр. індивідуального українського народу, а Русь Русинів утотожнена з Московією-Росією Русських (Москалів), а в „Історіях ССРСР” немає напр. такого співтворця, як Лев Троцький-Бронштайн. Як же ж тоді можна вважати таку „історію” на виключну користь Москалів *наукою*?! „В Росії історіографія належить до дібр царя, вона є такою самою нематеріальною власністю володаря, як люди і краї є його матеріальною власністю. Історія держиться разом із царськими цінностями під замком, а виставляється завжди тільки та їх частина, що видається доцільною володареві. Історична минувшина є виключною власністю царя. Він міняє літописи своєї нації, як це йому до вподоби і показує своєму народові

тільки традиційні „правди”, що відповідають кожночасним фікціям” (де Кістін: „Росія в р. 1839”).

На систематичне фальшування історії в інтересі „советського патріотизму” вказує між іншим також Глеб Струве в своїй книжці „Советська література 1917-1950”. Він називає її історію „історією ступневого нищення свободи”. Поминаючи те, що він сам бере участь у нищенні правди, бо без советської мови не може бути „советської” літератури, він мусів би в шуканні правди знайти багато іншого важливого, якби не обмежив був свого зору на одинокий московський народ, а поширив на цілісне взаємовідношення на Сході. Таку повязаність московських претенсій до корисної собі історії окреслив уже Іля Еренбург устійненням „Советський патріотизм є природним продовженням російського патріотизму”, а як усім уже відомо, і все советське і все російське утотожнюється з московським... Не диво, що всяка дотеперішня „історія” московських авторів або їх симпатиків немосковського походження, мусить служити інтересам московства, а шкодити правді, свободі та правдо- і свободолобному немосковству. Сюди належать теж „Історія російської літератури”, хоч такої як і советської не могло бути, бо ніколи не було „російської мови” (російської речі), а була лиш „Російська Імперія” і залишилася тільки московська мова (русская реч) у Москалів (Русскіх). Це ствердило навіть „Нове Московське Слово” (Русское а не Російское) у великій статті П. Берліна від 18 грудня 1953-го року. До таких симпатиків немосковського походження належать і ті українські історики та літературо- або мовознавці, що терміни „Русскій і Россіянин, русскій і російскій” в московській мові перекладають спільними термінами „Росіянин і російскій” в українській та чужих мовах.

Ілюстрацією такої історичної тенденційности Москалів є напр. погляди двох визначних зпосеред них, а саме П. А. Столипіна (1863-1911) прем'єрміністра в уряді за царя Миколи II, і С. Ф. Платонова, відомого історика російського і советського часів. Перший проголосив

із трибуни Третьої Думи наступну заяву: „Тому що уряд є того погляду, що всі три галузки східного словянства — Великороси, Білороси і Малороси, *мусять* творити одну цілість щодо походження і мови, московський уряд уже від 17-ого століття поборював завжди той рух, що тепер називається українським і стремить до відновлення колишньої України на національно-територіяльній базі. Від часу добровільного приєднання України до Московії втратив цей рух свою здорову підставу і своє історичне право”. (Цей цитат наведений також у книжці Акселя Шмідта „Україна, край майбутности”, підкреслення — ВКК). Така сама аподиктичність повторилась у советському часі при нагоді кидання анатеми на історичну школу М. Н. Покровського заради його деяким дравдам, неприємним для Москалів. Центральний Комітет большевицької партії декретував дня 24. 8. 1946, що культура Руси Русинів має вражатися спільним культурним джерелом усіх трьох словянських народів на Сході Європи — московського, українського і білоруського.

Отже „історичну правду” вирішає і підмуровує не досліджена наукова правда щодо історичної дійсности, але політичний інтерес і погляд, або декрет московської імперіяльної влади, очолоної російськими царями, чи советськими вождями. Український визвольний рух мав свої здорові підстави та історичне право, як довго він був спрямований проти польських окупантів. Але вистачило заключити будьякий договір з державою Москалів, щоб автоматично втратити ті „здорові підстави” і те „історичне право”, отже й право на свою національну індивідуальність.*) Крім цього в Переяславі 1654-ого

(*) Так само й тепер „колоніяльним злочиним” є тільки тоді, як колоніяльними окупантами і панами є хтось інший, а не Москалі. У редакційній статті „Учительской Газети”, Москва 22 вересня 1956, під заголовком „Деякі питання щодо учби історії СССР в школах” на підставі офіційної публікації академіка А. М. Панкратової і Л. П. Бущика („Питання учби історії СССР у світлі постанов XX-го партійного Зїзду КПСССР”) написано

року не відбулося ніяке „приєднання” — ані добровільне ані насильне — а заключено тільки персональну унію в особі московського царя. (Диви: Б. Нольде, С. Шелухин, І. Яковлів і інші). Династія Романових стала для двох різних договірних країв — Московії і України тим, чим була напр. династія Габсбургів для теж двох різних договірних країв — Австрії й Угорщини. Те що московські політики й історики російського і советського часів називають „добровільним приєднанням або зєдиненням” України з Росією було на ділі актом насильної окупації і втілення України до пізнішої Російської Імперії, що їх започаткував цар Петро I. після перемоги в битві під Полтавою (1708/9), а докінчила Катерина II аж у 70 роках 18-ого століття. Говорення і писання про переяславський договір України з „Росією” є нонсенсом, бо тоді Московія *ще* не була перейменована на „Росію”, а не меншим нонсенсом є говорити про „зєдинення України з Росією” в тих часах, коли Російська Імперія *єже* охоплювала і вмщувала в собі цю Україну.

Платонов згадує в передмові до німецького видання своєї книжки „Історія Росії від початку до теперішності” історичні твори інших, як напр. В. О. Ключевського, М. Н. Покровського, а при кінці пише дослівно: „Нарешті треба згадати також восьмитомову „Історію Русі-України” написану Українцем Грушевським, яка сягає лиш до 17-ого століття. Для читачів, які безпосередню дальшу тяглість Русі після упадку Києва добачують у південній Росії, а не в Московській Державі, історія Грушевського є зразком справжньої наукової систематичної побудови; але для більшости російських істориків цей твір є нічим іншим як талановитим подарунком,

чорним по білому: „Об’єктивно поступовим було приєднання народів Надволля, Уралу, північного Кавказу і західнього Сибіру до Росії” — в часі царювання Івана IV. Історія Русі Русинів є там „старорусской” а не староукраїнською. Все вважається поступовим, що служить експансії імперії Москалів і її централізації та уніфікації.

що його автор зложив на вітварі українського патріотизму. Фахівці мають повне признання для великого знання і дослідного таланту Грушевського, але вони не йдуть слідами його теоретичних висновків”.

Грушевський з пильністю і сумлінністю історика, якому провідною зіркою служила правда, на підставі багатющого правдивого історичного доказового матеріалу, виказав таку тяглість і таке продовження Русі Русинів на матірних русь-українських землях у розвитках — біологічному, культурному, національному, політичному і релігійному. Цей великанський твір великого українського історика (доповнений до 10 томів), що йому жодний об’єктивний історик на цілому світі не може відмовити вартости, став невідгидним постулянтам „цілоти Росії” в тій же хвилині, коли виложені там правди загрожували фальшивим фундаментам імперського чину Петра I і росіяномітичного лжевчення, отже не можна було вжити як аргумент для оправдання монопольного панування Москалів і їх російських яничарів у Російській Імперії. Платонов свідомо фальшує історію і в тому звязку, підсуваючи Грушевському і його читачам-симпатикам неправдиве твердження про „тяглість Русі в Південній Росії”, а не „в Україні”, як в оригіналі Грушевського. Тим способом перескакує він кількасотлітній історичний час від 1240 року аж до найменування окупованої України, чи пак тих губерній, що її, перейменовану в міжчасі на „Малоросію”, заступили „Південною Росією” аж у 19-ому столітті. Яка ж „безпосередня тяглість” могла постати між Русею Русинів після упадку Києва і „Південною Росією”, коли в р. 1240 не було ще ані Московії, ані її перейменування на Росію, а тим менше Південної Росії! Не могло бути теж „безпосереднього” продовження Русі в Московській Державі, що як перша власно-національна незалежна держава Москалів постала щойно наприкінці 15-го століття, отже теж 240 років пізніше від упадку Києва в 1240 р.

Землі і населення з фіно-угрійськими племенами тієї пізнішої Московії творили в дотатарському часі північні

колонії Русі-Імперії Русинів з їх столицею в Києві. В післятатарському часі їх колоніальних панів, Русинів, заступили колоніальні пани, Татари — впродовж усіх тих згаданих 240 років. Зате матірня Русь, згодом Україна, і її населення з Русинів, а згодом Українців, попали до Великого Князівства Литовського, а згодом до Польської Корони, підчас коли тільки західні провінції матірньої Русі зі столицею в Галичі, а потім у Львові, проіснували релятивно незалежними аж до р. 1340, коли то їх окупував польський король. Але навіть після того, як Золота Орда панівних на півночі Татар розпалась і на її руїнах постала перша держава Москалів (Руских), просякнуті вже наскрізь татарським духом Москалі продовжували й надалі думати і діяти та жити на татарський спосіб, отже в цілковитій протилежності до Русинів-Українців, у співжитті з Литовцями, Білорусинами і Поляками. Так зумовлений поворот московських потомків фіно-угрійських предків до перед-руського монголо-азійського світу татарської марки був чимсь зовсім навпаки до життя словянських Русинів у внутрі слов'яно-європейського світу. Де ж тоді могли існувати будьякі фактичні передпосилки для тяглости і продовження Русі Русинів у Московії Москалів?! Як же ж тоді можна вважати „Історію Росії” Платонова і його московських і немосковських однодумців „історичною наукою”?! Адже в Москалів і їх істориків, політиків і симпатиків не вважається це правдою, що є відзеркаленням справжньої дійсності, а тільки те, що *мусить* бути таким, як це для них корисно. Туранський народ Москалів *мусить* бути слов'янським, всі три галузки східного слов'янства *мусять* творити одну цілість, наскрізь татарським духом просякнута Московія *мусить* бути продовженням Русі Русинів і утотожнена з нею, деспотрабський советизм *мусить* бути демократично-космополітичним комунізмом, а Москалі *мусять* бути авторами важливіших винаходів євроамериканського світу, ітд., ітд. Советські Москалі хотіли навіть саму природу примусити змінити свої біологічні закони (згідно з вченням Мічуріна!).

Метода тенденційного склеювання історії по власній уподобі і на власну користь всупереч усій історичній дійсності і правді, якою то методою так залюбки послуговуються Москалі, знайшла своїх не менш досконалих учнів у Німців. Г. Гімmlер сам признався, що він ходив на науку до дотичних московських майстрів. К. Гайдена звітує про це в своїй книжці „Вождь”. Раз виникла в товаристві Гітлера і його оточення розмова про книжку Л. Троцького „Російська Революція”. Зогляду на жидівство і большевизм автора голоси з оточення вважали доцільним ганити і автора, і його книжку. Тоді забрав голос сам Гітлер і закричав: „Ви кажете ганебно? Навпаки! Я багато з неї навчився, і ви повинні також”. Тоді Гімmlер признався, що він читав не тільки твори Леніна, але й усі доступні публікації про історію, політику і поліцію Росії. А коли б йому колись прийшлося вирішати в поліційних справах, то він міг би перевищити своїх російських майстрів. Ця розмова була в р. 1930.

Незадовго його сподівання і бажання, бути шефом німецької поліції, сповнилися. В одному з перших своїх розторядків звернувся Гімmlер до німецьких істориків, щоб вони доказували германське походження всіх вищих культур людства. Місцем їх започаткування мав бути Фризлянд. В основу цього наказного нордійського міту культури велів він положити сумнівну, так звану Ура Лінда хроніку. Цей документ, написаний мовою старих Германів Фризлянду, виринув у Голандії в р. 1862, і був проголошений його знахідниками „найстарішою історією Германів”. Починалась ця хроніка роком 2193 перед Хр., а кінчилась роком 1256 після Хр. Фахові знавці перевірили цей документ і визнали його фальшивкою. Німецькі вчені виступали проти нього дуже гостро, навіть у 1934 р., вказуючи на те, що автори того документу старалися, але не змогли звільнитися від далеко пізніших ідей французької революції в р. 1789.

Проти Фризлянду, як коліски культури людства, свідчило однозначно ще й те, що вся північ, разом із Фризляндом, лежала під ледом останнього льодовика,

коли то у вільних від нього краях — Іспанії, Франції Італії та Україні — цвіли вже магдаленська і мустерієнська культури старокамяного віку.

Проте всупереч науці рішив Гімmlер піти слідами своїх московських учителів і зробити догмою ту Ура Лінда хроніку. Її науковим критикам позамикав уста. Про цю справу і про те, що далі сталося, пише Г. Раушнінг, бувший президент сенату Вільного Міста Гданська, в своїй книжці „Розмови з Гітлером”. Йому доручив Гімmlер не допустити до критики Ура Лінда в Гданську. „Він сам, Гімmlер, упорається вже з професорами в Кенігсберзі і Вроцлаві. Я мушу зробити це в Гданську. Що собі ті панове властиво уявляють. Їх наукові погляди нікому не цікаві, це їх приватні думки. Якщо держава або партія проголосила якийсь погляд бажаною вихідною точкою для наукових дослідів, то треба вважати його аксіомом і не вільно крутити носом або злобно критикувати”. А далі наводить він дослідливо ось які вияви дотичної постави Гімmlера його власними словами: „Для нас є це в найвищій ступені байдуже, чи праісторія германських племен була в дійсності такою, чи іншою. Наука виходить з припущень, які що пару років змінюються. Отже не грає це ніякої ролі, якщо партія визначає сьогодні вихідною точкою теж певне припущення, навіть коли воно покищо протибіжне прийнятим тепер науковим вченням. Про що нам виключно йдеться і за що ці люди одержують платню, так є це історизні уявлення, які скріплюють у нашому народі його національну гордість. У всьому тому сумнівному ділі ми маємо лиш одинокий інтерес, а саме, кинути в проєкції на сіру минувшину все те, що ми ставимо перед нашим народом, як образ майбутности. Наша наука про німецтво жила фальшивками впродовж століть. Ми маємо право це кожночасно повторювати. Праісторія є наукою про передове значення Німців у прачасі”. (Підкреслення — ВКК).

Про вплив такої тенденційної своєвільности на рішення проводу Третього Райху звітує П. ф. Кляйст у своїй книжці „Між Гітлером і Сталіним, 1939-1940”.

Маючи перед очима такі поштовхи і цілі, стало ясно, чому таких самих засобів уживали історики на службі царів і їх советських наступників у Кремлі та в проводі московського народу і його імперії. Політичні взаємини з Кремлем повчали вже від часів З. ф. Герберштайна про ноторичні погляди Москалів, що в їх очах „правдою”, „чеснотою” і „наукою” є лиш те, що корисне їм і їх месіянїзмові, зате все є „брехнею”, „злочином”, „політикою”, або „подарунком зложеним на вівтарі немосковського патріотизму”, якщо це може помагати інтересам немосковських людей, народів та націй, що не бажать стати „російськими” або „советськими” — якщо вони ще вільні, або бажать стати вільними — якщо вони вже поневолені Москалями. Вистачить лиш тих трьох прикладів — Столипіна, Платонова і Гімmlера, з їх заявами, щоб зрозуміти, чому будьякі правди в баченні Сходу і його народів, вилущені з росіаномітичної шкаралупи Грушевським і новішими дослідниками, зустрічають такий фанатичний відпір не тільки з боку постулянтів „цілості Росії” або „СССР”, але й з боку їх симпатиків у цілому світі, навіть українському.

Німецький філософ Т. Літт доводить у своїй книжці „Шляхи і манівці історичного думання”, що історично думачий і історично подумане були б зовсім іншими, якби даного думання не було. Значить і Москалі і їх історичне думання були б іншими, якби не було росіаномітичних і советомітичних лжевчень. Літт пише дослівно: „Є це надзвичайно важливим, як дана історична спільнота сама себе бачить. Вже заки приступас вона до історичного чину, вирішила вона таким баченням свій вибір”. Тому то радить Літт, протиставити егоцентризмові волю до об’єктивного пізнання. Де цієї волі немає, там зміст уявлень „набирає таких рисів, що він їм мусть мати, щоб дати бажане оправдання своєму „Я” і його пристрасно бажаним рішенням... Так може незаметно загіздитися в умах самообман, який ще й тому полонює непереможною силою, що виступає в виді історично доказаної правди”. І чим більший цей самообман, тим певніше штовхає він обманеного на такий

шлях, який кінчиться в помилках самозасліплення, якщо не в безодні самознищення”.

Цей німецький автор мав на увазі націонал-соціалістів Третього Райху. Але чи не краще можуть вони відноситися до московських месіянців московського, російського і советського періодів їх імперії? Це саме і щодо дальшого устійнення Літта: „Так то, не без допомоги служної історіографії, історію даного народу ретушували, обрізували, переробляли, аж поки вона не стала пропагандистичною тендіткою, до вподоби для її замовників”. Після цього зрозумілішим стає заява П. А. Валусьва, міністра внутрішніх справ за Александра III (1881-1894), що „української мови ніколи не було, немає і не сміє бути”. А публічні бібліотеки євроамериканського Заходу послухні й досьогодні такому аподиктичному побажанням Валусьва, бо даліше не визнають існування української мовної індивідуальності і транслітерують українські слова та прізвища не згідно з абеткою української, тільки згідно з абеткою московської мови.*)

Про можливість на майбутність, у висліді такого спотворювання історичної правди, висловився Літт ось як: „Чи прийдешні, очікуючі нас несподіванки будуть

*) В краю українська мова, її абетка і правопис знаходяться під тоталітарним тиском і терором чужонародніх московських окупантів. В інтересі панівних Москалів лежить затирати характеристичні різниці між українською і московською мовами, зате наближувати їх до себе коштом українських мовних притаманностей. Українці в УССР і в цілому ССРСР мусять підпорядковуватися бажанням і наказам Москалів у Києві і Москві. Такого московського тиску і примусу немає поза залізною завісою для скитальчих Українців. Тому то бодай ми, скитальчі Українці повинні ще більш наполегливо плекати все те, що характеризує відрубність українства від московства теж і в можному огляді, а не провадити визвольну боротьбу — в політиці, а залишатися послухними Москалям — в науці і мовознавстві. Сюди належить теж писання країв із великої а народів із малою букв, хоч живий народ важливіший від його землі.

радїсного чи жажливого характеру, залежатиме це не в найменшій мірі від того, як ми зуміємо поставитися до тієї потуги, яка є і нашим твором, і нашою долею, а саме — до потуги історії”. І якраз тим попав він у ядро тієї проблеми, від правильної розв'язки якої залежить майбутність не тільки вже поневолених Москалями народів, але й вільного ще немосковського людства в цілому світі.

Американський соціолог, И. С. Роучек, автор причинку в „Українському Квартальнику”, Нью-Йорк, за рік 1946, під заголовком „Фальшиві погляди Американців щодо середньої і східньої Європи”, вказує на подивугідну ігноранцію англосмовного світу щодо проблем історії Східньої Європи. Цей професор, Чех з походження, висловлює своє здивування, що не зважаючи на вибух обох світових воєн у цьому просторі, Схід залишився для нього „землею незнаною” або „зле знаною”. Він поясняє це частинно впливами німецької історичної школи, головно типу Ранке, з уроченням, що європейська культура є виключним спільним ділом германських і романських народів. Отже тільки історія тих народів вважається європейською. Решта Європи вважалась тільки полем діяння цих народів-культуроносців. Отже — історичні підручники потребують скорої і основної перевірки та перерібки. Треба знищити „Історії Росії” і інші подібні, що мають служити тільки панівним народам і їх володарям, а на їх місце створити нові, що мають бути правдивими і справедливими щодо всіх згаданих і живучих там народів. Адже дотепер надарєвно є шукати в історичних посібниках за місцями, де була б мова про словянські народи і їх проблеми, про взаємні впливи між Західньою і Східньою Європою. А навіть там, де помітне певне знання культурної і політичної історії Східньої Європи, переважає реакційний, вже давно понеханий історичний погляд, що його поширювали Москалі і Німці в дореволюційному часі царів. Вони вважають всю Східню Європу однією „російською цілістю”. По їхньому, Москалі чи пак „Росіяни” живуть не тільки в Москві і Петербурзі, але й в Києві, ба навіть у Львові

та в Хусті чи Ужгороді, хоч Галичина і Карпатська Україна ніколи до Московії чи Росії не належали, а й тепер прилучені не до РСФСР але до УССР. Ця советська Україна стала 1945 р. в Сан Франціско рівноправним членом ООН (Організації Об'єднаних Націй), отже визнана міжнародним актом індивідуальною державою-нацією. Проте вважають її на Заході, головню в ЗДА, тільки провінцією советської Росії, не зважаючи на те, що ця советська Росія, РСФСР, є лиш однією, хоч і найбільшою, і вирішальною національною республікою в ССРСР, побіч 15 інших ССР, і не охоплює советської України і не є індивідуальним членом ООН, де немає „російської нації” в реєстрах, а тільки „советська”. На пальцях можна почислити тих американських славістів, яким відомо є напр. українська література. Так само в Англіїців існує тільки „Малоросія” як „російська провінція”, „малоросійська мова” тільки як „діалект” „російської”. хоч є мова московська (русская) і українська. А коли так виглядає справа в науковців, то як вона мусить виглядати в пересічних людей? Все те, не зважаючи на обставину, що західній світ став безпосереднім сусідом Сходу Європи і бачить для себе загрозу від цього Сходу. Така ігноранція є люксом, що його можна було собі дозволити, як довго монархії й імперії Габсбургів та Гогенцоллернів стояли між Сходом і Заходом. Зараз такий люксус став сам собою загрозливим і може коштувати цей евроамериканський Захід, зі столицями в Вашингтоні, Лондоні, Парижі, Римі ітд. дуже дорого, як не їх власну екзистенцію.

Розповідати свідомі неправди і самим вірити в їх правдивість доведеноу Москалівдо неперевреного майстерства. Так само „видавати фальшиві інформації за історію”, як це відмічує навіть экс-президент Г. С. Труман у своєму звітуванні з подорожі по Європі, в червні 1956 р. Є це штука так зв. „подвійного думання”, що його так знаменито проаналізував Дж. Орвелл у своїй книжці „1984”. Але й ця штука тратить свою чародійну силу, якщо поставити рубом питання: Що це є „московство”? Що це є „російство”? Що це є „советство”? —

Поставити його у світлі фактів, та жадати або самому знаходити об'єктивну, а тим самим правдиву і правильну відповідь. Коли спитати Москалів або себе самого, чому вони, Русськіє, воліють скриватися під назви і поняття „російські” або „советські” і утотожнювати себе з цілим населенням так перейменованої імперії, а не хочуть робити це з назвою і поняттям „московські”? Чи ж не пора відповісти від цілого Заходу позитивно на ось який остережливий запит Літта: „Чи хочемо ми з тим погодитися, що змісл правди дальше лежить у летаргу, хоч тільки він зміг би припинити дальший розцвіт брехливих старих і нових історичних мітів?”

Не від речі, бо ілюстративними будуть наприкінці цього розділу деякі особисті спомини мої власні і могого французького приятеля Жака Бенуа-Мешена.

Починаючи від членства Української Мирової Делегації в Бересті Литовському (1918) і впродовж дальшої дипломатичної служби від урядів Центральної Ради, Української Держави і Української Народної Республіки побував я в багатьох столицях Європи і зустрічався безпосередньо з багатьома дипломатичними представниками інших націй. Коли представляли мене, або я представлявся як Українець, то це викликувало нерідко ось яку розмову між даним чужинцем і мною: Він — „Значить Ви Росіянин і я радий зустрітися з Вами”. Я: „Ви помиляєтесь, мій Пане, я не є Росіянином, але Українцем”. Він: „Вибачте, Ви є Малоросом. Але ж це все одно, що „Росіянин”. Тоді трохи жартівливо, а трохи іронічно переходив я до протинаступу. „Що сказали б, або як почувалися б Ви самі, якщо б хтось не хотів повірити, що Ви належите до того народу, до якого Ви самі признались, а крім цього старався б вмовити в Вас, що Ви є членом не тільки якогось іншого чужого, але навіть ворожого народу, бо такого, що окупував Ваш край і поневолив Ваш народ?” Часто-густо приходилось мені чути, як ті самі „експерти щодо Сходу”, інколи навіть підчас тієї самої конверсації, перше заперечували існування українського народу, а ще більше української нації, якщо треба було їм боронити „ділість Росії” та

„однотність російського народу”, але зараз потім робили цей „неіснуючий” український народ самотнім відповідальним за жидівські погроми в тій „цілості Росії” того „одного” „російського” народу, щоб якось вибілити його.

Ж. Бенуа-Мешен, письменник, публіцист, історик і політик світової міри, що запрохав мене до співпраці над підготовою видання великої Історії України французькою мовою, автор книжки „Україна — життєвий простір Ч.І”, розказував мені безпосередньо перед другою світовою війною між іншим ось що*): На бенкеті в одному посольстві в Парижі прийшлося йому сидіти біля дру-

*) Початок цієї книжки може послужити зразком, стилю і способу писання Бенуа-Мешена, причому треба взяти на увагу, що український переклад не є в змозі передати всі тонкощі французького оригіналу:

ЛЕГЕНДА І ІСТОРІЯ

Від деякого часу в краю і закордоном чимраз частіше говориться про Україну. Що це за край, що його назва і кордони на картах Європи навіть не зазначені? Хто це ті Українці, що про них деякі подорожні нам звітують: „Чисельніші від Поляків, мужніші і культурніші від Румунів, вірніші своєму національному почутті як Чехи, є вони найбільш романтичним народом Європи, народом, що його небагато людей знає”?

Запитаймо Москалів — білих і червоних, — Поляків, Румунів, Мадярів — всі вони гостро заперечуватимуть: „Увага! Ви на фальшивій дорозі. Немає ніякої України”. Запитаймо членів української еміграції в Німеччині, Франції, Англії або Америці, та вони нам пристрасно говоритимуть: „Страждальна дорога України є одним із найжахливіших злочинів всесвітньої історії і найбільшою ганьбою Європи. Ніякого миру не буде, як довго Україна залишається поневоленою”.

Що за таємниця скривається за тими собі суперечними відповідями? Історія 20-го століття запізнала нас із багатьма драмами. Але драма стає тут загадкою. В нашому бо напіврозваленому замку, де залюбки страшать духи і безсонно блукає сумління Європи, як Гамлет на терасі в Ельзенор, з'являється новий привид, нова примара, — фантом України. Кожнісінький раз,

якось московського князя. Використовуючи таку нагоду, він у розмові з нею старався довідатись дещо про Україну й Українців. На його запит, чи це правда, що в Росії є український народ із власною українською мовою, відповіла вона, що це правда, що вона сама перебуваючи на мастику мужа в Україні мусіла навчитися трохи по-українськи, щоб могли порозуміватися з місцевою прислугою. Тому він немало був здивований, коли вже наступного ранку після того, як йому листом приніс її лист, в якому вона писала: На жаль вона мусить відкликати свої вчорашні твердження про Україну й Українців. Її муж переконав її, що немає ані особного

як Європа проходить через поважну кризу, що стрясє її фундаменти, ця проблема вилазить крізь щілини будівлі і доказує своє існування. Знову і знову виринає вона і простягає до нас все виразніше свої кістляві руки та голосить: „Суворі доля замкнула мене в очі міжполосу, яка не є ані життям, ані смертю. Обтяжена кайданами, за тяжкими, щоб сама могла їх розірвати, від століття до століття чекаю я на державного мужа Заходу, який снів би про мене і звільнив мене. Однак подружжя його сну з фантомом, що ним є я, ніколи не було доволі довге і сильне, щоб змогло пробудити мене до життя. Такий сон скоро зникає в брязкоті зброї. Будівля Європи, деякий час розхитана, знову кріпне. Завіса з крові й вогню замикається наді мною й уневидноє мене для очей Заходу. Тишина стелиться степом, а я вертаюся назад у царство тіней. Як довго маю я ще чекати, ждати і надіятися?”

Залишається тільки одна дорога, щоб патетичним скаргам і запитам фантому дати хочби тільки початок відповіді: Запитаймо, що скаже процес поставання цього народу, прогнаного з історії.

А заголовки дальших розділів звучать: Туди був засланий Прометей. Вже в часі Троянської Війни. Наїзд Варягів. Золота Орда. Литовське і Польське панування. Русь, Україна, Московія, Росія. Козацькі республіки. Богдан Хмельницький. Народина російського імперіялізму. Мазепа. Катерина Велика, Пугачов і Таврійський Принц. Наполеоніада. Україна в 19-ому столітті. Останній Романов.

українського народу, ані української мови, тільки є малоросійська галузка російського народу і малоросійський діалект російської мови. Показалося, що це була Жидівка, до того часу ще за мало просякнута духом росіяномітичного лжевчення. А заключні слова Бенуа-Мешена були: „Ледве чи той князь і та княгиня були свідомі того, наскільки той лист скріпив правдивість того, що в ньому заперечувалось”.

Шефом політики і пропаганди у претендента на царський престол Романових, Великого Князя Кирила в Кобурзі, був носій „справжнього” московського прізвища „Нойман”. Бенуа-Мешен читав його статтю в пресі французькій і англійській, — вона була і в німецькій, — в якій існування українського народу офіційально заперечувано і так оборонювано одностність „російського народу”. При особистій зустрічі з Нойманом, Бенуа-Мешен цікавий був знати, як мав би виглядати улад у Росії після того якби Кирилові пощастило засісти на троні відбольшевиченої Росії. Нойман знав демократичну поставу Бенуа-Мешена і його формат у політичних та дипломатичних колах світу, тому став змальовувати майбутній режим у післясоветській Росії як дуже поступовий, включно з широкою автономією для народних і національних меншин у ній. „Тако-ж і для українського народу”? — спитав Француз. „Але ж розуміється само собою!” — поспішився відповісти „Росіянин”. „Українському народові в першу чергу, адже це найбільший серед меншин”. На те Бенуа-Мешен: „Як же то зможете Ви дати автономію тому самому народові, існування якого Ви самі недавно в пресі заперечили?” Притиснений до стіни такою наявною суперечністю, міністр Кирила почервонів, зніяковів, став мнятися і ось як оправдуватися: Це, мовляв, суцця правда, що український народ існує і є автохтоном на півдні Східньої Європи. Але сам Кирило і його московське доккілля примусили його заперечувати цю правду в інтересі московського народу, російської імперії і їх царів. Бо всі вони бояться, що цілості Росії прийшов би кінець, якщо б відрубність України від Московії була ними самими визнана, а вслід

за тим та Україна мала б право незалежитись. Тоді навіть сама назва „Росія” втратила б своє оправдання.

Нойман дав накінець вияснення поштовхів для такого прикладу щодо „подвійного думання” в зміслі Орвелла, хоч і це вияснення не спроможне бути оправданням. Зате перекладачі книжки Дж. Фішера на німецьку мову без ніякого пояснення переклали заголовок англійського оригіналу “WHY THEY BEHAVE LIKE RUSSIANS” на “SO SIND DIE RUSSEN”, хоч автор цієї книжки був тільки в Україні і змістом його книжки є його тамошні спостереження і досвіди та переживання. Переклавши назад цей німецький заголовок вийде — “THESE ARE THE RUSSIANS”. Тимчасом під таким заголовком є навіть книжка Р. Е. Лаутербаха, який бував тільки в Москві і Московщині та описував тамошні спостереження, досвіди та переживання.

Нойман бодай признався, що стояв на службі Кирила Романова і Москалів. На чий же службі були перекладачі і видавці книжки Фішера на німецьку мову?!

На важливість однозначности окремого поняття й його мовного символу-слова вказав уже В. Ділтей в своїй праці „Початки герменевтики”: „З поодиноких слів і їх повязань має бути зрозумілою цілість твору, але ж повне зрозуміння одинокого є вже передумовою для зрозуміння цілості”. А якраз це переочується так часто не тільки чужинцями але й Українцями в баченні Сходу і його народів, якщо вони пронизані цілком або тільки частинно вірою в росіяномітичні лжевчення.

III

ЛЮДИНА І ДЕРЖАВА

Ключем до розв'язки заторкнених проблем можуть послужити наступні розважання: Між поодиноким людиною і державою є таке саме відношення, як між людиною і її твором. Творець є приматним, створене секундарним. Не тільки тому, що людина заіснувала скоріше ніж держава. Людина може обійтись без держави, зате ніяка держава не спроможна ані постати, ані існувати без людини, без родинної, племенної і народної спільнот. Ці спільноти є витвором природи, держава ж є штучним витвором людей. Навіть тоді, як вона є однонародна, потребує напрямлення до однієї спільної мети. Доля народу і доля його держави є взаємно пов'язані, але примат народу лежить в основі обсягу. Доказує це факт існування народу навіть після того, як його держава розпалась із середини, або розбили її ззовні. Зате геноцидне вигублення якогось народу нівечить всяку можливість для продовження або відновлення його держави. Отже буття народу є необхідною передумовою для того, щоб змогла постати його нація-держава.

Це питання стає більш ускладненим, якщо одна народна держава-нація набирає імперіалістичного характеру і підбиває інші краї та поневолює інші народи чи нації, себто — коли вона стає колоніальною імперією. Тоді бо в її нутрі й уладі витворюється стан напруження між панівним народом-носієм, що є водночас її самотнім користувачем, і підбитими та поневоленими народами, інтереси яких є тим більше протилежними до інтересів народу-носія-користувача, чим більше централістичною є його влада. Створену грабунком імперію

зберігати в цілості, зміцнювати, посилювати її потужність і спроможність до дальшої експанзії — це є стремлінням і завданням панівного народу. Ослаблення, ушкодження, розбивання мурів імперської в'язниці і потуги її директорів, сторожів і катів, для власного визволення — це стремління поневолених народів.

Такі протилежні динамічні сили зумовлюють вічну історичну гру поставання й падання імперій. Як ці два процеси відбуваються, і що тоді діється, це залежить від діяння і поступовання живих людей по боці панівного народу і по боці поневолених народів. Адже благодійні чини чи злочини можуть робити тільки живі люди, а не абстрактні ідеології будь-якого змісту. Ось чому так часто утотожнюється ідеологія, ба навіть держава з їх творцями чи володарями, як напр. Будда, Магомет, Маркс, Александер, Цезар, Карло, Чингіс-Хан, Іван, Петро, Наполеон, Сталін і Гітлер. Так напр. міг Людовик XIV-ий сказати „Держава — це я”, Вольтер і Лессієр могли писати, що „цар Петро був жадний крові цілої української нації”, Гопкінс писав Рузвельтові, що „СССР — це Сталін”, а Гітлер задумував забрати з собою на той світ весь німецький народ. А чи ж на руках вождів і провідників совєтської імперії і панівного там московського народу аж до теперішніх — очолених Хрущовим і Булганіним — не липне кров понад 60 мільйонів взагалі, а в тому понад 20 мільйонів Українців, що впали жертвою їх панування і терору?!

Феноменологія згаданих у горі циклів поставання і падання імперій є вистачальною в євроамериканському світі, але не в євразійському. Тут — щонайменше від Чингіс-Хана починаючи — одна імперія замінює другу без можливості визволення і незалежності поневолених народів і націй на довгий протяг часу. Після Монгольської Імперії Татар, прийшла Імперія Москалів — у двох перейменуваннях: російська і совєтська.

Проаналізуємо причини цього...

Людина Заходу відстоювала себе супроти держави діаметральним способом у порівнянні з людиною Сходу. Московський світ став чимсь специфічним між Сходом

— євроазійського типу і Заходом — євроамериканського, а саме, у висліді спроб стати горнилом, унутрі якого більша кількість азійсько-монгольських елементів і менша європейсько-арійських, головні словянських, мали перетопитися на новотвір із наказною назвою „російською” а зараз „совєтською”. Щойно докладні студії того специфікума московського типу спроможні довести до правильного зрозуміння істотності Московії, Росії і ССРСР. При цьому не можна забувати чи переочити докладне вивчання взаємовідношення, не тільки між євроамериканською людиною і московською, ба навіть російським чи совєтським громадянином немосковського походження, але також між панівним московським народом і поневоленими немосковськими народами.

Багате розчленування грецької частини Балкану та решти узбережжя в східній частині Середземного Моря вже своїми географічними і кліматичними умовами допомагало розвитку індивідуалізму. Висока оцінка мистецтва і спорту, отже й поодиноких мистців і атлетів, лягла в основу пошани особистості людини взагалі. Такий напрям розвитку, започаткований в античних світах грецькому і римському, зазнав ступенюючого поштовху в християнстві, яке обхопило теж усе справжнє словянство, чи пак цілий словянський світ. Очеловічення Бога і проголошення душі людини частиною Бога, як батька і його дітей, до рівновартності поодиноких людей, як носіїв рівновартних душ, поставило людину на найвищий щабель в оціночній скалі щодо всіх земних дібр. Так то почалась гомократія, що її останню і модерну фазу назвав Т. Г. Масарик демократією, відколи місце „вільних панів” зайняли вільні працівники.

Зовсім інакше було з поставанням і розвитком специфічних елементів московської істотності. Далини лісистой східньо-європейської півночі, степів і тайги північної Азії, з одиноким гористим Уралом, що їх розділяє, вже своїми географічними і кліматичними умовами сприяли одноформному стадовому колективі людей, на зразок худоби. Абсолютній своєволі власника, щодо його стада худоби, відповідала абсолютна своєволя воло-

даря, щодо його стада людей, або орди, бо оба ці стада вважались його беззастережною власністю. В обох випадках важливою було цілість стада і власності, а не поодинокі тварина в стаді, чи поодинокі люди в орді. Там, на азійському Сході, не прийшов Бог з неба, щоб стати людиною між людьми, як на європейському Заході, і тим самим піднести цінність і вартість людей та їх спільнот. Там одна тільки володіюча людина проголосила себе „інкарнацією небесного Бога”, щоб свою абсолютну владу над іншими людьми залегалізувати й оправдати. Це довело до того, що людина залишилася або опинилася на найнижчому щаблі оціночної скалі вартостей на землі, чи була вона жебраком, чи високим достойником на дворі царя. Всі вони були рабами і власністю хана або царя, з якими міг він робити, що тільки йому подобалось. Це віддзеркалює московська приповідка „Життя не вартує ані копійки”. Відношення ще погіршилось після того, як на місце абсолютизму царя поставлено абсолютизм держави, названої анонімно „совєтською”, але з тим же панівним народом Москалів.

В аспекті природничих наук людина вважається найвищим ступнем у розвитку зоологічного світу. В пошуках за характеристичними ціхами, що ними людина відрізняється від тварини, одні побачили їх у розумі, і тому навіть назвали людину зоологічно „homo sapiens”, інші навчали, що ними є спроможність людини володіти руками і продукувати ними різні речі, і тому то й назвали вони людину „homo faber”. До чого така тільки людина може бути спосібна, показав О. Шпенглер у своїй книжці „Людина і техніка”, а Гітлер реалізував своїми СС-ами, ступаючи в сліди московських охрар, ЧЕКА, НКВД. Щойно узгляднення потенціальної снаги думання, як регулятиву для всіх рухів людини, вказало на істотну різницю між нею і твариною, зблизило природничу науку до теологічної. Нею бо є свідомість того, що вміщується в поняття сумління, моралі й етики, того, що каже людині постійно вибирати між добром і злом, того, що робить людину людяною у думках, замірах, чинах і осудах. Тому то можна її назвати „homo moralis”.

Таким же може бути тільки людина свобідна, що може свобідно вибирати постійно між добром і злом. Але абсолютний пан цього не потребує, а абсолютний раб царя чи держави, напр. советської в теорії, а панівних Москалів на практиці, того не сміє.

Життєві й історичні досвіди вчать, що сам тільки розум „розумної людини”, як і тільки майстерні руки „фабричної людини” спроможні є допускатися злочинів, що їх ніяка тварина не в силі зробити. Тому то й напр. тільки людина буває людині вовком (*homo homini lupus*). Ясно, що тільки комплементарність усіх трьох прикмет — *sapiens, faber et moralis* — як маніфестацій душі і тіла може відрізнявати людину від будьякої іншої тварини в зоологічному світі.

Що ж діється, коли однієї частини згаданої людської комплементарності бракує? Зайво доказувати, бо це кожному відоме, що пошкодження розумової здібності робить духовим, а то й тілесним інвалідом людину, хочби зі здоровими руками і моральним характером. Брак або пошкодження рук, чи їх виконної спроможності робить людину фізичним інвалідом, будь вона хоч яка здорова розумом і якої не була б бездоганної моралі. Отже й брак, або придушення чи пошкодження моральної компоненти робить людину моральним інвалідом, що спосібний допускатися будьякого злочину і знижується до рівня bestii. Іншими словами, побільшення моральної компоненти віддаляє людину від звірини, зменшення наближує, ба навіть робить її нелюдом, відчоловічує, bestialізує. Ось чому французький історик Мішле писав про Москалів: Вони „ще не є людьми, бо їм бракує засадничого атрибуту людини, а саме — моральної здібності, змислу для добра і зла. Це хаос, який ще чекає на творче слово”.

Про поставання і виплекування московського народу буде ще ширша мова. Тут вистачить устійнення, що він ще ніколи не мав інакшого проводу, а тільки деспотичний; що в інтересі деспотизму і додаткового месіанізму засуджені були на атрофію всі істотні елементи в його духовому організмі, з яких могла витворитися во-

лелюбна настанова, достоїнство особистости та пошана до неї. Зате гіпертрофічно виплекувались такі елементи, що творили такі ціхи масохізму, які найліпше надавались до заспокоєння садизму деспотів і уможливлювали рабську реалізацію їх імперіалістично-месіаністичних затій.

Трансплантаційні досліди на інсектах показали, що при вдалій заміні голів, не тулів вирішав генітальну стать, але голова. Напр., як самичка одержала нову голову самця, то перетворювалась вона теж у самця. І навпаки: насаджена на тулів самця голова самички примушувала свій новий тулів перетворитися на самичку. Аналогічне взаємовідношення є теж між туловом московського народу і його провідною головою — як уже сказано — завжди деспотичною. Ось де найглибші і найбільш кавзальні поштовхи для цілковито різного, ба навіть навпачного розвитку Москалів, що ніколи не знали свободи — з одного боку, і Українців, що зпоконвіку жили свобідним життям, — з другого. А це саме різнить Москалів від усіх інших не-Москалів евроамериканського світу.

І якраз тому росіяномітичні і советомітичні „історії” займаються в 90%-ах справами розвитку секундарної імперії-держави Москалів, а тільки в неповних 10%-ах справами розвитку самого притного народу Москалів, а вже майже зовсім не займаються справами поневоєних немосковських народів, як національних меншин, хоч ці останні разом узяті творять більшість населення цієї імперії, головню советської. Якраз тому є це зловіщим повірити в ілюзію, що доля немосковських народів у спільноті з Москалями і під їх чужовладою буде легшою, якщо Москалі з так зумовленим розвитком і з так витвореними традиціями накинуть на себе демократичний омофор. А факт, що ця ілюзія розпаношилась на найвищих місцях політичних, церковних і наукових провідів, не говорячи вже про пресу і літературу світів — романського, німецького і англомовного, належить до найдивовижніших феноменів вільного, але росіяномітич-

но або советомітично засліпленого світу, головню західнього, евроамериканського, А до певної міри і українського.

Французький історик і політик, Франсуа Гізо вже давно устійнив у передмові до своєї книжки „Ессеї про історію Франції” ось що: „Якщо нації проіснували довгий час повні слави, вони не спроможні зірвати зі своєю минувшиною, що вони не робили б; вони стоять під її впливом, навіть у тій самій хвилині, коли зайняті її нищенням; у повному розгарі найбільш світлих трансформацій вони залишаються в основі свого характеру і призначення такими, якими оформила їх власна історія. Навіть найбільш одчайдушні і динамічні революції не спроможні знівечити довготривалі традиції. Тому то дуже важливо, не тільки заради інтелектуальної цікавості, але й для доброго ведення міжнародних справ, знати і розуміти ці традиції”. І це є великою заслугою професора Ганса Когна, що він у виданій ним книжці „Дух Модерної Росії” не тільки пригадав цей цитат англословному світові, але й доказав змістовною збіркою виявів з-під пера провідних речників московського народу і його імперії, що це устійнення Гізо — в аналогії до устійнень Літта — куди більше треба віднести до Москалів, як до Французів, чи Німців.

Держава й церква стоять на чолі усіх людських організацій, створених для реалізування певних політичних, релігійних, економічних, соціальних і інших ідеологій, що мають служити їх членам в змислі позитивного добра по цей і по той бік світу. Одначе в хвилині, коли інтерес самої організації — в теорії, а її живих провідів і упривілеованих корисників — на практиці бере верх над заповідями ідеології, дальший розвиток даної організації збочує в такому напрямі, який веде до інквізиційної злочинности на полях релігійно-церковному, політично-державному, політично-соціальному ітд. Тоді то організація попадає в конфлікт зі своєю власною ідеологією і допускається сама тих злочинів, до поборювання яких вона заснована. Це довело і на Заході до

інквізиції в церковній царині, в часі якої топтались ногами основні заповіді християнської релігії, як напр. любов ближнього і заборона вбивства. Одначе цей інквізиційний феномен на церковно-політичному полі належить на Заході вже до неповторної історії. Зате в світі опанованому Москалями цей феномен нетолеранції і так зумовленої інквізиції в усіх проявах життя є постійним традиційним явищем. Від Івана III-го в XV-ому стол. аж до Хрущова в теперішності всі можливі власні чи імпортовані та обмосковлені ідеологічні -ізми як напр. християнізм, руссізм, росіянізм, панславізм, комунізм і советизм підпорядковані політичному інтересові московського месіянізму. На цьому шляху панмосковська ціль оправдує найжахливіші інквізиційні злочини проти всіх заповідів і постулятів справжньої християнської релігії навіть у її православно-церковному обряді і справжнього соціалізму-комунізму навіть у марксистівському вченні. Під тим оглядом немає істотної різниці між усіма трьома періодами в існуванні власної держави чи імперії Москалів. Московія, Росія і СССР є під оглядом безпереривної інквізиції істотно тотожні. Вони різняться тільки в своїх назвах і в градації злочинности, впродовж таких традиційних релігійних і політичних інквізицій.

IV

СХІДНЯ ЕВРОПА В ДОТАТАРСЬКИХ ЧАСАХ

Чим глибше слідкуємо за історичними діями, тим менше їх джерельних свідчень. Там де немає вже ніяких певних точок опори, можливі тільки спекулятивні припущення — більш або менш правдоподібні. Однак не зважаючи на брак каміння і сухого клімату, що сприяють консервації кожночасних матеріальних свідків, як напр. в Єгипті, Східня Європа особливо ж її південь, обильна вистачальним доказовим матеріалом, що дає змогу відтворити досить виразний образ того, як там виглядало і що там діялось від сірої, навіть праісторичної давнини, особливо щодо життя-буття людини.

Сербський астроном Мілянкович устійнив і зьокалізував льодовикові періоди на цілій землі впродовж останніх двох мільйонів літ при допомозі прецизійних астрономічних обчислень. Зумовлювані ними довготривалі і для людини непрохідні водні та пустинні простори мали співспричинити різномасову та різнокультурну відмінність розділеного ними людства. Останній льодовик став теж на Сході Європи певною точкою опори для історичного дослідника. Адже там, де земля покрита льодом і вічним снігом, ніяка людина не може ані жити, ані залишати свідків свого більш або менш культурного життя-буття. Тим льодовиком покрита була тільки північ. Південь залишався вільним від нього і будьякого іншого продовж понад мільйон років. Ось чому на рівнинах Східньої Європи, північ і південь, хоч не розділені ані горами, ані водами, дали два зовсім відмінні і відрубні світи. Гранична бо лінія льодовика була, залишилась, або стала також:

- а) границею між півднем і північчю Східньої Європи;
- б) границею між багатою чорноземом*) і бідною, пісною землею;
- в) етнічною границею між європейським і монголідним заселенням;
- г) границею між матірною Русею і її північними колоніями; отже й між пізнішими власнонаціональними державами Українців і Москалів;**)
- г) границею між матірною Московією, перейменованою на „Великоросію”, і колоніальною Україною, перейменованою на „Малоросію”;
- з) смугою осілості для Жидів до р. 1917.

Тим то зрозуміло, чому на українському півдні так велике багатство находок, що засвідчують існування ряду культур аж до магдаленської і мустерієнської з-перед біля 20.000 років. Чому на московській півночі можна знайти цілого мамута, законсервованого в леді, але ніяких свідків людської культури аж до першого християнського тисячеліття, які стояли б у спадковому звязку з народнім новотвором „Русскіх” (Москалів) на тих землях.

Згідно з вислідами дотичних дослідів Свен Гедіна, фон Айкштедта, Гаука, Моргана й інших учених мало бути три первопочаткові осередки людства: європейський — в просторі Туркестану, монголітний — в просторі Манджурії, і негрідний — в просторі Маляїв, отже — всі на азійському континенті. З європейного осередку мали вийти пращури і праплемена праіранського, прасло-

*) Чорнозем витворився впродовж понад мільйона років із тліючих решток флори і фауни (рослинного і тваринного світів), поташу з лісних і травних пожеж та льоєсового пилу nanoшуваного вітряними пассатами.

**) Москалі вже в XV і XVI століттях відгородили себе здвож цієї лінії пасмом густого пралісу, де під карою смерті було заборонено вирубувати дерева. Вже тоді була „деревяна завіса” для герметичного відокремлення московства від українства та іншого немосковства.

вянського, пракельтійського і прагерманського світів. Вони творили разом теж так звану індоєвропейську мовну родину, що її в німецькій літературі називають „індогерманською”. Їх поширювання відбувалось у південному і західному напрямках. Останні три — праслов'яни, пракельти і прагермани — та їх мішанцеві новотвори заселили Європу в тих частинах, де вона була вільна від льодовика. Такою, крім цього найближчою частиною був південь Східної Європи, тепер Україна.

Зате поширювання монголідного, чи пак туранського світу в західному напрямі, отже й до Європи через Урал було можливим аж довго після заникну льодовика і створення умов необхідних для життя людини. І були це пращури теперішніх Фінів і балтійських автохтонів, що в авангарді такої мандрівки дійшли аж до морів — Балтійського і Білого.*)

Перехрестя культур.

У своєму творі „Світова Історія Середземного Простору” Е. Корнеманн ділить мандрівку людей, народів і культур зі Сходу на Захід на три зони: середземноморську, потамічну і балтійську. Якщо погодитися з таким схематичним поділом, так стає очевидним, що першими двома йшли були народи з євродічного осередку людства, а останнім, балтійським, з монголідного. Але заки ще євродічний авангард монголідного чи туранського світу докотився до північної Європи і став відомим тодішньому її культурному світові, досліди минувшини європейського людства, що прийшло середземноморським і потамічним шляхами, ведуть нас уже в праісто-

*) У рамках такої скондензованої схематизації немає претенсій на детальну точність дотичного праісторичного образу. А мандрівний авангард пращурів Фінів і інших балтійських автохтонів треба розуміти в аналогічному змислі як авангард східних і західних Готів підчас мандрівки народів. Себто і євродічні племена пересувались під натиском їх монголідних сусідів зі Сходу.

ричному часі до тих вод на півдні і південному Сході Європи, що їх хвилі обмивають береги трьох континентів: Європи, Азії й Африки. Навколо тих вод родились, квітли і завмирили оті найстаріші культури, що — аналогічно до матеріального чорнозему — створили багату духову почву для античної, середньовічної і модерної європейської культури.

У тому середземноморському світі забулювались, перехрещувались і споріднювались тодішні найвищі і найвідоміші культурні кола знаного тоді людства. А до тих середземних вод належить теж Чорне Море, називане колись „Гостинним” (Pontus Euxinus) або „Руським” (Mare Ruthenum). До тих пракультур належить теж та, що квітла перед 5.000 роками на землях теперішньої України і створена та несена була прапредками теперішніх Українців. У науковій літературі німецького зразку її називають культурою мальованої кераміки, дунайською або дніпровською. Під московським впливом прийнялась загально теперішня назва „Трипільська Культура” (від місця першої знахідки, що називається Трипільля, а по московськи Трипольє, недалеко Києва). І був це навіть російсько-советський Москаль а не Українець, а саме чільний археолог середземноморського світу М. І. Ростовцев, що визнав цю культуру „Українською”, незважаючи навіть на те, що й він боронив цілість Росії геополітичними аргументами. В даному випадку сумлінний науковець переміг у собі політичного патріота.

Слідами Ростовцева пішов ще далі Освальд Менгін, бувший археолог Віденського Університету, в своєму творі „Світова історія камінного віку”, визнаючи ту культуру українською “*par excellence*”. Обоснування такої національної назви звучить у них обох ось як (скондензовано): Скільки б чужих і наїзних народів не перекочувало через Україну, всі вони або її покидали, або пропадали. Тільки одинокий тубильний український народ держався своєї прадідівської землі цупко, перетривав всі долі й недолі, і тільки він зберіг аж до ниніш-

ніх часів істотні елементи тієї культури. Отже тільки його пращурі могли бути її творцями, неважно як вони тоді говорили, або називались. Проте свій твір, де вперше вжив назви „українська культура” попри „трипільська”, назвав Ростовцев „Іранці і Греки в південній Росії”, а не „в Україні”.*) У тому випадку тенденційний політик переміг у ньому сумлінного науковця.

Є ще цілий ряд інших важливих доісторичних і історичних творів, що відносяться до культури в українському життєвому просторі, як напр.: „Скити і Греки. Перегляд старовинної історії від Дунаю до Кавказу”, — Е. Г. Мінса, „Південна Росія в старовині” — Макса Еберта (повинно бути „Русь-Україна в старовині”), „Давня Європа” — Карла Шухардта, „Археологічна минушина Київської землі” — В. Данилевича, „Формація Української Нації” — Вадима Щербаківського і багато інших.

Староукраїнська культура трипільського часу — це була б правильна назва, щоб відрізнити її від велико княжої і козацької — цвіла рівночасно з сумерською в Малій Азії та староегипетською в Північній Африці. Разом із ними діяла вона запліднюючо на старомикенську культуру Геленів (Вовк, Хвойка і інші). А коли далеко пізніше грецькі колоністи з Мілету, в 7-ому столітті перед Хр., причадили були до того українського півострова, що його вони назвали Таврія (Таурос), бо там був сакральний культ „вола”, тоді вже вища грецька культура стала реванжуватися спадкоємцям української культури трипільського часу. Назва цього півострова змінювалась пару разів. Тодішню Волинь переклали Греки на Таврію (віл по-грецьки таурос), а пізніші Татари перейменували її на Крим („природна кріпость”, а Кремль — „збудована кріпость”).

*) На таке свосвітля дозволив собі Ланскоронській в р. 1901 при перекладі книжки Боплана „Опис України”, бо і в заголовку і в тексті оригінальну назву „Україна” позамінював на „Південна Росія”.

Культ вола (в аналогії до культу Апіса в старому Єгипті) відомий був у Малій Азії (Таврійські Гори), а в східних і в південних частинах Європи сягав від Волги аж до Італії. Від нього назви Волинь і Волиняни; Волохи — для предків Румунів; Волхвами названо в перекладі трьох біблійських царів, врешті ще й до сьогодні Італійців, предки яких звались колись „Вольцями”, Поляки називають „Влохами”.*)

До тих то часів сягає теж історія українського тризуба, сліди якого ведуть до Таврійських гір у Малій Азії (Ментгін), що був гербом Великих Князів Київських і є тепер національним і державним гербом українського народу. Спершу мав це бути символ чародійної сили щодо плодовитости стада худоби, яке в номадних часах було мірилом багатства. В часі осілого хліборобства і матріярхату в Україні плодовитість працездібних людей стала важливішою. Стилізовані роги бика перемінились на початковій і кінцевій стадії місяця, що був ближчий жінці як сонце, яке знову в виді свастики стало символом патріярхату. Найвища матріярхальна богиня України Діва була відповідником до малоазійської Астарти і грецької Деметери.

Для кращого пізнання і зрозуміння ролі української культури трипільського часу та її взаємовідношення до інших сівчасних, а в своїх наслідках теж пізніших культур середземноморського світу, треба взяти на увагу ще ось яке доповнення тогочасного образу: Досі вважалось догматичним ученням, що все те, що вміщується в поняття „Європа й європейство”, головню в культурному огляді, треба завдячувати спільному спад-

*) Екстремісти в кельтології приписують Кельтам майже всі назви на просторах ними колись заселених. Але й вони назви „Вольці” і „Волинь” виводять від того, що давні Кельти мали перші вихолощувати биків на волів, отже і в них не обходиться без бика-вола. Зрештою і це питання як і інші праісторичні, має в нашій праці секундарне значення і є без вирішального впливу на приматну проблему живих народних генерацій і їх потомків.

кові по світах — грецькому, римському і жидівському. Але основні наукові дослідження і перевірки показали, що такий погляд, підмурований здебільшого філологічно, не зовсім правильний. Виходить бо на яву, що напр. дотична роля і доля в спадку по ірано-перському світі не була меншою від гелено-грецького. Навіть Аїсхілос говорив про сестри-близнючки — „Геладу й Іран”. До такого самого вислідку дійшли також дослідники на релігійному полі. Корнеманн підкреслює це зовсім виразно, пишучи що „розвиток жидівського уявлення про Ягве аж до універсального небесного Бога, а теж і уявлення про Месію можуть бути зрозумілими тільки на тлі перського релігійного надбання . . . Щойно після перемоги над Мітрою і Содем стала Ісусова релігія, в міжчасі ззеленізована, вірніше зплатонізована, спроможною вдержатися”. Значить, світ ірано-перський виконав свою історичну місію не тільки в політичному, але й у релігійному оглядах, а її висліди лягли разом із вислідами паралельних місій — гелено-грецької, жидівської і римської в основу культурного європейства та євроамериканства. „Не сама Гелада . . . але обі сестри „Гелада й Іран” стоять у воріт Європи також у релігійному і духовому оглядах”. А ця течія іранських впливів вливалась до культурного саду Європи не тільки через Дарданелі, але й через Кавказ і обабіч Каспійського Моря.

Посеред трьох країв здовж західної границі Азії: Палестина, Греція й Україна, остання лежала найближче до Ірану, отже й була під найсильнішим його впливом. В Україні найявніші теж сліди його до сьогоднішнього часу. А до них належать навіть назви столиці, краю і народу, а саме Київ, Україна і Українці. А є це ті назви, що їм автохтонний на півдні Сходу Європи народ є найвірніший. Він повертається до них кожнісінький раз, якщо маліє або никне тиск тієї сили, яка примушувала його називатись Русею-Росією, Малоросією, не говорячи вже про Скитію і Сарматію перед тим, або після того „Гренцлянд” у німецькому перекладі „Тараса Бульби” М. Гоголя Німцем Койцом, чи „Днепрлянд”, що його

замість „Україна” на наказ Гітлера мусів уживати Грузин А. Нікурадзе, псевдонім — А. Сандерс, у своїй книжці „Остевропа”, переробленій в протилежному до українофільства і правди зміслі в першому знищеному виданні.

Походження назви Київ.

Столиця Руси-України Київ положена на холмах правого берега Дніпра. Розкопи в самій середині міста засвідчують, що там скупчувались люди вже в часі магдаленської культури. В збережених літописних джерелах у різних краях і мовах, напр. грецьких, арабських, болгарських, мадярських, польських, німецьких, латинських і інших, є біля 60 різних назв і версій, що відносяться до цієї столиці чи цього міста. Ось їх перелік в азбучній черзі:

Акертія, Атраквіда, Гунабег, Гунаек, Гунатек, Гунавар, Данпарстадір, Данпстадір, Каракартія, Каркаяна, Каркаяннія, Кератія, Кербая, Кербане, Керкіяна, Керсабе, Кіяма, Кіев, Кію, Кіюаба, Кіюава, Кіюффа, Кіюна, Кіюян, Кіюв, Кітава, Кітас, Кіюсаба, Конугар, Кубабае, Кубае, Кубане, Кубасе, Кубате, Куеп, Куяба, Куябе, Куяє, Куява, Кунаба, Куная, Кунанах, Кунане, Курбая, Куссає, Кусасе, Кусате, Кутаба, Кутасе, Кутате, Київ, Самбатас, Хіос, Хіовуя, Хітау, Хіве, Хуе, Ціннам . . . (Див. і порівн. з авторами: Константин Багрянородний, Йоаннес, анонімний нотар Белі, Адам з Бремену, Тітмар із Мерзебургу, Матей з Парижу, Отто з Фрайзінгу, Карпіні, Герберштайн, Швандтнер, Гельмгольдц, арабські автори у Френа, Гаркавого, Грушевського, Щеглова, Смірнова й інших).

У нашому часі, на куфрах модерних „глобетроттерів” — рекламові наліпки назв гостинниць, у яких вони зупинялись. З Києвом діло мається навпаки. Порівнявши його з гостинницею, то це були мандрівні народи, племена чи навіть менші спільноти, що відбивали на ній свою наліпку. З-посеред тієї повені різних назв для одного і того самого міста, — якою не може похвалитися

ніяке інше місто чи столиця в цілому світі, і яка вказує на його надзвичайну давнину та історичну різноманітність, — збереглась до наших часів тільки одинока назва „К и ї в”. Причину і пояснення цього треба шукати в понижче поданій історії постання цієї назви, під якою це місто як „город короля” вступив був у конкуренцію з Візантією-Константинополем, „царем городів” — Ц а р г о р о д о м.

Хоч і не можна устійнити точного віку Києва, всежтаки деякі сліди, що ведуть до Ірану, дозволяють найти бодай початок його назви.

У стороіранських писаннях Авеста і Пагляві говориться теж про Зороастра (Заратустру) та наслідки його не тільки релігійних, але й політичних реформ. Їх хотів перевести у своїй державі іранський король Віштасп (він же Біштасп, Лограсп, Іспандіджад) з династичної родини Кавай. Це не подобалося консервативним колам і вони рішили боронити старого, вигіднішого їм ладу. Вони вибрали собі іншого короля Каяна з тієї самої династичної родини Кавай і це привело до громадянської війни між обома сторонами, очоленими тими двома королями. У вирішальній битві король-реформатор Віштасп став переможцем, а переможений король-консерватист Каян разом зі своєю прибічною дружиною мусів утікати з Ірану. І шукав він безпечного екзилу в західньому напрямі.

Гільдебрехт Гоммель („Історія давнього Орієнту”) устійнив час перших випадів Іранців аж до території теперішньої України на половину другого тисячеліття перед Хр. Отже в своїй утечі на захід Каян ступав уже не зовсім незваними дорогами. Перейшовши Дніпро, осів він у вже існуючому місті на холмах правого берега ріки.

„Король” — у словянській мові є відповідником до слова „кей” — в староіранській. Другий відмінок постає, коли додати закінчення „-ів”. Після того, як іранський екзильний король осів у тому місті, а може й здобув його для себе, від тоді це місто стало „городом кея”, чи пак на запит, чий це город, „Кейв-город”. Аналогіч-

но поставали в граматичному змислі такі назви міст як напр. Васильків-город, Львів-город, (а тому теж Leopolis, Leo-Berg і Lemberg), Харків-город і тд. Додаток „город” відпадає, як не може бути сумніву, що це не село а місто, і залишаються назви Кейв, Васильків, Львів, Харків... А що в словянській мові „е” дуже часто переходить в „и”, так із „Кейв” зробився К и ї в.

Це первісне значення назви Києва як „королевого міста” маніфестується в її готському перекладі на „Конуґард”, отже теж на „королеве місто”. Це саме повторилось у мадярському перекладі на „Гунавар”. У найстарших українських народних піснях сакрального характеру приходиться слово „кийовство” в змислі „королівської дружини”, себо — збору провідних прибічників короля. (К. Сосенко „Історично-культурний образ староукраїнських свят Різдва і Святвечера”). Велика кількість городів (по-старословянськи „город” або „град”) спонукала готських наїздників назвати Україну того часу „Гардарікі”, то є „край багатий городами”. Отже слово „город” згерманцили вони на „гард”, бо будучи перед тим кочівничим народом, ледве чи мали вони свої власні городи-міста.

У середньовіччю було в моді, творити легенди щодо поставання важливіших міст і столиць так, що б було там теж святе число 3, найчастіше в трьох братах як основоположниках. Такою й є теж легенда про Кия, Щека і Хорива. Будь ними Кий, Дир і Аскольд, та їх сестра Лебідь, так тоді мали б вони певне символічне значення для тих головніших елементів, що ввійшли в формацію цілого народу і його столиці: Кий іранських, Дир кельтійських, Аскольд норманських, а Лебідь праматеринських із Кубані, що звалася колись Лебеддю, а Мадяри назвали її Ателькузою.

Походження назв: Україна, Українці, український.

Світоглядова віра давніх Іранців була дуалістичною. В їх уявленнях світове існування і дії в ньому визначались протибіжними екстремами, які вели постійну

боротьбу між собою, як напр. добро і зло, світло і темнота, правда і брехня ітд. В аналогії до того витворився у них контраст між *Іранами*, що вважали себе „найбільш арійськими” поміж арійцями, і *туранами* неарійської, здебільша *монгольської* расової приналежності.*)

Інші племена чи народи європейного походження, (отже й арійської приналежності), що жили поза кордонами їх іранської держави чи спільноти, називали Іранці інколи й „Антами”. Так то напр. називали вони тих Аланів, що жили на острові Каспійського Моря, що находився в східній його частині, отже в недалекому сусідстві з Іраном, але поза його кордонами. Перша джерельна згадка про це є в збереженому звітуванні китайського генерала Чанг-Кісна про його подорож до Фергани в р. 126 перед Хр., згадана також у Еберта.

Ті Алани-Анти, або тільки їх частина переселилися були з острова на Каспійському Морі на острів у Босфорі Меотійському (Керч), отже в сусідство з життєвим простором тодішніх предків українського народу. Цікаво, що топографічні дані і виміри обох їх островів є однакові у Чан-Кісна і Араба Хардізі, хоч у першого відносились вони до того в Каспійському Морі, а в другого до того в Меотійському Босфорі. Та алано-антська меншина мала розплистися в масі тих тубильних предків обабіч Меотійського Босфору, залишивши спільним потомкам додаткову назву „Анти”. Під такою назвою побіч „Словени” і „Венети” населення східньо-європейського півдня відоме було готським і грецьким літописцям чи історикам, як напр. Йорнандес (Йорданес), Прокопій і Маврикій. Це були якраз ті Анти, що використали напад Гунів, щоб визволитися з-під окупантського ярма

*) Не зайво відмітити на маргінесі, що Файт Валентин у своїй книжці „Історія Німців” арійцями вважає тільки Іранців і Індійців. У нього „Німці не є арійцями”, а продуктом германських, кельтійських і словянських елементів. (як будьто ці елементи не були арійські!). Але майже всі дослідні шляхи щодо Легенди Парсіфала ведуть до Ірану.

Готів із таким успіхом, що Готи зникли впродовж майже одного року (375) і подались на Захід, хоч були там панами впродовж 150 років (225-375). Це мабуть найдавніше відоме і успішне повстання тубильців в Україні проти чужих її окупантів.

Праслов'яни, що їх колискою мала бути Україна навіть на підставі дослідів німецького знавця О. Шрадера („Індогермани”) мали ось який звичай: взятю в посідання землю здобуту, куплену, одідичену, чи даровану переводили вони на власність актом викраювання мечем.*) У всіх слов'янських народів є слово краяти в видах при-таманних їх власній мові. Тому то й в усіх слов'янських народів постали окреслення „край” або „країна” для території цілого народу або певної спільноти, яка є збіркою цілістю всіх індивідуальних посілостей, переведених на індивідуальну власність, що творять так збірну власність цілого народу чи племені. Тільки у далеко пізнішому народному новотворі, в Москалів, не було ані такого звичаю, ані приватної власності, ані назви „край” чи „країна”, перенятих ними від Русинів-Українців аж пізніше.

Поява Аланів-Антів на сході Південної Європи та їх злиття з тубильним населенням могло зумовити, що назва „країна” перетворилася на „Україна” в звязку з перекладом іранської назви „Анти”, це значить ті, що живуть „у краю” чи „на краю” Ірану. Звичай „украювати” і переклад Антів на ті, що „у краю”, злились в один і той самий змісл у поняттях і назвах: „Україна” й „Українці” та „український” для „викраюної” на власність народної землі і для тих, хто є її власником з перекладеною назвою „Анти” на слов'янську мову. В усіх інших слов'янських народів, без домішки аланських Антів, залишилась назва „край і країна” тільки в пер-

*) Від того звичаю виводиться весільний коровай (укравай) як символ всього того майна, що його батьки дають молодим як придане, себто — воно є викраюним із їх власности.

вісному спільному територіяльному значенні і не перетворилась на етнічну та національну.

Абсурд злобно-тенденційного толкування походження назв „Україна, Українці й український” від того, що, мовляв, цей край лежав, а його населення жило „на, чи у краю” сусідючих держав польської або московської — в залежності, хто такої інтерпретації вживає — Поляк, чи Москаль — є таким наявним, що назвати таке толкування „злобно-тенденційним” є більш як оправдане. Як уже сказано і наведено вище оригінальна іранська версія цієї назви „Анти” джерельно доказана в часі і після готського панування на півдні Сходу Європи. Слов'янська версія занотована в Іпатіївському Літописі в Києві під роком 1187. А тоді не було ще жодної більшої і потужнішої держави чи імперії, щоб тодішня Русь-Україна могла вважатися положеною „на або у краю” тієї імперії. Адже від Візантії була вона відгороджена Чорним чи пак Руським Морем — на водних, а Болгарією — на суходутних шляхах. Тодішня держава Ляхів-Поляків була ще такою малою і слабкою, що скоріше вона могла вважатися „на, або у краю” Русі-України, а Московської Держави, такої нації і такого народу взагалі не було ще тоді, а щойно постали вони майже 300 років пізніше.

Крім цього на голяндській карті Східньої Європи з кінця 17-ого стол. (найденій і скопійованій в бібліотеці Баворовських у Львові проф-ом В. Січинським) назва Русь і то як „Чорна Русь” відноситься до Червоної Русі зі Львовом як столицею, яка ніколи не межувала з Московією. Назва „Україна” відноситься до матірньої частини колишньої Русі-Імперії Русинів, що звалася тоді козацькою, а саме в версії “Ukraine of't Land der Cosaken”. Тільки нічия земля з місцевостями Білгород і Єлац на пограниччі України на північному, а Московії на південному сході названа „О к р а й н а” (“Okrajna”) в правдивому окраїнному змислі, що є відрубним від „Україна”. Окріч того автор книжки „Фальшивий Петро III”, Француз Діран, устійнив уже в 18 стол. що наз-

ва „Україна” не має нічого спільного з назвою „Окрайна”*). Доказують це вкінці хочби тільки самі заголовки дотичних праць навіть московських авторів, як напр. „Заселення і сільське господарство південної України в 17-ому віці” І. Н. Міклашевського з р. 1814, Москва; „Про забезпечення і заселення степової України Московської Держави в кінці 16-ого і на початку 17-ого віків” А. Н. Ясінського, Київ 1900; „Засічна полоса Московської Держави в 17-ому віці. Нарис із історії південної України Московської Держави” А. И. Яковлева, Москва 1916. Всі ті праці московською мовою, причому терміни „україна” і „окрайна” як і „Московское Государство” і в оригіналах, отже „україна” і „окрайна” з малими початковими буквами не могли відноситися до властивої України.

Походження назв: Русь, Русини, руський, Рос, Росія.

Ролю іранського екзильного короля в постанні назви Київ, а Аланів-Антів щодо назви Україна й Українці, відограли кельтійські Русціні щодо назви Русини, а тоді вже треба було аж двох помилок Греків, щоб створились назви Рос, і Россія. Були це ті самі Русціні, що їх Цезар називає “Rutheni”**) в своїй книжці „Про галійську війну”. Це кельтійське плем'я жило тоді на

*) Поляк Генрик Пашкевіч у своїй праці англійською мовою „Початки Росії”, хоч займається тільки Русею, (від 9-14 стол.), заперечує існування назви Україна в етнічному і національному значенні, а боронить його значення як територіяльного положення „у краю” аж від 15-16 століть з браку знання або узгляднення повищих фактів і висновків із них, якщо не заради політичної тенденції.

**) Багато промовляє за тим, що “th” в “Rutheni” звучало в Кельтів і Римлян як і дотепер в англійській мові, напр. в слові і назві “Smith”, отже „Русені”. Адже і інший кельтійський народ, що його Римляни звали „Етрусками” сам себе звав „Расенами”, а може й „Русенами”. Аналогічним дискусійним питанням зву-

території теперішньої Провансалії, а їх столичним містом була Массілія, тепер французький порт Марсей. Всі ж кельтійські племена заселили були колись великі простори південної, західної і середньої Європи. І так напр. їх імперія Тиліс сягала в 3 стол. перед Хр. на Схід аж за лиман Дунаю. В північному напрямі перейшли Кельти Карпати, яка то назва теж пішла від кельтійського племені Карпі. Сліди кельтійських Галів залишились у назві міста Галич, від чого й пішла назва Галичина. Така ж провінційна назва в романській версії "Galicia" існує в Іспанії досьогодні. На півдні і півночі поширення Кельтів-Галів подибується та сама назва Галінди. Далекий відгомін кельтійських мандрівок здовж і впоперек Європи помітний теж в легендах Панонській і Хорватській про трьох братів — Руса, Леха і Чеха — що вимандрували в світ і стали родоначальниками народів: Русинів-Українців, Ляхів-Поляків і Чехів.

Живучи над Середземним Морем займались Русціні (чи Русені) не тільки риболовлею, але й морською торгівлею, що їм часом трудно було відрізнити від морського піратства. У війнах Картагінців із Римлянами були Русціні союзниками Картагінців і разом з ними потерпіли поразку. Контроля вод Середземного моря опинилась у руках переможних Римлян. Тому Русціні мусіли шукати інших вод, щоб могли свobodно продовжувати свою привичну морську активність. Такими були тоді ще води Атлантики здовж західного берега Європи і Чорного Моря здовж його північного узбережжя. Одні шукачі добрали аж до Британії і скандинавської Тули, другі аж до України. На її чорноморському березі поробили вони собі постійні й опірні портові засіки (січі): один на півострові Волинь-Таврія (Таврійська Русь), другий в Меотійському Босфорі (Меотійська Русь) а третій в

чіння букви „с“ в латинській мові є: чи як „к“ чи як „ц“, отже чи напр. „Етрускі“ чи „Етрусці“? Але у всякому разі важний і вирішальний є пень „рус“ давнішого південного а не пізнішого скандинавського походження.

Сурожі (Сурожська Русь). Звідтіля робили Русціні свої морські випадки в пошуках за торгівельним ділом і піратською добичею, як це пізніше чинили їх козацькі потомки з Запоріжської Січі, під трохи іншим знаком. Але вже ці давні Русціні знали перетягання човнів на колесах по землі.

До Царгороду наспівають вістки про те, що якийсь народ Русціні з північних берегів Чорного Моря підпливає на човнах і безпошадно грабить прибережні малоазійські міста. Такий народ у тих околицях царгородським Грекам ще не відомий. Як звичайно в таких випадках, шукають вони пояснення в Біблії, як книзі всіх мудростей. Там знаходять пророцтво Езекиїла, що за гріхи Ізраїля Бог пішле на них караючий народ із півночі, на ім'я „гой Рос“. Греки вважали себе християнсьми наслідниками Ізраїля. Нагрішили вони теж немало і були того свідомі. Перший склад у слові Русціні, отже Рус, подібний до біблійського „Рос“. Не диво, що вони утотожнили Русцінів із біблійським народом і відтоді продовжували називати їх Рос. Тут не важно, що й біблійська оригінальна назва „рош“ перекладена в латинській Бульгаті на „столицю“, а в грецькій Септуагінті на Рос, як імення народу з землі Гога й Магога. Подібність слова-складу „Рус“ до грецького „русой“ стала причиною, що Русинів уважали „русявим народом“, хоч вони були здебільша чорняві. Отже й край, замешкалий такими Росами, стали Греки називати Россією. І ця назва прийнялась у всьому Орієнті (Сході), де переважав культурний і політичний вплив Греків. За те в усьому Окциденті (Заході), з перевагою культурного і політичного впливу Римлян і Риму, залишилась для них і їх співсловянських потомків-Русинів оригінальна Цезарова назва „Рутені“ (Rutheni в латинській, отже й в італійській, les Ruthenes у французькій, die Ruthenen у німецькій, the Ruthenians в англійській мовах), під час коли в інших словянських мовах звучала вона майже так само як в русько-українській, а саме „Русині“ або „Русове“. Такою була вона і в пізніших туранських

предків Москалів „Русские”, що перейшли до вживання мови своїх колоніальних панів Русинів.

Аналогічно до аланських Антів також кельтійські Русціні злились з масою тубильного народу і спільним потомкам залишили в спадку свою назву в зісловянщеній формі — Русини. Але сліди оригінальної назви Русціні кельтійських співпредків залишилися і надаліше. І так напр. у київському літописі зустрічається прикметник „русций”. Папа Григорій IX в р. 1234, а папа Інокентій IV в р. 1246 уживали в своїх листах назву “Ruscia” (диви А. Г. Великий: *Documenta Pontificum Romanorum Historiam Ucrainae Illustrantia 1075-1700*), бо вона ближча до оригінальної назви як з латинська Цезарова “Ruthenia”. У тогочасній семигородській грамоті, бо з р. 1228, говориться про гору “Ruscia”. А в „Історії Росії” Г. Вернадського і М. Карповича читаємо: „Патріарх Проклюс (434-447) присвятив одну зі своїх проповідей наїздові Гунів. У ній пригадує він пророцтво Езекиїла щодо князя народу Рош і Мошех (Езекиїл 38,2). Це досить можливо, що приявність Росів чи Русів (Рухе-Ас) в армії Ройла (гунського ватажка — ВКК) спонукала його думати про біблійський народ Рос. У такому разі його проповідь вміщала б першу згадку про азословянських Росів (Русів) у візантійській літературі. В. Н. Семенович: „Гелони і Мордва” (Записки імператорскаво Масковскаво Археологіческаво інститута, т. XXVII, 1913) подає ще ось що: „В схоліях до Арістотеля щодо 2-гої книги його твору „Про небо”, знаходиться між іншим дуже цікава заввага. Там написано: „Кажуть, що ми, Гелени, замешкуємо простір між арктичним пасом, близьким до північного бігуна, і літним, тропічним, причому Скити, Русь і інші гіперборейські народи живуть ближче до арктичного паса...” Схолія ця має походити з першого стол. перед або першого по Хр. а цей цікавий текст є в *Scholia Aristotelem collegit Ch. A. Brandis, ed. Academia regia Borussica. Berol. 1836. T. IV. стор. 492.*

Там, де перехрещувались силові поля Аланів (Антів) і Росів (Русцінів), як напр. обабіч меотійського

Босфору, отже і в Кубані, прийшло до злиття назв їх обох в спадковій назві „Рос-Аляни”, в зісловянщеній верзії Роксоляни. А тим іменням, побіч сарматського, гордились їх потомки ще в козацькому часі. Інша теорія, що її піддержує напр. В. Січинський, виводить цю назву від „Роксо-Алянів”, то є „Білих Алянів”. Так чи сяк, назва Роксолянія нерідко вживана була замість назв Русь або Україна, а крім цього засвідчує, що Алани-Анти і Кельти-Русціні ввійшли в формацію українського народу.

Перевагу назви Анти-Українці, що вважалась поганського, бо не була біблійського походження, замінила під час поширення християнства на Україну перевага назви Русини-Роси, бо вважалась вона і була біблійською в очах, вирішальних у церковній адміністрації, Греків. Особливо після офіційального прийняття християнства, коли то й християнська церква стала державною. Паралельно до нищення поганських божків очолених Перуном і переслідування сакральних звичаїв йшла нетерпимість грецької гієрархії теж щодо поганських назв „Україна” й „Українці”. Адже недармо її представник, Грек Г. Схоляріос, що став патріархом Геннадієм, говорив і писав: „Хоч я й є Геленом по мові, ніколи не буду називатися Геленом, бо я не тієї самої віри, що колишні Гелени*”). Тоді бо тільки грецька назва вважалась християнською.

Так то держава Антів-Українців перемінилася на Русь імперію Русинів-Росів тільки щодо найменування, бо сам народ-носій залишився в своїй істотності незмінним. Ось чому — хоч і рідка — рівнобіжність понять і назв Русь і Україна в літописах аж від 12 стол. починаючи, як грецька церковна гієрархія трохи перемішалась із тубильними елементами і злагідніла щодо поганської назви „Україна”. Але й тоді завжди Русь і Русини (також Руси, а в поезії Русичі) там, де йдеться про офіційальну державу і панівний народ, зате Україна й

*) Цитовано теж у „Ідея націоналізму” Ганса Когна. 1943.

Українці, коли йдеться про почування простолюдня в масі того народу, як напр. „Вся Україна засумувала” в Іпатієвському Літописі під роком 1187, на вістку про смерть улюбленого князя Володимира Глібовича.

Аналіза інших теорій про походження назви Русь і її носіїв.

У проєкції на тло вище наведеного далеко чіткіше випуклюються позитивні й негативні риси в усіх інших теоріях на цю тему. Найбільш поширеною поміж ними є так звана „Норманська теорія”, яка вважається навіть догмою в усіх історіях Сходу Європи, започаткованих німецькими істориками, що були на службі царів, а продовжуваних та скріплюваних їх московськими, скандинавськими і євроамериканськими учениками чи послідовниками. Згідно з тією теорією, наприкінці першого тисячеліття по Хр. вся Східня Європа находилася в цілковитому хаосі, зумовленому сварнями різних слов'янських племен поміж собою. Елементом, що цей Схід сконсолідував і завів там політично-державний порядок, започаткував економічний і культурний розцвіт, мали бути — навіть закликані автохтонами Сходу — пришельці зі скандинавської півночі, тому то й Нормани, що їх стали називати Варягами. Їх ватажок Рурик нібито став основоположником династії Руриковичів у Києві, а пізніше в Москві. Шведських Норманів-Варягів називали Фіни „Руотсі”, а ця назва зісловянчилась на „Русь”. Початком їх приходу до Києва і започаткування їх панування на Сході мав бути рік 862-ий.

* * *

Слідів назви Руотсі в цілій Швеції немає. Навіть німецький славіст Й. Марквардт („Східноєвропейські та азійські розшуки”) доказав філологічно, що зіслов'янення фінської назви Руотсі мусіло б дати „Ручь”, але в ніякому разі „Русь”, але навіть коли б це так сталося, то і надалі залишається нерозв'язаним питанням

грецька назва „Рос”. Більш правдоподібно і переконливу розв'язку щодо Руотсі подав С. Шелухин („Звідкіля походить Русь?”). У Києві називали купців, що торгували з Грецією „гречниками”. Розвиток назв у німецькій мові для Русі і Прусії перебігав рівнобіжно:

Rutheni — Ruzzi — Russi — Reussen
Prutheni — Pruzzi — Prussi — Preussen.

У часі розвитку і змін слова Руцці називали в Регенсбурзі „Руццаріями” або „Руццарами” тих німецьких купців, що торгували з Руццею*), то є з Русею. В аналогії до тих обох прикладів також Фіни називали в дусі своєї мови „Руотсі” тих шведських купців, що торгували тоді з Русею і переходили через їх край.

Першим містом на Сході, куди Варяги прибули і там запанували, був Новгород. Останнім Херсон. Чому ж тоді назва Русь поширювалась від берегів Чорного Моря, отже з півдня на північ, так, що Новгород був майже останнім, що став уживати цю назву, а не навпаки? Так само чому „Руським Морем” стало називатися на деякий час далеке від Швеції Чорне Море, а не безпосереднє, Балтійське?

Великим козиром у руках норманістів є велика кількість скандинавських імен у підписах на договорах Русі з Візантією. Пошукаймо за відповідними аналогіями: Німецький цісар Отто I. вислав був своїм представником до Праги і Кракова Жида Ібн Якуба. Російськими посланцями до Англії були без винятку російські Німці. У німецькій делегації до Генуї після першої світової війни було 25 членів, у тому числі 23 німецьких Жидів. У початкових роках СССР у руках советських Жидів находилось керівництво майже всього економічного і дипломатично-політичного апаратів. Чи ж можна робити з того висновок, що провідна верхівка Римської Імперії Німецької Нації в часі Оттона I. була жидівською, в Росії

*) Geographus Bavarus (844-862) говорить про „Ruzzi” між Хозарами і Деревлянами отже в дономаському часі.

німецькою, у Німеччині між світовими війнами і в початках СРСР — жидівською?

Як на свій козир норманісти покликаються навіть на т. зв. Бертиніанський літопис, де під роком 839 (18 травня) згадано, що між людьми в супроводі візантійського цесаря Теофіла, під час його відвідин у німецького цесаря Людовика Побожного, було двоє людей шведського походження, які „себе самих і свій народ називали Рос”. Дарма, що і ця дата і назва Рос на 23 роки випередили появу Норманів-Варягів на Сході та в Києві, а назву Рос не можна вивести від Руотсі.

У панонському життєписі св. Кирила (Константина) згадується про те, що він у роках 858-860 зустрів у Херсоні Русина, що мав біблію і псалми писані „роушскими письменами” і більше Русинів, що говорили такою мовою. Він сам її навчився і потім застосував ті букви (письмена) в ліпшому виді до всіх словянських мов (диви І. Огієнко, М. Возняк, С. Шелухин). А патріарх Фотій остерігав уже в р. 860 перед загрозою з боку Русинів (Рос). Поява Норманів-Варягів датується роком 862 у Києві. Як же вони могли бути 4 роки раніше вже в Херсоні, а 2 роки раніше під Царгородом, якщо їх утожнювати з Русею і Русинами?

Наступні аналогії повинні зробити легшим зрозуміння звязку між подіями того часу.

Вже було згадано, що кельтійські Русціні-Рутені доплили не тільки до Британії, але й до скандинавської Тули. Був це русцінський Грек Питеас із Массілії, що на чолі Русцінів обплив вперше західні береги Європи. Від тих кельтійських Русцінів перейняли скандинавські Нормани-Вікінги багато мореплавчого знання, будову човнів і обичаїв. Тим зумовлена подібність їх всіх у одних і других. Слідами тих же Русцінів стали Нормани посуватися щораз даліше на південь здовж атлантийського берега Європи і грабити прибережні оселі та міста. Їх жажлива жорстокість спонукала тодішніх західних християн включити в літанію молитву „Сохрани нас Боже перед Норманами” нарівні з „перед вогнем”. Норманам

удалось пройти через Гбральтар і дійти аж під Царгород уже впродовж 8 століття. І було це майстерством візантійської політики, що Грекам повезло відвернути загрозу з боку Норманів тим, що цесар взяв їх до себе на палатну сторожу. Крім цього норманська хоробрість і вірність забезпечувала цесаря перед боязкими, але лукаво-хитрими Греками. Греки стали називати тих Норманів „Варангой”.

Подібно до того, як у 18 стол. німецькі князі, ба навіть королі наслідували все, що заводилось на дворі французького короля, так наслідував і Великий Князь Київський все те, що заводилось на дворі візантійського цесаря. Він і собі став наймати Норманів, що їх грецька назва „Варангой” — зісловянчилась на „Варяги”, як свою прибічну сторожу, ба навіть дорадників. Слідами вояків прийшли і торгівці. Чи ж не був це для нього інтерес, висилати на ведення торгівельних переговорів із Візантією своїх Варягів, яким легше було порозуміватися з візантійськими Варангой і виторгувати ліпші умови?

Також шукання водної дороги між морями Чорним і Балтійським було протибіжне, як це хоче мати норманське вчення. З Руського Моря Русціні заглиблюються на човнах в гирла впадаючих туди рік і посуваються щораз даліше вгору. Всім рікам їм надають вони назви з кельтійським складом „дон” (з варіаціями під час зісловянщення на „дан” і „дун”), які всюди там повторяються, де будьколи довший час замешкували Кельти як напр.: на провансальській батьківщині Русцінів — Родан (тепер зфранцузжена назва Рон); на британських островах — Дон; в Україні — Дон, Донець, Дон-апер (зісловянщено на Дніпро), Дон-астер (Дністер), Дон-убіюс (Дунай). Навіть притока Самара (тепер Сомм) у Фландрії, Бельгія, має таку саму назву як річка в Україні.

Кельтійське походження назви Рос-Русь ствердили в 11 і 12 століттях грецькі історики Скіліца і Кедрин, і то виразним їх окресленням „генос кельтікон”. У своїй „Універсальній Історії всіх націй” писав Француз Жак

Шаррон на початку 17 стол. (1621) про Русинів-Українців ось як: „Щодо походження тих давніх Русинів є велика правдоподібність; що їх більша частина походить від Галів, які колись зайшли до їх краю; їх край одержав назву Русь (в оригіналі Рутенія у латино-французькій версії) від того народу Русинів, який колись жив у краю, що пізніше став називатися Фландрія, вірніше від народу з краю Руерг в Аквітанії (що їх теж називали Русинами), який прибув туди разом із Вольпами та Тектосагами”. Український норманіст, проф. Др. І. Борщак у своєму часописі „УКРАЇНА” (Париж) заперечив правдивість цитованого місця з книжки Шаррона. Але в проєкції на повищі факти і висновки є там немало правдивого, особливо, як під латино-французькою назвою Рутенієн розуміти оригінальну кельтійську назву Русціні, а не їх співпотомків Русинів, вже в Україні, чи навіть у Галичині.

Крім того подібність звичаїв і обичаїв навіть теперішніх генерацій у Провансалії і в Україні є ще до такої міри наявною, що навіть Москаль Словцов у своєму дописі з Провансалії до московського емігрантського часопису в Парижі „Останні Вісті” від 2 січня 1927 р. не міг не додати і не підкреслити цю подібність признанням, що йому здавалось іноді, що він „не в Провансалії, але в Україні”, очевидно — за винятком мови.

У відповіді русько-української шляхти Великому Князеві Литовському в р. 1428 була заява: „Ми є старою римською шляхтою. Наші предки здобули ті герби й уживали їх, отже й ми посідаємо їх”. Чому ж не покликувалась вона на скандинавських Варягів, хоч історична віддаль від них була далеко коротша, як від Русцінів і Римської Імперії?

У козацькій хроніці Самійла Величка („Сказаніє о войні козацької з поляками”) є переданий Універсал Хмельницького до всіх „Українських Людей”. Там між іншим сказано, щоб вони пішли за прикладом своїх предків Русів, які в 5 столітті по Хр. (470) під проводом свого короля Одоацера далеко численнішу римську

армію (в числі 645.000) перемогли і впродовж 14 років у Римі панували. Отже хай вони з таким же самим завзяттям і так само хоробро перемагають Поляків в обороні своєї української батьківщини.

Норманісти оба повищі джерельні докази або промовчували або окреслювали їх як фальшивки, щоб рятувати будьяку плявзібність норманської теорії. На щастя згаданих вище шляхтичів і літописця, а водночас правди тотожної з інтересом історичної науки та українського народу, знайшли в катакомбах Зальцбургу (Австрія), що раніш під назвою Ювавум був однією зі столиць кельтійської держави, а згодом римської провінції Норікум, мармурову плиту з ось яким написом у латинській мові:

ANNO DOMINI CCCCLXXVII ODOACER
 REX RHUTENORUM GEPPIDI GOTHI
 UNGARI ET HERULI CONTRA ECCLE
 SIAM DEI SEVIENTES BEATUM MAXIMUM
 CUM SOCIIS SUIS QUINQUAGINTA
 IN HOC SPELEO LATITANTIBUS OB
 CONFENSIONEM FIDEI TRUCIDATOS
 PRECIPITARUNT NORICORUM
 QUOQUE PROVINCIAM FERRO
 ET IGNE DEMOLITI SUNT

(В перекладі на українську мову: Року Божого 477-ого Одоацер Король Русинів Гепіди Готи Унгари і Герули лютуючи проти Церкви Бога блаженного Максима разом із його 50 товаришами що в тій печері скривались з огляду на їх віру замордували, зі скали скинули, а провінцію Нориків шаблею й вогнем знищили) (Порівняй з: „Катакомби св. Петра в Зальцбурзі” о. Бенедиктина (монаха) Ансельма, і анонімну брошуру під заголовком „Катакомби на цвинтарі св. Петра в Зальцбурзі”, там же видані, або згадані теж у Шелухіна „Відкіля походить Русь”).

Історія стверджує, що Одоацер жив у роках 433 до 493, а панував у Римі навіть довше, бо 17 років (476 до 493). Шрифт напису античний, такий як на лукові Ти-

та і Константина. Отже як міцною мусіла бути кельтсько-руська традиція в Українців козацького часу, коли між універсалом Хмельницького в половині 17 століття і подіями, потвердженими написом на мармуровій плиті в 5 стол., проминули 1200 років, а помилка в датах тільки на 2 і 7 років.

Із малярського боку є й надаліше підозра в фальшивці, бо, мовляв, тоді ще не було в Європі Мадярів-Угрів. Вони переочують такий можливий факт, що посеред Гунів могло бути плем'я передане по латинськи як „Унгари” а не „Гунгари”, що не було тотожне з Мадярами-Уграми.

Вкінці теж арабські літописці і подорожні засвідчують існування Рос-Руси надовго до появи Варягів на Сході, ба навіть Норманів на Заході і півдні Європи. Їх багато давніші сліди є в Африці і Мезопотамії (Багдад). Перший перекладач арабських джерел на московську мову, А. Гаркаві („Розповіді музулманських письменників”) вже в 70-тих роках попереднього століття остерігав істориків перед думанням категоріями норманістичними. Шелухін прослідив багато правильних доріг до дотичної правди в давнині. Але його затемнили теперішні молодші українські орієнталісти осягами своїх дослідів і висновків аж задалекосяглих. Особливо тоді, коли первісну метрику народу Русинів-Українців випорцують із-під фундаментів Піраміди Хеопса або пісків Сагари, Палестини і Мезопотамії і прищеплюють предкам Українців назву „Рутени”, теж в українській мові, для улегшення філологічних доказів, хоч такою назвою у власній мові ніякий Русин ані Українець ніколи не називався. Та дорога до правди буває звичайно вимощена помилками... Нам тут покищо вистачає задовольнитися монолітом безперервної тяглости в історії життя-буття українського народу на тому самому дідичному місці впродовж щонайменше 5.000 років, щоб доказати його відрубність — у протиставленні до етнічного новоствору — Москалів, із їх тільки кількасотлітньою власною історією.

Виводжування походження назви Русь і її носіїв від річки Рось, роси чи ще від чого іншого є занадто спекулятивним і не видержує найслабшої критики. Вони залишаються в дотичній літературі такими легендами, як напр. Панонська і Хорватська про походження Русів, Лехів і Чехів від трьох братів з такими йменнями.

Зате поважнішу увагу треба звернути на найновішу наукову спробу в англійській мові польського академіка і професора Генрика Пашкевича („Початок Росії”). Він старається позбавити назву Русь її етнічного і державно-національного характеру та змісту, а обмежити її тільки до спільної віровизнаневої приналежності, без огляду на народну відрубність дотичних віруючих. У фаховій англійській літературі навіть проф. Ю. Шевельов-Шерех (Колумбія-Університет у Нью-Йорку) був примушений оцінити Пашкевича ігнорантом на філологічному (мовознавчому) полі („Історичний Бюлетен” Том XXXIV, Ч. I, листопад 1955, Ст. Люї Університі Пресс). Не менш наявною є тенденційність Пашкевича на історичному полі. У польській мові ця праця не була б можливою в такій формі, бо в ній ніяк не можна було б твердити, що Русь і модерна Росія це зовсім інші поняття і змісти, а потім в цілій книжці вживати терміну, „Росія” (Russia) якраз для „Руси”. Мовляв, назва „Русь” є замало знана. Якому ж науковцеві схождознавства може бути невідомим термін „Русь”? А для таких ця праця написана і призначена, а не для ляків. Наведені обильно цитати аж кишать від термінів Рус, Рутенія, Рутені латинською мовою, ба навіть англійською, як напр. “T. Chase: “Significance of Ruthenian and Muscovite Elements in Lithuanian History” (1944) вже в самому заголовку цієї книжки.

Пашкевич замовчує даліше такий багатомовний факт, як протиставлення християнинові Грекові поганина Русина в договорі Олега з Візантією в р. 911-12, коли Русь була офіційно поганською, а не християнською. А вже наявною фальшивкою є його твердження, що перший не-Грек на митрополичому стільці в Києві, Іларіон, був Варягом, а літописець назвав його Русиним,

бо належав він до православної церкви, а її він отожднює з Русею. А чи ж Греки, що були митрополитами в Києві, не належали до тієї самої церкви, ба навіть очолювали її на Сході Європи, але не були і не називались Русинами? Адже в дійсності Ярославів Мудрому якраз на тому залежало, щоб на чолі церкви в Русі був автохтонний Русин, а не Грек, присиланий з Царгороду, якому інтереси Царгороду і Візантії — так церковні як і політичні — завжди бували важливішими, аніж інтереси Києва і Русі.*) Одне слово: як би визнати правильною тезу Пашкевича і кинути її в проєкції на Захід, тоді так само, як кожний приналежник до православної церкви був на Сході носієм „Руси і Русином”, так і на Заході кожний приналежник до католицької церкви мав би бути носієм „Римської Імперії і Римлянином”. У довшій рецензії автора про книжку Пашкевича в кварталнику „Free World Review” ч. 2 за р. 1956 є ще такі протидокази: Русини-студенти Сорбони в Парижі реєструвались як „natione Ruthena” а не „religione Ruthena” (1353) а навіть „natione Ruthena de Kiovia” (1398). Даліше, що християнська віра звалась, ба навіть ще далі зветься, „грецькою” у Русинів, тепер Українців, бо переняли вони її від Греків, а в Москалів „руською”, тепер „русской”, бо переняли її вони від Русинів.

*) На жаль і проф. Д. Чижевський в своїй книжці „Історія Української Літератури від початків до доби реалізму” згадує про Іларіона лиш як „не-Грека”, а не як „Русина”, що ним він був і чим гордився. Адже не-Греком міг бути кожний інший не-Русин. Така „нейтральність” Чижевського стає багатомовною на тлі ось яких фактів: Академік Б. Греков навіть в англійському виданні своєї праці „Культура Київської Русі” (1947) зацітував літописну вістку про вибір митрополитом „Русина Іларіона” і транслітерував „Rusin”. Зате вже в р. 1952 в „Повісті временних літ” оригінальна назва „Русин” перекладена на московську мову як „Русский” в договорі Олега з Візантією (911-912), а як „Русский родом” щодо Іларіона.

Підсумовуючи повищі факти, виводи і висновки, можна сміло твердити, що в формацію українського народу ввійшли елементи іранські, кельтійські, германські, грецькі, ба навіть турко-татарські, але на створення назв української і руської вплинули виключно співвпливи іранського і кельтійського коренів. Всі ці впливи були здебільша зовнішнього характеру. Істотній стрижень українського народу залишався таким, яким його витворила тисячелітня самобутність. І це була суцільність так зумовлених прикмет і здібностей, яка лежала в основі того русь-українства, що давала свій відпечаток цілому Сходові Європи в дотатарському часі, а пізніше ще Великому Князівству Литовському, ба навіть Московському. Анто-кельтійський причинок мореплавства і піонерства посилив гін релігійного і політичного місіонарства. Головно на просторах півночі і Сходу. Ось чому були це Русини а не Русські, що заснували Новгород (переклад кельтійського Новіодунум); чому цей Новгород поширювався територіяльно на Схід в державному і торговельному змислі, та клав торговельні мости до європейсько-німецької Ганзи, а Київ був споріднений з багатьома столицями Європи і стояв з ними у тісному звязку. Зате Русські а згодом Москалі відтоді аж дотепер герметично відокремлюються від всього європейського, як від чогось чужого, відрубного і ворожого. Чому це були українські козаки, що на службі Москалів пройшли Сибір, дійшли до Пацифіку, перейшли протоку Берінга і добрали аж до Каліфорнії. Навіть уже на наших очах були це здебільша Українці у російській флоті, що підняли повстання на „Патьомкіні”, а моряк з українським прізвиськом, Дибенко, верховодив у повстанні балтійської флоти в р. 1917. Чому Росію творили здебільша Росіяни українського, польського, німецького й іншого немосковського походження, а ССРСР переважно Росіяни жидівського походження?! Москалі були більш їх знаряддям, хоч і залишилися кінці кінців самотніми постійними користувачами всього, що створене іншими.

В історичному аспекті Європа взагалі, а її Схід зокрема, були тим полем, де перехрещувалися біологічні

течії зі Сходу на Захід, а культурні — з Півдня на Північ. Розвиткові багатства, потужности і слави Києва сприяло його положення в перехресному місці торговельних шляхів між Сходом і Заходом, (Шлях на Сході називався „шовковим” (китайковим), а на Заході „бурштиновим”), а далі і між Півднем та Північчю, між Чорним (Руським) і Середземним Морями та Балтійським Морем, що його артерією був Дніпро. Високий мистецький рівень одного лиш „Слова про похід Ігоря” з 12-ого століття вистачає, щоб зрозуміти самотність розвитку культури на довшому протязі часу, заки появились на Сході нетільки народний новотвір Русскіх-Москалів, але й норманські Варяги з півдня чи з півночі. Якраз історія справжнього московства доказала прикладом, скільки то століть було потрібно, заки зміг явитися його власний літературний твір приблизного рівня зі „Словом” Русинів-Українців з 12 століття. Причому слід ще підкреслити, що в тому „Слові” дуже багато згадок про особи і про дії та події на українському півдні, а жодної зі скандинавської півночі не говорячи вже про тодішню колоніяльну, а пізнішу московську. Чи ж не мусіло б це бути навпаки, коли б походження назви Русь і Русини та їх носіїв було з півночі, а не з півдня?

До подібних дивовижностей належить теж твердження норманістів, що „множина від Русин не було Русини, а тільки Русь*”). З науковцями і політиками, що йдуть слідами Тертуліяна щодо його признання „Sredo quia absurdum” (вірю в те хоч воно є абсурдом) годі поважно дискутувати.

Дотичний образ України в давнині заокруглюється ще й її тодішніми господарськими й економічними зв'язками з грецько-римським півднем. Вона вже тоді була „збіжжевим шпихліром” гелено-грецького світу. Це й було одним із поштовхів до троянської війни (Бенуа — Мешен). Атенам бо залежало на тому, щоб мати кон-

*) Це тільки у Греків було так до постанови множини „Руссой”, але не там, де ця назва пішла від „Русціні” — Русини.

тролю Дарданелів у власних руках, щоб їх транспорти життєважного збіжжя з України не були під чужою контролею. Дехто твердить, що з Трої прийшла рослина, що в Україні досьогодні називається „троянда”. В Україні збирав Аполлоній, полководець цісаря Нерона, римські легіони для задуманого походу для здобуття китайкового шляху, що вів до Китаю. Неможливість скорого повернення тих легіонів до Риму стала одною з причин упадку Нерона.

Для комплексу теорій про походження назви Русь треба згадати теж про ту, що її Р. Смаль-Стоцький відогрів — (її давно вже відкинули самі її німецькі винахідники) — у своїй книжці „Вплив німецької мови на українську” на замовлення уряду третього Райху. Там назва Русь мала піти від Варягів, що мали „русяве” волосся, в противенстві до автохтонів, що їх волосся було „чорняве” і тому звались „чернь”. А це підмуровало „науково” тезу Гітлера про „іберменшів” — Німців, і „унтерменшів” — Українців. Ще дивніше, що Ю. Шевельов-Шерех у своїй статті про „Русь” в Енциклопедії Українознавства визнав цю теорію за найправдоподібнішу побіч норманської, а УВАН у Канаді вважав навіть доцільним видати її осібною англійською брошурою.

Шановний читач може тепер сам роздумувати над тим, котра зі згаданих повище теорій про походження назви Русь і її носіїв видається йому найбільш правдоподібною, чи навіть є дійсно правдивою.

Походження назви Русскіє.

Усі правдиво слов'янські народи поставали вільними. Ця воля знайшла свій відпечаток теж у їх народних назвах у іменниковій формі. Не будучи ані підданими, ані власністю будьякого пана, не мали вони самі, ані хтось інший причини до прикметникової назви. Тому то на запит, хто він є, каже справжній Слов'янин, що він є Русин або Українець, Лях або Поляк, Чех, Серб, Словак, Хрват, Словінець, а не Руський або Український, Польскі, Ческі, Сербскі, ітд.

Зовсім інакше пройшов процес поставання народного новотвору на колоніальній півночі Русі-імперії Русинів. Не важно, чи ті 18 туранських племен, переважно фіно-угрійських, що їх вичисляє поіменно Київський літописець, були вільними, заки опинились в колоніальній залежності від Русі і Русинів. Але вирішальним є те, що народний новотвір на їх субстраті зродився в ж е в тій колоніальній залежності, а не на свободі. Будучи „руськими людьми” в колоніально-імперському значенні того часу, ставши „руської віри” після прийняття християнства і перейшовши до вживання „руської” мови своїх культурно далеко вищих панів Русинів, стали вони самі називати себе в прикметниковій формі „Руськіє” а згодом „Рускіє”, однина — „Рускій” і їх прикметник — „руській”.

Але ані процес політичної колонізації тієї півночі Русинами-Українцями, ані прийняття руської віри і перехід до вживання руської мови в ніякому разі не перемінив їх туранської істотності на словянську і не утотожнив їх із самими справжніми Русинами. Адже в аналогії ні Гали, Ібери, чи Германи теж не перемінилися на Римлян і не утотожилися із ними після того, як на довший чи коротший протяг часу стали „римськими людьми” в колоніально-імперському змислі. Зокрема ілюструючи, коли б ці колоніальні Рускіє були маркантно іншої краски тіла, то вона залишилась би незмінною і під руською назвою і при розговірній руській мові. Адже так воно є з британськими чи французькими Неграми в Африці, що залишаються чорними під назвою „Брітш” або „Франсе”, хоч і говорять вони англійською чи французькою мовами. Але ані їм самим, ані нікому іншому не приходить навіть на думку, утотожнювати себе чи їх зі справжніми Англійцями чи Французами, як це звикли робити майже на цілому світі з Рускіми і Русинами під впливом росіяномітичних лжевчень.

Також процес поставання романських мов на Заході, вірніше на європейських просторах колишньої Римської Імперії Римлян-Італійців, служить аналогією до

постання словянських мов на просторах колишньої Русі-Імперії Русинів-Українців. Там під впливом латинської мови панівного народу, тут під впливом руської мови панівного народу. Там головний пень латинської мови предків-Римлян розвинувся в модерну італійську мову, а на субстратах гало-франкських і іберійських відрубні, хоч мовно споріднені мови — французька, еспанська і португальська. Головний пень руської мови предків розвинувся у нащадків у модерну українську мову, а на субстраті фіноугрійському відрубна хоч і мовно споріднена мова — московська. Отже твердити, що українська мова є діалектом або дериватом московської, як це звикли казати Москалі і їх росіяномітичні учні та симпатички в цілому світі, це в аналогії те саме, коли б хтось задумав твердити, що італійська мова є діалектом напр. французької, або її дериватом. В обох випадках є це перевертанням дійсного розвиткового процесу догори ногами і глуфом над історичною правдою і такою наукою. Воно так ясне й історично правдиве, що навіть Москаль Пипін не міг не признати цього. Його ж бо устійнення, що „французька й італійська мови мають надзвичайно багато спільного, але ця подібність не стала підставою національної єдності Італії й Франції” є теж точнісінькою аналогією відношення народів і мов русько-української і русско-московської.

У звязку з тим заслуговує на підкреслення ось який знаменний паралельний факт: Підметна назва Русини, Русин і руський збереглася в українському народі обабіч Карпат у незмінному виді від часів Олега і Іларіона аж до теперішності, отже навіть крізь часи рабства підданства і кріпацтва. Так само і Москалі зберегли прикметникову назву своїх колоніальних предків, дарма, що вони вже майже 500 років мають свою власну незалежну державу і стали панами над іншими підбитими і поневоленими народами. Де ж є тому причина? В тому, що Українці не спроможні забути своєї втраченої свободи і постійно тужать за нею, стремлять до неї та борються за неї. Зате Москалі, народжені в неволі, як „руськіє люди”, потім „татарські”, залишилися власністю своїх

автократів у Кремлі навіть у рамках власної держави і як такі були „московськими людьми”, потім „російськими” а тепер є „советськими”. Не живши ніколи на свободі і не знаючи її змісту та форми, не спроможні вони ані її собі пригадувати, ані за нею тужити, ані до неї стремити і за неї боротися.

Дотична зигзакуватість, ба навіть суперечність у рамках доцільного мітичного лжевчення є притаманні не тільки советським Москалям, але й російським та московським. І так напр. всупереч вченням росіяномітизму про однотність тригалузкового „російського народу” з Велико- Біло- і Малоросів щодо походження і мови, полонених австрійських Русинів-Українців у першій світовій війні реєстрували Москалі як „Русинів”, а не як „Росіян”, чи „Малоросів”, чи „Русскіх”. Їх — а між ними був теж автор цієї книжки — не трактували як „зрадників” спільного „атечества”, ані як „поворотців” до російської спільноти. Хоч така пропаганда з московського боку (гр. Бобринській) лежала в основі галицького москвофільства. Її антиподом на еміграції було проголошення бувших австрійських, потім польських, а тепер західніх Українців-Русинів чужим народом не тільки у відношенні до Москалів, але й до східніх Українців. Згадаймо ще раз повніше, що на сторінках „Нового Русского Слова” в Нью-Йорку (18 грудня 1953) можна вичитати зовсім правильне твердження, що це є безглуздя говорити про існування „російської мови” (російской речи), бо такої ніколи не було. Була тільки Російська Імперія. Мова залишилась московська (русская). Значить не було і немає „російського народу”, а залишився московський, так у російській, як і в советській імперії.

Ясно поза всяким сумнівом! Ану попробуйте переконувати в змислі тієї ясности Москаля-єдинонеделімця, або Українця з залишками віри в правдивість росіяномітичного і советомітичного лжевчень. Особливо переконувати щодо „старшого брата”, якого не вільно ображати не називаючи його, згідно з його вимогою, „Росіянином” — на немосковських мовах!

Що є руське-українське, що татарське а що московське?

Ззовні бачений політичний образ Східньої Європи був упродовж існування Руси-Імперії Русинів-Українців так само руським, як у часі існування Монгольської Імперії взагалі, а Золотої Орди зокрема — татарським, а в часі експансії будьяк названої Імперії Москалів став московським. Про такий литовський або польський образ Сходу Європи не можна говорити ані писати, бо ані Литовцям, ані Полякам не вдалось було собі його цілого або бодай в переважній частині підчинити.

Якщо отже перед татарською навалою в тогочасних писаннях є мова про Русинів, а у згаданій вже грецькій версії „Рос” або латинській „Рутені”, то відноситься це виключно до староукраїнських Русинів, які Русь-Імперію створили, були її носіями і панами в ній, але ніколи до колоніальних Русскіх, предків Москалів. Там говориться не про Русскіх, але Русинів, наприклад:

- 1) про Русина в торгівельному договорі між Києвом і Царгородом за часів Олега Віщого в р. 911/12;
- 2) про княгиню Ольгу і її перехід до християнства (957);
- 3) як Титмар з Мерзенбургу біля р. 1.000 по Хр. звітує, що Київ є збірним місцем тих всіх людей різних рас і релігій, які шукають свободи й безпеки, якщо їх не можуть найти в своїх рідних краях;
- 4) коли мається на увазі автора і його твір „Слово про похід Ігоря”, Руську Правду і київських літописців та їх літописи;
- 5) коли згадуються родинні звязки Великих Князів Київських як напр. Володимира Великого з візантійським цісарським домом, Ярослава Мудрого з європейськими королівськими домами (його жінка була дочкою шведського короля, сестра жінкою польського короля, а три доньки стали королевами Норвегії — Елисавета, Франції — Анна, і Угорщини — Анастазія, а сини його були жонаті з Німкіннями і Польками з княжих родів, короля Данила і його наслідників у Львові;

6) коли підкреслюється європейскість Києва і Русинів як характеристичну їх рису. Тому різні князі з Європи, „що з політичних причин мусіли опустити свій рідний край, удавалися до Києва, щоб правом азилю, під опікою Ярослава вичікувати кращих для них часів” (Гітерманн);

7) коли в „Життєписі Єпископа Конрада” (Vita Chuonradi Episcopi) з р. 1131 говориться про Русинів у Карпатах;

8) у анонімного нотаря короля мадярського Белі устійнено, що Русини вже перед роком 1.000 прийшли до Паннонії і жили там за його життя (12-13 стол.);

9) у семигородській грамоті з року 1228 є мова про гору „Русція” (Ruscia) і місто „Форум Рутенорум” (Forum Ruthenorum);

10) у хроніці С. Кези (13 стол.) Карпати названі „Альпи Русинів” (Ruthenorum Alpes),

11) про багато студентів напр. у парижській Сорбоні, що імастрикулювались як “de Ruthenia” (1353), “natione Ruthena de Kiovia” (1398), “natione Ruthena de Ukraina” (1567) ...

12) у всякому іншому подібному або аналогічному випадку, як напр. “Ruzzi” у Geographus Bavarus (844-862).

Ні один Великий Князь Київський не мав потреби відчиняти вікно в Європу”, як це треба було робити московсько-російському цареві Петрові I. Русь Русинів, тотожна з Україною Українців находилася в Європі і сама була Європою. Не тільки географічно, але й культурно і біологічно. На карті Європи Птолемея її границя на півночі і сході покривається з північними і східними границями українського життєвого простору. Вона творила тоді роздільну лінію між Європою і Азією, європейством і азійством. Урал визначили границею між Європою і Азією щойно в попередньому столітті, і то тільки чисто географічно. Такою вона й дотепер залишилась ...

Разом із цитованим вище Гітерманом помиляються дуже всі інші росіяномітики, коли його словами пи-

шуть і вчать, що будьто-би „Після наїзду Татарів Росія наново пропала для Європи”. Як могла пропасти для Європи в 13 стол. щось започатковане як Московія в 15, а як Росія аж у 18 стол.? Справжня ж Русь жила всередині Європи, в своїй західній частині навіть незалежною державою, до р. 1340, а потім разом із переважною частиною решти Руси осталась у границях литовсько-польської унії, отже в Європі. Це тільки колоніальна північ Русских, отже предків Москалів, повернулась назад до позаєвропейського світу Монголів-Азіятів, як колонія Золотої Орди, під назвою „Руський Улус”, а пізніше злилась із цілим населенням буйшої Монгольської Імперії Чингіс-Хана і Тамерлана.

V.

КСЕНОФІЛЬСТВО РУСИНІВ-УКРАЇНЦІВ

A

КСЕНОФОБСТВО РУССКІХ-МОСКАЛІВ

Панівні в Русі Русини піддержували живі торговельні, політичні і культурні взаємини з Візантією та західною Європою. Це створило добрі передумови не тільки для підпільного ширення християнства всередині Русі, але й для його офіційного прийняття, ба навіть проголошення державною релігією. Переможний похід християнства не воєнним але мирним способом, догматична образковість віри, катедри, монастирі, образотворче мистецтво, християнізування публічного життя — все те удосконалило добрі сторони Русинів ще з попередніх поганських часів і славу Києва як „культурного осередка, що був спроможний дати гідний уваги вислів гуманітарній ідеї так у літературних пам'ятках, як і в правних установах” — говорячи навіть словами норманіста і росіяномітика Гітермана.

Німецькі наукові інститути сходознавства надали магдебурзькому праву вирішальне значення в колонізації Сходу Німцями. В часі Третього Райху вважались ті роки роками заснування міст на Сході включно з Києвом, що в них стало там діяти магдебурзьке право. Але раніша історія Русі — як ми вже бачили — виказує таке багатство міст (Гардарікі!), з таким власним укладом, з таким високим рівнем у ділянці законодавства і судівництва, а теж і міжнародних договірних норм, що зайво є навіть спорити про питання їх першенства, заки магдебурзьке право змогло зродитися і стати експортним. Торгівельне розгалуження сприяло розвит-

кові монетарної системи. Управи міст опирались на демократичній установі віча. Німецький знавець Сходу в росіяномітичному змислі, А. В. Юст, має рацію, коли зарозумілому мешканцеві Заходу закидає, що він тільки власним мірилом доказує вищість західно-християнського світу. „Вартніше, ба навіть достойніше є пригадати собі ті сили, які — незалежно від переборщованого противенства культурних кіл західного і східного християнства — діяли як елементарні сили і на Заході, і на Сході”. Але сам Юст переочує вирішальний факт, що ті європейські елементарні сили обхопили на Сході і Заході тільки справжніх Європейців. А такими були на Сході — матірня Русь з її автохтонними носіями і панами Русинами, їх відвічна столиця Київ, а не їх північна колонія з народним новотвором Руских на субстраті автохтонних там фіно-угрійських, отже неслов'янських і неєвропейських племен. А та північна колонія Русі стала трибутною колонією Золотої Орди як „Русській Улус”, який на руїнах Орди унезалежнися, як Московія, і в симбіозі з Татарами-Монголами аж до нинішніх часів залишився частиною культурного азійства, а здебільшого і біологічного монгольства.

Для навітлення одного і другого фактів ось яка подія, що належить до спільних елементарних сил європейства від Києва до Колонії, Риму, Парижа, Мадриду і Лондону. У своїй праці „Скитія і Босфор” Ростовцем доказує, що в Україні ще до Готів цвіла т. зв. „культура звіринної орнаментики”. Втікаючи з України перед наїздниками Гунами і повстанцями Антами Готи забрали з собою багато її виробів і рознесли їх здовж шляхів своєї примусової мандрівки в середній, південній і західній Європі. І якраз ті зразки звіринної орнаментики з України, порозкидані по Європі, стали заплідниками нової європейської культури, тому то й названої „готською”, що нею досі пишається і гордиться весь євроамериканський Захід. А тоді ще не було ані Русі-Імперії, ані колоніальних Руских, отже і їх потомків Москалів, але було автохтонне населення то-

дішньої України, що його потомками є теперішні Українці. Все ж таки росіяномітики ставлять і в тому огляді „Росіян” в утотоженні з Москалями на місце Антів-Українців. Чи ж можна уявити собі більш очевидну фальшивку?!

Постання Руси на підвалинах держави Антів у цьому самому просторі й її імперіяльне поширення придбанням колоніяльної півночі не різнилося від аналогічного явища в решті Європи, як напр. Римської імперії (італійських, а пізніше німецьких предків), або модерніших Австрійської, чи Бритійської. І там управа колоніяльних провінцій бувала в руках князів з пануючого роду, а тут так званих Руриковичів. Але автономне населення колоніяльних провінцій бувало чужим до народу матірнього краю. Так було і в відношенні фіно-угрійських племен колоніяльної півночі, що з них постали Русскіє (люди), до Русинів матірньої Руси. Події в 12 столітті виявили, що тієї різниці між ними не вдалось затерти. Одні бо і другі належали до світів занадто діаметральних так у біологічному, як і в культурному оглядах.

Одна провінція колоніяльної півночі в рамках Русі-імперії Русинів була очолена Суздадем, а управляв нею один із князів Руриковичів. У першій половині 12-ого століття став Суздальським князем Юрій Довгорукий. Його синові Андрееві судилось надати дальшому історичному процесові на Сході той напрям, що розвивається ще досьгодні. Дивлячись очима тодішніх Русинів і вживаючи модерного окреслення для його поведінки, Андрей став успішним сепаратистом, бо відірвав і унезалежнив від Руси колоніяльну північ із її Русскіми. Той сепаратизм Русскіх під проводом Андрея Суздальського, супроводжений ненавистю до Русинів, а згодом і до європейських не-Русскіх взагалі, став поштовхом до започаткування того рову між Суздадем і Києвом, що в дальшому історичному розвитку поглибився і поширився на теперішню безодню між Москвою і Вашингтоном.

* * *

Недобровільна залежність і підданство бувають почвою для ворожих почувань. Пан може бути хоч як добрим і ласкавим, раб робитиме його відповідальним за свою рабську долю. Таке почуття шукає рекомпензати. Так зумовлені реакції в житті народів ведуть до пристрасних вибухів. Вони можуть спричинити напруження на довгі століття. Особливо тоді, коли народи і культури в вирі змагу зазублюються взаємно. В часі такого напруження і змагу між колоніяльною північчю і матірною Русею взагалі, а між Суздадем і Києвом зокрема стояли проти себе не тільки дві традиційні культури, не тільки маса рабів і маса панів, але й дві буттєві істотності, що були різними під кожним оглядом, включно з біологічним. У кінцевому висліді, разом із тріумфом Суздаля, переможцем став „Русскій”, „зовсім інший”, „відмінний”, „новий”, завжди повний підозри і злонамірности. Тому то його приматним засобом стало насилля, грубе і безпощадне. І того засобу він більше ніколи не випускатиме з рук. Було це повстання лісу, тайги і примітивности проти міста і культурности. З Суздалю виступили Русскіє не тільки проти Русинів і їх столиці Києва, але й проти європейства. Водночас, завдяки успіхові свого сепаратизму від Руси, вдерлися вони практично на арену світової історії, хоч на міжнародне оформлення своєї ролі на політичній сцені Європи й Азії мусіли чекати аж до постання власної Московської Держави, себто більше як триста років. Тепер легше зрозуміти і пояснити, чому ті самі Русскіє, хоч і підчинені Русинам, добровільно співали билини, в яких вихвалювалось найвищого пана, Володимира Великого, як „ясне сонечко”, із вдячності за його спосіб правління, а чому вони мусять силувати терором не-Русскіх у СССР, що вони так само вихвалювали їх найвищого пана в Кремлю.

Пригляньмося ближче роковим діям і подіям 12-ого століття.

* * *

Князь Юрій Довгорукий був шостим сином Великого Князя Київського Володимира Мономаха, від ма-

ми Половчанки. Сам він оженився теж із Половчанкою, а саме донькою половецького (куманського) хана Кучки. Це той самий Кучка, що став основоположником Москви, бо довкола його хутора над рікою фінської назви Москва постала місцевість Кучково, перейменована пізніше на Москву. Отже син Юрія Андрей був мішанцем не тільки по батьках, але й по дідах. Виріс він у лісовій пущі Суздальщини, що її населення включно з його матір'ю жило більше в душі старого поганства, ніж нового християнства, з більшою пошаною супроти місцевих шаманів, ніж нових священиків. Суздальщина була самотнім світом, що його знав від дитинства самотільний і непогамований Андрей. Не знаючи іншого, полюбив він свій суздальський світ ще й тому, що в ньому не було ніяких обмежень для його нахилу до розбещености, самоволі і самовлади. Тому то зустріч Андрея з чужим йому світом Русинів у Києві і матірній Руси, з їх високою культурою, пишнотою і життєрадістю викресала елементарну ворожість до них і зумовила злощасні для них наслідки. А зіткнувся Андрей з тим чужим для нього світом Русинів на півдні і в самому Києві, коли то його батько Юрій став Великим Князем Київським (1154) і викликав свого первенця до столиці, щоб він зміг там набратись освіти і товариської оглади, як це лицює принцovi і потенціальному кандидатові на великокняжий стілець у тому ж самому Києві.

Прибувши до Києва Андрей зразу відчув йому незнайомий, інший, і тому ворожий світ. Крім цього не вільно було йому там виживатися відповідно до своїх самотільних привычок у рідній Суздальщині. Гітерман має рацію, коли характеризує Андрея „першим представником московського самодержав'я й автократизму”.

Наприкінці другої світової війни столиця Австрії, Відень, опинилась у руках советських Москалів. Знайома авторів пані, що знала московську мову, була советським достойником і перекладачем, і провідником при оглядинах міста та його цінностей — Бург-ом по-

чинаючи, а Шенбрунн-ом кінчаючи. В одному такому гурті цікавих глядачів була якась високопоставлена Московка. І кожний раз, як комусь з тієї групи — здебільша комусь немосковського походження — виривався вислів признання або подиву мистецької краси якогось предмету чи образу, вона, приводила його до пам'яті викликом: „А в нас в Москві все гарніше!”

Прототипом такого московства був якраз Андрей Суздальський. Він бачив небуденну красу Києва, але не був спроможний і не хотів знайти для неї признання, подиву, не то що любови. Для нього все своє, суздальське, отже „русское”, що стало московським, було теж завжди гарнішим. В його серці, виповненому вщерть любов'ю до самотнього йому перед тим знайомого суздальського світу, не було вже місця для любови іншого, дотого чужого. І хоч усе чуже не сміло бути кращим від його власного, суздальського, все ж таки більшість і вищість краси Києва та півдня Русинів була надто наявною, щоб її не запримитити і не оцінити. А це якраз викликувало в Андрея пекучу зависть. А разом із завистю зроджується її сестра — ненависть. Обі вони загнуздилися у голові і серці Андрея і росли до елементарної безмежності.

На таку розумову і чуттєву почву в душі Андрея падали слова його вчителя-монаха про чудотворну силу вишгородського образу Божої Матери, що його автором був нібито сам апостол Лука. Монах приписував чудотворній силі того образу майже все те, що творило потужність, багатство і красу Києва, Руси і Русинів. В уявленні його ученика Андрея, дитинство якого проходило під опікою Половчанки-матери і під впливом поганських шаманів, поняття образу злилось із поняттям талізмуна, а чудотворна сила першого з чаровитою силою другого. А талізмани і його чаровита сила служать кожному, хто його посідає. З такого засновку простий логічний висновок: якби цей чудотворний-чаровитий образ-талісман був у його посіданні і знаходився в Суздалі, то тоді вся його сила перестала б служити зненавидженому Києву та Русинам, а стала б

служити йому, Андреві, його Суздальєві, і Рускїм. Від такого висновку лиш дальший крок до жадїбної за-тїї та її реалїзацїї, до чого штовхали його ще й зависть і ненависть. Відповідний план був скоро зроблений, а ще скорїше виконаний: на тлі привїлеїв сина Великого Князя вдалий влом до вишгородського монастиря, вда-ла рабункова крадіжка образу-талїзману і втеча з ним до північного Суздаляю.

Дванадцять років після смерти батька Андрей рі-шив випробувати чародїйну силу того образу-талїзману, і то проти його попереднїх посїдачїв Русинїв у Києві. На чолї своїх суздальських, отже колонїальних Рус-скїх туранського походження, напав Андрей несподїва-но на Київ. І вони грабували, мордували, палили і ни-щили в захопленому Києві все, з церквами включно. А робили це з такою жорстокїстю і жакливістю, що як сучасний лїтописець ствердив, такої руїни і такого кро-вопролиття Київ не зазнав ніколи перед тим, навїть від найлютїших варварїв зі Сходу, Заходу чи Півдня. Не менш лютим способом і на тому самому Києві ви-пробував силу образу-талїзману в р. 1203 брат і наслїдник Андрея — Всеволод.

* * *

Так започаткована Андреем формація психїки мос-ковського народу супроти чужого народу Русинїв вия-вилась у незміненїї істотності, наприкінці свогої роз-витку і ступенювання, теж і супроти будьякого іншого не-московського європейського народу. Чуттєві пош-товхи і розумування Андрея при стику з чужим йому світом Руси, Києва і Русинїв, що був гарнїшим і куль-турнїшим як його суздальський, повторюються майже точнїсінько так само, напр. — у Достоевського. В своїй книжцї „Ідіот” передає він устами героя, князя Миш-кіна, враження з подорожї і стику зі Швайцарїєю ось як: „Я пригадую собі: я був повний невиносного смут-ку; я був близьким до плачу; постїйно відчував я здивування і занепокоєння: жакливий ефект викликував

у менї той факт, що все це було *зуже*: ось що зрозумїв я!” Рабунковий крадіж Андрея нагадує крадіж свя-того ковчега з єрусалимської синагоги Менелїком, по-бічним сином Соломона з етїопською королевою Са-бою. Андрей втік з образом до своєї Суздальщини, а Менелїк з ковчегом до своєї Етїопїї. Тут порівняння кінчиться.

Бо навїть той етїопський мішанець не упїдлився до того, що б чаровиту силу вкраденого талїзману випробо-вувати в такий жакливий спосіб на його попереднїх жи-дївських власниках — у Єрусалимі, як це зробив Андрей на Русинах-Українцях — у Києві. Андреевий поступок лишається без паралелї в світовїї історїї.

* * *

Злочин Андрея Суздальського був роковим для май-бутнього ходу історїї на Сходї, головно у своїх дальших кавзальних наслїдках. Він започаткував ту динаміку і діалектику в настановї і розумуванні Москалів, що за-лишилися і ступенювались аж досьогоднї. Намір Андрея, при помочї чародїйної сили образу-талїзману зробити з колонїальної півночі Русскїх те саме, чим досї був пів-день Русинїв, зреалїзували пізнїше майже 100%-ово мс-ковські і росїйські царї Москалів і їх імперїї.

Тодї безпосереднім вислїдом нападу Андрея на Київ (1169) був тїльки розлам цїлостї Руси-Імперїї Русинїв на двї ворожї частини: північну — з колонїальних зе-мель, що її став очолювати князь Суздальський, що під-вищив себе на Великого Князя, і південну — з матірної Руси, що її продовжував очолювати Великий Князь Ки-ївський. Отже історично першими сепаратистичними роз-бивачами, чи пак „разчленїтелями” цїлостї і єдностї Ру-си Русинїв, утотожнюваної тепер росїяномїтиками з Ро-сїєю Москалів, були якраз предки нинїшнїх Москалів, а не потомки тодїшнїх Русинїв, що є нинї Українцями. І теперїшня фанатична ненависть Москалів до Українцїв, за їх стремлїння до свободи, отже до політичної неза-лежности, натавровуване ними і їх росїяномїтичними

симпатиками на Заході як „сепаратизм” або як „зди-скредитований Гітлером націоналізм”, є парадоксаль-ним ба навіть бумеранговим феноменом. Ця ненависть бо мусить трапляти і в їх власних предків, Русських, і в їх тодішнє стремління до незалежнення від Русинів. А факт сепаратизму московських предків збиває всі аргументи їх теперішніх потомків проти сепаратизму по-томків Русинів — теперішніх Українців.

* * *

Далекосягле значення почувань, розумувань і чинів Андрея Суздальського зрозумів і до деякої міри теж підкреслив грузинський філософ культури А. Нікурадзе. В своїй книжці під псевдонімом А. Сандерс і заголовком „Про оформлення Європи. Континентальна Європа від міту до сучасності” устійнює він, що Андрей виконав свій грабунок і втечу з украденим добром на тлі точно означеного і вирішеного наміру. До того часу колоніяльна північ належала до Руси, отже разом із нею — теж до Європи. Андрей перервав ті звязки і поставив цю північ між Європою і Азією. Її незадовге втілення як колонії до Золотої Орди Татарів було поворотом назад до первісного її лона, то є — до азійства.

Також в „Історії словянських літератур” А. Н. Пипіна і В. Д. Спасовича є ось яке доповнююче устійнення: „Відчуження між півднем (то є матірною Руссю — ВКК) і північчю (то є колоніяльними землями — ВКК) сталося в 12-ому столітті так у політичній формі, як і через постання і зріст Суздальсько-Владимірського Князівства, що його прямим наслідником стала Москва. Модерні історики загально признають, що великоросійська галузка зорганізувалась далеко пізніше як південно-руська під час здобування її і колонізації північного Сходу. Остаточний розрив між півднем і північчю, так історичний як і етнографічний доповнила татарська наїзна хвиля”.

Зовсім інакше представляє це ще „модерніший”, але росіяномітичний історик Гітерман: „Після року 1169

була в Росії (тоді ще не існуючій — ВКК) два великі князівства: нове, зростаюче — Суздальське, і старе, ни-діюче — Київське. У висліді незалежнення і повищен-ня в ранзі Суздадо стало теж політично ясним, що мандрівний рух у житті російського народу (такого теж ще не було тоді — ВКК) у 12-ому столітті зумовив пе-ресув точки тяготіння”. Так то всі злочини Андрея Суз-дальського і його колоніяльних Русських супроти Руси-нів і Києва — (на іншому місці є вони для Гітермана тільки „упокоренням Києва”) — вважаються ним тільки невинним „мандрівним рухом” у лоні того ж самого „ро-сійського народу”, якого етнографічно і мовно взагалі ніколи не було і немає, бо накинення такої спільної імпер-ської національної назви започатковане було царем Пе-тром I. аж у 18-ому стол., отже пів тисячі років пізніше. У своєму засліпленні, зумовленому вірою в правдивість норманізму і росіяномітизму, Гітерман не добачує навіть явної суперечности між фактом незалежнення та по-стання чужорасової і чужонародної колоніяльної півночі від Руси Русинів і значенням „пересуву” осередка в лоні одного й того самого народу та його держави. Адже так само, подібно, чи аналогічно незалежнювались від Рим-ської Імперії Римляни-Італійців всі не-італійські колоні-яльні краї і народи. А навіть пересув резиденції імпера-тора з матірнього Риму до колоніяльної Візантії не уто-тожнив Греків із Римлянами-Італійцями навіть тоді, ко-ли ті Греки воліли називати себе Ромеями, а Візантію „Другим Римом”, чи „Новим Римом”.

* * *

Чому пізніші московські історики, чи пак їх німець-кі учителі на службі царів, назвали Андрея Суздаль-ського „Боголюбським” — не трудно догадатися. Адже всі його злочини супроти Бога і людей створили перед-посилки, що вийшли на виключну користь Москалів, що стали вважати тебе „боголюбими”. Щоб відвернути очі чужинців від того факту, поясняють Москалі цю назву тим, що, мовляв, вона походить від місцевости „Боголю-

бово" біля Володиміра і Суздаля. Але шило правди вийшло на верх, коли советські Москалі вважали доцільним зробити коректуру в безбожницькому змислі. Вони заявили, що забрав Андрей образ у Вишгороді не з любови до Бога, але з любови до мистецтва. Значить, надана йому назва „Боголюбський" не стоїть у звязку з місцевістю Боголюбово, але з його грабунково-крадіжним злочином у Вишгороді та злочином випробовування сили вкраденого талізмуна на Києві, його населенні та на його церквах. З таких самих мотивів назвали Москалі устами свого патріярха Алексея навіть Сталіна „богопсланним вождем боголюбного великого московського (в оригіналі „русского") народу". Адже всі жахливі його злочини супроти Бога, Церкви, людей та народів виходять на виключну користь Москалів і їх імперії. Не важно, що той Сталін у тому ж самому часі очолював глобальний безбожницький рух і був спричинником вимордування десятків мільйонів неповинних людей.

Брат і наслідник Андрея Всеволод одержав назву „Велике Гніздо", заради його багаточисельної родини, що постачала „Руриковичів" на династичний стілець у Кремлі.

* * *

Русь-Україна Русинів-Українців була віками заборолом Європи на Сході. Боронячи саму себе перед наїздниками з Азії, боронила вона автоматично і решту Європи й європейства. В роках 1169 і 1203 тодішні колоніальні предки Москалів велику частину мурів того заборола знищили із нутра, а його відпорну силу ослабили. Через так посталий пролом далеко легше було Татарам, на спілку з тими ж предками Москалів, вдертися до нутра і Русі, і середньої Європи в рр. 1240, 1241. Проаналізована вгорі — психіка і політика, започатковані Суздалем-Володиміром, очоленим Андреем, традиційно продовжувались Москвою, очоленою Іванами, Петрами і всіма іншими царями, ба навіть теперішніми вождями. Аж до новітніх часів продовжували Москалі теж утотожнювати образи святих із поганськими та-

лізманами. Тільки так стануть зрозумілими влаштуванні Москалями торжественні зустрічі московської Божої Матери — зрабованої Андреем — із казанською Божою Матір'ю. Такий забобон щодо святих образів перенісся в Москалів і на образи царів. А звідти вже недалеко до ступеньованої гагіографії Леніна і Сталіна, яких мощі, пам'ятники і портрети мають заступати поганські талізмени і християнські образи та мощі.

VI

СХІДНЯ ЕВРОПА ПІСЛЯ НАЇЗДІВ ТАТАР

Ані Чингіс-Хан, ані Тамерлян не розпочинали походів на чужі краї без посідання докладних шпигунських інформацій, що уможливлювали правильну орієнтацію щодо противника в усіх оглядах. Це було однією з головних передпосилок успіхів Татар так у битвах, як і в війнах на обох континентах — азійському й європейському. І були це мабуть певні неточності в таких інформаціях щодо Русі Русинів, які, між іншим, спричинили стримання дальшого походу на Русь, навіть після перемоги Татар у битві над Калкою (1224). Татари відложили його аж на 14 років пізніше. Тим теж пояснюється, чому вони і в році 1238 вибрали шлях нападу через лісисту північ, а не степовий південь, хоч для кінноти стратегічно далеко вигідніший є степ, а не ліс. На основі бо доповнених інформацій про розділення Русі та ворожість з боку Русскіх на півночі до Русинів на півдні вигляди на успіх політичної стратегії оправдували труднощі мілітарної стратегії. А ці вигляди полягали в розважанні, що для Татар було далеко легше й вигідніше знайти контакт із спорідненими Русскіми і не тільки підчинити, але й позискати собі їх — на тлі їх ворожості до Русинів та Києва — як союзників у дальшому вже спільному поході проти спільного ворога на півдні. Такі сподівання сповнилися на сто відсотків. Зломивши неспіввимірний опір, ставлений їм тільки Русинами колоністами, вистачили Татарам лиш два дальші роки на створення і закріплення союзу з Русскіми проти Києва і Русинів.

У році 1240 Татари в союзі з Русскіми положили кінець Русі не тільки як імперії, але й як держави са-

мих тільки Русинів. Вони зруйнували в Києві доценту все те, що залишилось було після нападів Андрея і Всеволода, або було відбудоване, а населення вирізали в пень. І Пляно-Карпіні, легат папи Іннокентія IV до Татар, переїжджаючи через Київ 6 років пізніше, писав у своєму звіті, що по Києві залишились тільки руїни та кістяки вимордуваних і непохоронених людей.

Тут слід згадати твердження Герберта Мельціга, в його книжці „Тимур — зловіща доля одного континенту”, яке звучить: „Битвою над Калкою в р. 1224 підбив Чингіс-Хан південну Росію, а битвою над Сітою в р. 1240 Бату-Хан підбив північну Росію, за винятком Новгороду”. Є це бо типічний приклад для звички німецько-московських творців росіяномітизму і їх учнів на євроамериканському Заході — перевертати історичні факти дотори ногами, навіть під хронологічним оглядом.

Так то зреалізувалась перша частина намірів і застій Андрея Суздальського, що були поштовхом і метою в його рішенні викрасти і привласнити собі образ-талісман. Зненавиджена ним і його Русскіми, бо чужа, краса Києва і півдня Русі Русинів зникла разом із їх потужністю і багатством. Андрей крав, грабував і привласнював собі тільки образи та інші церковні скарби як талісмани. Красти, грабувати і привласнювати собі ще й усе те, що було витвором Русинів-Українців у всякому іншому огляді — це поставили собі завданням і виконали його вже пізніші наслідники Андрея і Всеволода — царі та потомки Русскіх — Москалі.

* * *

Той самий Пляно-Карпіні писав дальше у своєму вже згаданому звіті про самих Татар і змісл їх союзу з Русскіми, що стали „татарськими”: „З ніяким народом не заключають вони мирного договору, якщо він не хоче їм підчинитися. А тому, що поза християнським світом немає іншої потуги, якої треба б їм боятися, то якраз тому пригтовляються вони до війни проти нас. Хай приймуть оцим усі до відома, що Татари — у тому са-

тому часі як ми там перебували — на заповіджених роками перед тим святочних зборах у нашій же приявності вибрали Чингіса цісарем, що його відповідником є „Хан” у їх мові. Цей Чингіс-Хан разом із своїми князями підніс воєнний прапор проти Бога, Церкви і Римської Імперії та всіх християнських королівств і народів, хіба, що вони висловлять свою готовість чинити все те, що він папі, і володарям, і всім християнським народам велітиме робити. Але його вимог не можна буде ніколи прийняти, раз тому, що це означало б нечуване рабство, яке ми бачили власними очима, а яке вони накидають усім підчиненим народам, а другий раз тому, що в Татар немає почуття вірності, отже ніякий народ не може сполягати на їх слові”.

Чи ж та характеристика не є буквальною віддзеркаленням усього того, що є притаманне татарським співпотокам — російським і советським Москалям, а чим загрожений смертельно весь теперішній вільний світ взагалі, а християнсько-демократичний, обабіч Атлантику, зокрема?! Вистачить тільки замінити титул хана — на царя або вождя, а назву Татар — на Москалі.

* * *

Так започаткована спільнота інтересів обох тих народів туранського походження — Татар і Руських, а згодом Москалів і Татар — що її першим спільним успіхом було знищення Русі і Києва Русинів, а пізнішим знищення України Українців, визначатиме дальший образ Сходу і вирішатиме його настанову аж до нинішніх часів. І так під проводом Александра Невського битиме вона Шведів. Плеч-о-пліч боротимуться Руськіє й Татари проти європейських Хрестоносців і Литовців, а згодом і проти слов'янських Поляків, і будуть перемагати їх. Щойно в рамках тієї спільноти постає Московське Князівство. Але аж після женитьби Московського Князя Юрія І. (1303-1325) з сестрою Хана Золотої Орди, Узбека, що звалась Кончакою, а після вихрещення Агатою, одержаний ярлик повищує його на Велике Князівство в коло-

ніяльній півночі під назвою „Русского Улуса”, а Великого Князя Московського робить намісником хана і збирачем трибутів для нього (і для себе). Цей ярлик залишається в Москві діничним і стає засобом багатіння і зросту потужності Кремля, Москви і Руських. Брат і наслідник Юрія І, Іван Каліта (1328-1341) використовує своє ярликове становище і допомогу Татар, щоб прибрати до своїх рук більшу частину колишніх руських, а тепер татарських колоніальних земель. У моменті його смерті Велике Князівство Московське було вже 6 разів об'ємніше, як у моменті смерті його попередника Юрія. Все це пізніша московсько-російська історіографія представлятиме як „збирання” московської, ба навіть землі колишньої Русі-імперії Русинів.

Після розпаду Золотої Орди Татар переймуть ті Руськіє Івана III-го дідицтво по Агаті і створять на його зразок Московську Державу та московську націю. Туранська спільнота, відтоді московсько-татарська, продовжуватиметься не тільки в засобах і методах панування і здобування. Вона буде маніфестуватися теж у шануванні фінської назви „Москва” і татарської „Кремль”. А назва „руськіє” (люди) з колоніальних часів у рамках Русі-Імперії Русинів переміниться на народну назву „Руськіє” (без м'якого знаку, що вказував на їх підчиненість і приналежність до Русь-Імперії Русинів), під час коли в Русинів зникає в їх прикметниковій формі „руський” тільки зайве друге „с”. Процес біологічного, етнографічного, культурного, мовного і політичного відчуження між Руськими і Русинами ступенюється впливом населення Монгольської Імперії Чингіс-Хана, яке ввійшло до формації московського народу, і спільною традиційною ненавистю та ворожістю до Європейців — узагалі, а до Русинів-Українців і їх чужого способу життя — зокрема. Рів, що його почав копати Андрей між Суздалем і Києвом, невпинно поглиблюється і поширюється на прірву між московством і немосковством, яка — повторимо — тепер стала вже безоднею між Московою і Вашингтоном.

* * *

Першу свою поразку в Європі потерпіли Татари і їх союзники Русскіє в битві під Лігніцею (1241). Це і нагла смерть Хахана Огтая (Оготая) заощадили вже тоді багатьом європейським народам таку саму долю, що її зазнали Русини-Українці, по черзі — від Адreja Суздальського, Бату-Хана, Кримських Татар, Петра I., Катерини II, Леніна, Сталіна, а зараз від Хрущова, що її зазнали Поляки від Катерини II, а зараз теж від Сталіна і Хрущова, а подібно теж балтійські і кавказькі народи, Білорусини, балканські народи, Чехи, Словаки, західні і карпатські Українці та східні Німці.

Внук Чінгіс-Хана, Бату (Батий), відступив назад, бо хотів узяти участь у виборі Хахана на своїй монгольській батьківщині. Використовуючи подібні нагоди і вияви внутрішнього послаблення Золотої Орди, удалось Великим Литовським Князям, особливо Гедимінові і Витовтові, поширити своє володіння на землі бувшої матірної Русі аж до Дніпра, включно з Києвом. Червоної Русі, з Галичем і Львовом, удалось зберегти свою релятивну незалежність ще на 100 років довше після упадку Києва і матірної Русі, заки впала вона жертвою Польщі в р. 1340. Карпатську Русь зайняли Мадяри. Отже справжня Русь і Русини, зараз Україна й Українці, залишилися всередині Європи та європейства. А тільки обабіч Карпат, отже найдалше від безпосереднього стику з Москалями, що повернули до нутра монгольського азійства, і поза засягом володіння їх царів збереглась назва „Русин” у такій самій формі, як нею гордились колись Великі Князі Київські, автохтонні Київські Митрополити Іларіон і Клим, Данило Паломник і король Данило.

Європейська свідомість Русинів заманіфестувалась напр. у заходах їх Великого Князя Галицького Данила (1229-1264) створити хрестоносний похід усього європейського християнства проти Татар і їх союзників, бувших колоніальних Русскіх. Не зважаючи на невдачу тих заходів, одержав він від папи королівську корону як нагороду за них. Доказує це також інтервенція Данила в спорі за наслідство на цісарському дворі у Відні, в часі австрійського „безкоролів’я”. Для успішнішого проти-

діяння зростаючим претенсіям Великих Князів Московських до Русі наслідники Данила змінили латинську назву “Ruthenia” на “Russia”. І так у грамоті з р. 1339 стоїть: “Nos Georgius Dei gratia dux et heres regni Russiae” (Ми Юрій з ласки Божої князь і дідич королівства Русі). На підставі династичних спадкових прав Габсбургів, як королів мадярських, Червона Русь, під назвою Галичина, попадає до Австрії у висліді розподілу Польщі в р. 1772. Столиця Червоної Русі, Львів, стає по черзі столицею: польської Червоної Русі, австрійської Галичини, „Малопольщі” у відновленій Польській Республіці між обома світовими війнами і теперішньої Західної України, що її прилучили до Советської України (УСРСР), а не до Советської Росії (РСФСР). Це сталося і з Карпатською Україною, яка між обома світовими війнами тимчасово входила в склад Чехословаччини, як автономна частина.

Розбіжно-навпачний розвиток у політичному і культурному житті-бутті на колишній колоніальній півночі з одного боку, а на колишньому матірному півдні з другого, маніфестується теж у їх термінологічних змінах. Туранські Русскіє вибирають фінське слово за свою нову національну назву: Московська Держава, московський, а не Русь чи Русская Держава і Русскій. Зате євро-арійські Русини повертають до своєї ріднішої назви Україна, Українець, український, яка залишилась без змін аж досьогодні. Москалі ж ще два рази мінятимуть свою національну назву — на „російську” і на „советську”. Але їх створена народом назва з колоніальних часів „Русскіє” та їх істотність започаткована Андрієм Суздальським і доповнена та удосконалена наслідниками Чінгіс-Хана та Узбека залишилися повсякчас незмінними.

Зназнення польсько-литовської унії.

Як вже сказано, переважна частина колишньої матірної Русі з Києвом попала до Великого Князівства Литовського. В так зумовленому співжитті з Литовцями вище культурні Русини стали там навіть більш вирішаль-

ним фактором. Крім цього і їх територія була більшою від території Литовців. Отже античну поговорку "Graecia victa Romanos victores vicit" (Переможена Греція перемогла переможців Римлян) можна сміло парафразувати на "Ruthenia victa Lithuanos victores vicit" (Переможена Русь перемогла переможців Литовців), — у такому самому необразливому змислі. Доказують це такі факти, як напр., що в основу Литовського Статуту покладено Руську Правду Ярослава Мудрого, мова тодішніх Русинів із примішкою мови співживучих Білорусинів стає офіційальною державною мовою. Литовська столиця Вильно доповняє культурні центри Русинів — Київ і Львів.

Після заключення Польсько-Литовської Унії (1386) майже вся матірня Русь-Україна, за винятком тих частин, що були зайняті ногайськими, кіпчацькими та кримськими Татарами, опинилась у її рамках. Зате ні одна її частина не була тоді, ані в „Руському Улусі“, ані в складі Великого Князівства Московського. Та справжня Русь-Україна залишилася в лоні Європи і після звільнення з-під польської окупації та польського панування під проводом Гетьмана Богдана Хмельницького в р. 1648. Не змінив того і договір з московським царем Алексеем про персональну унію, заключений в Переяславі в р. 1654. Доказують це звязки Хмельницького з англійським протектором Кромвелем, шведським королем і бранденбурзьким курфюрстом, щоб створити союз проти Московії. Тотожність матірньої Руси і України постійно підкреслювалась і протиставилась колишній колоніальній півночі під назвою „Русского Улуса“, як колонії Золотої Орди, або Великого Князівства Московського, а врешті Московії. Не важно, чи вживали для неї слов'янського терміну „Русь“, грецького „Россія“ чи латинського „Рутенія“ або „Руссія“. У своїй „Палінодії“ (1620) Захар Копистенський виводив рід князя К. Острозького від „яфето-роського роду“. Сам Хмельницький вживав часто титулу „Гетьман усієї Руси“ в утождненні з цілою Україною. У К. Саковича є Олег, а в М. Лозинського, в його передмові до Густинського

Літопису (1670) є Володимир „росским“ згл. „россійским“ князем, чи там монархом. У польсько-українському договорі в Гадячі (1658) за Гетьмана Івана Виговського Русь в утождненні з Україною приступала до Польсько-литовської Унії, як її третя рівноправна частина. На образі, що його Гетьман Іван Мазепа подарував до Христового Гробу в Єрусалимі, є напис донатора: "Sumptu illustrissimi Domini Ioannis Mazepa Ducis Rossiae". І гетьман Орлик уживав терміну „Россія“ в утождненні з Русею-Україною. Передові Українці ще довго після перейменування Московії на Росію, Москалів на Великоросів, Українців на Малоросів продовжували вважати себе справжніми „Росіянами“, а не Москалів чи Великоросів, як це відмічено в дневнику Погодіна*).

Ті перейменування наказав щойно московський цар Петро I. в рр. 1703, 1713, 1717 і 1721, отже здебільша аж після його перемоги над Карлом XII і Мазепою в битві під Полтавою (1708-9). Відтоді то започаткувалося втілювання України до Московської Імперії, перейменованої на Російську, а закінчилось ліквідацією Запорозької Січі аж за Катерини II в р. 1778. Крім цього український народ закріпощено, а його мову заборонено. Все те, на тлі так зумовленого росіяномітичного лжевчення в виключному інтересі Москалів і їх панмосковського месіанізму, мало привести до занидіння всього українського, щоб тим легше замінити його московством. Спорадичні голоси правди, навіть з боку самих учених Москалів, ще в першій половині 19 стол., які стверджували безпереривність української тяглости в історії, культурі і літературі від найдавніших часів (І. Г. Пришов:

*) Такі випадки уживання грецької версії „Россія“, отже й „россійский“, замість Русь і руський самими Русинами-Українцями треба відрізнити від фальшувань з боку Москалів, коли то вони в давніших писаннях оригінальну назву Русь виправляли на „Россію“ а руський на „россійский“, як це доказав напр. проф. Василь Гришко в своїй студії „Історично-правне підгрунття теорії III Риму, Монахів 1953.

„Малоросія в історії її літератури від 11 до 18 стол.” у „Філологічних Анналах 1869 р., або „Історія Московського Народу” Н. Полевого (1796-1846) — нехтувались московськими політиками і московською наукою на службі політики.

Доля останнього кошового Запорозької Січі, Петра Кальнишевського, стала пророчим віддзеркаленням долі України на дальше майбутнє під московсько-російським пануванням: Його, вже 84-літнього, заслали Москалі на Соловки, де його аж 110-літнього звільнила куди ласкавіша від Москалів смерть.

* * *

Заради пізніших „західно-російських” провінцій Російської Імперії Москалів польсько-литовська унія ставала предметом свовільного фальшування в московсько-російській історіографії. Для ілюстрації шляхів такого фальшівництва, що їх вибирали московські історики, може послужити уривок із погляду одного з найчільніших поміж ними в російсько-советському часі, а саме Москаля С. Ф. Платонова. Його „історичний образ” прилучення переважних частин матірної Русі й народу Русинів до Великого Князівства Литовського та їх співжиття з Литовцями й Білорусинами, куди то не попали ні клаптик колоніальної півночі, ні частинка її Русскіх, змальований ось як: „Успіх зросту потужности Витовта був співвислідом незадоволення з унії з Польщею серед російського (в німецькому перекладі “russischen”, отже може значити і „московського” [русскаво] — ВКК) і литовського населення. Своєю підтримкою Витовта виявили ті частини населення, що вони не хотіли підчинитися польсько-католицькому впливові, але бажали зберегти свою політичну незалежність. Найліпше було б, якби Витовт оперся був на найміцнішу групу підчиненого йому населення, а саме на православних Росіянів (або Москалів, бо в перекладі на німецьке “Russen” — ВКК) і розбудував свій край на Російське (Московське) Велике Князівство, як це вчинила Московія. Був би Витовт

приєднався до православ'я і надав був своїй політиці московську (російську) орієнтацію, тоді вступив би він у конкуренцію з Москвою, і можливо, що йому було б скоріше вдалося об'єднати під своїм скиптром російський край (das russische Land). Але Витовт того не вчинив, бо з одного боку треба йому було допомоги Польщі проти Німців, з другого боку найшлись люди в самій Литві, що добачували свою користь в Унії і штовхали Витовта до наближення з Польщею”.

Перш усього маємо тут знову типічний приклад свовільної звички московських росіяномітиків і їх немосковських однодумців чи симпатиків, після-петрівську імперську назву „Росія, Росіяни і російський” кидати в проєкції на часи не тільки до-петрівські але й до-московські теж в народному (етнографічному) значенні, а крім цього утотожнювати справжніх слов'янських Русинів із лже-слов'янськими Росіянами московської марки задовго до постання Московської Держави і московської нації, не то щодо постання Російської Імперії та російської нації (Росіянів в змислі приналежности до Росії). Після такого спростування в засновку, випливають з нього ось які логічні і багатомовні висновки: Так чи інакше Платонов створив рецепту для будьякого поставання і будьчійого творення „Великоросії” і імперської „Росії”, без огляду на расовість і народність її творців і панів у ній. Адже ні Москалі, ні Литовці не були і не є слов'янами, хоч одні і другі послуговувались тоді слов'янською мовою Русинів, а частинно і Білорусинів. Ані Москалі ані Литовці не могли мати ніяких спадкових претенсій до Руси Русинів, розколеної в р. 1169, і до решти скрахованої в р. 1240, на підставі будьякого народного (етнічного) споріднення з народом Русинів. Отже в погляді Платонова і його росіяномітичних однодумців серед Москалів і не-Москалів будьякий народ-завойовник Сходу Європи взагалі, або тільки його півдня з Києвом, може стати „збирачем руських земель” і створити „Російську Імперію”, а себе перейменувати на „Великоросів”. Могли стати ними — на погляд Платонова — чужі Литовці, а стали ними чужі Москалі, то могли б ними стати таким

самим способом і чужі Монголи, менше чужі, бо спів-
слов'янські Поляки, чужі Турки, ба навіть Німці. Причи-
ною, чому за винятком Москалів ніякий інший народ,
що ставав панівним у Русі-Україні і підчинив собі на-
род Русинів-Українців на певному протязі часу, не по-
кривався рецептою Платонова, було і залишилось те,
що кожний інший народ, за винятком Москалів, має
свою власну історію і минувшину, що ними він має пра-
во гордитися. Одного і другого бракує тільки Москалям,
тому то тільки вони воліють рабувати і присвоювати со-
бі не тільки чужі краї, але й чужі історії, ба навіть наз-
ви, в даному випадкові історію Русі-України й її назву
в грецькій формі „Россія”. Це називається делікатно
„пищатися красою чужого піря”, безжалісно вискуба-
ного з живого тіла поневоленої Русі-України . . .

Слідами Платонова і його росіяномітичних колегів
ступає теж німецька кандидатка на „знавця сходу”, Др.
Гільдегард Шедер (Schaefer) у своїй докторській праці
„Москва, Третій Рим”. І вона однією спільною імпер-
ською квочкою „Росія” з після-петрівського часу при-
криває такі різномодні етнічні і національні покладки,
як Русь Русинів і Україна Українців і Московія Моска-
лів у до-петрівському часі. Навіть прикметник від Русі
і Русина, в польській мові “ruski” з “Kronika Polska”
(1597), що під ним ніякий Поляк ще й тепер не розумі-
тиме ніколи „московський” не то „російський”, (нетощо
наприкінці 16-ого стол., коли то ані Полякові, ані Моска-
леві, ані будькому іншому не могло навіть приснитися,
що понад сто років пізніше цареві Петрові I. прийде ми-
мера перейменувати все московське на російське), пе-
рекладає вона на “russisch”, то є на „російський”. Зга-
дані вже автохтонні Київські Митрополити, Русин Іла-
ріон і Русин Клим є в неї теж один і другий „Росіянином”
— не знати, в якому значенні. Таким же представлений
єпископ Терлецький, що заступав у Римі уніятів-Руси-
нів-Українців, хоч уже сама справа, що він її заступав,
засвідчує його немосковство. А будучи приналежним до
Польщі він навіть тоді не міг би бути „Росіянином”, якби
в тому часі Московія була вже перейменована на „Ро-

сію”, а не аж у р. 1703, під час коли назва „Російська
Імперія” наказана аж у р. 1721.

Як уже згадано, народи з власною пристойною істо-
ричною минувшиною не бувають ласими на чужу і не
звикли міняти свої національні назви як рукавички, як
це звикли чинити обманці, що їх поліція пошукує стеж-
ними листами. У виняткових випадках задержують во-
ни й надалі стару назву як напр. Ірани-Перзи, Руси-
ни-Українці, Ляхи-Поляки, Маляри-Угри. Це буває теж
у деяких монголідних народів. Але навіть у них мотиви
для того є моральніші, бо прийняті ними нові назви не
позбавляють іншого народу його власної назви, не бу-
дучи краденими і засвоєними, як у Москалів. І так напр.
Темуджін перейменував своє плем'я Та-Танів на „Мон-
голів”, то є на „синів небесного Бога”, а себе на „Чингіс-
Хахана” створеної ним Монгольської Імперії. Деяка ча-
стина Татар стала називати себе йменням визначних во-
єнних героїв і так постали народи Узбеків, Ногаїв, без
утотожнювання себе під тим новим йменням із будьяким
чужим народом. Про цю виняткову блахманну притаман-
ність Москалів буде ще сказано більше при аналізі їх
культурної ділянки.

Московія в спільноті з Татарами в їх Золотій Орді.

Ми вже бачили, як колоніальна північ Русскіх під
проводом Андрея Суздальського відкололася від матір-
ної Русі Русинів і стала предтечою Татар у знищенні
тієї Русі і руїні Києва. Дальше вказано вже було, як та
відколота північ опинилася між Європою й Азією. Але
ані це відколення, ані союз із Татарами у спільному на-
паді на Київ у р. 1240 не означав для тих Русскіх змі-
ни підлеглости — на свободу. Губернатор далекого Киє-
ва став ще більшим автократом, як незалежний Великий
Князь, особливо на тлі природи й характеру Андрея і
Всеволода. З приходом Татар попередня колоніальна за-
лежність від Русинів з-над Дніпра замінилась на нову
колоніальну залежність від Татар з-над Волги. „Русь-
скіє люди” стали „татарськими людьми”. Не важно, що

з огляду на збережену „руську” віру і потурливість Ханів до кожної релігії зберегли вони й надалі свою нову назву „Рускіє”.

Ярлик Хана Золотої Орди, повновласна грамота на велике князівство, його намісника і збирача трибутів у колоніальному „Рускому Улусі”, одержав початково князь Владимирський (раніш Суздальський). Інші князі в Улусі старалися теж одержати цей ярлик і зв'язані з ним привілеї. Черговим посідачем ярлика став князь Тверський. Але не на довго. Згадана вже женитьба Московського князя Юрія І. з сестрою хана Узбека принесла ярлик йому та його наслідникам у Москві і Кремлі. Однак право на ярлик треба було завжди відновлювати позискуванням для себе кожного хана. Засобом для того були: цінні подарунки для хана і його прибічних достойників-дорадників у Сараї, усунування конкурентів-князів насиллям і вбивством, тощо. Так то Великий Московський Князь зберігав зичливість ханів і їх ярлик, так то ліквідував він по черзі всі інші князівства в Улусі та збагачував себе їхніми землями і людьми. Від поодиноких князів і їх родів починалось, а цілими, вже зовсім чужими народами продовжувалось.

Ланцюг таких злочинів упродовж росту Московії коштом інших князівств і народів на терені бувшої Русі-імперії Русинів славословлять московські історики і політики „збиранням рускої землі” в утотоженні не тільки з колоніальною „русскою”, але й з пізнішими — московською, русько-українською і імперіяльно-російською. Як це однак було в дійсності, засвідчує навіть сам Москаль, М. Правдін, у своїй книжці „Наслідство Чингіс-Хана” (що є продовженням книжки під заголовком „Чингіс-Хан”), стараючись усправедливити авторське прізвище „Правдін”: „У монгольському казані перетоплювався за монгольським зразком хаотично розпадаючийся край — на Московську Імперію, яка перейняла традиції Золотої Орди”. Отже не традиції Русі Русинів, ба навіть своїх колоніальних Рускіх. „Монгольське завоювання відділило Русь від Заходу і втягнуло її в шляхову і фінансову систему своєї світової імперії;

в Сараї вирішалася доля Московії в усіх оглядах, і звідтіля перейняла вона багато звичаїв та обичаїв, спосіб думання і життя-буття. Московські князі, що вміли найкраще пристосовуватися, перейняли з Сараю також його ідею монгольської імперії, його снагу військово організуватися”... „А як згодом Золота Орда стала розпадатися на різні ханати, були це: той самий „татарський” спосіб життя, однакові форми одягу, поведінки, державної ідеї, політичного поступування, що уможливили всім противникам володіючого хана: переможеним принцам, переслідуваній шляхті перебігати до московського князя, замість — як раніше — до Ногая”. „Монгольське урядництво, монгольська армія, поселення і назначування Монголів урядниками на пограничних теренах з ханатами Казані й Астрахану, — все те творило ефективну сторожу Московії, обезсилювало ворожі Орди та ще більше затирало всяку різницю між землями Великого Князя Московського і властивого монгольського володіння... Не відлученням від Золотої Орди, не скиненням „татарського ярма”, але тільки виключно свідомим переняттям спадку і претенсій Татар стала Московія великою і потужною...”

Немає сумніву, що повища правда Правдіна відноситься виключно до Улусу, чи пак московського краю і Москалів (Рускіх). Але навіть Правдін, що старався бути правдомовним, жонглює різнозначними назвними поняттями, як Русь Русинів і Московія або Росія Москалів, щоб зарезервувати московські претенсії до їх пізнішої імперської „цілості”, замість однозначним назвним поняттям, що ним є „Московія, Москалі, московський”. Проте ж його устійнення увипуклюють правдивість доісторичного тла. І ми ще частіше даватимемо голос московським свідкам і свідченням про їх власний народ, його край та імперію. Крім цього ще й тому, щоб убезпідставити евентуальний закид односторонності, отже й браку об'єктивності.

У такому аспекті на правдиве історичне тло стає ще більш зрозумілим, чому Москалі ніколи поважно не повставали проти Татар, як істотно чужого націо-

нального або тільки народного ворога, і не боролись за своє визволення, за свою свободу. Чому силові перепалки між московським намісником хана Золотої Орди і самим ханом не різнилися від перепалок напр. між полководцем хана Ногаєм і самим ханом. Бо одні й другі були однакового порядку, здебільша навіть індивідуального характеру! Інакше годі пояснити собі поведінку тодішніх Москалів очолених Великим Князем Московським Василієм I. дідом Івана III, в ось якому показовому і доказовому положенні. Тимур-хан (він же Тамерлан або Тимур-ленк, то є „хромий Тимур”) (1335-1405) допоміг Тохтамишові стати ханом Золотої Орди. Але лукавий Тохтамиш віддячився йому своєю участю в змові проти Тамерлана в часі його походу на Індію. Всупереч сподіванням змовників Тамерлан повернув переможцем. А будучи такого самого характеру, як його предок Чингіс-Хан (і епігон — Сталін!), Тамерлан не залишав жодного свого противника непокараним, здебільша смертю. Його карна експедиція проти Тохтамиша, хана Золотої Орди, була його найтяжчим походом. Проте побив він Тохтамиша так дощентно, що він з трудом спас утечею своє життя, залишаючись без армії та інших засобів потужності. Тамерлан же завернув назад до Самарканди. Отже годі собі уявити кращу нагоду для визвольного повстання і боротьби за свободу з боку Москалів і їх князя в Москві, якщо в них було б таке стремління супроти панівних Татар і їх хана. А як поступили тодішні предки Москалів і їх провід у Кремлі ввиду такої нагоди? Хай розкаже нам про те сам Правдін:

„Першим, хто поспішився зявитися перед ханом і принести трибути та подарунки йому і його прибічникам, був московський князь Василій, щоб одержати за те право на загарбання інших земель, які до московського князівства ніколи не належали . . . і що він їх потім при допомозі татарських вояків (на його службі — ВКК), або підкупивши боярів забирає. Так то Московія росла коштом інших бувших руських земель через допомогу Тохтамишові прийти знову до грошей і потужності”.

А інший модерний московський історик, М. Н. Покровський, устійно: „Ми, Москалі (Русскіє) — а я сам є одним із найправдивіших Великоросів — були в минувшині найбільшими грабіжниками, що їх собі тільки можна уявити”. А чи ж не те саме і в совєтській теперішності? А чи ж пакт двох чільних грабіжників у минувшині, Василія і Тохтамиша, не став зразком для аналогічного пакту між майстрами московського й німецького місяністичного грабіжництва, Сталіним і Гітлером?

Той самий, Василій I, перейшов навіть на магомеданську віру і переслідував усе, що нагадувало культурний вплив колишніх панів — Русинів, отже і руську мову і руську віру, щоб дощенту затерти всякі різниці між Москалями і Татарами. Але не за те осліпили були його московські бояри, тільки тому, що на їх місця в Кремлі садовив він самих Татар.

Цей процес „уравніловки” з Татарами став так дуже основним, що залишився і продовжувався навіть тоді, коли Золота Орда явно розпалась і дорешти розвалилась. Змінилось лиш поверховно те, що спільний традиційний і вирішальний осередок пересунувся з Сараєм над Волгою до Москви над Москвою, в аналогії до пізнішого пересуву столиці з Москви до Ст. Петербурга. Але росіяномітики в науці і політиці цей факт переочують або замовчують, а пересув з Сараєм до Москви замінюють пересувом із Києва до Москви, якого ніколи не було і не могло бути на тлі виказаної вгорі правди щодо тодішньої історичної дійсності. Тимбільше, що спільнота татаро-московська, а потім московсько-татарська, започаткована в р. 1238, триває безперервно аж досьогодні, отже 719 років. Зате співжиття Русинів і Русскіх (Москалів) перервалось частинно в р. 1169, а цілковито в р. 1240, а відновилось насильно і практично аж у р. 1778, отже після понад півтисячелітньої перерви. В часі тієї довгої перерви розвиток тих обох народів, різнорасових — Русскіх-Москалів і Русинів-Українців, ішов зовсім іншими, здебільша протилежними шляхами, при-таманними двом різним і відрубним світам і культурам: монголо-азіатства і слов'яно-європейства. Притому сти-

хійний антагонізм між предками Русскими і Русинами, що вибух з такою силою під проводом Андрея Суздальського, не вгавав ніколи і між їхніми потомками Москалями та Українцями навіть під наказними їм назвами „Великоросів” і „Малоросів”. Е. Д. Кларк відмітив брак лайок в Українців, що їх так багато в Москалів. Один лиш раз прийшлося йому почути лайку „проклята московська голота”, коли Українці помилково добачили в ньому Великороса. (Подорож через Росію, Україну і Тартарію).

Додатковим клясичним, хоч і трагікомічним прикладом всебічної „уравніловки” між Москалями й Татарами того часу може послужити ось яка подія: Через спір щодо трибутів між Москвою і Сарасем прийшло в році 1480 до вирішення його силою. Над рікою Угрою отаборились на обох берегах військові сили Москалів і Татар, чисельно майже рівні, бо приблизно по 150.000 вояків (Покровській). Надзвичайна і нагла студінь — це було в листопаді — заморозила ріку впродовж однієї ночі так сильно, що лід міг удержати вершників і вози. Панічний страх охопив одну й другу армію, що противник скоріше це використає для нападу. Одна й друга відступила просто втечею, а ніодна не завертала з боязни, що втеча противника є лиш підступним маневром. Так то започаткувалась практична й формальна незалежність Московії. Цей „безбій” над Угрою прославили пізніші московські історики як „скинення татарського ярма”, хоч із неменшим правом татарські історики можуть вважати те „накинення їм московського ярма”, що під ним вони й досі перебувають. Це впало ввічі навіть німецькому історику Т. Шіманнові (Schiemann), який завважує з того приводу, що кожний народ, який борюється за своє визволення з-під чужого панування і виборів собі політичну свободу, святкує таку перемогу як національне свято свободи. У Москалів такого свята немає, бо вони такої визвольної боротьби не вели, вирішальної визвольної битви не виграли і свободи не вибороли. Будучи самі рабами кожночасного володаря в Кремлі, як і Татари кожночасного хана в Сараю. Москалі на

спілку з Татарами, що стали теж Москалями, продовжують до сьогодні ненавидіти свобідні народи і робити їх теж рабами, нарівні з собою — в теорії, а під собою — на практиці.

Коли б Русскіє і Русини та їх потомки Москалі і Українці були тотожні, а так само Русь, Московія і Росія, в рамках якої то цілості і одностности тільки столиця імперії, народу, культури і настанови пересувалась із Києва до Москви і Петербурга, так тоді не зміг би згаданий вже англійський професор з Кембрідж, Кларк, ще в р. 1800 бачити й занотувати, що в Москві „все було татарське, за винятком релігії і мови”. Навіть Москальє Владимирській-Буданов ствердив, що в Москві татарське звичаєве право вважалось настільки вищим, що навіть верхівний прошарок заступав своє родинне право татарським. А це було навіть 79 років після того, як цар Петро I. накинув усім своїм підданам у своїй імперії спільний назовний „російський” плащик. А біля чверть століття пізніше відома суперничка Наполеона, мадам де Стаель, відвідуючи Москву викрикала: „Ось де татарський Рим!” і зразу зрозуміла істотність Москалів, коли повернувши висловила про них ось як: „Надшкрабайте Москаля, і ви знайдете Татарина”. В цьому крилатому вислові розумної жінки є квінтесенція всіх досвідів тих народів, які вже стали жертвами Москалів. Щобільше! Носії панмосковського месіянїзму й користувачі його поступінної реалізації давно вже затемнили всі жажливості давніх Татар і стали смертельними ворогами їх живучих потомків, якщо вони разом із іншими немосковськими народами виявляють стремління до свободи власного національного життя-буття без чужовладного кнута Москалів.

* * *

Претенсії Москалів до „цілості” їх імперії, включено з Москвою і Києвом, із їх „Велико- і Малоросією” та зберігання її, опираються на росіяномітичному твердженні, що Москва є спадкоємцем Києва. Водночас суперечать вони самі такому твердженню тим самим росі-

яномітичним вченням, що носії Москви як „Великороси” є „старшим братом” носіїв Києва як „Малоросів”. Як же ж спадкоємець може бути старшим від спадкодавця? Не так справжня сміховинність, як блахманна небезпечність такої тези для цілого ще вільного світу вимагає рішучішої відсічі беззаперечними фактами (хоч про деякі з них уже згадувано):

а) Вже сама підметна назва „Русин” множ. „Русини” — для автохтонів півдня чи пак матірної Русі, з Києвом як народною і національною столицею з одного боку, а прикметникова назва „Рускій” множ. „Рускіє” — для автохтонів колоніальної півночі, з Москвою як народною і знову теж національною столицею — за винятком 200 років, упродовж яких національно (державно-імперською) столицею був Петербург — з другого боку, виключає будьяке право на спадковість і спадкоємність споріднених предків і потомків у народному змислі.

б) Звичні в середньовіччі спадкові права династично-геральдичного характеру звязані з родом так зв. Рюриковичів вигасли зі смертю останнього його члена наприкінці 16-ого стол. отже надовго до здобуття й окупації України царем із іншої нової династії Романових у 18-ому столітті.

в) Між розколом Русі-Імперії на колоніальну північ Русскіх і матірній південь Русинів в р. 1169, чи там від остаточного упадку матірної Русі з Києвом у р. 1240, і закінченням віднови співжиття між тими обома народами (точніше: їх потомками Москалями й Українцями) в р. 1778 є перерва кругло 600 років. Навіть, як взяти за дату відновлення колишнього співжиття в відворотній залежності рік Переяславського Договору, 1654, то все ще та перерва тривала кругло 500 років.

г) Ми вже бачили, якими діаметрально протилежними шляхами пішли в своєму розвитку Рускіє-Москалі і Русини-Українці протягом тієї півтисячречної перерви співжиття перед р. 1169, і до якого ступня зростає ворожість поміж ними.

г) Імперіальне значення назви „Русь” і її носіїв — Русинів затратилось практично в р. 1169, а закінчилось для матірної Русі навіть власнодержавно в р. 1240. Природні та легальні носії назв Русь і Русини опинились масово в Литві і Червоній Русі, а згодом усі разом у рамках Польсько-Литовської Унії, а не в Русскому Улусі чи Московії — в рамках Золотої Орди.

д) Після безбойового унезалежнення від Золотої Орди, ба навіть постанови першої власної держави бувших колоніальних Русскіх, назвали вони її не Русею, не з грецька Росією, ба навіть не Русскою, а тільки з фінської „Московською”.

з) Резиденцію князя в Москві назвали вони з татарська „Кремлем” („Кремль” — збудована твердиня, „Крим” — природна). А обі ті назви: фінська „Москва” і татарська „Кремль” є й досі найдорожчі для вуха Москаля і найвизовнішим символом найріднішої його традиційности.

ж) Самі Москалі як історичні фахівці з рідким нахилом до правдомовности і наукової сумлінности ствердили, що різниці між Москалями і Татарами затерлись майже 100%-ово ще заки постала Московська Держава. Значить, уже до того часу всі впливи Русинів з півдня з дотатарського часу вивітрили або замінились татарськими, за винятком релігії і мови, які теж набрали московсько-татарської заправки, назовні і внутрі.

Отатарення Русскіх-Москалів було таке докорінне, що про їхню дальшу настанову аж досьогодні можна сказати те саме, що Правдін сказав про Монголів Чингіс-Хана: „Чингіс-Хан міг усе зробити, за винятком одного: змінити характер Монголів”. Ось чому надаремні були всі надії і заходи Українців зрусьчити Москалів на правдиву русько-українську подобу, як колись русифікували*) або русьчили їх предки Русини ту колоніаль-

*) Русьчити чи русифікувати могли тільки Русь і Русини. Українчити чи українзувати можуть тільки Україна й Українці. Отже і Рускіє можуть тільки русифікувати, а Москалі і Московія московщити або москалізувати, а Росіяни і Росія тільки

ну північ. Тоді їм, як панівним, ще вдавалось, але було це безвиглядним, після отатарення Москалів. Ось чому всі заходи і надії європейських дорадників царів були надаремні, зєвропеїзувати або зєвропейцити Росію на західницький спосіб. Ось чому нарешті на наших очах не вдалось справжнім комуністам зробити з СССР правдиву соціалістично-комуністичну державу в душі європейських творців тієї ідеології і її філософії, очолених Марксом. Тепер вислів мадам де Стаель можна сміло парафразувати на: Пошкрабай московського християнина, а найдеш Москаля, пошкрабай панслависта, а на яву вийде Москаль, пошкрабай комуніста, а знайдеш теж Москаля. А сам Ленін, в р. 1922 писав: „Пошкрабай комуніста а знайдеш великоросійського шовініста”. А щодо закрашення, то з Москалями як з редьківкою: Коли зверху червоні, то в середині білі, а коли зверху білі (особливо на еміграції!), то в середині червоні.

Повище твердження про московсько-татарську перверзію християнської релігії православного обряду потверджує сам московський історик Покровський: „Хани були звичайно невіруючі, спершу погани, а потім магомедани, але православна церква нічого в тім злого не добачувала. Для ханів було це вигідним, коли за них молилися в московських церквах. Вони розуміли, що самим тільки насиллям трудніше вдержатися панамі, тому старалися вмотити в московське населення, що ханам сам Бог допомагає. А московські єпископи і священники допомагали ханам усякими способами досягти намічену ними ціль”. А чи ж не є це зразкова паралель до ролі московської церкви і її проводу на службі безбожниць-

російцити або росіянізувати. Говорити і писати, що „Росіяни русифікують Західню Україну”, яка була колись Червоною Русею, — як це звикли робити Українці й українська преса, що перекладають московські назви „Рускій” і „Россіянин” спільною назвою „Росіянин”, це — не тільки безглуздя під оглядом мовознавства, але й визнання тотожності між Русею і Русинами та Росією і Росіянами (Рускімі-Москалями) під народнім і політичним оглядами.

ких володарів і злочинних монстрів у Кремлі в колишньому російському і в теперішньому советському часах? Чи ж не спостеріг Француз де Кістін уже перед понад сто роками, що в Росії „Православні московські священники є нічим іншим як міліцією російської держави, які від її світських військ відрізняються тільки іншою уніформою”? А чи ж у самому СССР московських священників не вважають „духовними НКВД-истами”, тимбільше, що й на чолі церковної адміністрації стоїть член НКВД чи пак МВД? Ярлики ханів Золотої Орди щодо привілеїв і подарунків для православних церков, єпископів і священників за їх згадану допомогу в переконуванні населення, що Бог завжди з володарями, знаходяться майже виключно в церквах на московських землях, а майже бракує їх на українських.

Не зважаючи на таку ярку відрубність Москалів від Українців, якої не може і не сміє не добачувати солідний і сумлінний дослідник-науковець, московська історіографія проповідує росіяномітично не тільки етнічне і політичне, але й церковне утотожнення Русинів і Руских, Москалів і Українців та зробила з того догму в баченні Сходу Європи. А втім ці самі росіяномітики засвідчують, як то після прилучення України до Московії під спільною російською імперською назвою, московське духовенство перехрещувало на свій лад православних Українців, хоч це були потомки тих Русинів, що були місіонерами християнства серед предків Москалів. А чи ж не „перехрещують” теперішні московські комуністи своїх євроамериканських учителів комунізму на свій московський лад?

Загально беручи, про всю аргументацію росіяномітичної історіографії в будьякій ділянці — імперській, національній, економічній, церковній, культурній ітд. — можна сказати словами Соловйова в устах Антихриста: „Брехня так майстерно наподібноє правду, що одну від другої годі розрізнити”. Правда ж щодо московської змішана до безподібности ще й тим, що вона цілковито на службі московській державі-імперії та обі, церква і держава, є комплементарні, то є — нерозлучно звязані,

а саме — як засоби для реалізації месіянстичних цілей. І то був цей самий Москаль В. Соловйов, який устійнив: „Російська імперія, яка в своєму тоталітаризмі є ізольована, загрожує християнському світу небезпекою битв і воєн без кінця”.

Специфічна істотність московського народного новотвору залишається незмінною під будьякою назовною маскою — російсько-білою, чи советсько-червоною. Спільним знаменником одних і других є їх панмосковський месіанізм і оборона цілоти їх кожночасної імперії, як необхідного засобу для реалізації постулатів того месіанізму. А сюди належить теж спільний знаменник, що ним є зберігання свого абсолютного панування в тій імперіальній цілоти. Вирішування питання, чи бути російсько-білим чи советсько-червоним, панславистом чи комуністом, православним чи католиком, або безбожником, залежить у Москаля від того, в якій масці реалізація витичних його месіанізму є на його погляд легша і скоріша.

*Від татарських ханів до московських великих князів,
московських і російських царів і советських вождів.*

Про незмінність істотности Москалів в її прататарській відпечаті аж досьогодні свідчить майже вся їх правда, а не росіяномітично сфальшована історія. І так напр. аналогічно до вже згаданого остережливого голову Пляна Карпінія теж загрозливий лист ханського намісника до папи, переданий через папського легата Еццелінія, може служити правзірцем настанови російських царів і советських вождів супроти Європи й її народів. Там сказано: „Невідмінна воля Бога і наказ Хана, котрий володіє цілим краєм, вирішує наше діяння. Хто слухає його наказів, той може залишатися на своїй землі і одержувати свою владу з рук того, хто є паном цілого світу. Хто ж його наказів не слухає і йому протидіє, того здушується і вигублюється”. Ось де пояснення, чому Русини-Українці воліли гинути в оборонних боях

із Татарами або втікати на Захід, зате чому Русскіє-Москалі могли залишатися без бою, а їх князь ставав намісником хана і переймав з його рук свою владу над Русскім Улусом.

А чи ж не був це Достоевський, в якого не було вистачальної кари для того не-Москаля, який не бажав би стати „російським”, ба навіть „московським”? Не головив Ульянов-Ленін, що це не важно, чи три чверти людства вигине під час советизації — тотожної з москалізацією — але важно тільки, щоб решта стала советською, отже під владою московського „хана” в Кремлі? Чи ж не було московської приповідки, що „те що цар веліти зволить, сам Бог повеліває”? Або як престолонаслідник Александер висказався перед князем Чарторийським про царя Павла: „Він готов дати цілому світові свободу, тільки під умовою, що всі підчинятимуться його волі”.

Про хана Золотої Орди Узбека пише Правдін м. і.: „Слово Узбека є необмеженим наказом для цілої велитенської імперії... Девять русскіх князів мусять заплатити головою за свій непослух в часі його володіння. Русскіє полки воюють на всіх кордонах як частини його армій. Йому на славу починають монгольські племена називати себе Узбеками, а повинуючись його наказові після прийняття ним ісламу, всі Монголи Золотої Орди стають теж могамеданами”. Вистачить заступити назву Узбек йменням Васілія, Івана, Петра, Леніна і їх кожночасних наслідників у Кремлі, що б пізнати постійну важливість такої характеристики проводу і маси Москалів. Цар Петро I. наказав — і Москалі стали „Великоросами”. Вожд Ленін наказав — і ті самі Москалі-Великороси стали „советськими”, а з православних перемінились на безбожних „комуністів”. Від часу Татар як панівних, коли то за словами Правдіна „цілковите підчинення волі хана при помочі насилування князів, а вогнем і мечем татарських військ вільних міст Новгороду і Пскова” було на денному порядку — дотепер нічого не змінилось. Після знищення Руси Русскіми і Татарами Новгород залишився подібним бастіоном Русинів на півночі, як Львів і Червона Русь, перед їх окупацією

Польщею — на південному заході. Через Ганзу піддержували вони і надаліше тісні торговельні й культурні звязки з Європою. І якраз тому — як і тепер — ступенювалась лють Москалів проти них. Жорстокість Москалів у їх наїзді на Новгород дорівнює, ба навіть перевищує кровопролиття в Києві Русскими під проводом Андрея Суздальського. Вже довгий час після того писав німецький посол у Москві З. Герберштайн після повороту до Відня в р. 1549: „Там (у Новгороді — ВКК) мав жити чесний і навіть людяний народ, але тепер, змішаний з московською заразою є цілковито зіпсутим”. („Коментарі про московські справи”). Навіть Гітерманн устійнив, що своїми засобами мук, биття, спотворювання і кар смерті московський абсолютизм затінив навіть такі звичаї, які йому залишила Золота Орда Татар, як початкові завдатки.

До звичок великих князів московських Івана III. (1462-1505) і Івана IV, Грізного, (1533-1584) та їх наслідників належало м. і. вже й те, що вони провідний прошарок і кожного іншого потенціального противника в здобутих ними містах і краях винищували, засиляли до нутра Московії або на Сибір, а на їх місце насаджували слухняних Москалів або Татар. Не диво, що Герберштайн устійнив ось що: „Імя „Москалі” є застрашаним у всіх довкільних народів, як також у Німеччині, і треба побоюватися, що нас Бог поважно каратиме Москалями, Турками або іншими великими монархами”. Щодо Німців, то така побоювана тоді кара Божа Москалями сповнилася на наших же очах після другої світової війни. Щодо інших народів на Сході Європи, головню найбільшого українського, сталося це вже давніше. Не диво також і зрозуміло, чому Москалі не бажають, щоб їх продовжувати називати однозничною назвою „Москалі”, внутрі своєї імперії силують називати себе в інших мовах „Росіянами”, а поза нею осягають це своїми росіяномітичними лжевченнями. Помагає їм у тому привичка Заходу, вважати національністю тільки приналежність до даної держави чи імперії, а не до даного панівного чи бездержавного, бо поневоленого народу в

ній. Ще про інші мотиви і причини нехоті Москалів, бути названими Москалями, хоч цю назву вони самі вибрати були як національну, буде мова даліше.

„Ставши частиною Золотої Орди в рамках Монгольської Імперії, безнадійно сепаратистичні князі і проти всякого пана настроєні міщани вільних міст — всі вони муслили призвичаїтися до послуху і підчинення”. Так характеризує Правдін започаткування московської державности. А чи ж те саме не характеризує в ще більшій мірі настанову Москалів у відношенні до підбитих ними країв і до поневоленних народів аж досьогодні?

Процес злиття Русских із Татарами під соматичним і психічним оглядами, що його сліди замітні навіть у скарбі мови і лайок Москалів, не закінчився розвалом Золотої Орди. Дуже багато Татар воліли бути відтоді Москалями, або й так масово перебігали на службу до вел. московського князя Івана III. Між такими перебіжчиками находився теж Мурза Улянов. Він був навіть таким високим і довіремим достойником на кремлівському дворі, що Іван III. доручив йому делікатну справу подружжя своєї дочки з вел. князем литовським. Його однойменник в теперішності став більш відомим під псевдонімною кличкою „Лєнін”. А будова голови Лєніна може служити моделем монгольської людини в будьякому антропологічному й етнічному підручнику. Ще на початку біжучого століття Лямою Донських Калмиків був Домба Улянов. Про масову іміграцію Татар до Московії, ще перед розвалом Золотої Орди і втіленням бувшої Монгольської імперії до московсько-російської, пише А. Бріккнер (Brückner) („Історія Росії”): „Ще більшою (як у верхівці — ВКК) була мішанина в низах. Московія була залита татарськими агентами й урядовцями. Московські князі мали десятки тисяч Татар під своєю командою. І так напр. (лиш з одних відвідин у Сараю — ВКК) Іван Каліта мав вернутися до Москви з 30.000 Татар”.

Шлях від Татар аж до советських вождів — Лєніна й Сталіна, а зараз Хрущова й Булганіна — через царів Іванів, Петрів, Павлів, Александрів і Миколів — на-

світлюють ще ось які паралелі: Велитенська експансія потужного засягу Чингіс-Хана на далекому Сході в Азії зменшила число Китайців зі 100 на 60 мільйонів. Такий геноцид супроти Китайців поповнювали Татари методом цькування одних китайських племен проти других. „Якщо Кубілай послуговувався китайськими військами, тоді посилав південних Китайців на північ, верховинців на доли, а східні полки на західні та змінював гарнізони що два роки. Китайці могли бути тільки дрібними урядовцями. Вищі місця з правом наказування обсаджували чужинцями: Монголами, Уйгурами, Тибетанцями, Турками, Перзами...” (Правдін). Такою самою методою послуговуються Москалі повсякчасно. Напр. українські і польські полки приміщували вони в Московії або на Сибірі, а в Україні і Польщі — московські та монгольські. Високі становища могли Українці й Поляки займати на Сибірі, ба навіть у самій Московії, але ніколи в Україні чи Польщі. Гоголь смів бути великим московським письменником Гоголем, але не українським. У теперішньому советському часі Українці теж можуть займати дуже високі військові і цивільні пости, але не в Україні, де вся влада в руках Москалів (Хрущов), Поляків (Косьор) або Жидів (Каганович), генералів-маршалів Конєва і Жукова і т. д. А там, де тактика вимагає місцевого репрезентанта, приділений йому дорадник Москаль з вирішальним правом вета проти будьякого рішення, невідного для політики Москалів, хочби воно було дуже корисне і потрібне для автономного народу. Відсоток геноцидного зменшення числа Українців Москалями у советському часі їх імперії є не менший а відсотково більший як у Китайців Монголами Кубілая. Особливо, коли брати на увагу, що Українців без післяреволюційного терору було б дотепер біля 70 мільйонів, а хто зна, чи є їх зараз половина того числа. Поета-Українця Сосюру Москалі мало що не вкामінували за його поему під наголовком „Любов до України” після того, як вона вже не була потрібною для примани Українців на „гарматне м’ясо” під час другої світової війни. Дарма, що й в цій поемі немає нічого

патріотичного в націоналістичному дусі. Але поет-Москаль Сімонов залишився і надаліше передовим советським патріотом, хоч і він у своїй поемі ось як писав про любов Москаля до своєї батьківщини: „Я був повним гордошів, що я родився в Росії. Я був гордий на наш дорогий, жажливий край, що подарував мені життя. Гордий, що мені судилось умирати за такий край. Гордий, що це була Московка, яка московським способом тричі мене обняла і бажала мені щастя”. (Переклад прозою з “The Road to the West: Sixty Soviet War Poems”). У таких „обняттях на московський спосіб” множаться і добре почувають себе члени московської панівної піраміди в Росії і СССР, але ті обняття задавлюють поневолених європейських не-Москалів, якщо вони не бажать бути „уздоровлюваними” Москалями на російсько-біло або советсько-червоно.

* * *

„Тимур мав завжди успіх, мав завжди щастя, бо вмів використовувати всіх і вся, бо для досягнення своєї мети був для нього добрим всякий засіб: підступ, зрада, вбивство” (Правдін). Тамерлян ограблював усі краї, куди його нога ступила, а їх цінностями оздоблював свою столицю і резиденцію Самарканду. Це він звик був працездатне населення підбитих, або лиш тимчасово здобутих чужих країв переселювати, як рабів, до власного. В першу чергу учених, будівничих та інших фахівців. А коли 100.000 таких примусових „переселенців” утруднювали його поворотну дорогу з Індії, велів вибрати з-поміж них тільки 10.000 найздібніших майстрів, а решту наказав повбивати.

А чи ж не є те саме звичкою Москалів і їх проводів упродовж усієї їх власної історії? Від їх колишніх нападів на Київ і Новгород аж до теперішніх — на Берлін і Дрездно? Від українських козаків, що на їх кістках вибудуваний Ст. Петербург, до десятків мільйонів у советських концтаборах для примусової праці, ба навіть мільйонів воєннопонених, що їх кровю, потом і життям будувались і будуються у советському часі канали,

мамутові комбінати індустриїні і видобувалось золото з-під підбігунової землі? Від масових гробів у Вінниці та Катині аж до побажання Кремля вистріляти в Німеччині 50.000 найліпших військових старшин і техніків, як це засвідчує Черчіл? Від Батурина, зрівняного з землею, аж до понад десяти мільйонів розкулачених і голодом виморених Українців у теперішності? І то під командою тих самих Москалів Хрущових, що зараз усю винувачку за такі нечувані у всесвітній історії злочини скидають на Грузинів — Дзугашвілі-Сталіна і Берію. Чи ж це все не доказує як найпереконливіше тотожність істотності в Монголів Чингіс-Хана, Тамерляна й Узбека, і в Москалів Іванів, Петрів і Леніних, разом із їх наслідниками в тому самому Кремлі? Тимбільше, що майже всеньке монгольське населення колишньої монгольської імперії та Золотої Орди є сьогодні теж Москалями.

„Ти мусиш подбати про те, — читаємо у Правдіна — щоб зробити Твоє ймення безсмертним і не журитися дочасними подіями. Так повчав Тимур свого сина передаючи йому управу Улусу Гілягус, а Міран-шах хотів придержуватися його поради. Прибувши до Тебріс — подивляв пишноту міста. Він велів розповісти собі його історію, його розвиток як резиденції Ль-ханів — а тоді став голосно розважати: Справді, я є сином найбільшої людини на світі, але що ж мені починати в тих славних містах, щоб залишити пам'ятку по собі? — І він став будувати”.

„Але вже незадовго пізнав він, що все те, що будував, не могло міряться з тим, що в тій резиденції Ль-ханів перед ним побудовано. І люди бачили, як він задумано блудив по тих палацах і сам себе запитував: Невже ж немає нічого, що змогло б зберегти пам'ять про мене”?

„І нараз видав він наказ: Бурити! Мошеї, палаці, публічні монументальні будівлі — все збурити! Так чи сяк, люди пам'ятатимуть мене. Вони говоритимуть: Справді, хоч Міран-шах не міг вибудувати нічого ліпшого, зате зміг він зруйнувати найгарніші будівлі цілого світу!”

Руйнуванням церков і палаців Києва почав творити свою славу Андрей Суздальський. Руйнуванням їх у Новгороді продовжував Іван III, та Іван IV, Грізний. Зруйнуванням Батурина, того першого зразку того на Сході, чим було чеське Лідіце в середній Європі, разом із усіми скарбами мистецтва, як і пам'яткових будівельних залишків із часів грецької колонізації в південній Україні, ба навіть назви Україна, Українці й український, розпочав будувати свою славу Петро I. Руйнування на окупованих землях всього того, що немосковське, або вивожування цінностей до Москви і засвоювання їх натавровує теперішніх Москалів упродовж їх советської гігантманії. Класичним прикладом так зумовленого традиційного варварства Москалів може послужити нищення ними культурних шедеврів колекції Потоцького, що став Українським Музеєм його імені в Києві. Про вандалізм Москалів може розповідати цілі томи кожний немосковський край, що опинився всередині Залізної Занавіси. Доля напр. мистецьких скарбів Дрездна є показником такої самої долі таких скарбів всюди там, де побували Москалі як сталі або тимчасові переможці. Сюди належить теж традиційна звичка Москалів привласнювати собі чужі духові цінності: від історії Русь-України, Слова про похід Ігоря і Руської Правди та Київських літописів починаючи, а винаходами євроамериканського світу кінчаючи, чи пак продовжуючи. Можна бо собі уявити об'єм всього того, що собі Москалі привласнюватимуть на випадок заволодіння рештою цілого світу... Згадане вже самопризнання Покровського, що Москалі були найбільшими грабіжниками в цілій всесвітній історії не обмежене тільки на минувшину. Воно важне теж у теперішності і в майбутності.

Такими і тим подібними паралелями можна виповнювати сотки томів. Тут вистачають згадані вгорі зразки. Нам же треба вертатися до Івана III. і висвітлювати правду про дальший розвиток Московії та Москалів у створюванні Московського Сфінкса.

Після безбойового унезалежнення великого московського князівства у проводі Русского Улусу і проголо-

шення постановня „Московської Держави”, отже й московської нації, Іван III — словами Правдіна — „став почувати себе вже в ролі, що її грав дотепер хан Золотої Орди. Він підтримував своїх вазалів, монгольських принців, у їх претенсіях до трону казанського ханату, давав їм — як колись монгольські хани великим князям московським — свої війська, але й набирив татарських воєнків для своєї боротьби проти бунтівних міст і власних інколи протестуючих боярів. При допомозі таких татарських воєнків заволодів він Новгородом і Псковом, побив Литовців і Німецький Орден. А як правдивий спадкоємець Золотої Орди він зараз же навязав звязки зі Сходом, заки Московська імперія ввійшла в будьякий гідний уваги стик із Заходом... Як раніш до Сараю приходить тепер до Москви посольство Шірман-шаха з закавказьких сторін... Все те в часі, коли між Європою і тими краями не було ніякого звязку. І щойно після того, як Московія залишила своє провінціоняльне буття, а її границі посунулися аж до границь немосковських країн: Швеції, Данії, Польсько-Литовської Унії, Туреччини — виступає вона на арену європейської політики”.

Так то самим Правдіним увишуклені два факти, варті занотування і запам'ятання: На початку власнодержавного заіснування Московія оптувала за спорідненою Азією, а не за чужою їй Європою. До чужих для неї країв належала Русь-Україна, а до чужих для неї народів теж Русини-Українці, бо ж находилися вони тоді в рамках чужої Польсько-Литовської Унії. Цей другий факт знаходить своє додаткове потвердження на іншому місці, де Правдін устійнює, що „Тімур велів своєму синові Міран-шахові плондрувати Україну, а сам завернув на північ проти московських князівств”.

Свідчення про таку засадничу різницю між Русинами-Українцями і Русськими-Москалями знаходимо майже в усіх сучасних обсерваторів Сходу Європи. І так напр. писав Італієць Гваніні, звітуючи про свою подорож на Сході в р. 1560: (то є в часі Івана IV.) „Русини (Rutheni) відрізняються від Поляків і Москалів (Mosco-

vitis) так само, як Чехи (Bohemi) від Хорватів, бо навіть не спроможні взаємно порозуміватися” (Sarmatiae Europae Descriptio).

У самій Московії вже й тоді починали дивитися інакше. Тому то й Герберштайн не був імунним і глухим для офіційної московської версії на ту тему, як напр.: „Русскіє приняли цю назву як і всі інші народи, що вживають словянську мову, ісповідують обряд і віру Христа на грецький спосіб, і називаються на їх власній мові Русскіє, а їх називають у латинській мові Рутені”. На підставі такої інформації даної в Москві Герберштайнові, і в аналогії до неї мусів би кожний народ будьякої індивідуальности, раси і мови вважатися „Римським”, а називаним з латинська „Романі”, якщо б він ісповідував християнство римокатолицького обряду і вживав романську мову. А якраз до того зводиться теза польського історика Г. Пашкевіча навіть в р. 1954 і в Лондоні! Сюди належить теж інформація засягнена опричником Івана Грізного, Г. Стаденом, що, мовляв. Русскіє або Русином (Reusse) є кожний, хто охрещений в „руській вірі” (Записки про Московську Державу). Мабуть тому то й Ю. Шевельов-Шерех поставив назву Русскій перед назвою Русин і не зробив жодної іншої різниці між ними — прикметниковою і підметною, колоніяльною і матірною — у своїй статті про походження назви Русь в Енциклопедії Українознавства. (Не згадуючи вже про тамошню його рекомендацію норманської теорії або Р. Смаль-Стоцького — Русь від руських Варягів, а чернь від чорнявих автохтонів, перевидану навіть в англійській мові в ЗДА і Канаді).

Цісарський посол Герберштайн мав бодай добру притичину так легко повірити Москалям відносно згаданої і цитованої вгорі інформації щодо Русскіє і „Рутенів”, отже Русинів. Хоч сам він дав своїй дотичній книжці заголовок “Rerum Moscoviticarum Commentarii” а не “Russorum” чи “Ruthenorum”. Адже до його дипломатичних завдань належало скерувати увагу Москалів і Кремля на південь і зацікавити їх у співучасті в затіюваному на Заході хрестоносному поході проти Тур-

ків, що вже стали панамі Візантії і Царгороду. У висліді незнання справжньої московської істотности, меншого від ігноранції теперішнього немосковського світу, головно західного, облахманеного росіяномітичними і советомітичними лжевченнями, папа і цісар задумали були і сподівалися позискати Великого Князя Московського до співучасті в затіяному хрестоносному поході християнської Європи проти Турків. Ми ще далше побачимо, як то вони своїми послами до Москви й засобами не тільки не одержали від Кремля ні одного москowsького вояка, але й стали повитухами в народженні того панмосковського месіянізму, що під маскою советського комунізму-большевизму якраз тепер смертельно загрожує всьому немосковському людству взагалі, а вільному ще світові, очоленому ЗДА, зокрема.

Доказовим зразком ігноранції Заходу в баченні Сходу Європи в новітній добі може послужити напр. книжка В. Гегна „Про звичаї Русинів” (Ruthenorum). Є це картки з денника, веденого в рр. 1837-1873. Гегн побував тоді тільки в Московії, мав до діла тільки з Москалями та іншими Великоросами. В краю Русинів-Українців Гегн взагалі не бував, отже й не міг їх обсервувати, а знав тільки Москалів у Московії. Але в своїй вірі в росіяномітичну тотожність Русских і Русинів, Москалів і Українців, вибрав він латинський заголовок “De moribus Ruthenorum” для своєї книжки німецькою мовою, а не “De moribus Moscovitorum”, “De moribus Ruscorum” або “De moribus Magnorossianorum” чи навіть “De moribus Russorum”. Хтось із читачів тієї книжки, зведений на манівці таким заголовком, може всі наведені там негативи про характер Москалів віднести на підставі заголовку до Русинів-Українців. Але можна собі уявити обурення Німців та інших знавців Європи й її історії, як би будьчия книжка про панівний народ в „Римській імперії Німецької Нації” мала заголовок “De moribus Romanorum” а не “De moribus Germanorum”!

VII

ПАНМОСКОВСЬКИЙ МЕСІЯНІЗМ

Є така приповідка: „Ложка дьогтю зіпсує цілу бочку меду”. Це не є, як на перший погляд могло б видаватися, абсолютна оцінка вартостей. Але навпачним фактом є, що бочки дьогтю не віддють навіть велика домішка меду. Герберштайн засвідчив, як московський „дъоготь” зіпсував новгородський „мед”, а Правдин і дотеперішній доказовий матеріал, що русь-український „мед” не віддють московського „дъогтю”, якщо під „медом” і „дъогтем” розуміти в символічній аналогії відрубні психосоматичні істотності Русинів-Українців і Русских-Москалів. Ми ж бо вже бачили, як впливи з матірнього півдня вливалися до колоніальної півночі. Їх носіями були: ловці, торговці, шукачі щастя чи пригод, колоністи, колоніальні урядовці, місіонарі і вояки. Імпортоване туди добро складалося м. і. із: мови, християнства, письма й інших зародків та елементів вищої культури. Одначе всім тим „медовим” імпортам із півдня судилась та сама доля під час їх мішання з „дъогтем”, притаманним для півночі. Вони затрачували там, у такій сполучці, свій первісний європейський зміст. Одначе назовно вони називались „руськими”, бо від Русі і Русинів, отже й „слов'янськими” і „європейськими” і „християнськими” навіть після того, як перетворились на монголо-азіатське противенство московської марки.

Такий самий процес перверзії імпортованого добра на його супроть, образно — при допомозі московського „дъогтю” супроти немосковського „меду”, відбувся пізніше в неменш великому розмірі ще два рази: у звязку

зі стремлінням зєвропейщити післяпетрівську імперію Москалів, перейменовану на Російську, і зі спробою перетворити ту саму імперію вдруге заграбовану Москалями та найменовану Леніним „Советською” на соціалістично-комуністичну. В обох випадках однаковий негативний вислід. Тільки процес цілковитого омосковлення або москалізації імпортив західньо-європейського духового дорібку тривав довше (200 років). Але й у тих дальших випадках оригінальні назви імпортованого з Європи добра залишились незмінними і після його москалізації на противенство. І це якраз вводило в блуд не-московський світ, де зміст відповідав назві, бо він вірив, що так є теж у московському світі. Себто, що й у Москалів однаковій назві відповідає однаковий зміст.

Ось чому вважали в Європі теж московських „християн” потенціальною союзниками в оборонній боротьбі проти магомеданських Турків. Ось чому теж євро-американський світ теперішности вважав московських „соціалістів” і „демократів” в советській масці потенціальною союзниками в оборонній боротьбі проти тоталітарного Третього Райху Німців.

У такій вірі і в такому блуді скріпив тодішніх Європейців ще й факт згоди Київського Митрополита, що сидів у Москві, на унію обох від року 1054 розколених церков у Флоренції (1438-39). Але вони переочили те, що цей митрополит Ізидор не був Москалем, а Греком, і що його розуміння інтересів всього християнства було грецького, а не московського характеру. Доказали це самі Москалі після повороту Ізидора до Москви, коли то йому лише з трудом удалось врятуватись від каміння киданого на нього за згоду на унію в Флоренції і втекти з тюрми назад до Європи. І того не зрозуміли в тодішній Європі, а ще більше не розуміють проблемів Евразії опанованої Москалями в теперішній Європі й Америці, бо з неправильних засновків неможливі правильні висновки.

У звязку з хибними поглядами Заходу на проблеми Сходу постав на Заході навіть перший плян розподілу Польсько-Литовської Унії. „Москва, очолена Васілієм III (1505-1533), притягала до себе особливу увагу за-

хідніх держав. Німецький цісар і римський папа наввипередки стараються позискати великого князя московського королівською короною. Цісар був заінтересований у тому, щоб спонукати Москалів до співучасті в хрестоносному поході проти Турків, і водночас пропонувє плян розподілу Польсько-Литовської Унії та Мадярщини між Австрію і Московію, а папа, мав на оці церковну унію з Москвою під проводом Риму”. (Р. Вішпер: „Іван Грізний”).

Справжньою ж причиною остаточного розчарування їх обох було їх незнання не тільки того, що вже вище сказано, але й їх неузгляднення ще ось чого: У роках 1169 і 1240 прийшло до упадку і відступу європейських Русинів на Сході Європи. Майже одночасно, бо 1244 р. європейські Німці, Італійці, Французи й Еспанці примушені були до відступу з Єрусалиму на півдні. Так започаткувався супротивний рух експансії політичної і культурної: Європа находилася в відступі з Азії, зате Азія в наступі на Європу. Авангардом Азії на півдні були Турки, на півночі була спільнота татаро-московська, а згодом московсько-татарська, після того, як на терені Золотої Орди і всієї Монгольської Імперії бувши колоніальні Русськіє перемінились на панівних Москалів. Монгольська маса населення Евразії перейшла згодом на православну віру і стала вживати московської мови, ба навіть стали називати себе „русскіми” або „московскіми” людьми. Але в своїй істотності залишилась та маса населення обабіч Уралу монгольською та азійською. Її християнство не відрізнялось у своїй ворожості супроти Європи майже нічим від ісламу, в його ворожості супроти тої самої Європи. А немонгольські Москалі старалися бути ще кращими Татарами, ніж самі правдиві Татари.

На глі такого образу тодішнього положення в Європі й Азії виключена була можливість воєнного протівництва між Кремлем і Істамбулом, отже й воєнного союзу між Москвою і Віднем, а ще менша можливість унії обох церков — православної й католицької, під зверхністю Риму. Не дивно отже, що великий князь мо-

сковський не відмовлявся приймати цінні дари від царя і папи, але зволікав до безконечности зі своєю згодою на їх союзні пропозиції. Недарма у старовинному літописі донських козаків є ось яке устійнення: „Від півночі, від Москви, виходить лукавість”.

* * *

Закон істотности і традицій від часів Андрея Суздальського і Юрія I, під яким жили і діяли великі князі московські, був міцнішим як усі примани Заходу. Навіть тоді, коли послы царя і папи, доведені до розпачі своїми неспіхами в Кремлі і Москві, запропонували Іванові III-ому найбільший і найцінніший дар, а саме — династичний спадок по останнім візантійським цісареві. Доказували це на підставі династично-геральдичної конструкції з огляду на посвоячення, в надії, що чейже князь Іван, відомий зі своєї жадібности, злакомиться на те і дасть позитивну відповідь. Ця конструкція виглядала так: Родоначальником династії московських Руриковичів був брат Андрея Суздальського Всеволод. Оба вони були синами Юрія Довгорукого і внуками Володимира Мономаха. Оба останні були Великими Князями Київськими і спадкоємцями по Ярославі Мудрому та Володимирі Великому (988-1015). А тому, що Володимир Великий був жонатий з візантійською принцезною, а його останнім спадкоємцем був Іван III, то він став теж і спадкоємцем візантійської династії. Отже, якщо Іван III візьме участь у спільному хрестоносному поході і допоможе вигнати Турків із Царгороду, тоді цар і папа не тільки піддержать його спадкові претенсії на Візантію, але й визнають його одиноким монархом на цілому Сході, а він зразу зможе взяти цей спадок, разом із Царгородом у своє посідання.

Іван III не був прихильником воєнного героїства, — як ми вже бачили — а тим більше проти азійських Монголів. Його сила і вподобання лежали в хитрості — на полях торговельної спекуляції і політичної інтриги. Він зразу зрозумів велитенську вартість так „залегалізова-

них” претенсій на спадок по Візантії та радо прийняв і цей дар. Тимбільше, що й цей дар йому нічого не коштував. Позитивної відповіді послы Європи від нього і тепер не одержали. За винятком його згоди на їх пропозицію, взяти собі за жінку кузинку останнього візантійського цісаря, Зою Палеолог (1472), щоб ще більше підкріпити геральдично-династичні спадкові права до Візантії. Для того треба було тільки розвестися з дотогочасною жінкою, після 20-літнього подружжя з нею. Але й нова жінка, хоч і греко-православна, мусіла перехреститися на московський лад і стати Софією замість Зої.

В дійсності посвоячення Володимира Великого з візантійським цісарем було таке саме, як Юрія I-ого з ханом Золотої Орди. Оба були тільки шуринами. Успіх Кремля щодо так зумовленого спадкоємства по Золотій Орді, яке вже стало реалізуватися, посилював вигляди на успіх щодо так само зумовленого спадкоємства по Візантії. Як не зараз, то може пізніше. Потверджує це теж Правдін: „Москва, дотепер дідич Золотої Орди, стає претендентом на дідицтво по східньо-римському цісарстві”. А дальше: „Разом із дідичкою по Візантії прибув до Москви також грецький двір. Дотеперішня примітивність стала уступати візантійському церемоніялові. Урядові акти пишуться тепер пишною термінологією. Італійські будівничі перебудовують старий дерев'яний Кремль на камінний. І монгольська імперська ідея Чингіс-Хана прибирає помалу візантійсько-християнський вид. Великий Князь стає царем, який то титул, хоч і виведений від „Цезаря”, дотепер в Московії признавали тільки ханам, а той цар стає „самодержцем”, відповідно до титулу візантійських імператорів — „автократор”.

З самодержав'ям усе пішло гладко. Його бо, як ми вже чули від Гітермана, започаткував був Андрей Суздальський, а ступенювали татарські хани. З титулом царя було вже трудніше. Його не хотіли признавати європейські володарі навіть пізнішому Іванові Грізному, і то після офіційного прийняття ним титулу „царя” в р. 1547. Стаден називає цісарем тільки кримського хана, Івана ж

не титулує інакше як великим князем. А дотичні устійнення Віппера звучать: „Між іншим варто згадати, що московська дипломатія черпала з факту підбиття ханатів Казані (1552) і Астрахану (1556) новий аргумент, щоб супроти західніх держав оправдувати титул царя. Після одруження Івана III з грецькою принцезною в р. 1472 переважала в Москві теорія про перенесення титулу царя з Візантії. В переговорах із Литвою в р. 1553 рішено змінити цю теорію: спершу говорити про царське достоїнство Володимира Святого, представляюваного на образах як царя, потім покликуватися на права і титули Мономаха, а вкінці настоювати на тому, що після здобуття казанського царства Іван IV став сам царем... Посли (Івана IV — ВКК) виявили звичні прикмети московської дипломатії: вони довго чіплялися питань етикету і пробували доказувати право їх пана на титул царя історичними цитатами з їх архіву. Але ж колись блискуча і добре впорядкована ученість міністерства закордонних справ — (як довго там діяли Русини — ВКК) — находилась тепер, у висліді глибоких понижень, що їх мусів терпіти московський двір, у занепаді. Після гострих дебат у супроводі загроз московських послів, зірвати переговори, Іван IV залишився на грамотах мирового договору тільки великим князем. Показалось, що вказівки Івана IV передбачали в крайньому випадку його згоду на таке нехтування його достоїнства. В тому спорі про історичні докази, що його своїм привичним звичаєм московські послы розпочали, виявили вони себе замало підготованими, замотувались у своїх прикладах, що їх ім може й сам цар диктував. Покликувались вони на передачу царського титулу князеві Володимирові цісарями Гоноріусом і Аркадієм. Коли ж Поссевіно (папський легат, що посередничав у замирненні Баторія з Іваном IV, на прохання останнього — ВКК) звернув їх увагу на факт, що вони помилились на 500 років, то вони нахабно твердили, що були це інші Гоноріус і Аркадій, які жили пізніше”.

Тут наведені зразки виявляють не тільки традиційну переговорну політику московської дипломатії, але й на-

хабну своєволю і брехню в московській історіографії аж по сьогодні. Цілі тієї дипломатії та історіографії вже й тоді не були малими.

* * *

Але вернімось назад до Івана III. Потенціальною вартість спадкового права до Візантії ступенював Кремль тим, що добачив у цьому праві те, що переочили його західні творці і донатори. А саме: якщо посвоячення Володимира з візантійським двором вистачало на оправдання спадкового права до Візантії, так тоді воно ще більше оправдане щодо Риму. Адже посвоячення між Візантією і Римом було напевно тіснішим від посвоячення між Києвом і Візантією. Якщо ж у висліді такого логічного розумування Рурикович у Москві є спадковим наслідником римських цісарів і їх претенсій на універсальне володіння, то має він право вважати себе вищепоставленим як німецький цісар і не потребує ділитися з ним чимсь, що йому вцілості належить. Тільки перед турецьким султаном задержав цей колишній намісник хана належний йому респект. З огляду на потужність султана не можна було з ним жартувати. Зате європейські держави самі виявили свою неміч тим, що так стидливо і всякими засобами старалися за поміч Москви. Тому то міг він без ризику позволити собі засвоїти публічно спадковий титул „Великий Князь всієї Русі”, не турбуючись протестами королів Франції і Польщі, які аргументували їх незаперечним фактом, що справжня Русь разом із Києвом находилась у рамках володіння польського короля, отже такий титул скоріше і більш оправдано належався б йому, а не московському князеві без посідання тієї Русі і Києва. Зате вистерігався Іван III додати собі такий же спадковий титул щодо Візантії і Царгороду, як довго були вони під володінням потужного султана. Він присвоїв собі тільки римсько-візантійський герб двоголового орла, під претекстом віна Зої-Софії, бо йому була відома відразу магомедан до зображення тварин.

А щоб по дорозі до Риму в своїх універсальних спадкових претенсіях не зачіпати Царгороду й султана, то винайшли Москалі шлях туди через західню Європу. Знайшов його московський митрополит Спіридон, заради свого злого характеру названий „чортом”. Він покористувався давньою литовською легендою (або таким же твердженням Київського Митрополита, Серба Кипріяна, в його „Степенній Книзі” з 14-ого стол.) про те, що римський цісар Август Божий (рід якого виведений аж від Ноя через єгипетських королів, Александра Великого і Цезаря) мав мати брата Прусса. Цей ніколи неіснуючий Прусс ніби то заволодів прибалтійським краєм Прусією і мав свою резиденцію в Марієнбурзі. Його потомком зробив Спіридон легендарного Рурика, а через Київ і Суздаль-Владимір — Руриковича в Кремлі, як останнього потомка і спадкоємця не тільки Рурика і Прусса, але й його „брата” Августа. Але так чи сяк, себто, чи вела спадкова дорога до Риму через Царгород, чи через Марієнбург — мусіла вона завжди йти через Київ, де ті обі дороги розгалужувались. Був далекий Рим тільки бажаною і вимріяною остаточною метою започаткованої вже тоді мегаломанії Кремля, Москви і московства, то ближче положений Київ став необхідною і вирішальною етапною точкою по дорозі до Риму. І в тому є може найглибший корінь того зловістя, що лягло в основу дальшої історичної неволи України, українського народу і його столиці Києва — на початку того ланцюга рабства, що його дальшими звенами стали вже всі інші немосковські народи внутрі залізної занавіси, а потенціально звенами є всі інші ще вільні немосковські народи. Головно ті, що живуть здовж однієї чи другої дороги з Москви до Риму на європейському континенті. А тому, що ЗДА стали сторожем і оборонцем тих доріг в Європі, звернена проти них найбільша лють і ненависть Кремля, Москви і московства обабіч залізної занавіси, будь вони явними чи скритими.

Подібні спроби привласнювання собі фантастичних прав на володіння чи дідицтво бували і на Заході. І так напр. майже одночасно з Іваном III португальський ко-

роль Мануель (1495-1521) проголосив себе на другому боці Європи „Паном здобування, морської плавби і торгівлі з Індією, Етіопією, Арабією і Перзією”. Згідно з „Франсієюю” П. Ронсард-а (1572) родоположником Французів мав бути Франкус, син Астиянакса, а внук Гектора з Трої. В „Андромак” Расіна подано це як щось „загально відоме”. Англійські літописці виводили Бритійців від Брита, внука Енея, а Тройван нібито заклали місто Лондон. Так само німецьке місто Трієр мав оснувати якийсь Троянець. Деякі німецькі гуманісти вважали Адама пращуром Німців-Алеманів, бо „алле манн”-мова означає мову „всіх людей”. Одно тільки забувають і бундючно-нахабні та зарозумілі Москалі, і немосковські росіяномітики, що такі спадкові спекуляції на Заході вже давно ніхто більш не бере поважно, що їх місце тільки в бібліотеках, а не в науковій історії та політиці. Зате вважають далі догмами такі самі спекуляції в баченні Сходу та в претенсіях Москалів на дідицтво його цілоти, на Царгород, отже й на Рим. А вкінці — це лиш послідовний крок дальше до їх претенсій на марксівське дідицтво всіх країв, де є хоч один пролетар, і на всі винаходи Євроамерики.

Вся така геральдична своєволя в творенні династичних спадкових прав одушевляє Віппера ще в р. 1947: „У тому випадку (щодо Спіридона — ВКК) учені, які таку генеалогію видумали, зробили для автократії безцінну прислугу; вони бо в той спосіб піднесли ім'я і авторитет володаря Московії високо понад інших європейських королів і регентів”. В основі тієї генеалогії „лежала певна тенденція, походження московського великокняжого дому звязати з історією римських Цезарів і тим грандіозно ступенювати авторитет московського самодержця у внутрішній і зовнішній політиці”.

Своєвільність, хоч би лиш самих візантійських спадкових претенсій, увипуклюється ще більше на тлі ось яких незаперечних фактів: Зоя (Софія) Палеолог ще мала старшу сестру і двох братів — Емануеля і Андрея. Емануель перейшов на іслам і його удержував з ком-

фортом султан. Андрей обіздив європейські столиці в пошуках купця на свої права до візантійського престолу за більші гроші. Він був навіть з тим у Москві, але не мав у Івана щастя не тільки тому, що Іван був відомим скупарем, але й тому, що він уже вважав себе спадкоємцем Риму. Щойно французький король Карло VIII набув ці права, що остаточно опинились у посіданні герцога Альби.

Далеко більші претенсії на династичний спадок щодо Візантії, як будьякий московський „Рурикович”, можуть мати два живучі претенденти: Царціян II, Ляварелльо, Ляскорльо, Базілеус, і Антоніо, Фокас, Флявіюс, Анзелъм, Дукас Комменус, Грифіо де Куртіс, спір яких за ці претенсії на підставі їх документів є предметом італійських судів у Римі.

* * *

У своїй „Історії новітньої історіографії” пише Е. Фітер (Fueter): „Те, чого бракувало німецьким (вже згаданим — ВКК) гуманістам щодо їх оригінальності, пробували заповнити національним патосом і полемікою проти їх (італійських — ВКК) учителів. Німецькі гуманісти це самі добре знали, що їх італійські званеві товариші мали право погорджувати заграничною освітою. Але вони не сміли визнавати це публічно. А свого злого сумління не могли вони інакше приспати як насильною самохвальбою і переборщуванням”.

Така постава в лоні німецтва повторилась тільки в часі існування націонал-соціалістичного Третього Райху, очоленого Гітлером. Але в лоні московства така настанова не тільки не змінилась або зникла, але продовжується в чим раз більшому ступенюванні. І якщо — словами Ф. Геер-а в його книжці „Поява Європи” — „поліфонія сьгоднішніх розрахунків на Заході сягає назад аж до 12 століття”, то какофонія розрахунків Москалів і їх імперій — московської, російської і советської — з Європою сягає аж до обговорюваного тут 15-ого стол.

Тодішнє незнання правдивого Сходу Європи і його народів пімстилось на Заході дуже тяжко. За свої дарри і пропозиції королівської корони, розподілу польсько-литовської унії і Мадярщини та конструкторськю спадкового права на Візантію і всі інші примани, щоб позискати Московію проти Турків, досягнув Захід усе протилежає. Будучи талановитими учнями Тамерляна, Москалі поступали як і він, а саме „як будто би вони не знали того, що їм було відоме”, тягли переговори в безконечність, продовжували брати дарунки ітп., але водночас діяли проти інтересів Європи і донаторів із неї. За згодою, чи пак без протесту Івана III зайняли Турки Крим в р. 1475. Сам він узяв Європу в лещата з іншого боку. Для підготовки власних експанзивних намірів у сторону Європи видає свою сестру за володаря Литви (1499), в заміну за деякі білоруські землі і міста. Свого сина женить з дочкою молдаванського господаря Стефана IV. У своїй доброзичливості супроти Турків і їх Султана не хоче ані чути про запропонований союз із Поляками і Мадярами. Але коли Новгород просить і одержує деяку допомогу від Литви, Ганзи, і навіть папи, щоб успішніше боронитися перед домаганнями Московії, проголошує „святую війну” (1478) проти того останнього незалежного бастиону справжніх Русинів. Грабінницька жадібність і руйніницька насолода Москалів і Татар у війську Івана III справила Новгородові і його населенню жахливий кінець. Польщі зрабував він в р. 1503 землі між Десною і Йошою. І під час коли Європа, легковажучи ті справи і події, почала скеровувати свій зір на нові краї за Атлантиком, западала „в останньому великому столітті середньовіччя перед османським і словянським Сходом щораз глибше залізна завіса. Навіть трагічний упадок Новгороду нічого не змінив в тій цілковитій безінтересовності. Тим то середньовіччя залишило новітньому часові зловіще дідицтво байдужности й пасивности, яке мало ще дуже гірко пімститися” — писав З. Гасгаген в своїй книжці „Європа в середньовіччі”. (У тому цитаті слід виправити хибний погляд, що тодішня завіса спадала не перед словянським,

але турано-московським світом, що вживав тільки слов'янську мову). До того зловіщого дідицтва належить також постійний нахил і готовість Заходу та майже цілого іншого немосковського світу, без спротиву, ба навіть залюбки, давати себе водити за ніс і обманювати Москалями. А це межує вже з політичним і культурним масохізмом.

З-поміж усіх дарів і пропозицій, що ними тодішня Європа старалася позискати для себе Кремль, Москву і московство, найпостійнішим і найціннішим для Москалів, а найсамогубнішим для Європи став обговорюваний повище дар у виді, в формі і в змісті спадку по Києві та Візантії, з якого вже самі Москалі зробили спадок і по Римі. Від того часу остаточною метою і стремлінням Кремля, Москви і московства буде інтеграція наступних „спадків”: 1) Золотої Орди, Татарів, 2) Руси-України Русинів-Українців, 3) Візантійської Імперії Геленів-Греків і 4) Римської Імперії Римлян-Італійців, включно з такою ж — Німецької Нації. Кожний з правних титулів, що ними Москалі підмуровували свої претенсії на ті спадки був висаний з пальця. Практично ж тільки з Татарами були Москалі пов'язані певною спільнотою расового, духового і політичного споріднення. Штучно створеним династично-геральдичним спадковим претенсіям самих тільки „Руриковичів” у Кремлі до Києва, Царгороду і Риму бракувало будьякої спорідненості московського народу з народами не тільки віддалених Італійців, чи Німців і Греків, але й сусідніх Русинів-Українців на другому боці того рова ксенофобії, що його став викопувати Андрей Суздальський, а поглиблювали і поширювали його наслідники в Москві. Лжеспільним у Москалів, Українців і Греків виглядало православне християнство, бо ж у Москалів його „одьогчений” зміст не відповідав оригінальній спільній назві. Це саме і щодо спільноти „руської” мови з Українцями. Між Москалями й Італійцями не було навіть ніякої такої лжеспільноти, яка творила б міст понад ровом расової і культурної відмінності між монголо-азійським паліативом з Москалів і Татар — з одного боку та аріо-

європейськими Українцями, Греками й Італійцями, з другого. Проте ж був це якраз Рим, що на ньому зосередилися всі спадкові побажання і надії Кремля, Московії і московства. Спадок бо по Римі — церковний і політичний — включав автоматично і всі інші „дідицтва” і недідицтва.

Ось чому в своєму післанні до великого князя московського Васілія III псковський монах Філофей пише про Москву як про „третій, новий Рим”. Другим же „новим Римом” був, як відомо, Царгород. Отже найближчим у поході християнства на північ, то є „третім новим Римом”, мусів би вважатися Київ задовго до народження Москви. Випущенням прикметника „новий” і заміною Києва Москвою як „третім Римом”, і устійненням, що „четвертому не бувати”, унагляднене традиційне, ще Андреем започатковане стремління Русскіх-Москалів, що його зреалізували його наслідники від Петра I. починаючи. А тим відвічним стремлінням є довести до занепаду все русь-українське на півдні а його місце виповнити російноітичного утотожнювання обох. Ось де один із найважливіших ключів до правильної відгадки Московського Сфінкса в його настанові і політиці супроти Європи взагалі, а України, українства і Києва зокрема.

* * *

Напад Татар і Русскіх на Київ положив практичний кінець не тільки Руси, як імперії, ба навіть державі, але й титулові „Великий Князь Київський і всієї Руси”. Перестав бо існувати їх реальний зміст. Інакше було з титулом „Митрополит Київський і всієї Руси”. Практичний бо його зміст, то є православні християни і їх церкви, залишився і надаліше під його зверхністю, як голови церковної адміністрації на цілому Сході Європи, з доручення царгородського патріярха. Ані православне християнство, ані компетенція Київського Митрополита не були обмежені державною або народною приналежністю віруючих, а тільки церковною. В спра-

вах віри і церкви підлягали і надалі Київському Митрополитові всі православні християни, незалежно від того, де вони по упадку Русі опинились: у колоніальному Русському Улусі в рамках Золотої Орди, в Великому Князівстві Литовському, в Червоній Русі і разом із нею в Польщі чи — як у Карпатській Русі — під зверхністю Мадярів, ба навіть у Молдавії.

Однак вже від самого створення Київської Митрополії лежало це в інтересах царгородського патріарха на службі візантійській імперії і її цісарям і так зумовленої їх спільної політики щодо Сходу Європи, щоб Київськими Митрополитами були завжди Греки, висилані туди з Царгороду. Навіть московські історики устійнюють, що на всіх 23 Київських Митрополитів у Русі було 17 Греків, трьох невідомої народності але огречених, а тільки трьох автохтонних Русинів, у тому згадані вже — Іларіон і Клим. (Порівн. В. Іконніков: „Культурно-історичне значення Візантії в російській історії”). Для тих Греків на митрополичому стільці в Києві істотні інтереси чужого їм русь-українського народу були чужими і не важливими. Міродатними і вирішальними для їх діяльності на Сході були істотні інтереси царгородського патріарха і візантійського цісаря. А їх політика пристосовувалась до політики тої чи іншої держави на Сході та її володаря. У висліді безбойового підчинення Татарам і започаткованої спільноти з ними, бувши колоніальна північ залишилась релятивно незруйнованою і — як ми вже бачили — росла територіяльно і потужньо під владою ханового намісника, Великого Князя Московського. Зате у висліді одчайдушно оборонної боротьби матірнього півдня була його майже цілковита руїна. А тому, що ця збережена колоніальна північ була за назвою теж православно-християнською, то на тлі повищого образу не дивно, що Грек Максим, із титулом і правами Митрополита Київського і всієї (бувшої) Русі, вже наприкінці 13 стол. переніс свою резиденцію до Володимира, а Грек Петро в р. 1326 — до Москви. Не без впливу на таку мандрівку були теж підкупства з боку владимірського, а потім московського

великих князів, яким залежало на повищенні власного авторитету з митрополитом під своєю рукою. Так то „Митрополит усієї Русі” опинився в Москві. А при комплементарній (нерозлучній) повязаності інтересів церкви і держави, митрополита і великого князя, в їх зростаючому омосковленні й отатаренні, було це майже неминучим, що й великий князь московський приклав собі теж титул „Великий Князь всієї Русі”, хоч був він за давацьким, бо як вже доказано, не мав він на нього ніякого права, хочби як слабо обґрунтованого.

* * *

Від часу Августа Божого кожний римський Цезар, чи пач цісар вважався богорівним. Таке саме право разом із спадком по Римі перейшло на спадкоємця, що ним був перший „Рурикович” Іван III. Але того не допускала церква, навіть у її московсько-татарському спотворенні. Він, а властиво його наслідник Василій III мусів задовольнитися тим, що став „Намісником Бога на землі” згідно з післанням згаданого вже Філофея, хоч інший монах, Йосиф Волоколамський, в листі до великого князя московського оформив ту спадкову богорівність як „богоподібність”: „Цар, по своїй природі є вправді людиною, але через свою владу, одержану від Бога він став подібним до Бога”. Це знайшло свій відпечаток теж у народній поговорці Москалів: „Що цар наказує, це сам Бог зволив хотіти”. Таким то способом спадкове по римських цісарях, що цісар є Богом, і Суто-Богдо (інкарнація небесного Бога на землі) Чингіс-хана злились у найвищому оформленні, можливому в християнській релігії. В основі всіх таких стремлінь абсолютних володарів, отже: цісар — Богом у Римі, інкарнація Бога, Суто-Богдо, Чингіс-Хана, і намісництво Бога на землі Великого Князя Московського — лежить вірувальне побажання аналогії землі з небом. Як у небі є лиш один найвищий Бог, так і на землі має бути тільки один найвищий володар. Доказують це ще ось які тогочасні факти: Напис на державній печаті Чингіс-Хана

звучав: „Бог — на небі, Чингіс-Хан — на землі”. А в аналогії до того напис, виритий на наказ Івана IV-ого на гробі власноручно вбитого ним ігумена псковського монастиря, Корнілія: „Післав його Земний Цар Небесному Царю”. А в аналогії до обох — божество Августа на землі і Юпітера на небі. З приводу своєї коронації Александер I. говорив: „Або немає Бога і я є Богом, або є Бог і він очевидно не є лютим на мене, інакше він не дозволив би мені обходитися так фаміліярно з його символами”. Писав же В. Бергенгрін (Діомед у Тирані): „Володар і Бог вирішують згідно з власним Я, а не з будьчим поза ним”.

Так то ярликовий збирач трибутів для хана, після свого безбойового унезалежнення, продовжував збирати ті трибути для себе вже в Московській Державі. Намісник хана перетворюється на намісника Бога на землі. Природний і практичний дідич Золотої Орди стає узурпатором спадку по Русі Русинів, а теоретичним претендентом на спадок по Візантії, і нарешті на універсальне володіння світом, як спадку по римських цесарях.

Але українська приповідка — теж засвоєна Москалями — каже, що „не в чині діло, а в начинці”. Московські князі, в своїх спадкових претенсіях, мали сяке-такє оправдання тільки щодо Золотої Орди, на підставі згаданої вже спільноти з Татарами. Ніякого оправдання не було б в них щодо спадку по Києві, Візантії і Римі. Отже навіть у самих Москалів виринало питання, чому така спадкова благодать Божа сплила так нагло на голову якраз їх володаря, отже й на їх Московію, і на них самих. І вони найшли таку відповідь на те запитання, яка й до сьогодні є вирішальним поштовхом і динамікою настанови, політики та віри: Рим, Візантія, Київ — це столиці країв, що своїм гоном до освіти і світського знання залишили свій первопочатковий примітивний спосіб життя, що є любий Богові, і тому втратили його любов і ласку. Особливо грішними вважались ними осередки вищої освіти в Києві, Кракові, Липську, Празі, Парижі, Падуї, Римі, Лондоні ітд. Грішним було читання творів античних мудрців і поетів від Гомера до Аристотеля.

Пресвітер Фома з колоніального Смоленська вже в 12 стол. оскаржував Київського Митрополита, Русина Клима, перед Великим Князем Київським за те, що він ступіює твори „поганських мудрців” з давніх грецьких і римських часів.

Таке розумування і розважання довело Москалів до переконання, що Бог свою любов і ласку, яку він до того часу уділяв Заходові, переніс на Схід, і то лиш на московський народ, Московію і Кремль, бо тільки в них зберігся незіпсований освітою примітивний спосіб життя, що є любим Богові, отже що й вони самі є „боголюбим народом”. Звідти вже недалеко до урочення, що Бог тільки їх, Москалів, вибрав і покликав, уздоровлювати і робити щасливим все немосковське людство, навертанням його людей і народів до московського, і тому „боголюбного”, способу життя.

Противенством до „боголюбий” є „богопротивний” або „чортолюбий”. Противенством до московського способу життя були способи життя немосковських народів в Європі, а до московської безграмотності і примітивності європейська освіченість і висока культурність. Якщо власномосковська примітивність і безграмотність уважалась „боголюбною”, то європейський гін до знання мусів бути „продуктом гнилого подиху сатани”. Тому то й назвали Москалі немосковську Європу „гнилим Заходом”. А те, що тоді вважалось „гнилим”, сьогодні вважається советськими Москалями „капіталістичним”.

На почві всіх штучних спадкових конструкцій, ними зумовлених розумувань і уроєнь виростають поволі всі ті „вічні істини” речників московської духовности, що ними пронизані будьякі ідеології Москалів у їх політиці, науці і всякій поставі супроти немосковського світу — аж до нинішніх часів. Сюди належить теж свідомість і віра Москалів щодо свого глобального покликання, завдання та призначення. Всемосковський месіанізм народився, оформлювався і — розвиваючись — ріс. В аналогії до біблійно-християнського месіанізму зі стремлінням до осягнення царства небесного, політично-релігійний месіанізм Москалів поставив собі за мету

свого остаточного стремління осягнення всеземного царства.

Стара німецька поговорка устійнювала, що „навіть у Нірнберзі можуть тільки того повісити, кого дістали до своїх рук”. І Москалі були свідомі того, що вони зможуть „уздоровлювати” й „ущасливлювати” примусом переходити на „боголюбий” московський спосіб життя тільки тих немосковських і тому „гнилих” людей і ті народи, що їх вони „приберуть до своїх рук”, то є — підібють і поневолять. Москалі злагіднюють жахливість своїх здобувань і поневолювань та окупацій немосковських країв і народів окресленням „добровільного зєднання”, або „договірного втілення” до їх імперії. Другою стороною тієї самої месіяністичної медалі став імперіялізм. Стремління до реалізації остаточної мети месіянізму-імперіялізму мусило — скорше чи пізніше — виявити себе тоталітаризмом при відповідних сприятливих передпосилках і виглядах на успіх. Це сталося аж у звязку з большевицькою контрреволюцією в жовтні-листопаді 1917 року, що нею знищили Москалі всі плоди революції свободи з лютого-березня того самого року. А на тлі діаметральности між „боголюбим” московством і „гнилим” немосковством було це для Москалів навіть святим обовязком — не терпіти і будьяким засобом нищити все те і всіх тих, що було немосковським, або хто ще являвся потенційально перепорою на шляху до реалізації їх месіянізму. Заміна вивісок „боголюбий” на „марксолобий”, а „гнилий” на „капіталістичний” була лиш зовнішньою і не змінила істотности традиційного месіянізму-імперіялізму-тоталітаризму москводства.

Підсумовуючи повищі факти і докази виходить, що всемосковський месіянізм і його нерозлучні (комплементарні) трабанти — імперіялізм і тоталітаризм, виростають з трьох головних коренів: християнського уречення в московському спотворенні, політично-імперіялістичної ненаситної жадоби і фанатичної нетерпимости супроти всіх і вся, що і хто є відхильним від московського зразку. Це й творить динамічну силу московських месіяністів у будьякому найменуванні та закрашенні. Всі

ті три компоненти панмосковського месіянізму і його динамізму можна знайти разом, поодинокі, чи в парах в усіх проповідях, науках і політичних чинах речників духовности і керманічів кожночасної імперії Москалів.

Розуміється само собою, що для народу з такими динамічними поштовхами і такого цілеспрямування є добрим, бо „освяченим вічними істинами боголюбного або марксолоубного народу”, всякий, навіть хоч який злочинний і кримінальний засіб, якщо він служить, або міг би послужити інтересам московського народу і його імперії, що є необхідною передпосилкою для виглядів на успіх у реалізації його месіянізму. Жахливість тих засобів у советській дійсності, є наприкінці теперішнього розвитку панмосковського месіянізму з соціяльним акцентом під назвою большевизму, майже всім відома. А якою вона була на початках з акцентом християнського „боголюбія” — хай розкаже нам третій літопис новгородський з р. 1570 (цитований теж Гітерманом і Покровським): „... на наказ почтывого царя і великого князя, Івана Васильовича, володаря всієї Руси, навколо міста поставили сильні сторожі і міцні рогатки та всякі перегороди... щоб ні одна людина не змогла втекти з міста... ігуменів і чорне духовенство, діяконів і старців із усіх монастирів виарештували... і привели їх на площу суду, де вони мали чекати аж до приходу царя... І кожних 10 вязнів приділили одному поліційному урядовцеві і ті урядовці одержали наказ, тримати вязнів в залізних кайданах і їх на судовій площі від рана до вечора безпощадно бити, поки не буде заплачений викуп грішми... В дні свого прибуття, в суботу, почтивий цар і великий князь Іван Васильович, володар всієї Руси, дав наказ, повбивати палками тих ігуменів, священників і монахів, що їх раніш виволікли були на судову площу... А коли архиепископ Пімен по старому звичаю хотів благословити хрестом царя і великого князя Івана Васильовича і його православного наслідника на троні, князя Івана Івановича, то цар і великий князь Іван Васильович, а також його син і престолонаслідник князь Іван відмовились прийняти це благословенство під хре-

стом архієпископа. І промовив цар і великий князь до архієпископа Пімена: „Ти обманче, в твоїй руці ти не тримавши життеродний хрест, тільки замість хреста зброю, і тією зброєю ти хочеш зранити наше царське серце... Після того почав православний цар і великий князь з усіма своїми людьми і вояками розійжджати по цілому Новгороді і його передмістях, і всіх мешканців, включно з жінками, безпощадно обрабовувати, їх доми і двори руйнувати, а вікна і ворота без милосердя вибивати”.

Так виглядав анти-русинізм „боголюбного” московства в 16 столітті, що його розпочав Андрей Суздальський в 12-ому. Так само, ба навіть ще гірше і жахливіше виявлявся пізніше анти-українізм, анти-полонізм, анти-шведизм ітд. аж до сучасного анти-германізму ітд., з анти-американізмом включно з боку вже „великого московського народу” в російсько-білій і в совєтсько-червоній масках.

* * *

Уроєння, зарозумілість і нахабність „боголюбих” Москалів, як носіїв панмосковського месіянїзму, ступенювались до безмежної мегаломанії. У тих самих Москалів, тепер уже „маркслюбих”, як носіїв того самого месіянїзму, перейменованого на большевизм у комуністичній масці, все те кульмінує в совєтській гігантоманії. Але колишня мегаломанія була, а теперішня гігантоманія є натаврована ненаправною тріщиною між туранським і нетуранським світами внутрі самого московства. Іван III почував себе вищим від цісарів, королів і регентів у нетуранській Європі, але перед співтуранськими кримським ханом і турецьким султаном даліше бив поклони. Дипломатичних представників європейських володарів став він приймати сидячи і з накритою головою в авдієнційній залі Кремля. Але він виїздив назустріч послові хана поза ворота Москви, злізав з коня і з відкритою головою та покірливими поклонами вітав його кумисом. А як чаша захиталась і каплі кобилячого молока впали на одяг посла, тоді Іван III язиком вилизував їх, як це описує Покровський.

Аналогія до того в теперішності: У своїй книжці „Останні дні Європи”, бувший румунський міністр закордонних справ і посол у Москві, Г. Гафенку, устїйнює, що Сталін жодному євроамериканському послові не виявляв такого респекту і таких реверенцій, як послові японського цісаря, якого він навіть особисто прощав на залізничному двірці.

Про наслідки традиційних коренів московської мегаломанії того часу пише Правдін: „Підчас коли з візантійського спадку виростає ідея, що московський цар є одиноким православним володарем на цілому світі, а Москва останнім і третім Римом, то Іван Грізний виявляє світогляд монгольських ханів, коли він глумиться з польського короля: „Ти є насаджений володар, а не вроджений, бо тому що твої пани бажали тебе мати, передали тобі з ласки твоє володіння”; коли він висловлює свій погляд про шведського короля, що його дорадники є йому рівні, а він тільки головує над ними як „предсїдник в уряді”; коли він закидає англійській королеві Елісаветі, що не вона володіє, а тільки велить „діючим хлопам” полагоджувати державні справи. А про себе самого заявляє, що він „цар з Божої волі, а не по бажанню занадто неспокоїного людства” та що він володарями Сходу визнає тільки Султана Турків і Хана кримських Татар”.

Покровський доказує, що Іван III, на зразок Татар, оголошував воєнні втрати по боці противника з дочислюванням своїх власних. На конгресі совєтських Українців у Москві, наприкінці 1941-ого року, представник Кремля проголосив, що втрати Німців досягли вже числа 6 мільйонів. Для осягнення такого числа воєнних втрат ворога за перших п'ять місяців війни, дочислив він до релятивно невеликих втрат німецької армії релятивно великі втрати совєтської армії, навіть у подвійній висоті. Післявоєнна статистика воєнних утрат вояками на німецькому боці упродовж цілої війни виказала кругло три і пів мільйона. Ця традиційна татаро-московська звичка — чужі втрати помножувати своїми власними, зате власні успіхи обогачувати чужими, іншими

словами: свої негативи додавати до чужих, а чужі позитиви привласнювати собі — є одною з найбільш характеристичних ціх московства аж досьогодні. Релятивно малу нужду в світі, ще вільному, головно в ЗДА, советські Москалі додають до своєї жахливої нужди в СССР, включно з їдженням щурів голодуючими, а советська пропаганда голосить це світові як „зубожіння працівних мас у капіталістичному світі”. Зате релятивно дрібненький добробут у СССР множитья величезним добробутом вільного світу, головно ЗДА, і реклямується як „советський рай”. Зрештою немає майже жодного феномену в Советській імперії Москалів, для якого не можна б найти традиційного зразку з часів їх російської, головно ж московської імперії.

Після вже майже закінченої внутрішньої перемоги московства над советством у СССР, комуністична фразеологія служить тільки для маскування традиційного панмосковського месіянізму. Цей месіянізм можна прирівняти до змія, що виповз із зазуленого яйця в формі геральдично-династичного спадку по Візантії та Києві, що його тодішні політики Заходу підклали у кремлівське гніздо, на нещастя своїх власних євроамериканських потомків. Цей змії ріс під охороною навіть його чергових і потенціальных жертв обабіч Атлантику, загіпнотизованих зором росіяномітичного удава, і охороняється ними навіть тепер, коли він став уже таким могутнім великаном, що вони самі відчувають смертельну загрозу з його боку. Цей змії має багато голів різно замаскованих. Ось чому залишається це зловіщою ілюзією, як хтось думає і вірить, що вистане тільки одну з його голів унешкідливити, напр. ту замасковану на советсько-червоно, залишаючи незаторкненими інші, напр. ту замасковану на російсько-біло і справжню московську, щоб цей змії перестав бути смертельно загрозливим для немосковського світу.

VIII

МОСКОВСЬКА КУЛЬТУРА

Одною з головніших засад росіяномітичного лжевчення російських і советських Москалів є перевернути історичну правду щодо Сходу Європи догори ногами взагалі, а зокрема доказувати, що мова автохтонів матірної Руси на півдні, зі столицею Києвом — це галузковий діалект того мовного пня, що ним став говорити народний новотвір на колоніальній півночі, зі столицею Москвою. При помочі такої фальшивки і перейменування Москалів на „Великоросів” а Українців на „Малоросів” пізніші Русські-Москалі-„Великороси” мають вважатися не тільки „старшим братом”, а давніші Русини-Українці-„Малороси” „молодшим”, але й їх культура давнішою і вищою від русь-української. Як будьтоби течія культурних впливів плила з колоніальної півночі до матірнього півдня. Не згадуючи вже про те, що ніякий розумний народ не переселявся з гарного і багато півдня на менше гарну і бідну північ. На підставі ж вище доказаного не може бути найменшого сумніву, що історичний процес на Сході, так у культурному, як і в політичному оглядах був у дійсності протибіжним. Та течія культурних впливів плила з вищекультурного півдня до нижчекультурної півночі. В аналогії до росіяномітичного лжевчення Москалів мусіла б напр. французька мова вважатися старшим пнем, а італійська її молодшим галузковим діалектом. Таким же самим абсурдом є вважати московську мову старшою і корінною, а українську молодшою і галузковою.

Процес стоплювання автохтонних фіно-угрійських мовних елементів з запозиченими від панівних тоді Ру-

синів елементами їх руської мови на нову московську мову тривав доволі довго перед і після розриву імперіальної спільноти в р. 1169. Після започаткування спільноти Русского Улусу з Татарами цей мовотворний процес московського народного новотвору відбувався під великим додатковим впливом татарських мовних елементів. А закінчився він аж у лоні незалежної Московської Держави і нації. Північ, очолена Москвою, мала свою власну московську мову*) русь-українського, отже слов'янського походження. Показником різнобіжного мовного розвитку південного матірнього пня і північної галузки може послужити напр. збереження незмінної форми ймення „Володимир” в Українців, а зміна його на „Владимир” у Москалів. Адже Руська Правда присвячена „Ярославу Володимировичу” а не „Владиміровичу”, а Київ був Київ а не „Кієв”.

Абсурдність дотичного росіяномітичного твердження стає не менш наявною теж у часі існування Московської Держави, коли то підставою і передумовою для віри в свою вибраність і боголюбість вважали Москалі якраз свою примітивність і безграмотність, тому то й ненавиділи всяку освіту і зумовлену нею культурність, так характеристичну для Руси Русинів. Отже не диво, що це був не-Москаль, Мелетій Смотрицький**), який створив початкову ортографію московської мови.

Тим пояснюється напр. лють відомого московського літературного критика Вісаріона Белінського на те, що,

*) Точно беручи, народ Русскіх має свою русскую мову. Термін „московський” був таким самим першим державно-політичним, як „російський” другим, а „советський” третім з черги. Але тому, що оба первопочаткові терміни — русскій і московскій — вповні покривались, чого не було з російським і не є з советським, а московський не дається утотожнювати з прикметником „русський” від Руси і Русин, так „московський” є найоднозначнішим відповідником для „русскій” у перекладі на українську мову.

**) Крім Українців до М. Смотрицького видвигают свої претенсії теж Білорусини, заради його єпископства в Полоцку.

мовляв, треба раніш знати „малоросійську”, то є українську мову*), щоб не робити помилок у писанні московською, чи пак „великоросійською” мовою. І дійсно, в старому**), дореволюційному правописі московської мови, точніше до його реформи на новий, упрощений, було дві букви „е” і „ѣ”, або „ь” (ять), які однаково вимовлялись „е”, але різно писались. Там де в відповідному українському слові було „е”, там і в московському слові писалось „е”, а там де в українському слові було „і” або „ї”, там в московському слові писалось „ять”, за винятком тільки кількох слів***).

Слов'янський мовний пеня постав і розвивався на багатій почві культурних наверствувань, що їх південь Антів-Русинів-Українців інтегрував у собі продовж віків, коли то сучасна північ пізніших Москалів була ще білою плямою як „terra incognita” (земля незнана) на малі відомого тоді світу. Пригадаймо собі взаємини української культури трипільського часу з іншими сучасними в середземноморському світі, взаємини староукраїнського півдня з тогочасними світами старо-іранським, старо-грецьким і старо-римським, надовго до народин етнічного московського новотвору на півночі, і то якраз під впливом вищекультурних потомків того півдня під тодішньою назвою Русь і Русини. Були б ті Русини вже тоді перейшли до вживання паралельної назви Українці, то була б їх колоніяльна північ названа не „русской”

*) А це вказує більше на українськість Смотрицького, як на його білорускість.

**) Деяка частина еміграційного московства ще далше вживає цей старий правопис московської мови.

***)) Як старшина австрійської армії в першій світовій війні попав автор до російського полону. Будучи керівником табору полонених і маючи релятивно більшу свободу рухів, мав він нагоду зустрічатися навіть з деякими московськими інтелігентами. І з ними то вигравав він, знаючи українську мову, заклади, хто під диктат таких слів зробить більше помилок, бо вони української мови не знали.

а „української” і говорив би цей новотвір не „русської” але „української” мовою, бо запозичив би її від них. Спільна їх імперія називалась би не Росією а Україною, і Петро I. перейменував би був Московію і Москалів не на Великоросію і Великоросів, але на Велико-Україну і на Велико-Українців, чи пак на дотичні відповідники в грецькій версії — аналогічно до „Россія” і „Рос”.

Незаперечним фактом є, що місто є більш культурнотворчим як село. Отже й поширювання вищекультурного рівня йде з міста на село, а не навпаки. Відомо ж, що багатство міст на українському півдні спонукало готських наїзників назвати цей край „Гардарікі”, то є „край багатий городами-містами”^{*)}. А було це в 3-ому столітті. Так звана Сирійська або Церковна легенда Ректора ще з половини 6-ого стол. (555 р.) заселявала незнану північ фантазійними карикатурами людей і тварин.

Той засвідчений Готами факт багатства міст на українському півдні послужив Гітерманові до його поділу історичної „цілоти Росії” на ось які три розвоєві періоди: дотатарський з Києвом, названий ним „Імперія міст”, московський з Москвою, названий „Імперія сел” і російський з Петербургом, як „Імперія палаців і хат”. Але й він проповідує росіяномітизм разом із норманізмом, згідно з якими історично-культурний розвиток мав плисти від „Імперії сел” до „Імперії міст”. Надзвичайно високий рівень культури Києва і Русі Русинів-Українців на півдні, навіть на тлі тодішньої Європи, засвідчують збережені — писані і будовані пам’ятники, як напр. Слово про похід Ігоря, Руська Правда, Київські

*) Всупереч вченню німецьких славістів, було це старо-словянське слово „город або град”, що його Готи згерманізували на „гард”, а не навпаки. В „Атласі до Історії Світу” Вестермана (Брауншвайг) з р. 1956 німецькі „знавці” так прислужилися своїм московським колегам, що поняття і назву „Гардарікі” перенесли не тільки на московську північ, але й на 9-е століття, коли то появилися на Сході Варяги.

Літописи: Нестора, Іпатія та Лаврентія, Собор Святої Софії — вже в тому часі, коли населення колоніальної півночі щойно вчилось говорити мовою Русинів і починало називатися „Руськіє”. А відомо, що майстерні твори народної творчості в мистецтві чи науці, в рамках релігійних і національних спільнот, не падають нагло як зірки з неба, але є завершенням довгого підготовчого розвитку. Під тим оглядом навіть модерна національна спільнота під анонімною назвою ЗДА з засвоєною собі континентальною американською назвою, жила довший час духовим добром своїх бувших колоніальних панів, здебільша Англійців, яких мову вона перейняла, заки підготовилась можливість відрубної індивідуальної творчості вже з виразною маркою американства. Можливо, що й та аналогія між матірними Русинами і колоніальними Руськими з одного боку, і матірними Англійцями та колоніальними Американцями — з другого, є одною з причин, чому симпатії Американців по боці Руських-Москалів, а не Русинів-Українців.

Зрештою шлях Московії і Москалів до історії почався ненависним винищуванням якраз всього того культурного надбання Русі і Русинів, що його росіяномітичне лжевчення приписує московським нищівникам у ролі його творців. Це ж був їх Андрей Суздальський, що грабував, або руйнував культурні скарби Києва і Русинів, щоб стати „великим князем” в „селі” Суздалі. Це ж були їх Івани III і IV, що вчинили те саме з Новгородом і його Русинами, щоб „село” Москва змогло вважатися „містом”, в аналогії до української поговорки „На безрибі і рак риба, а на безлюдді і Хома чоловік”. Це ж є та сама істотність татаро-московського евразійства, що була спільним знаменником у вояків Тамерляна і в вояків Іванів, „що грабували все аж до гвоздів у дверях”. Коли комендант московського війська у війні проти Шведів звітує цареві Петрові I, „що все зрабовано в зайнятих поселеннях аж до гвоздів на дверях”, або де тільки не ступали своїм чоботом московські війська упродовж експансії московської, російської і теперішньої советської імперії Москалів.

Культурний розвиток, а в парі з тим і політичний, на колоніальній півночі Руси Русинів був би пішов подібним шляхом, як і в колоніях інших європейських материків до і після їх незалежнення, якби не було ось яких перепон, що звернули річище того розвитку в зовсім інший напрям і надали йому зовсім інший зміст. Тими перешкодами стали: відколення колоніальної півночі від матірнього півдня на тлі розжарення ворожнечі Руских супроти Русинів; отатарення Русских, а тим була зумовлена зміна їх розвитку в протибіжному напрямі як у Русинів, бо відбувались один і другий внутрі двох засадничо діаметральних світів, турано-азіатського і слов'яно-європейського; сфальшована генеалогія т. зв. Руриковичів і так підроблені спадкові їх права до Риму, у висліді чого консервування тодішньої „боголюбої” культурної примітивності найнижчого рівня в Європі — вважалась найбільшим патріотичним обов'язком Москалів.

Був це якраз той останній „патріотичний обов'язок”, що в Москалів — від царя до останнього кріпацького мужика — вважався той гін до освіти огидним, ворожим і противним, а в справжній Європі і її народів був динамічною рушійною силою їх культурного поступу. Цей гін був в очах Москалів „гнилим подихом сатани”, отже „чортолюбим” і „протибожим”. А тому, що в тодішній Європі ця освіта передавалась і переймалась здебільша на латинській мові, то Москалі створили поговорку: „Хто навчався по-латинськи, той вже зійшов із правильної дороги” (П. Морозов: „Теофан Прокопович”). Та сама поговорка звучить у сьогоденніх совєтських Москалів: „Хто читає книжку, нецензуровану Кремлем, той відхиляється від генеральної партійної лінії”. В обох випадках поштовх і доцільність змісту є в своїй істотності однакові. Неменш однаковою була кара за дотичний відхил у старій Московії і в новому ССРСР. Ми згадували вже скаргу смоленського Фоми на київського Кліма за його студії грецьких і римських клясиків. Митрополит Київський, Русин Клим(ентій), виправдувався ось як: докладне знання мови і духовости старинних Греків і Римлян є необхідним для правильного перекладання і

розуміння оригінальних текстів святого письма в їх мовах (Х. Лопарев: „Післання митрополита Климента смоленському презвітерові Фомі”).

Ще в 17-ому стол. кожна спроба плекати освіту в приватних або публічних школах була для Москалів „звироднінням чорта — вічного ворога людського роду”. В тому ж самому часі Араб Павло з Халебу (Алеппо) і Хорват Юрій Кріжаніч засвідчують чисельні школи в Україні, де навіть дівчата і жінки були грамотними, що тоді було рідкістю навіть у середній і західній Європі. Під час коли Москалі консервувались в примітивності і неуктві, Русини-Українці вимогли від польського короля Казимира Ягайла потвердження їх права на європейську освіту в краю і закордоном у р. 1457. Те саме право на краєву і закордонну освіту закріпили вони в Литовському Статуті в р. 1529.

Замкненість у собі самих та в своїх „боголюбих” уроснях і так зумовлена вузьколюбність, а вслід за тим брак нахилу до культурного розвитку на московській півночі відрізняють її продовж цілих віків від українського півдня, навіть поневоленого й окупованого Татарами, Литовцями, Поляками і самими Москалями.

Признавали і пояснювали це навіть сумлінніші науковці Москалі, як напр. академік А. Пипін у своїй „Історії московської літератури”, де він між іншим устійнює: „Пройнята завданням будувати державу, Московія, яка завжди визнавала тільки свій світогляд, а виключала всі інші, попала в оту релігійну і національну нетолеранцію, що мала відгородити її, наче китайським муром, від усіх чужинців і інакше віруючих. Вона розвивала національну зарозумілість і сама собі загородила дорогу до правдивої освіти. З зарозумілістю бо зв'язаний був релігійний фанатизм, а в полі зору їх обох являлись усі інші народи зіпсутими і поганими, так, що всякі зносини з ними були заборонені. Підозрілими в Московії були навіть Греки, а ще більше Литовська Русь і Мала Русь... Москалі поводитись із притаманною їм пихою недовірливо і звисока, навіть супроти білоруських теологів”.

У своїй передмові до перевидання книжки де Кістіна в ЗДА, 1952-ого року, Бедел-Сміс признався, що він, читаючи опис Росії з-перед понад сто років, мусів щипати себе в ногу, щоб упевнитися, що він у році 1952, а не в 1839, бо тодішній образ був так досконалим віддзеркаленням совєтської теперішности. А чи ж не треба наслідувати Бедел-Сміс-а і щипати себе в ногу, щоб упевнитися в тому, що повищий цитат Пипіна відноситься до часу Московської, а не Совєтської імперії Москалів?

Подібні устійнення, як у Пипіна, можна знайти теж у К. В. Харламповича („Малоросійські впливи на великоросійське церковне життя”) або в І. П. Знаменського („Духовні школи — Росія від реформи до р. 1808”). Їх доповняє казанський професор С. А. Архангельській в своїх „Лекціях про історію московської літератури” ще виразніше: „Власні літературні сили Московії були початково мінімальні, слушніше сказано — їх жодних не було. І так до кінця 15-ого стол. Московія жила чужим літературним добром”. А саме імпортами з Києва, Львова і Вільна. Але й ті обмежені тільки на духовно-церковні теми. А дальше Архангельській висловлюється дуже обережно, коли він пише: „Літературна творчість Москви стояла не тільки в 14-ому, але й у 15-ому стол. на незрівняно нижчому рівні як творчість Києва в 12-ому”. Література Русинів-Українців „зробила московській літературі велику культурну прислугу... а наприкінці 17-ого стол. творила ту живу ленту, яка злучувала Московію з Заходом”.

Патріарх Нікон поділяв погляди освічених українських церковних достойників і старався перевести деякі церковні реформи. Але московський протопіп Аввакум збунтував проти цього ширші кола московського населення. Щоб не допустити до нового церковного розколу, мали цей спір вирішити запрошені з Орієнту патріархи (1666). Але рянний Москаль Аввакум відмовив немосковським патріархам компетенцію бути суддями, бо їх православність є сумнівною. Таке право прислуговує тільки московському цареві, як одинокому православному володареві, а запрошені патріархи є підданими невірних Тур-

ків. Не-Москаль — отже, навіть православний патріарх, є в очах Москаля „гнилим”, тим паче, коли він ще не став „московським, російським, або совєтським”. Але той Аввакум ніколи не бракує на листі стовпів „вічної істини” виготовленій навіть московськими лібералами і демократами.

Наслідки культурної порожнечі в Московії мусіли впадати в вічі перш усього чужинцям, що її відвідували, або по ній подорожували. Зразком їх вражень з того, що вони бачили там, може послужити ось яке місце в книжці С. фон Пуффендорфа „Увід до історії європейських держав” (17-е стол.): „Москалі є варті догани, без міри, жорстокі і кровожадні люди, як мають успіх, то невинно горді, а як мають неуспіх, то прибиті і каються; ніякий інший народ не надається так до того, щоб осягати зиск лихвою і підступом. Цей рабський народ звик упокорюватися по рабськи. Він любить бути триманим у послуші жорстокою владою, а тому, що всі його гри — це борикання і рани, то палки і кнути є в Москалів дуже часто в ужитті”. Понад сто років пізніше, і вже в російському часі, згаданий Кларк писатиме: „Цар бє свого премієрміністра, міністри бють нижчих достойників, начальники бють своїх підчинених, дідичі бють своїх кріпаків, а останній мужик бє жінку і дітей — так, що від сходу до заходу сонця палки не перестають бути в русі в цілій Московії”.

Віддзеркалення сьгоднішнього стану в імперії Москалів знаходиться в „Звіті трьох амбасад графа Карляля” із перед майже 300 років (1672): „Царі тримаються засади: держати своїх підданих у невіжості, бо інакше не захотіли б вони залишатися рабами. Москалям заборонено виїжджати за кордон, бо пізнали б вони звичаї та погляди інших народів, а потім їм самим богло б прийти на думку розірвати кайдани їх рабства...”. Потверджує це зрештою сам Москаль Котошіхін у своїй книжці „Про Московію часів Алексея Михайловича”: „Москалям під ніяким оглядом не дозволено виїжджати за границю, за винятком тих, що на наказ царя або заради тор-

гівлі висилаються з паспортами". Все ж таки йому самому вдалося втекти до Швеції, де він і написав цю книжку, в р. 1684.

Спротив Кремля проти будьякої чужої контролі всередині СРСР і заява Хрущова, що Москалі „не люблять мати когось чужого в своєму ліжку ані біля дому” сягає своєю традицією аж до 17-ого стол. Гітерман передає: „Вже за Івана Грізного постала близько Москви особня чужинецька оселя „Німецька слобода”. На початку 17-ого стол. була вона опущена і знищена... Московські духовні й інші оборонці „справжнього” москвітства не хотіли терпіти того, щоб чужі елементи осідали в столиці”.

Гарні види патльомкінських сіл, в усіх ділянках, за часів Катерини II (1762-1796) не змінювали, а тільки закривали істотність російського москвітства. Засвідчує це сам Москаль А. Н. Радіщев у своїй книжці „Подорож із Петербурга до Москви”, отже тільки по самій Московії. За те, що він віддзеркалив справжню дійсність у життєбутті москвітства і його начальства веліла Катерина кинути його до петро-павловської тюрми (1790). Зразком варварського безправ'я і садистичної жорстокості також і московської шляхти може послужити приклад Р. Салтикової з р. 1768, коли то на суді виявилось, що вона в своєму мастку, в самій Москві, мучила своїх кріпаків розжареними до червоного щипцями, кипучою водою і кнутами, що в 138 випадках скінчилося смертю її жертв. За всі ті злочини покарали її, Московку, тільки монастирем. Культурний образ тодішнього москвітства подає навіть сама Катерина у власному указі в р. 1762, уривок з якого (цитований теж Гітерманом) звучить: „Принимання подарунків, хабарів, добровільних і примусових, є основним лихом імперії. Майже немає судді, щоб при вимірюванні справедливості не був заражений тією чумою... Хоче хтось охорони перед очорненням, то мусить це купувати за гроші; хоче хтось кого іншого очорнити, то підтримує свої інтриги хабарями. Судді переміняють це святе місце, де вони повинні вимірювати правду, на базар...”.

У 16-ому стол. Герберштайн відмітив нахил до брехні, як одну з характеристичних рисок Москалів. У 18-ому стол. сам Москаль Радіщев писав: „Дивлюсь кругом себе і мою душу раняють терпіння людей”. „Цензура і брехня на дворі знеможливають пізнання і проповідання правди”. А в теперішності Люї Фішер („Мужі і політика”) устійнив: „Московські процеси з їх признаваннями були тільки сензаційним, блискавкою освітленим висловом щоденного феномену советської дійсності, і їх можна зрозуміти тільки на тлі такої щоденщини: Мільйони советських громадян з дня на день живуть брехнею, щоб забезпечити своє життя і заробіток на кусок хліба. Вони постійно роблять фальшиві зізнання, говорять неправду, пишуть неправду. Вони оббрікують себе взаємно і свідомі того взаємно... Таке убивство характеру, таке знищення особистості — це головна зброя диктатури*”). Вся ж московська нація і її імперія продовж цілої їх історії не знають іншої форми володіння і влади як диктатурну. Істотної різниці між царським і вождівським автократизмами немає. Отже імперія Москалів і їх панування в ній постали і стоять здебільша брехнею. Ось чому правда є теж найефективнішою духовною зброєю не тільки в руках тих, хто вже впав жертвою брехні Москалів і хоче визволитися, але й у руках тих, хто борониться, щоб не стати такою самою жертвою тієї самої брехні, тих же самих Москалів у будьякому замаскуванні. Ось чому такої правди так дуже не люб-

*) Але є це велика істотна різниця, чи говорить неправду советський громадянин, головню ж не-Москаль, щоб захоронити своє життя, отже з примусу і для самозбереження, чи створена і повторювана Москалями й їх яничарами та симпатиками історична і політична неправда для виключної користи їх імперії, їх панування в ній, щоб реалізувати месіянстичні затії. І був це якраз той останній мотив, що велів оскарженим Москалям, навіть комуністам, признаватися до таких видуманих злочинів, отже говорити таку неправду, що була карана смертю. Заради того мотиву і його мети жертвували вони своє життя.

лять Москалі, що є садинокими користувачами своєї брехні — під кожним оглядом.

Чись твердження, що „кожний народ має такий уряд, на який він собі заслуговує”, стало вже приповідкою. Це, звичайно, не відноситься до уряду, накиненого ворожим чужинецьким окупантом окупованому краю та поневоленому народові. Москалі ж завжди радо носили і підпирали своїх деспотів та служили їм як засіб для реалізування їх загіт. Вони продовжують це і тепер. Отже постаті і дії московських автократів у Кремлі чи в Царському Селі є теж віддзеркаленням тогочасної культури співпанівного народу-носія. Вже сама назва „Грізний” привита Іванові IV-ому самими Москалями, а її відповідником в українській й інших мовах є „Страшний або Жахливий”, говорить томи. Не без причини самі Москалі прозвали Петра I-ого „Антихристом”. Про сина і наслідника Катерини II-ої, Павла (1796-1801) пише навіть Гітерман: „Те що в ньому виладовувалось — це була рознуздана садистична своєволя деспота, мученого ресентиментами, який, здається, мав на меті, своїх підданих до крайності понизити і своїми необрахованими химерами наганяти їм щораз страху”. Детальніші дані про ланцюг злочинностей і противенств до культури на царському дворі можна вичитати в книжці Поляка В. Гонсьоровського під псевдом Вінценти Склярус („Царовбивники”, а в англ. перекладі „Трагічна Росія”).

Після перемоги московства над соціалізмом-комунізмом і утотожнення всього советського з усім московським, характеристичною ціхою генеральної лінії Кремля стало вчення про політичний і культурний авангардизм „великого московського народу”, про вплив його вищої культури на нижчі довкільних немосковських народів. Там заставляють Москалі ті немосковські народи славословити себе і дякувати собі за добродійність такого їх впливу. Того не було в російському часі імперії Москалів, бо тоді заперечувалось існування немосковських народів у Росії, головню ж українського. Всеньке населення мало бути „російським” в утотожненні з москов-

ським. Це не можливе в СССР з його 16 національними республіками. Але й тепер, у писаннях советських Москалів і їх російських братів на еміграції є зростаюча тенденція оминати слово народ і народи, а заступати їх у СССР терміном „населення”. В офіційних советських і чужинецьких писаннях на місце попередньої імперської назви „російський” щораз більше приходить в уживання теперішня імперська назва „советський”, не тільки для СССР, але й для „народу” утотожненого з цілим населенням — і з московським народом.

Мотив і мета Москалів у такому фальшуванні, ба навіть ставленні догори ногами того культурного відношення, яке існувало віками між вищекультурним півднем Українців і нижчекультурною північчю Москалів наявні вже на підставі дотепер доказаної правди щодо дотичної дійсности. Увипуклюється та правдива дійсність на тлі ось яких порівняльних устійнень Англіяця Кларка з рр. 1799-1800: Після переходу з Московії до України здавалось йому, що він опинився в Голяндії, Норвегії або Шотляндії, з огляду на повільні квіти навколо хат, чистоту й оглядність та барвистість одягів. В нотатці до того устійнення заввага: „Це вже третій край, що я його прирівнюю до України. До Московії не прирівнював я жодного, бо не хотів жодного образити”. Під час коли в Московії ніякий замок не захопив Кларка перед обкраденням — ба, навіть у хоромах царя в Петербурзі, куди мали доступ тільки високі достойники, йому дещо витягнули з кишені — то в Україні не були потрібні ніякі замки, подібно як у Швеції. Навпаки, коли він ночуючи в одного українського селянина забув там свою рушницю — в тому часі дуже цінну і бажану річ — то цей селянин здоганяв його три дні, щоб віддати йому його власність і не прийняв ніякої винагороди за свій труд та страчений час. Кларк признається, що він „волів був споживати харчі на чистій долівці найбіднішого українського селянина, аніж при брудному столі в палаці найбагатішого московського князя”. Залишаючи Україну дав він прикметам українського народу таку оцінку, що „вони могли б служити прикрасою

кожному європейському народові". (Книжка Кларка, що появилася у Лондоні 1811 р. була зараз же перекладена на французьку мову для Наполеона на його наказ без змін; в р. 1817 вийшов її переклад на німецьку мову в Вроцлаві з деякими змінами в титулі і змісті, бо в передмові сказано, що Кларк за гостро і переборщено змалював негативи Москалів (Росіянів); в р. 1839 перевидано оригінальні два томи на один, доволі цензурований на користь Москалів, ба навіть скорочений і без ілюстрацій оригіналу, що фарбно відзеркалювали флору і фауну та ношу, головню жіночу, в тодішній Україні. (З того останнього видання є виписки в книжці В. Січинського „Чужинці про Україну”, теж в англійській мові (1953) де є ще дуже багато свідчень чужинців включно з Москалями про культурну вищість Українців).

Може закине дехто з-поміж симпатиків Москалів і їх Росії, що це був упереджений супроти Москалів Англієць. Даймо ж тоді слово, як свідкові, такому українофобові і такому твердому Москалеві як Віссаріон Белінський — з року 1840, отже тільки пару десятків років пізніше: „Біля 30 верст перед Харковом побачив я Малоросію (отже ту саму Україну — ВКК), хоч і помішану з брудним московством... Мешкальні ізби „хахлів” подібні до тих у фермерів — чистота і краса не до описання. На вас дивляться інші лица і дуже милі діти, під час коли в Москалів гірше як у свиней... Малоросія є краєм поезії й оригінальності найвищого ступеня. Малороси (отже Українці — ВКК) талановиті безподібним гумором: у житті того простого народу стільки людяного і благородного. Тут є всі почуття на місці, що ними зумовлюється висота людської натури”. Кому замало було б одного московського свідка, того відсилаємо до тих Москалів, як А. Левшін, В. Жуєв, П. Сумароков, І. Долгорукий, ба навіть сам М. Погодін. Але майже у всіх Москалів, що бачили й описували Україну взагалі, а в Белінського зокрема, висновок із їх спостережень усього гарнішого, як у себе — є той самий, що в Андрея Суздальського і князя Мишкіна: Тим більше жалю і зазвисти, що це не московське та жадоба посісти це і вва-

жати московським. А тоді словами Белінського ті самі Українці (Малороси), що їх він замість Москалів так дуже подивляв і хвалив стають „хахляцькими свиньми, добримися тільки на сало”.

Так виглядало культурне відношення між високим рівнем в Україні і низьким у Московії. Не диво, що Араб Павло вертаючи живим із Московії до України, переступивши границю цілував українську землю з радости, що вирвався з московського пекла до українського неба. Ще менше дивно і більш зрозуміло, до чого доводить „культурний” вплив Москалів на окупованих ними немосковських землях: до нівеляції (уравніловки) на низький московський рівень „бого- або марксо-любий”, проголошуваний колись і тепер „найвищим”. А це чекає кожний інший народ, що ще вільний, але загрожений такою самою долею, як уже поневолені Москалями народи. Тоді не тільки вищекультурні Українці, Поляки, Балтійці, Кавказці ітд. але й Англіїці, Французи, Італійці, Скандинавці, Італійці, Еспанці, ба навіть Американці обабіч Панами та Австралійці будуть примушені славословити культуру „великого московського народу” і дякувати йому за його добродійні впливи на їх власну культуру та її надбання, якщо їм дещо гіршого з неї залишиться, бо все ліпше привласнять собі Москалі як власні витвори, на доказ вищости своєї „культури”. В дійсності та їх справжня „вищість” полягає в неперевершеній нахабності, не тільки рабувати все, що є краще в чужих, але й видавати зрабоване за власні витвори, зразком чого є не тільки українська земля, не тільки її давня історія Руси, але й усі кращі культурні надбання народу Русинів-Українців.

Бар'єри проти людей і ідей

Совєтський академік Р. І. Вішпер написав у двадцятих роках книжку про „Івана Грізного” в доволі правдивому світлі. В р. 1947 перевидав він свою працю під таким же заголовком „Іван Грізний”, але так насвітле-

ну, щоб це служило інтересам советського автократора в Кремлі і його московського народу-носія та їх імперії. Деякі правдиві факти з першого видання надавалися і до другого протилежно зміненого. Особливо такі, що могли зближувати в паралелі Сталіна до Івана Грізного і служити моделлю до своєї волі першого. Сюди належить між іншим звіт про те, як уже Іван IV аргументував свою заборону виїзду з Московії уродженій Московці, що виїшла була заміж за данського посла в Москві. А саме тому, бо він, цар, мусить зберегти московську жінку перед рабством, що „панує” в Данії — немосковському, отже „гнилому” краю. „У нас бо, то є в цілому нашому краю, немає звичаю віддавати вільних людей в рабство; не тільки тоді, коли вони є нашими власними людьми, але й чужинцями, що живуть у нашому краю; ця ж жінка походить і є з нашого краю, і нам не лицює, що жінку віддати своєму чоловікові в рабство”, — писав Іван Грізний в своєму відмовному листі до данського короля. Чи ж не є це майстерний модель забріханої діалектики Москалів, що послужив і Сталінові в його відмові дозволу для московських жінок англійських і американських союзників, чи пак їх воєнків після останньої світової війни? Він пристосував таку й інші московські зразки також для обґрунтування задержання чужих воєнно-полонених у рамках советської „свободи” — в концтаборах для примусової праці, щоб зберегти їх навіть як чужинців від „рабства” на їх вільних батьківщинах. Євро-американські росіяномітики чи советомітики не усвідомляють собі того, що вони самі є співвинуватими в таких випадках, як довго вони не тільки самі вірять у росіяномітичні або советомітичні лжевчення, але й допомагають Москалям проповідувати їх у цілому світі.

Тут виходить на яву те двосудумання, яке є притаманним московським і немосковським росіяномітикам. Воно бо є важливою перешкодою для всього того, що служить московській культурі внутрі і назовні Московії. Москалі бо самі уроюють собі, що вони в ж є від давна мають високу, ба навіть вищу від усіх культуру, а чужинці вірять у це і потверджують Москалям правди-

вість їх фальшивок та уробнь. Сюди належить ще один зразок, що служить Кремлеві і Москалям моделлю аж досьогодні. Треба ж знати, що кожний підданий царського чи вождівського автократа в Кремлі, а ним є кожний мешканець і приналежник до імперії Москалів, є його предметною власністю. До такої власності належать усі матеріальні й духові добра підданого. Московські й російські царі-автократи, свідомі свого одідишеного династичного абсолютизму, того зовсім не скривали. Советські вожді-автократи прикривають абсолютизмом держави-імперії, ними очолюваної в імені „комуністичного пролетаріату”. Не змінилось у тому нічого істотно після формального знесення кріпацтва та після проголосшення демократичних гасел під час революції і контрреволюції в р. 1917 і в дальших кількох роках. Не змінила того теж „передова” остання конституція СССР з р. 1936. Так само як чужинці в Московії за Івана IV ставали його власністю і він не випускав їх зі своїх рук, боронячи свою власність під претекстом, що не може віддати їх у їх вітчизняне „рабство”, так само є це і в советській імперії тих же Москалів під Леніном, Сталіном чи Хрущовим. Показали це досвіди багатьох чужинців на лаві оскаржених перед советськими судами: Французів у процесі Рамзіна, Англійців у процесі Віккерса, Німців у процесі Кіндермана і шахт, як зразки для багатьох інших. Сюди теж належать чужі воєнно-полонені. У засяг такого власництва і двосудумання Москалів паде теж заборона власника своїм рабам будь-якого стику не тільки з закордоном, але навіть з закордонними відвідувачами.

Для унагляднення тяглости і незмінности таких традицій Москалів прикладний зразок: Син боярина Ордіна-Нащокіна, канцлера царя, мав нагоду стикатися з чужинцями, що приїздили до Москви. Цей стик розбудив у ньому бажання бути теж освіченим на європейський спосіб. У році 1660 удалось йому одержати відкомандування до Прибалтики. Цю вигідну нагоду використав він для втечі до Гданська, щоб там учитися. Як тепер у

СРСР, так і тоді в Московії за прогріх одного члена родини відповідали всі інші, за сина головню батько. Старий Ордін-Нащокін склав свій уряд канцлера і чекав вдома кари царя за промах сина. Але Алексєй Михайлович видумав іншу кару як смерть. Він поставив батькові ось яку альтернативу: або він докладе всіх заходів, щоб завернути назад сина — навіть коштом до 10. тисяч рублів, або нехай згладить його зі світу, бо він не тільки пішов за „гнилим подихом сатани” але й „своровал”, то є допустився крадіжу на добрі царя, бо вирвав себе самого з рук і власности царя. (Диви С. Соловйов „Історія Росії”, том VI). А чи ж не така сама аргументація лежить в основі офіційних закидів у „крадіжці” і „злочинстві” щодо тих, кому вдалось утекти поза СРСР і „викрасти” себе з рук і власности держави — в теорії, а автократа чи автократів у Кремлі — на практиці?!

Але друга сторона медалі в дотичній настанові Москалів є тоді, коли справа торкається чужого добра в чужій власности. Тоді в Москалів є повний брак поняття власности поза своєю і респектування її: чи то як Меншиков на наказ Петра I рівняв з землею резиденцію Мазепи з усіма її культурними скарбами; чи тоді, як Сталін і Молотов рвали донаційний договір советського ж уряду України з Потоцьким, якого кинули в тюрму і виправили на другий світ, а з його колекції культурних памяток України й українського народу всі такі шедеври, що їх трудно було б видати за „московські”, веліли кидати в глибокі рови і поливати їх хемічними розчинами, щоб знищити їх змогу бути свідками вищої української культури; або як поширивши свою експанзію аж до Чорного моря зживали рештки архітектурної культури в південній Україні з часів грецької колонізації на будову печей, або зрівнювали з землею, як ці самі Москалі і тепер звикли чинити з пам'ятниками в окупованих краях, головню після перемоги альянтів у другій світовій війні від Києва аж до Дрезна, причому звичаєм своєї традиційної забриханости напр. Печерську Лавру самі знищили, а винуватили Німців за такий культур-

ний злочин. Це не значить, що націонал-соціалістичні окупанти України були або хотіли бути ліпшими від большевицьких Москалів. Під деякими оглядами вони, як ученики, перевищали і хотіли затемнити своїх учителів — Москалів.

Показником рівня московської культури, як бар'єри проти немосковських людей і ідей, є теж масове і безстидне знасилування дівчат і жінок, навіть дітей і бабусь, до чого їх в окупованих краях речники московського Кремля навіть закликали. І це є лиш повторюванням традиційних зразків з московської минувшини.

ЛІТЕРАТУРНИЙ РОЗВИТОК

Понад цензурою і Сибіром, цензурою і концтабором примусової праці, цензурою і пересторогами навіть визначнішим теоретикам російського і советського митів Москалів — стоїть „генеральна лінія” їх літератури в їхній „російській” чи „советській” імперії. Про московську літературу в Московській Державі годі говорити, бо тоді освіта вважалась Москалями „гнилим подихом сатани”, а своя безграмотна примітивність — „боголюбою”. А без такої необхідної передпосилки, що ним є освіта, ніяка літературна творчість не є можливою. Отже й не диво, що теж перші спроби друкарства в Московії, започатковані там чужинцями, здушували обурені Москалі, щоб не втратити своєї „боголюбивости”. Тому ті спроби кінчались катастрофально.

Першим піонером друкарського мистецтва в Москві був Данець В. Гатон. Москалі втопили його в ріці Москві, а привезене ним друкарське приладдя спалили. Другим був Русин Іван Федорович зі своїм помічником Білорусином Петром Мстиславцем. Вони зустріли таку саму забобонну ворожість Москалів. Їм вдалось врятувати своє життя втечею, але привезене ними друкарське приладдя зустріла така сама доля як і Гатонове. Москалі боялися друкованого слова, вважаючи це за чортів винахід.

Про того Федоровича, в Москалів Фйодорова, поставила об'ємиста полемічна література, здебільша легендарного і тенденційного характеру. З притаманною собі вдачею фальшувати історію для виключно свого собіна, Москалі створили міт „Первопечатника Фйодорова” не тільки в московському, але й в українському і білоруському народах, бо він був уродженцем Москви. Останнім доступним авторові цієї студії зразком такої мітичної літератури є книжка П. Берйозова „Первопечатник Іван Фйодоров”, отже без прикметника „Рускій”, і тому як першого друкаря взагалі в цілому світі. В тексті ж репрезентований він як перший друкар „Москалів, Білорусів і Українців”. Член-кореспондент советської Академії Наук А. А. Сідоров у своїй передмові стверджує, що Берйозов „поступив правильно, доповнивши біографічні факти мистецькими домислами”. На жаль тих „домислів” далеко більше як самих фактів, теж натягнених на копито домислів.

Що ж говорять збережені і незаперечні факти та логічні висновки з них на підставі тодішнього всебічного політичного й культурного стану в Московії і поза нею, головню в сусідних і дальших європейських краях? На надгробній плиті на святомиколаївському цвинтарі у Львові був напис про те, що там спочиває Іоан Федорович, померлий дня 6 грудня 1583 року, який відновив у Львові свою книгопечатню. Отже мусів він бути у Львові перед тим, заки поїхав разом із Мстиславцем до Москви і повіз туди друкарське приладдя, а після втечі з Москви відновив у Львові своє друкарське діло. Зустрівши ворожість своїх Москалів у Москві і примушений рятувати своє життя втечею назад до Львова через Литву і Польщу, відрікся він не тільки свого московства, але й московської форми свого прізвища Фйодоров і став Русином Федоровичем. У відворотній аналогії Українець М. Гоголь, не маючи змоги виявляти свій письменницький мистецький талант у рідній українській мові, задущуваній московськими окупантами, переїхав до Московії, писав московською мовою і став Москалем

„Гоголем”. Англійський подорожник Джільс Флечер, що був теж послом у Москві, устійнює в своїй книжці про Московію з р. 1591, що заложена в Москві друкарню, навіть з дозволу покійного царя (Івана IV), спалили і все приладдя зовсім згоріло. Але „мистецький домисл” Берйозова відкидає це твердження Флечера як його „видумку”, судячи про нього по собі самому.

В дійсності поширювання друкарського мистецтва, винайденого Німцем Йоганом Гутенбергом (1397-1468), як і граверського мистецтва його земляка Албрехта Дірера (Dürer) (1471-1528) його учеником Е. Шеном, (Schoen) йшло з Заходу на Схід — через Прагу, Краків і Львів раніше, аніж могло воно досягнути Москву, навіть якби там не бувало такої фанатичної ворожості проти всякого „чортівського”, або „гнилого”, бо немосковського новаторства. Про такі винаходи могли і знати, і переймати їх скоріше Русини-Українці, що мали право виїжджати і виїзджали закордон на студії, до університетів німецьких, італійських і французьких, ніж Москалі, яким це було заборонено, та й самі вони того не бажали. Абсолювент університету Францішек Скорина, що його привласнюють собі і Білорусини і Поляки, мав розпочати друк Біблії мовою зрозумілою для православного населення Польсько-Литовської Унії, зложеного з Русинів і Білорусинів, вже в р. 1517 у Кракові, а закінчив її в р. 1525 у Вильні. Берйозов, як і Платонов, замазує таке справжнє тло того часу утотоженням Русинів із Рускими на тих землях матірної Руси, що ввійшли в склад Польсько-Литовської Унії, тільки фєвдального магната Г. А. Ходкевича, Гетьмана Литви, визнає Білорусином, а князя К. Острожського Українцем. Тільки львівських Русинів залишив Українцями і не утотожив їх з Рускими.

А коли в Москві заіснувала перша московська друкарня в р. 1606, яка не була спалена, а її власники чи працівники в ній не були втоплені або укаменовані Москалями, — на українських і білоруських землях, унутрі Польсько-Литовської Унії були вже чинними десятки

друкарень. Не тільки в більших містах, як Київ, Львів, Вільно, але й при монастирях у місточках і селах. І коли навіть у тій московській друкарні дозволено було друкувати тільки церковні книжки, то поза Московією друкувались там теж і світські читанки, а згодом і полемічні трактати. Та й ті церковні книжки, друквані в Москві, були здебільша передруками оригіналів з українських і білоруських друкарень. Всупереч твердженню Берйозова, друкарня Ходкевича в Заблудові і Острожського в Острозі не були випосажені матеріалом вивезеним Федоровичем із Москви, але навпаки, частина матеріялу Федоровича заготовленого у Львові й Острозі лягла в основу московської друкарні в р. 1606.

До першої школи в Москві, заснованої львівським Русиним Лопатинським, ходили тільки діти Українців, що жили в Москві. Один московський боярин, який відважився післати туди свого сінка, став жертвою бойкоту з боку інших московських бояр і міщан. А саме за те, що він нарушив традицію безграмотного і примітивного „боголюбства”. Цікаво, що також Русин зі Львова, Хижинський, влаштував перше театральну виставу на московській півночі. Коли Київський Митрополит П. Могила запропонував московському цареві Михайлові Фйодоровичові (1613-1645) створення цілої мережі шкіл у Московії при допомозі учителів із України, де їх був надмір, то навіть відповіді не одержав.

Не диво, що з огляду на неграмотність Москалів, на таких адміністративних і дипломатичних постах, де грамотність і освіта були необхідними, виручали їх чужинці. В церковному апараті майже на всіх вищих щаблях духовенства, а в переважній частині теж у державному були Українці, вихованці Київської Академії або Львівської Ставропігії. Таким був напр. єпископ Теофан Прокопович, дорадник Петра I, що рятував український народ перед геноцидним вигубленням і заселенням України німецькими колоністами, згідно з порадою цесаря Йосифа I. Таким був теж архієписком ростовський Арсеній Мацієнвич, що боронив права Церкви проти свовільних химер Катерини II. За те кинула во-

на його на доживоття в ревальську тюрму, змінивши навіть його прізвище на „Андрей Враль”, то є „брехун”, де він помер в р. 1772. Отже традиція Москалів, таврувати „брехунами” оборонців правди, має глибокі історичні коріння. Бувало тоді багато „Українців із московського або російського посольства” в столицях закордоном, як це повторилось *vice versa* в часі Української Держави в р. 1918, коли то в тих же столицях закордоном бували „Москалі або Росіяни з українського посольства”. Починаючи російськими часами від Бірона, а кінчаючи революцією свободи в лютому 1917 р., передове місце в державному апараті зайняли, замість Українців, Німці. Після контрреволюції, в жовтні 1917 р. і в першій частині заіснувавшого СССР місце Німців зайняли Жи-ди, аж доки нарешті перший раз в історії самі Москалі стали спосібними обходитись без немосковських сил у володінні їх імперією, особливо після сумнівної смерті Грузина Джугашвілі-Сталіна і розстрілу Грузина Л. Берії. В інших членів советської владної верхівки немосковського походження їх власнонаціональні душі змінені „інжинерами душ” до такої міри, що вони густо-часто є „більш Москалями, як самі Москалі”.

Власна культурна непродуктивність і стремління бачити ріст культурного надбання тільки в своїй Московії, а все немосковське вважати „гнилим”, або менш-вартісним, штовхали Москалів до систематичного плягіятства. Першим відомим московським плягіяттом у позацерковній літературі є „Буквар”, що появився у Москві в р. 1634. Його авторами названі „Васілій Фйодорович Бурцов, побіч інших співпрацівників”. В дійсності був це буквальний передрук українського оригіналу з р. 1621.

Типічною є також історія „Словянської Біблії” з р. 1663, що її Москалі вважають своїм витвором, бо перевидана в Москві. Русь-український князь К. К. Острожський увійшов в історію Сходу Європи не тільки тому, що на чолі своїх військ побив московські війська і прогнав їх із Польсько-Литовської Унії взагалі, а з українських земель зокрема, коли вони туди вдерлись. Він був

теж покровителем православної Церкви, руської (української) марки і меценатом мистецтва та літератури свого народу. В своєму замку в Острозі заклав він Академію і друкарню. До друкарні викликав він Федоровича зі Львова. До Академії стягнув найчільніших тоді вчених із України, з західнього балканського словянства та з Греції. Рішив бо він випустити в світ друковану Біблію в якнайточнішому перекладі на Церковно-словянську мову. Це вимагало багато трудів з боку вчених, а коштів з боку князя, щоб усі три давні тексти в мовах: жидівській (Масора), грецькій (Септуагінта — бо переклад на грецьку мову робили 70 фахівців) і латинській (Вульгата) перевірити, порівняти, узгодити і перекласти. Так то постав манускрипт Біблії (тільки Нового Завіту), який вийшов друком у р. 1580 і 1581 (Повдвієне датування одного і того самого видання зумовлене її тиражом в обох тих роках). Як колись „кирилиця” стала письмом усіх словянських народів, так тепер Острожська Біблія стала спільною церковною книгою всіх православних словянських народів, із балканськими включно. Москалі, з огляду на свої політично-месіаністичні аспірації, поспішили понад 80 років пізніше передрукувати Острожську Біблію в Москві в році 1663 і зарепрезентувати її як свій власний твір, на доказ своєї передовості теж на церковному полі. В пізніших московських виданнях бракує не тільки згадки про острожський оригінал, але навіть оригінальна назва „Русь” замінена на „Россія”.

Таким самим способом зплягіювали Москалі теж інші основні церковні книги, напр. „Книгу про віру” з р. 1648 і „Кирилову Книгу” з р. 1664. Перша є перекладом і копіляцією українських оригіналів, що їх Ігумен Київського монастиря Натанал подарував цареві, а друга є передруком збірки причинків Українців із Києва й Острога, названої за автором першого причинку Стефаном Сизанієм. Московський Митрополит Макарій засвідчує це отверто в своїй книжці „Історія московської Церкви”. А Пинін додає зі свого боку: „Цей факт є тим більш цікавим, бо він доказує, що тодішня Моско-

вія для таких важливих книг, як оті дві, не могла використати знання власних протєпопів, отже змушена була, звертатися до Києва .-. .” Українського походження є три- і восьмираменний хрест, а грецько-українського — широкий і довгий священничий одяг.

Крім плягіятів церковних книг плягіювали Москалі теж світську літературу, навіть з-поза словянського світу. І так напр. твори Дж. Мільтона (1608-1674) і Е. Спенсера (1552-1599) вийшли в Москві як оригінальні твори тих Москалів, що їх переклали. Московська критика вихвалювала це як надзвичайну творчість московського генія — аж поки не появились французькі переклади з прізвищами їх оригінальних творців-поетів. (Це може тільки питання часу, коли Кремль видасть наказ, проголосити англійські оригінали плягіятом їх московських перекладачів, як це вже сталось із оригінальними євроамериканськими винахідниками).

Ми дамо тепер знову слово московському коронному свідкові Пипінові щодо літературних передпокилок у Москві того часу: „Елементом, що з кінця 16 стол. особливо ж 17-ого стол. ввійшов до московського письменництва і його незадовго до решти опанував, були освіта й література, що розвивались у Західній Русі (Львів) і в Києві... Власних сил наявно бракувало, і тому Москва кликала київські до наукової праці. В половині 17-ого стол. усвідомили собі в Москві, що письменництво потребує правдивих учених: власних не було, отже визивали їх із Києва”. А другий московський свідок, П. Морозов, засвідчує: „Петро I бачив, що під оглядом освіти московське духовенство стоїть безмірно нижче від київського; що Великоросія була лиш „чудом заскорузлого грубянства” без хоч одної людини, яка була б у змозі кермувати освітою духовенства, пильнувати шкіл, наглядати над учбою. Це й було причиною, чому він був примушений звернутися до київських учених, коли забажав піднести освіту в такому середовищі”.

У часі відвідин Парижу (1717) р.) оглядав Петро I теж Сорбону і зацікавився при тій нагоді, чи і скільки

Москалів були там студентами. Після перегляду всіх реєстрів виявилось, що Москаля не було там ще ані одного, але було багато Українців. Таку саму відповідь був би він одержав і в усіх інших університетах Європи: в Римі, Падуї, Оксфорді, Празі, Липську, Кракові, ба навіть у Києві, де першим московським студентом був Ломоносов (1711-1765) ресятки років пізніше. А коли відкривали в Ст. Петербурзі новозасновану „Петерсбурзьку Академію”, то в цілій Московії не знайшлося ані одної московської людини з кваліфікаціями на студента. Отже на наказ з царського двору по всій Україні вербували українських студентів і привозили їх до Петербурга, щоб заповнити лавки, і щоб професори не стояли перед порожньою викладовою залею. Не диво теж, що це був Українець І. Ф. Копієвський, який на бажання царевича, пізніше царя Петра І, виготовив астрономічну карту в р. 1669, найдену проф. Воронцов-Веляминовим щойно в р. 1953 у рукописній бібліотеці Советської Академії Наук („ПРАВДА” 18 квітня 1953).

Після прийняття християнства велів Володимир Великий вибрати 300 хлопців і виховати та вчити їх на те, щоб могли вони заступити чужих Греків у церковній адміністрації. Виконано це в Києві без потреби висилати їх за кордон, бо були свої потрібні для того передпосилки. Перший московський цар, — Татарин Борис Годунов, — задумав зробити щось аналогічного. Знайшов у Москві тільки 30*) таких хлопців і мусів їх вислати закордон на науку, бо в Москві не було ніяких передпосилок для того. З тих 30 хлопців повернув тільки один.

Також заборона советським громадянам студіювати закордоном закорінена в московських і російських традиціях. Ще в 19 стол. (1823) було всім підданам царя Александра І (1801-1825) заборонено вписуватися на закордонні університети. А тим, хто вже почав був студіювати закордоном, або закінчив там свої студії, не вільно було вступати до московських університетів, або

*) Дехто твердить що тільки 20.

викладати там, щоб молодь не псувалась чужими вченнями. Куратор Магніцькій проголосив був тоді: „Європа є цілковито заражена, тому імперія царя мусить герметично ізолюватися від західних народів. У середньовіччі Татари зробили московському народові тим найбільшу услугу, що тримали його здалеку від шкідливих впливів Заходу. Завдяки Монголам Московія-Росія врятувалась від Європи”. Це потверджує теж додатково традиційність обставлювання себе будьяк герметично завісою для ізоляції від ще вільного немосковського світу.

Історія московської літератури знає вже здавна „схизмовий суд” над людьми і книжками. І так напр. московський Патріярх Йоакім був перед тим званевим салдатом. У збірці „Джерельний матеріал до історії розколу” устійнено, що він з тяжкою бідою міг читати й писати. Він сам говорив про себе: „Я не знаю ані старої ані нової віри, але що мені начальство скаже, я готов виконати і буду йому у всьому послушним”. За те й вибрав його Петро І, що був його начальством. Чи ж не є це зразковим моделем для советсько-московських патріярхів Сергея і Алексея під начальством НКВД-иста Карпова і вождя Сталіна? А П. Морозов описує, як цей Йоакім велів палити всі книжки русь-українського походження і кидав на них „анатему не двічі але многократно” (1690). Двадцять років пізніше Москалі кинули таку саму церковну анатему на гетьмана України Івана Мазепу та прокляли його за те, що він боровся за свободу свого краю і народу. Щобільше, це викляття і прокляття мусіли повторювати кожного року, теж в українських церквах, навіть у таких, що їх побудував сам Мазепа. Така вікова ненависть Москалів немає собі рівної в цілій всесвітній історії. Ту безстыдну традицію Москалів перервала щойно революція свободи в лютому березні 1917 року*). Хай це послужить осте-

*) Чигиринський єпископ П. Успенський в своїй „Книзі могого буття”, при описі своїх відвідин до Христового Грєбу в Єрусалимі, де він бачив дар Мазепи і згаданий вже напис на ньому, зав-

режливим мементом для всіх проводів ще вільних народів, які не дбають про підготовку оборони свободи своїх народів і ризикують понести поразку на випадок необхідності боротьби за свою свободу з Москалями.

Катерині II-ій залежало на тому, щоб показувати себе в очах Заходу в найліпшому світлі. Тому то й веліла вона виготовити „Інструкцію” в дуже поступовому дусі, що мала стати підставою до намірених реформ у царстві. Лектура тієї Інструкції — Французами Д. Дідеротом (1713-1784) і Ж. Вольтером (1694-1778) принесла Катерині II бажаний ефект на Заході. У своєму листі до графині д'Аргенталь писав Вольтер: „Я боюсь що мою цісареву вбють”. Але як було з тією інструкцією на практиці? Це нам скаже Гітерманн: „Цариця виразно заборонила покликуватися на будьякі параграфи того чорновика, як на обов'язуючі приписи. Те, що вона для виду однією рукою давала, нівечила зараз же другою. Таким способом викликувала враження, що, як представниця ідеї людяности, признається до поступових ідей, без потреби змінювати хоч би на йоту улад, фактично пануючий в Росії”. Це було теоретичне „Патьомкінське село” Катерини II, в конкуренції з тими, що їх практично будував сам Патьомкін.

Також під аспектом літератури немає в Інструкції нічого справді позитивного. Гітерманн завважує, що „з того звіту відчувається зовсім виразно, як використані нею книжки західноєвропейських філософів Катерина заради ефекту перемінила на „Експертизу учених і здібних дорадників”. Катерина II потвердила це навіть власними словами. Коли московський губернатор звітував їй, що на жаль тільки мало людей згоджуються посилати своїх дітей до школи, відповіла вона йому: „Дорогий княже, не нарікайте на те, що Москалі не мають бажання набирати освіти. Якщо я влаштуую школи, то діється

важує: „В Росії Мазепу проклинають, а тут моляться за спасення його душі...” бо й Успенській правив там Службу Богу перед Мазепиним подарунком.

це не для нас, а для Європи, де ми мусимо стояти високо в публічній opinio. Того дня, коли наші мужики зачнуть домагатися освіти, ані ви ані я не залишимось на наших місцях!” (передав Француз Маркіз де Кістін. Цитоване теж у Шелтінга).

Примусова грамотність у ССРСР не означає істотної зміни під культурним аспектом. Побоювання російських автократів, висловлені Катериною, советські автократи унешкідливили двома засобами: Цензурою і герметичною ізоляцією. Грамотний советський громадянин дістане в руки до читання тільки те, що велить писати Кремль, а залізна завіса не дає змоги порівняльної перевірки. Грамотність же необхідна для скорої передачі наказів і їх виконання. Тому Німці, очолені Гітлером, вирішили залишити поневоленим ненімецьким народам тільки народні школи. Вищу освіту зарезервували вони тільки для себе. Це саме є до певної міри теж у ССРСР, де університети свого часу залишились були тільки на московських землях, а на немосковських могли бути тільки високі фахові інститути.

Тяглість акультурної традиції в житті-бутті Москалів ілюструє додатково ось який епізод: Цар Петро I хотів раз видати наказ, повісити кожного, хто вкраде щось, що має навіть таку малу вартість, яку має шнурок, що на ньому його вішатимуть. На це завважив генералпрокурор Ягушінський: „Чи Ваше Величество бажать залишитися без підданих? Адже всі ми крадемо, тільки одні більше і нахабніше як інші”. Може й тому, себто заради такої акультурної традиції в московстві, Француз Т. Райналь писав: „Російський двір намагати-ся буде надаремно просвітити московський народ при помочі славних особистостей. Ті екзотичні рослини нидітимуть як чужокрайові квіти у наших оранжеріях. Без користи посилатимуть молодих Москалів на науку до найліпших майстрів у Римі і Парижі”. („Філософічна і політична історія торговельних компаній в обох Індіях”). Але багато винятків серед тих „чужокрайових квітів” так прийнялись на московському полі, що стали

більш стовідсотковими Москалями й оборонцями московських інтересів, як самі ярі Москалі.

Згаданий вже критик московської літератури, Белінській, початково дуже нарікав на владу кнута, ігноранцію і забобонну тьму в своїй московській батьківщині. Але пізніше, його шовіністична амбіція в змислі панмосковського месіянзму штовхнула його до пророцтва, що „за сто років московський народ стоятиме на чолі всіх культурних народів цілої землі”. І якраз за те включили його червоні московські автократи до ареопагу „найблагодніших духів великого московського народу”.

Брак будьяких оправданих підстав до такого пророцтва, отже й його свесільність засвідчив сам Белінській своєю критикою творів найбільшого московського поета: „Росія (то є Московія — ВКК) жила ізольованим життям і завжди була чужою до інтересів людства”. Його мотивування такого правильного твердження в скондензованні: Зв'язок Московії з людством, особливо з тим європейської марки, був завжди тільки механічний. Галло-римо-тевтонські народи мали своє специфічне історичне значення, а своїм життям висловлювали певну ідею. Навпаки, Москалі і Турки діяли в історії тільки при допомозі своєї тяжкої ваги, виключно як маса номадного народу. Тому то московська література не змогла набрати світового значення. (Це було ще в часі, заки Українець Гоголь трансформований на Росіянина Гоголя примушений був писати по московськи і підтягнув московську літературу до світового рівня).

А далі пише Белінській дослівно: „Байрон і Шіллер займають в історичному розвитку людства виразно визначене місце . . . А де є місце Пушкіна? . . . Не менш великий як Байрон і Шіллер, проте могло б його й не бути, а в історії людства не постала б ніяка пуста*). Фор-

*) Як видно з того, погляд одного Англієця, „що в Бритійському Музею не постала б ніяка пуста, коли б там не було зразків московської культурної творчості”, не був лукавим ви-

ма Пушкіна є бездоганна. Але змістом не наближується він до ні одного з посеред світових поетів, які давали часовий вислів історичному розвиткові світу. Форма бо належить поетові, але зміст належить історії і дійсності його народу”. („Літературні сні. Московська література 40-их років”).

Можновладці в советській імперії Москалів підхмлюються Пушкіном тому, що він як політик поставив у поетичній формі постулат, що „всі словянські ріки мають влитися в російське море”, утотожене з московським, як і „море советське”. Вони любуються його глорифікацією імперсько-експанзивної політики, його оспівуванням перемоги під Полтавою, що започаткувала здобуття України, його заклик до немосковських народів Кавказу: „Піддавайся Кавказ! Ермолів йде на вас”. Чи ж не є це поетичний вислів традиційної вимоги супроти немосковського світу, щоб задовольняти московську ненаситність, яка не перестас щораз повторюватися в формах „Давай Новгород”, „Давай Київ”, „Давай Ригу”, „Давай Тифліс”, „Давай Варшаву, Букарест, Будапест, Софію, Београд, Відень, Берлін” і т. д. аж до „Давай Париж, Рим, Лондон і Вашингтон” на велику глобальну скалю, і „Давай часи” або „Давай жінку” на малу?! Тимбільше що „злиття всіх словянських рік” у російському морі так легко дається парафразувати на „злиття всіх пролетарських рік у советському морі”.

Запитуймо національних поетів народів про їх відношення до свободи людини, а з їх відповідей пізнаватимемо, як ті народи відносяться самі до неї. Згідно зі старогрецькою легендою боги тяжко покарали Прометея за те, що він узяв від них вогонь і подарував його людям. Цей вогонь є водночас символом свободи людини і її освіти. А карою за те було приковання Прометея до скали на високій горі Кавказу, де кожного дня прилі-

гадом москвофоба, як це твердять Москалі, що ображуються кожною неприємною для них правдою, але оригінальним поглядом Москаля, навіть такого формату як Белінській, ба навіть Чаадаєв.

таючий орел виривав йому печінку, яка все відростала. Аж Геркул звільнив його від тих мук. А Пушкін во-звеличив погашення прометеївського вогню свободи як-раз у стіп тієї гори в Кавказі, де колись так невимовно терпів той, хто той вогонь людям подарував. Пісень сво-боди Пушкін не співав. Своє дотичне „кредо” він ви-словив сам ось у якому вірші:

„Пасітсья, мірніє народи!
Вам не разбудіть честі кліч.
К чьму стадам дари свабоди?
Іх должно рєзать ілі стріч!”

А тепер під окупацією тих самих Москалів на советсько-червоно таврують кавказького героя свободи Шаміля „реакціонерським” бандитом і англійським агентом!.. Зате національний поет Українців Тарас Шевченко (1814-1861) підбадьорював Кавказців в їх оборонній бо-ротьбі:

„Борітєся, поборєтє,
Вам Бог помагєє.
За Вас правда, за Вас слава
І воля святая!”

Шевченків „Кавказ”, ця висока пісня свободи, самітня на вижинах світової літератури. Навіть лорд Байрон не спромігся на такі тони струн своєї гарфи щодо свободи, втрати тієї свободи і туги за нею та боротьби за її від-зискання або за її збереження, як уроджений кріпаком Шевченко, про якого шведський поет В. Єнзен писав, що він як народжений „раб між людьми став князем між духами”.

Е. Кренкшоу („Росія і Росіяни”) пише: „Моріс Бер-рінг і багато інших говорили про Москалів, що вони є найбільш милим і щедрим народом у світі... Але — вони потребують мати базу для своєї щедроти. Адже не можна ділитися останнім куском хліба, доки його не здобуто”.

Як та щедрість виглядає, а якою вона в дійсності є показує і доказує традиційна політика Москалів, їх як

небудь званої імперії та їх проводу у Кремлі в усіх огля-дах. Зілюстрував це вже Шевченко в своєму „Кавказі” м. і. ось як:

„Чурек і сакля — все твоє, (говорить Москаль до Кавказця)

Воно не прошене, не дане;
Ніхто й не возьме за своє,
Не поведе тебе в кайданах.
А в нас! — на те письменні ми,
Читаєм Божії глаголи!
І од глибокої тюрми,
Та до високого престола
Усі ми в золоті і . . . голі.
До нас в науку; Ми навчим,
По чому хліб і сіль по чім!
Ми християни: храми, школи!
Усе добро — сам Бог у нас!
Нам тільки сакля озі коле:
Чого вона стоїть у вас
Не нами дана? Чому ми вам —
Чурек же ваш, та вам не кинем,
Як тій собаці! Чому ви нам
Платить за сонце неповинні!
То й тільки ж то! . . . Ми не погани,
Ми настоящі християни —
Ми малим ситі! — А зате,
Як би ви з нами подружили,
Багато б дечому навчилися!
У нас же й світа! . . . Як на те —
Одна Сибір неісходима!
А тюрм, а люду? Що й лічить!
Од Модлавина до Фіна —
На всіх язиках все мовчить . . .
Бо благоденствує! У нас
Святую Біблію читає
Святий чернець і навчає,
Що цар якийсь-то свині пас
Та дружню жінку взяв до себе,

А друга вбив — тепер на небі.
 От бачите, які у нас
 Сидять на небі! Ви ще темні,
 Святим хрестом не просвіщені!
 У нас навчіться! В нас дери,
 Дери та дай
 І просто в рай,
 Хоч і рідню всю забори!
 У нас! Чого то ми не вмієм?
 І зорі лічим, гречку сієм,
 Французів ласм, продаєм
 Або в карти програєм
 Людей... не Негрів... а таких,
 Таки хрещених... но простих.
 Ми не Гішпани! Крий нас Боже,
 Щоб крадене перекупать,
 Як ті Жиди: ми просто по закону!...

(підкреслення — ВКК)

Від Києва і Новгороду до Варшави, Тифліса і Берліна здобували Москалі, щоб мати змогу бути „щедрими” і „ділитися” з поневоленими немосковськими народами зрабованим у них добром, даруючи їм їхню ж саклю (хату) і кидаючи їм їх же власний чурек (хліб) як собакам, та ще й примушують їх себе за те хвалити і славити як добродіїв та дякувати їм за їх „щедрість” і „ласкавість”. До таких „щедрих дарунків” Москалів для поневолених ними не-Москалів належить теж „свобода” бути „погоничами верблюдів, що на них вивозиться добро їх країв до Московії”, як це поетично висловив український поет Олекса Слісаренко і за що його вислано на 10 років на Соловки. Туди, куди й кошового Кальнишевського заслали ті самі Москалі під Катериною II.

Вже на підставі дотепер сказаного і доказаного — ясно, що до 18-ого стол. власномосковської літератури в правдивому того слова значенні не було і не могло бути, бо бракували необхідні для того передпосилки. Винятки, як напр. переписка між князем А. М. Курбским

і Іваном IV, або згадана книжка Котошікіна, potwierджують те правило, що його підмурували своїми свідченнями такі навіть московські науковці як Полевой, Пипін, Морозов, Архангельській... Отже не мали Москалі нічого власного вищекультурного, чим могли б вони підмурувати свої претенсії на гегемонію Московії і Москалів над підбитими немосковськими народами не тільки в політичному, але й культурному оглядах. Цей брак чогось вищого власнокультурного виповнили Москалі всім тим культурним і літературним добром, що вони його зрабували в Русинів-Українців і присвоїли собі насиллям та фальшуванням історії цілого Сходу Європи в росіяномітичній формі. Українці, перейменовані на „Малоросів” опинились поза рамками історії, бо їх предків Русинів Москалі утотожили з собою, щоб могли бути „старшими братами” Малоросів як „Великороси”, або вважати тих „Малоросів” тільки якимсь спорідненим галузковим новотвором унутрі спільного з Москалями штучного російства. Такі різні своєю істотністю поняття, як: Русь-Україна, Московія, Росія, а в ній Малоросія і Великоросія убгали Москалі в одно назовне поняття „Росія”, а Русини-Українці, Русські-Москалі, Малороси і Великороси в одно — „Росіяни”.

Ось чому навіть такий Белінській, що його московські і немосковські росіяномітики вихваляють як „поступового ліберала людяної постави”, дає явний вислів своєму панмосковському месіанізму-імперіялізму: „Літературною мовою Українців не сміє бути мова українська, нею може бути тільки московська мова. Якщо б появилася в Україні великий поет, то не може він бути іншим, як тільки московським поетом і сином Росії, який інтереси Росії включає в своє серце, терпить її терпінням і радіє її радістю”. Такому домаганні Белінського відповідав великий письменник, Українець Гоголь, що став Росіянином і Москалем „Гоголем”, писав по-московськи і терпів та радів разом із Москалями і їх Росією, раніше Московією. Зате найбільший український поет Шевченко спротивився домаганню Белінського. З нього не став Росіянин чи Москаль „Шевцов”. Він писав рідною

українською мовою. Він залишився сином України, терпів її терпіннями і радів її radoщами, боронив тільки її інтереси. І було це під впливом Белінського, що цар Микола I (1825-1855) покарав Шевченка так тяжко.

І хоч Шевченко не має аналогії в московській літературі, ані того часу, ані пізніше, бо — словами Н. Добролюбова — „він поет цілком народний, якого ми (Москалі — ВКК) не можемо виказати в себе”; хоч комісія Російської Академії Наук у своїй експертизі щодо питання скасування заборони українського друкованого слова з часів Валуєва ствердила вже в р. 1904, що „У справі демократизму українська література перегнала московську на 50 років” — теперішні советські Москалі роблять Шевченка „учеником” уже народжених підлітків, або ще навіть ненароджених московських учителів і „дарують” його Українцям та велять їм дякувати собі за те.

Зрештою Белінській сам отверто признається до того, що він не інакше покарав би Шевченка, як це зробив цар Микола I, коли з цього приводу писав: „Цей хахлацький радикал написав два памфлети. Після прочитання першого цар сміявся. Справа була б зліквідованою, а дурак потерпів би лиш стільки, що його глупота вийшла на яву. Після прочитання другого памфлету цар дуже розлютився... Я сам тих памфлетів не читав, ані ніхто з-посеред моїх знайомих... Але я переконаний, що той другий памфлет мусів бути обурюючо подлим, і за те Шевченка вислано, як солдата, на Закавказзя. Мені його не жалко: будь я сам суддею, я теж не видав би іншого засуду. Я відчуваю особисту ворожість до лібералів такого роду...” (Лист Белінського до Анненкова).

Ось Татарин, що стає видним, як надшкратати Москаля — за словами мадам де Стаель! — Белінській засуджує без читання поетичного делікту, бо так зробив його хан-цар. Він навіть не встидається до такого поступку признаватися, хоч сам себе вважав і його вважали поступовим і людяним лібералом. Але наскільки вирішальним є московська істотність під будьякою мас-

кою ідеологічного характеру, виявив теж і провідник московських соціалдемократів, Плеханов, у своїй ненависті до українського поступовця М. Драгоманова: „Для мене Александер III є скоріше приємним як цей професор, очарований своєю національною привязаністю до народу”.

Або возьмім ось який аналогічний приклад із советської теперішності: На засіданні Центрального Комітету Комінтерну в Москві велів Сталін усім приявним членам осудити Троцького за його листа до нього, без подання їм до відома змісту цього листа. Всі це вчинили за винятком Італійця Сілоне, тоді ще комуніста, який одинокий відмовився осуджувати когось за щось, що йому не подали до відома. Але Белінській не був не-Москалем, тільки Москалем, отже осудив поета без знання того, за що його мав судити. Проте ж Гітерманн — під багатьома оглядами дуже сумлінний науковець — у своєму росіяномітичному засліпленні вважав доцільним вихвалювати Белінського за його сміливість, „з якою він звик був заступатися за правду”, за „непорочність його істотності” і за „ідеалізм його настанови”.

Згадка про Гоголя і Шевченка щодо їх відношення і настанови супроти власного поневоленого українського народу і ворожого, бо панівного, московського, вимагає поширення дотичної аналізи і на інших визначніших у літературі Українців, як у російському, так і в советському часах. Їх оцінка чи осуд будуть тим більше справедливі, чим основніше критика бере на увагу ось які моменти і поштовхи в їх житті-бутті і творчості: Пішов даний український письменник чи поет, ба навіть композитор і науковець слідами Гоголя і став писати і діяти як справжній російський або советський Москаль (Рускій)? Чи залишився він Українцем і взяв на себе долю Шевченка, або ще далеко гіршу, бо тортури і смерть? Послугував він московською мовою як засобом мімікри? Чи майстерне знання української мови і писання нею служили йому для тим успішнішого служення московським інтересам серед маси українських читачів? Ось головніші критерії і мірила, що їх

слід застосовувати й узгляднювати напр. при таких Українцях-мистцях як Гоголь і Короленко в прозі, Бортянський, Березовський і Чайковський*) в музиці — в російському часі, а Ахматова, Тичина і Рильський в поезії, і Аверченко, Зоценко та Корнійчук у прозі і драмі — в російсько-советському часі. А дотичних українських мистців слова, тону і фарби є ще легіон, включно з Архипенком у різьбі, на протязі обох періодів, російського і советського. Ясно, що всякий їх осуд у цілості чи поодинокі мусить вийти одностороннім і тому несправедливим, якщо дивитися на них колективно або індивідуально тільки під одним кутом зору, тільки односторонньо, тільки з мірилом власної церковности, партійности чи світоглядности. Тимбільше, що прикрий досвід навіть зовсім червоного Сосюри може служити незаперечним доказом на те, що творчість Українця й українською мовою має служити виключним інтересам Москалів і їх російської, чи советської імперії, як це постулював Белінскій перед більше як 100 роками. А така „генеральна лінія” стає чимраз більше обовязковою також і для всіх інших немосковських народів унутрі залізної завіси, а в своїй потенціальності на тлі панковського месіянїзму-тоталітаризму теж і для ще вільних народів, на випадок коли б й вони стали „російськими або советськими” — політично, а московськими — психічно.

Виконання кари смерті на чільних декабристах — (змова старшин у звязку з інтронізацією Миколи I) — дуже потрясла Александром Герценом (1812-1870), сином багатого Москаля і нелегальної його дружини*), Німки (пестливо званої ним „Герцхен” (серденько), тому прїзвище їх сина Герцен — ВКК). У році 1846 написав Герцен роман „Чия вина?”, в якому описав він терпіння інтелектуала, що не може знайти відповідного

*) Предок мав бути козацьким полковником а мати Французанкою.

*) Батько Герцена називався Яковлев, а мати Люїзе Гааг.

поля діяльности чи творчости для своїх духових здібностей, і тому скраховує безуспішно. Герценові вдалось виїхати закордон, де він і залишився емігрантом. Там, у висліді стику з західнім світом, постав його твір „На другому березі”. Образ тодішньої Росії, змальований там Герценом, та його осудження її, є ще й тому дуже важливим свідоцтвом, бо неуспіх визвольних змагань німецьких народів в австрійській монархії й угорському королівстві Габсбургів у р. 1848-49 зневірив його щодо Заходу. Герцен навіть прилучився до хору тих Москалів, що навипередки співали про „гнилизну” і „дряклість” Європи. Всупереч Белінському писав там Герцен ось як про тодішню культурну духовість Москалів і їх Росії взагалі, а під враженням засуду Шевченка зокрема: „У найгірших часах європейської історії знаходимо завжди певну пошану особистости, певне признання їх незалежности, визнання певних прав їх талантові і генїєві... Тодішні уряди могли бути хоч як подлими і мерзенними, проте ж Спінозу не заслали, а Лессінгові не веліли бігти під палицями, що били його з обох боків... А дальше: „У респектуванні не тільки матеріальної, але й моральної сили, в спонтанному визнаванні особистости лежить одна з найбільш притаманних прикмет духового життя в Європі. У нас же (у Москалів — ВКК) особистість постійно обмежують або нищать при помочі держави, міра-спільноти, церкви, родини...”

Причину свого неповороту до Московії-Росії подає виразно сам Герцен: „Я жив уже вільною людиною занадто інтензивно, щоб зміг погодитися на те, щоб мене знову опутали... Я призвичаївся до волі слова, і я не можу стати знову кріпаком... Тут, за границею залишаюсь я вашим (то є Москалів — ВКК) цензурованим словом”. Але і в Герцені переважало батьківське московство з його месіянїстично-імперіалїстичними напрямними, бо й він на іншому місці бажав би, щоб російські казаки напували своїх коней водою з Сени, в Парижі.

Подібні досвіди з перебування в Європі поза кордонами Росії, висновки з порівнювання нефальшованих

історій Росії і Європи та способів житт-буття в них стали поштовхом для молодого московського шляхтича, Петра Й. Чаадаєва, написати свої „Філософічні листи” (1828-1831) звичною тоді французькою мовою, бо московська не вважалась ані салоновою, ані науковоздатною. Правдивість наведених там фактів і логічність висновків із них щодо всього того, що в московстві є негативне, але для нього притаманне і разом із браком європейських позитивів характеристичне, спонукали царя Миколу I веліти проголосити Чаадаєва „божевільним” і поставити його під опіку лікарів. Він же був а) Москалем, а не Українцем, б) шляхтичем, а не кріпаком — отже ясно, чому прикладено інше мірило каральної справедливості, як супроти Українця і викупленого на волю бувшого кріпака — Шевченка. Крім цього ніякий критик формату і впливу Белінського не цькував його публічно, а врешті натаврування автора „Філософічних Листів” божевільним мало обезцінити серйозність і вартість їх змістових правд і висновків, підчас коли гостра кара створила б навколо голови Чаадаєца ореол мученика за правду і манила б ще більше читачів його твору. Все те не зважаючи на зміст, що в „Листах” Чаадаєва був далеко прикрішим для Москалів, як напр. у здебільша сатиричному „Кавказі” Шевченка. Москаля і шляхтича Пушкіна цар Микола I теж іншою мірою карав, як Українця і визволеного кріпака Шевченка, хоч так само за літературну творчість, яка в очах царя мала позначки „злочину”. Хоч дотичні поезії Пушкіна виявляли симпатію до змовників на життя самого Миколи I, а проте цар заслав його тільки на коротко до Одеси. Але роблення такої разючої різниці в вимірі справедливості супроти панівного Москаля і поневоленого не-Москаля — це теж є традиційною притаманністю московських і тому „бого- або марксо-любих” месіяністів — російсько-білих чи совєтсько-червоних.

З-під пера молодого ідеаліста Чаадаєва плили в його „Філософічних Листах” устійнення, признавання, осуди, винувачення і постуляти, як у ніякого іншого

Москаля перед ним, і ніхто з Москалів не перевершив їх після нього. Доказує це навіть мала вязанка уривків, пониже цитованих, із його „Філософічних Листів”:

„Народи є такими ж моральними творами як і особи. (Диви Гердер! — ВКК). Виховання, що в поодинокій людини триває роками, в народі триває століттями. В житті кожного народу є часи могутніх зворушень... Є це епохи душевних подразнень, великої підприємчivosti, могутніх пристрастей... Їм завдячують вони найживіші спомини, свої героїчні перекази, свою поезію, всі свої найсильніші і найбільш плідочі ідеї... Така приманчива епоха в історії народів є їх молодістю, тим моментом, коли вони свої здібності найвиразніше розвивають, а спомин про те є радістю їх дозрілішого віку і служить їм за науку. Нічого подібного немає у нас (то є Москалів — ВКК): на початку грубе варварство, потім неотесані забобони, а врешті жорстока і понижуюча чужовлада, що її духа наша власна державність перейняла у свій спадок — ось сумна історія нашої молодості”.

„У нашій минувшині не знаходимо нічого, що було б подібним до доби гону до чинів, що виступає з берегів, до тієї високонапруженої гри духових сил іншого молодого народу...”

„Відповідний період нашого громадського життя був мрачний і блідий, буття без сили, без енергії, нічим не оживлений, тільки злочином і насильством, нічим не злагіднений й усмирений, тільки ярмом рабства*).

„Чим було б життя людей... якби теперішність не була звязана з минувшиною спомином про колишні дії та речі? Як же ж ця справа виглядає у нас? Прийшовши на світ без спадку як неправисні діти, без звязку з людьми, що перед нами ходили по цій землі, не носимо ми в нашому серці нічого з тих виховуючих ефектів, що випереджували наше заіснування”.

*) Інший обсерватор московських і російських часів далеко пізніше зробив аналогічне устійнення „...нічим не злагіднене хіба що вбивствами царів...”

„Те, що деінде належить — і то від давна — просто до життєвого елементу громадськості, є в нас тільки теорією і спекуляцією...”

„Те, що в інших народів є привичкою, ми раніш мусимо вбивати собі в голови ударами молота”.

„Наші спомини не сягають даліше як до вчора. Наш хід крізь час має в собі щось дивного: з кожним зробленим кроком, все, що було перед тим, пропадає без відгуку. Це природний вислід культури, яка є цілковитим імпортом і наподобленням”.

„А тому, що ми постійно переймаємо вже готове умовне майно, наша інтелігентність не пронизана тим незнищимим дослідництвом, що його помалу і постійно встигає духові поступове думання, ба навіть творить його властиву силу. Ми ростемо, але не дозріваємо... ми як ті діти, що їх не навчили самостійно думати: коли вони підросли — не мають нічого власного”^{*)}.

„Самітні в світі, ми йому нічого не дали і його нічого не навчили; ні однією власною ідеєю не збагатили ми ідейний скарб людства; ми не причинились будьчим до поступу людського духа, а все те, що з його осягів до нас попало, ми спотворили (одьохтили — ВКК); не зробили ми також нічого для спільного добра людей: з нашої безплідної почви не вироста ні одна природна думка; з нашого лона не вийшло нічого справді великого; ми й не завдавали собі труда, створити щось силою власних уявлень, а з-посеред того, що інші створили, видумали й оформили, перейняли ми тільки обманливий вид і непотрібний блеск”.

^{*)} В. Л. Уайт звітує в своїй книжці „Звіт про Москалів” у 1945-ому році: На одному бенкеті для чужинних науковців у Ленінграді хвалив старий російський професор, що повернув зі скитальщини до СРСР, англійські й американські університети. Один комсомолец обурився, чому він не похвалив також своїх советських. „Молодий чоловіче — відповів професор — у наших советських університетах ми вчимо студентів про дуже багато важливих річей. Але там учать їх думати”.

„Для того, щоб хтось нас запримітив, мусіли ми поширитися від протоки Берінга до ріки Одри. Зараз же, хто б що не говорив, ми творимо пусте місце в духовному уладі світу, бо ми ніколи не йшли рука в руку з іншими народами... бо ми не належимо до жадної родини людського роду, не зачисляємось ані до Заходу, ані до Сходу, і не маємо традицій ані одного, ані другого культурного кола”.

„Стоячи наче б то поза часом, залишились Москалі (Русськіє) незаторкненими універсальним вихованням людського роду”.

„Є це абсурдом думати, як це в нас загально чинять, що ми можемо одним махом засвоїти собі поступ європейських народів, що творився ступнево і під безпосереднім та наявним впливом одноної і одноразової сили, навіть не завдаючи собі труда розвідати про те, як він створився”.

Тепер уже зрозуміліше наше окреслення московства, як щось „специфічне”. А до феноменів того „специфічного” московства належить ще ось що: Під впливом студій на європейських університетах і європейського культурного життя-буття молодий Москаль сам стає одушевленим носієм і проповідником ліберальних і гуманітарних ідеологій. Але в пізнішому віці починають переважати інтереси власного панмосковського месіанізму, його витичної мети та власної імперії, як запоруки для виглядів на їх успішну реалізацію. Молодий ліберально-гуманітарний Москаль-революціонер переміняється на старого консервативного Москаля-реакціонера. З приятеля людей і народів і відзискати свою зрабовану їм політичну і всяку іншу свободу, стає їх ворогом, що сам помагає гнобителям скріплювати ті мури, а тих у тюрмі ще гірше підкорювати, щоб його рідний московський народ міг віковично грати ролю директорів, сторожів і катів у тій тюрмі-імперії — під фірмою „російською”, або у тому концтаборі народів — під фірмою „советською”. Процес так зумовленої метаморфози не

минув теж ані Чаадаєва, ані Белінського, ані Каткова, ані Тютчева, ані легіону інших чільних Москалів — до Улянова-Леніна включно, про російських яничарів немосковського походження навіть не згадуючи.

На початку своєї літературно-критичної діяльності ставився Белінській навіть доволі доброзичливо до нових появ на полі української літератури. Він не ставив під сумнів, ані існування українського народу, ані його права на власнонаціональну індивідуальність у мовному, культурному і політичному оглядах. І так напр. щодо „Слово про похід Ігоря” писав він: „Пісня Ігоря несе печать поетичного і гуманітарного духа Південної Росії, заки зазнала вона варварського ярма Татарів, який залишився чужим для грубої і дикої Північної Росії. У цій пісні є щось теплого, благородного і гуманітарного у взаємовідносинах діючих там осіб. Все те, повторяємо, є відзвуком Південної Росії, де ще й зараз є стільки гуманітарного і благородного в родинному житті, де сексуальні взаємини оперті на коханні, а жінки користуються правами своєї статі, а все те є противенством до Північної Росії, де родинні відносини є грубі, жінки певним родом домашньої тварини, кохання зовсім зайвою річчю в справах подружжя. Порівняйте життя малоросійського селянина з життям московського мужика, міщанина, купця, а частинно навіть інших прошарків, а ви переконаєтеся про слушність нашого висновку, що Пісня Ігоря є південноросійського походження... Не можна не знайти чогось спільного в поставанні Пісні Ігоря і малоросійських пісень козаків”. (Твори Белінського” том II).

Як дуже змінилися його погляди з часом, бачили ми вже на прикладі його настанови до Шевченка й українських поетів узагалі. Те саме сталося теж із Чаадаєвим. Свою перемену в поглядах виявив він у своїй „Апології божевільного”. Зворотною точкою такої переми є в них обох постать Петра I-ого з його реформами, здобичами, перейменовальним експериментом, що започаткував росіяномітичне лжевчення Москалів, перейменованих на Великоросів, і з його історичним за-

повітом. Пізнавши далекосяглу важливість усього того, що цар Петро I, хоч як своєвільними, насильними і злочинними засобами започаткував, а його престолонаслідники продовжували реалізувати, Чаадаєв, Белінській і їх „духові послідовники” усвідомили собі теж усі фактичні і потенціальної користі для їх московського народу, що з того всього випливали. Особливо з привласнення України та всіх її культурних цінностей, що ними можна було заповнити порожнечу в себе, устійнену так чітко самим Чаадаєвим в його „Філософічних листах”. Нове „крredo” Белінського стало тепер звучати: „Для мене Петро є моєю філософією, моєю релігією, моїм обоявленням у всьому, що відноситься до Росії... Також наша література є вислідом реформ Петра Великого, як і все інше, що в модерній Росії є живуще, гарне й розумне”. Не об'єктивна наукова правда та оперта на ній моральна справедливість, але суб'єктивна політична користь стала дальшою провідною зіркою в творчості чільних Москалів у масці Великоросів. Крім цього теж між гагіографією абсолютного автократа Петра I-ого з боку Белінського і гагіографією не менш абсолютного автократа Сталіна в тому самому Кремлі з боку духових потомків Белінського немає ніякої істотної різниці.

Немає теж істотної різниці між покаєнням Чаадаєва за слова правди про свій власний московський народ і політичний провід, висловлені в „Філософічних Листах”, що ним є його пізніша „Апологія божевільного” — з одного боку, і покаєнням чільних московських комуністів на горевісних советських процессах — з другого. Той бо самий Чаадаєв, що раніше з таким ідеалістичним фанатизмом почав був служити спільноті людей і народів, „у нутрі якої мала запанувати правда поміж людьми”, став тепер із таким же матеріалістичним фанатизмом служити ще більш пристрасно російській імперії свого народу і її месіянстичним ціллям, що постали, зберігалися і розвивалися тільки засобом росіяномітичної брехні та злочинности. „Щойно Петро I створив російську націю узагалі” — устійнює Чаадаєв зовсім правильно, але промовчує, що це нове

„створення” проведено своєвільно-насилно коштом немосковських народів, що їх Москалі підбили, поневолили і засудили на індивідуальну національну смерть. „Йому (Петрові) завдячуємо ми (Москалі) . . . нашу велич, нашу славу і всі користі, що ми їх маємо сьогодні” — додає Чаадаєв не менш слушно та з неменшим промовчанням, чийм коштом. „Він подарував нам Захід із його повнотою, витворюваною цілими століттями, а його історію зробив нашою історією, його майбутнє нашою майбутністю”. Але що треба розуміти під „Заходом” і „Європою” прозирає сам Чаадаєв своїм дальшим твердженням: „Відтоді належить Росія до Європи”, а це було можливим тільки через насильне утотоження турано-азійських Руских і Татар, що разом створили народний новотвір Москалів, із слов'яно-європейськими Русинами-Українцями під спільною наказною назвою „Росіяни”. Русь-Україна завжди була Європою як її відвічна складова частина, не тільки в географічному, але й в культурному оглядах, отже ніколи не мала потреби „відкривати вікно в Європу”, як Московія-Великоросія. Тепер Чаадаєв стає славословити все те, що він раніше сам натавровував як зло, коли писав, що „всяка важлива подія в її історії була примусово їй (Московії) накинута фактом”. А чи ж не було ним псевдослов'янське „російство”, або чи ж не є ним псевдосоціалістично-комуністичне „совєтство” — одних і тих же самих Москалів? У своєму листі до Тургєнєва від 1 листопада 1843 Чаадаєв сам засвідчує, як дуже він був свідомий того, що всі тодішні і потенційні користі Москалів зумовлені були фальшивками, насильством і своєвільством, бо пише він там: „Якби не прийшов був Петро Великий, хто знає, чи не були б ми сьогодні шведською провінцією, а що було б, прошу я Вас, із нашої дорогою історичною школою?” (Підкреслення — ВКК). Адже московський спадок по Татарах і Монголах та їх імперії аж тоді міг бути презентованим як „слов'янський й європейський”, коли Москалі через росіяномітичні лжевчення утотожили Москву з Києвом в інтегруючому Петербурзі. Чи ж не був це московсько-

російський зразок для московсько-совєтської діалектики, запозиченої у Гегеля, коли то русь-українська теза і московсько-татарська антитеза мали дати російську синтезу московської марки? А як ми вже бачили, всяка синтеза московського „дбогтю” з немосковським „медом”, чи то російська чи то совєтська, кінчиться завжди цілковитим „одбогченням” такої мішанини.

Мірильним показником розбіжностей між духовою настановою Москалів і європейських не-Москалів, під час порівнювання їх культурної і літературної історій, може послужити ось що: Р. В. Емерсон (1803-1882) устійнив у своїх „Ессеях” (1841-44), що постать лицаря і поняття лицарства як чесноти західної людини надають тон не тільки всій англійській, але й усім арійським літературам. Цей ідеал лицарської людини находитися і в Гомера і в Заратустри, в народних переказах і піснях усіх європейських народів та їх поетів. Є він і зараз у модерних проповідників справжньої гуманітарності. Немає того ідеалу на географічному терені Європи тільки в Москалів. Його заступає в них московська специфікація монгольського деспота. Себто: Виплекування маси масохістичних рабів садистичними деспотами в Кремлі в спадковій традиції монгольських ханів, у перверзії маккіявелізму, що став московським „жіг'аловізмом” або „шатовізмом”, а зараз „большевізмом”, що червоною ниткою снуються в московській літературі, як напр. у „Демонах” Достоевського, „Антихристі” Соловйова, в Протоколах Сіонських Мудреців його ученика С. Нілуса, — аж до Леніна і совєтсько-московських письменників. А ця так виплекана маса рабів має відчувати розкіш і дякувати своїм деспотичним садистам, коли вони її мучать для власної приємності, чи в інтересі спільного месіянізму-імперіялізму. З таким же масохізмом межує москво- і росіянофільство Німців, які на випадок вибору між Москалями і Українцями, ставляться завжди по боці Москалів, а проти Українців, хоч під час обох світових воєн Українці приймали їх приязно, а Москалі завдавали їм смертельні удари, а трети-

ну їх краю і народу тримають у поневоленні. А те саме є теж у інших Євроамериканців навіть після того, коли й сліпий мусів би побачити, що їх смертельним ворогом на Сході не може бути абстрактна ідеологія включно з комуністичною, а тільки живі московські месіянсти-тоталітаристи, що були панівними і самотніми корисниками своєї бувшої російської і залишилися ними в теперішній советській імперії.

На місці лицаря і свободолюбного повстанця знаходимо в московській літературі „зłodійську голоту і босяка від пригніченого і в своєму застрашено ідеалізованого мужика починаючи, а хуліганськими типами Єссєніна кінчаючи”, — парафразуючи Д. Донцова (Літературно-Науковий Вісник). Тому й не дивно, що це якраз Єссєніним одушевлюються білі й червоні Москалі обабіч залізної зависи. Не зважаючи на те, чи навіть якраз тому, що рефрен у поемах Єссєніна звучить: „Я і в піснях моїх хуліган”, то є хам. Або за те, що він у своєму листі до управи й учеників советської школи, названої його йменням, писав „Будьмо азіятами! Пердімо! Чухаймо с... у без стиду перед іншими людьми!” Про це й іншу хамську його поведінку словами і ділами, головно супроти своєї власної американської жінки, балерини Ізадори Дункан, можна докладніше дізнатися в книжці В. Боліто „Дванадцять проти богів”. Маленький приклад: Запоморочена росіяномітичними і советомітичними лжевченнями американська соціалістична ідеалістка віддалася поетові „соціалістичного раю” Москалів. На весіллі протанцювала вона спеціальний танець присвячений Єссєніну, як чоловікові. Скінчивши танцювати спитала вона через перекладача (вона не знала московської мови — ВКК), як йому подобався її танець створений для нього. Єссєнін дав таку московську відповідь (він не знав іншої мови — ВКК), що перекладач відмовився це перекладати Ізидорі по англійськи. Або: Заставши дружину розчулену до плачу при огляданні світлин своїх дітей, Єссєнін віриває світлини з її рук і кидає в вогонь. Або: В гостинницях столиць, де Ізадора виступає, Єссєнін п'янствує і бешкетує, спричинюючи великі шко-

ди в обстановці кімнат, за що потім вона (а не він) мусить платити. Вкінці: Єссєнін є в Москві. Ізадора кудись виїхала. В її неприязності Єссєнін повідчиняв усі її куфри, а зміст їх частинно собі присвоїв, а решту пороздавав членам своєї рідні. Вернувшись назад, Ізадора в пошуках за своїми речами веліла відчинити один із куфрів чоловіка. Єссєнін попав у шалену лють за те, що вона посміла заглядати до його речей. Чи ж не є це найкращою ілюстрацією крилатої поговірки для дефініції московського білого і червоного большевизму: „Що твоє — те моє, а що моє — то тобі зась”?! Навіть знавець московської літератури в ЗДА, Глеб Струве, не міг не відмітити, що „був це протиміський і антизахідницький аспект революції, під яким вона була Єссєніну до вподоби, і він надавав таким сентиментам блясфемічний вислів”.

Але ж було це ще до революції, отже в російському періоді імперії Москалів, а московський письменник Сологуб велів своїм дворянським і міщанським героям подивляти і наподоблювати примітивного московського мужика як свій ідеал, отже й так само смаркатися і чухатися в задницю, як і він. І початки московського советства були властиво ренесансом традиційного месіянства в славословленні примітивності і брудоти як „бого- і леніно-любих” власної культури в протиставленні до фізичної і психічної чистоти Евро-Америци. І то не тільки в політичному і соціальному відношеннях, але також і в релігійному огляді. Навіть росіяномітик, американський соціолог Люї Мамфорд („Постава людини”), завважив і висловив це в дуже делікатній формі, коли аналізуючи Льва Толстого пише: „Його наворот до біблійного християнства залишився нездоровим, бо він шукав тільки повороту до примітивності. Він добачував у старому місці започаткування подорожі її кінцеву мету.*)

У найбільшому романі Толстого „Війна і мир” його князь Пер відчуває блаженство на вид сидячого біля

*) Те саме діється на наших очах і на соціальному полі в теперішньому советському періоді імперії Москалів. У початковій

нього московського мужика, що його нечесане волосся кишило вошами, а руки й босі ноги покриті були засохлим болотом. В його романі „Воскресіння” велить Толстой героїні Катюші тричі цілувати жебрака з обличчям спотвореним сифілісом, де на місці носа була вижерта хворобою діра, та відчувати таке саме блаженство, як у Пера. Т. Г. Масарик, пізніший перший президент ЧСР, що відвідав був Толстого в Ясній Полянці, теж засвідчив, що „Толстой добачував у брудоті певну заслугу. Він був того погляду, що християнство є і повинно бути завошивлене. Завошивлена людина була йому любішою, як фізично чиста”. („Спомини” в „Пражській Пресі” від 9. 9. 1928). Але це зовсім зрозуміле в проєкції на виявлене справжнє тло, що стало передумою московського „боголюбця” і месіянзму.

Також Н. Бердяєв підкреслив, що в Толстого „Квалітативність і особистість були гріхом. Во ім'я щасливішого, чисто вегетативного способу життя-буття відключив він особистість, перемінив її на атом, щоб зробити з неї складову частину неособистого колективу”. (Руль, 14. 2. 1924). Тепер ще більш зрозуміло, чому навіть як автор саломової „Анни Кареніни” Толстой бридився різьбою Венери з Мілоса, сонату Бетговена відчував як неприємний шум, а твори Данта і Шекспіра вважав варти ми спалення.

„Боже, якою сумною є наша Росія!” — зітхнув раз сам Пушкін. Проте як московський месіянст, ставив він темного і закріпощеного московського мужика вище від поступового і свобідного англійського фермера чи фабричного робітника, а деспота Миколу I-ого понад усіх володарів в Європі. Адже того вимагала „боголюбність” і „месіянстична вибраність” Москалів. Зрештою Пушкінові та його рівним не зле жилося у тій Росії коштом якраз того закріпощеного московського мужика і всіх поне-

стадії соціальної подорожі людства, характеристичної необхідним рабством, добачили совєтські Москалі кінець і стремлять до нього поворотом до рабства всього населення ССРСР, внутрі і поза таборами для примусової праці.

волених немосковських народів... Оце й є якраз те, за чим тужать російські емігранти московського походження і їх яничари немосковського роду, як за своїм „*rius desiderium*”. А боронять вони „цілість Росії” ще й тому, бо без так зумовленої потенціальності не було б виглядів на успішну реалізацію напрямних московського месіянзму. Ось чому „Росіяни” балтійсько-німецького й жидівського походження боронять російську і совєтську імперіальну цілість звичайно ще більш заїло та пристрасно, як самі Москалі, бо між ними немає ані Федотових ані Алексінських, а є здебільшого типи Вайнбавмів і Еренбургів чи Бенкендорфів та Уншліхтів.

Європейські люди і народи, з власною славною історією, добачують звичайно свій „золотий вік” у сирій давнині. Це й є в азійських народів, як напр. у Китайців і Японців, що то їх історію творили їх власні предки. Тільки специфічний народний новотвір Москалів чекає на свій „золотий вік” щойно в майбутності, бо ж він свою власну бідну історію відкинув і відпекався від неї, а зрабовану і присвоєну собі давню історію при помочі росіяномітичного лжевчення не творили його предки, а предки Українців під тодішньою назвою Русинів. Був того свідомим Чаадаєв, бо писав славословя для Петра I-ого за те, що він „своїм потужним подихом здув усі старі (московські) установи... вирив пропасть між нашою минувшиною і майбутністю... а в ту пропасть шпурнув усі перекази без розбору і так то відрікся від Московії перед цілим світом”. Ось чому інші народи, включно з українським, що мають свою власну історичну давнину і традицію, говорять і співають про вже давно минулий „золотий вік”, а того немає у Москалів.

Так зумовлене шукання свого власного „золотого віку”, створеного власним народом, знайшло свій вислів у проповіданому Достоєвським стремлінні до осягнення глобального російського „царства на землі”, а в Леніна майбутнього совєтського „раю на землі”.

У проєкції на таке московське справжнє тло вже ніяк не дивно, що В. Кірілов у своїй поемі „Ми” взиває московських пролетаріїв, во ім'я „московського завтра”

штурмувати і руйнувати музеї, спалити шедеври Рафаеля, щоб весь світ знав тільки „блискучого Пушкіна”. Чому Н. Михайловскій (1842-1904) — отже в російському ще часі — волів і більше цинив московського юного анальфабета як Гетового „Фавста”. Анальфабет є в нього „гармонійною людиною”, в змислі „боголюбія”, а „Фавст” — це людина „зі спотвореними рухами чуття” в змислі чортівського „гону до освіти”. Пісарьов писав, що пара чобіт є вартнішою від творів Шекспіра тому, що користь із чобіт є більша і наявніша.

Низкою подібних прикладів можна б виповнити цілу осібну книгу. Вони впадають у вічі кожному читачеві московської літератури, якщо він не носить росіяномітичних, чи советомітичних окулярів..

Така настанова московського „спеціфікума” супроти всього того, що в Європі вважається чистим, гарним, благородним і порядним, спонукало Москаля Ф. Романова розважати в своїй книжці „Право і любов” питання, чому то в московській літературі грубість і розузданість та й взагалі „нехтування всіми правилами здержанности” так дуже розпаношені. „Може тому — пише він — що всі ми люди бідні, яким бракує засобів, щоб гарно одягатись, отже ми поступаємо так, як будьто би ми свистали на те”. Одначе таке пояснення навмисно винає стрижень справи. Автор бо не узглядиює напр. такого незаперечного факту, що творці московської літератури майже без винятку належали до заможної верхівки московського громадянства. Вистачить вказати на найчільніших з-посеред них — Пушкіна і Толстого. Крім того залишив Романов нерозв'язаним питання, чому ж такого притаманного московським письменникам нахилу до брудоти і цинізму немає в українських письменників. І то не тільки в найбіднішого викупленого кріпака Шевченка, що залишився Українцем, але й в дрібного шляхтича Гоголя, що став російським Москалем Гоголем. Романову треба було шукати глибше за дотичними причинами, що зумовляли і продовжують зумовляти таку а не іншу настанову не тільки московських письменників, але й московських політичних і загально-

культурних діячів. Наприклад, чому царі, цариці й їх дорадники в роді Аракчєєва, Уварова, Магніцького, Бенкендорфа були проти шкільної освіти, хоч вона змогла б протидіяти притаманному нахилу Москалів до „грубости і розузданности”? Чому тепер грамотний советський Москаль і не-Москаль не одержує до читання нічого європейського без попередньої цензури?! Тому, що б він не заразився всім тим, що в євроамериканському світі вважається чистим, гарним і пристойним! До правильної розв'язки цього питання допомогли б Романову дотичні спостереження навіть його земляків — Бєлінського, Жуєва, Левшіна, Долгорукого, або чужинців — Кларка, Павла з Алеппо, Кріжаніча, що побували в Московії і в Україні та висловились про істотні різниці між обома краями й їх народами — московським і українським, отже між азійством московської марки і європейством.

Ледве чи є інший стовп „вічної істини” московського „спеціфікума”, який його психічній істотності дав би такий правдивий, глибокий та пластичний літературний вислів, як Ф. М. Достоевскій (1821-1831). На його походження претендували Білорусини і Литовці. Москалі робили його Українцем. Розв'язав це питання Москаль Н. Володскій („Розшуки о роді Достоевскіх”) устійненням, що походить Достоевскій з татарського роду Іртишкевичів, що з Рязанщини переселився був на Полісся, де перехрещуються поселення українські, білоруські і литовські. Отже Достоевскій — це справжній Туранець московської марки, як і його „друге я” в політично-соціалній ділянці — Улянов-Лєнін.

Усі спроби правильної оцінки і слушного толкування творів Достоевського й самого їх автора залишаються безуспішними, як довго продовжується оперувати категоріями росіяномітичного думання і розумування. І в даному випадку — як і щодо бачення Сходу Європи — з фальшивих засновків виходять теж фальшиві висновки. Правильне зрозуміння Достоевського і його творів, отже і його московського народу, можливе

тільки на тлі панмосковського месіянізму, очищеного від прикриваючої його росіяністичної краски. Н. Страхов був не тільки свідомим, але й висловив це в своїй книжці „Боротьба з Заходом у нашій літературі”. Він устійнив, що „без зрозуміння віри в Росію не можна нічого зрозуміти в московській літературі... бо не тільки всі великі письменники від Ломоносова до Толстого були сповнені віри в Росію, але й віра та була істотним фундаментом їх творчості”. Отже не треба захоплюватися літературним вогнеграсм, що ним Достоевській так майстерно і мистецьки оздоблює свої твори і прикриває істотність своєї творчості і свого стремління. А ними є „вічна істина” Москалів у будьякому замаскуванні обабіч кордонів їх імперії, точніше їх уросення, підмуроване мітичними лжевченнями — бути одиноким „вибраним” народом. Вони вважають себе покликаними до того, щоб усеньке немосковське, і тому „гниле” або „капіталістичне” людство навернути до свого власного, і тому „боголюбного”, або „марксо- чи лєнін-любного”, способу життя та ущасливити те людство майбутнім „золотим віком” московської марки.

У своїй месіяністичній вірі в таку „ідею рятуння й ущасливлення” немосковського світу, хочуть Москалі „уздоровлювати” його під релігійним аспектом, або тепер „відкапіталізовувати” його під соціальним аспектом, але ці аспекти завжди однієї і тої самої московської марки. Ось чому між постулятом Достоевського, під релігійним аспектом, і постулятом Ульянова-Лєніна, під соціальним аспектом, немає ніякої істотної різниці, особливо, як узяти на увагу вирішальну панівну роль Москалів у політичному огляді в них обох. Достоевській ще й тому став хребетним стовпом „вічної істини” Москалів, опертої на мітичних брехнях, і найкращим виразником душі свого народу, де патологічність московського народу сходиться разом з патологічністю його власної особи в тілесному і духовому змислах. Ось чому аналогічні, ба навіть тотожні симпатії до епілептиків і фізично та духово упосліджених — у Івана Грізного і в Достоевського.

Патологічна сторона московської істотности є характеристичним феноменом теж в інших творців московської літератури. Пригадаймо собі всіх тих „зайвих” героїв у Грібоєдова, Чехова, „Обломових” у Гончарова, „завошивлених мужиків”: і „сифілітичних жебраків” у Толстого, калік з гниючими ранами на тілі й душі в Достоевського і Горького, хуліганів у Ессєніна і в легіоні інших. Патологічною є вся містика будьяк замаскованого панмосковського месіянізму-большевизму-тоталітаризму. Патологічним є теж садизм кожночасних деспотів-автократів у тому самому Кремлі. А не менш патологічним є вкінці і масохізм веденого ними московського народу. А все це є постійною домінантою в історичному житті Москалів і їх кожночасної імперії. Якраз у цьому добачують Москалі запоруку для успішної реалізації витичних їх месіянізму-большевизму. Тим започаткували вони творення своєї імперії обома наворотами: перший раз перед роком 1917, а другий раз після року 1917. Тим сподіваються вони змосковщити всеньке немосковське людство — на російсько-біло чи на советсько-червоно — в рамках своєї глобальної імперії. Але чи ця домінанта вживає „боголюбих” чи „марксолюбих” гасел, то її московський зміст не має нічого спільного ні зі справжнім „Богом”, ні зі справжнім „Марксом”. І Бог і Маркс, і християнство і соціалізм-комунізм переміняються на щось зовсім протилежне після змішання з московським „дьюгтем”.

Тільки в проєкті на цю домінанту можна правильно зрозуміти настанову, прямування і цілевість московського народу — взагалі, а його провідників на всіх ділянках життя — зокрема. Особливо ж настанову Достоевського і Лєніна. Достоевському не вистачала тільки „боголюбість” його народу в звязку з проголошенням Москви „Третім Римом”. Він підвищив його до „тіла Бога на землі” і назвав „народом богоносцем”. Хід думок в його месіяністичному розумуванні був ось який: Так само як Христос, на Голгофу йдучи, перейняв і ніс на собі всі людські терпіння, щоб осягнути знову царство небесне, так і московський народ „богоносець” мусить пе-

рейняти і нести всі терпіння на дорозі до свого „царства цілоземного”. Тому то й пише він виразно, що „найважливішою потребою московського народу, є конечність терпіння, і то всюди і в усьому”.

А якщо вже сам московський „боголюбий” і панівний народ у своїй імперії мусить стільки терпіти, так чому ж тоді не мав би він права, заставляти немосковські, отже „гнилі” або „капіталістичні” народи і їх членів терпіти ще більше, щоб так скомпензувати власні терпіння!? Тимбільше, що кожний масохістичний раб стає садистом, коли може сам панувати. А одно і друге є притаманне московству. Герберштайн засвідчив ще в 16-ому віці: „Цей народ є такої натури, що він відчуває більшу радість у рабстві, ніж на свободі”. Кілька десятків років пізніше (1579) писав Бікенен („Про право володіння...”), що „Московія радіє тиранією”. Тянус („Історія мого часу”) писав: „Добротливі володарі, які обходяться зі своїми народами лагідно і людяно, не тішаться такою безкорисною привязаністю, як він” (Іван Грізний). Те саме засвідчують теж інші подорожники по Московії, як напр.: фон Стаден, Поссевіно, Флечер, Гайденштайн, Гваніні, Горсі, Лянґет, Данкен, Август Саксонський, Павло з Алеппо, Кріжаніч і б. і. — в московському періоді; маркіз де Кістін, Гегн, Кларк, Гакстгаузен і м. і. — в російському періоді; Ч. Е. Ітен, Г. Гарвест і легіон бувших комуністів, на чолі з Кестлером, Сілоне, Суваріном — у советському періоді. І так напр. Ітен писав: „Росія є безпощадною і брутальною нацією... ані Москалі, ані їх тирані не розуміють зміслу демократії”. Постійним того доказом є російські і советські емігранти, приналежні до московського народу і їх яничари, які навіть у демократичному плаці постулюють і боронять „цілість” тієї самої Росії, що її награвовано найжахливішими недемократичними способами.

Сам Достоевській не знаходив вистачальної кари для такого не-Москаля, котрий не бажав би стати „російським” в утотожненні з московським. Він писав: „Тому що загальність є російською національною ідеєю, то в

першу чергу мусить кожний стати росіянином”. А на іншому місці звучав його глобальний постулат: Весь світ має стати московським і тільки московським, якщо він хоче „виздоровіти”. Об цей постулат розбиваються всі спроби засліплених приклонників Достоевського, добачувати в ньому справжнього релігійного філософа, або „космополіта” а його „космополітизм” виводити з глибокого „розчарування московських культуроносців щодо політичної дійсности московського націоналізму”.

Французький письменник Жід (Gide) може мати правду, коли він бачить у Достоевському найбільшого з романописців, якщо дивитися на нього тільки під кутом літературної форми. Не менше рації має Американець В. Філіпс, що бачить у Достоевському „креатуру і пророка патологічності... що жив у тіні божевілья”, якщо мати на увазі зміст його писань. „Бо — устійнює Філіпс — навіть у моральній сфері, ба навіть на її висотах можемо ми добачувати випаді людини підземного світу на світло людського дня”.

„Що за жахлива безодня між європейцем Жідом і Американцем Філіпсом в їх відношенні до Москалів” — відмічує А. В. Юст. Але ця „безодня” між Жідом і Філіпсом, між перестрахом Юста і суперечними поглядами в досліджуванні Сходу, опанованого Москалями, зникає, коли відложити спотворюючі росіяномітичні окуляри, а московських катів не кидати разом із їх немосковськими жертвами до спільного імперіяльного „російського” горшка, і не утотожнювати їх. Коротко: якщо зачнемо розрізнявати Москалів від не-Москалів, а патологічність знаходитимемо тільки в московстві, що перетравило своє татарське дідицтво на московське „спеціфікум”, у словянській масці.

У переводі до творів Достоевського, виданих „НІ-ВОЮ”, подав Случевській ось яку подію з життя цього письменника: „У нього (в Аксакова — ВКК) сидів одного дня Достоевській і розмовляв про царя Миколу I, висловлюючись про нього з дуже великою пошаною. Під час цього увійшов туди англійський письменник М. Уол-

лес (Wallace). Достоевській продовжував говорити про царя з найбільшою пошаною. По його відході спитав Уоллес: „Чи не був це автор „Дому мертвих“?“ — „Так“. „Це ж не може бути. Адже його заслали і засудили на каторгу!“ — „Це правда, але що з того?“ — „Якже може він хвалити когось і шанувати того, хто його післав на каторгу?“ — „Ви як чужинець ледви чи зможете це зрозуміти“ — відповів Аксаков — „але для нас є це вповні зрозуміло. Є це нашою наскрізь національною ціхою“.

Від тієї розмови вже недалеко до зрозуміння всієї тієї „самокритики“ московських комуністів, ба навіть їх „самооскаржень“ у великих советських процесах, що супроти їх патологічного характеру так безпомічно і з нерозумінням стоїть весь вільний ще світ. Ще й під таким кутом зору зрозуміліші будуть заяви московських „демократів“ на еміграції, що „найгірший диктатор в Кремлі є ліпшим від розчленування Росії“. А також стає ясно, чому оборона цілості Росії є спільним знаменником російсько-білих і советсько-червоних Москалів обабіч залізної завіси.

„Політична релігія — пояснював міністр Уваров свій наказ цензорам (1848) — це ненарушимі догми, подібно як християнська релігія. У нас є ними абсолютизм і кріпацтво. Навіщо ж заторкувати їх, коли ці догми встановлені на добро Росії сильною і потужною рукою?“ Кару для тих, хто цьому противився б і стояв на перешкоді росіянізації і советизації цілого світу, вдалось знайти землякові Достоевського, Прокоф'єву, аж у советському часі, коли то він ось як проклинає Черчилла: „Хай вітри розвіють усі нутроці його свинячої душі, хай у хвилині смерті гризе він землю своїми зубами, після того, як такого хробака почвертували...“

Ясно, що на такому тлі зовсім інакше виглядають „Розбишаки“ (Хіщнікі) Москаля Салтикова-Щедріна і Німця Ф. Шіллера (1759-1805). У Щедріна садистичний поміщик вимагає покаяння від своїх мучених ним жертв. Своїх кріпацьких мужиків засилають поміщики на Си-

бір не так за якийсь проступок, в їх очах злочинний, але здебільша за те, що кріпаки після тортур не хотіли висловлювати свого покаяння за щось, чого не вважали злочином, а тільки своєю волею пана. „Іх били, але замість дякувати за дану їм науку, не виказували вони такого почуття“. А їх пани „бють їх і мучать, а потім силують свої жертви цілувати ту саму руку, що їм завдавала тортур... Признаюсь, що наука, при допомозі якої примушується підданого давати себе бити, а потім мусіти рухами тіла висказувати свою вдячність за те, мене завжди потрясала своєю сміливою нахабністю... Це було Альфою й Омегою кріпацького розбишацтва: Вибивати зуби і очікувати за те славословлення. Це є теж Альфою й Омегою теперішнього розбишацтва“ — додав Щедрін в російському часі попереднього століття. Він не підозрівав, як ще далеко вище степенуватиметься це притаманне Москалям розбишацтво в советському часі, не тільки супроти закріпощених політв'язнів у концтаборах для примусової праці, але й супроти всіх немосковських народів і націй — внаслідок ССРСР і залізної завіси. Теж і від них вимагають Москалі подяки не тільки за вибиті зуби, але й за геноцидне винищення багатьох мільйонів їх братів, сестер і батьків та родичів, за рабські кайдани для ще живучих і за всеньке зрабоване їм майно, вивожуване щорічно до Московії.

У своїй книжці „Голубі піски“ устійнив В. Іванов: „Москалі бунтуються брудно, криваво й одноманітно. Вони навіть мордують ізза угла, або топлять свої жертви“. А М. Горкій писав у р. 1923 в італійській пресі про московську жорстокість, що „треба завважити відносно московської жорстокости: у ній немає признак ніякого поступу, її види залишилися незмінними“.

Італієць Альфієрі писав колись: „Революція є честотою, але Французи не є чесним народом. Тому то й не спроможні вони робити правдиву революцію“. Перфідними тиранами в його очах були також Фридрих II і Катерина II. У порівнянні з Москалями є Французи зразками чеснотности. Як же ж тоді могла вдатися будь-

яка революція з вирішальним впливом і потужним потенціалом Москалів? А коли за словами Мірабо французька революція була „проституткою, що радо давала себе насилувати на трупах”, то чи ж не мусіла рознудана гігантоманія Москалів вимагати, щоб їх революційна проститутка розкошувала на мільйонах трупів, головню немосковських жертв ненаситности московських месіянців-садистів?!

Це був Москаль Бакунін, що на пансловянському конгресі в Празі 1848 р. остерігав делегатів: „З хвилею переступлення кордонів до нутра Росії ви попадете в гріб всякого національного життя і всякої свободи”. Устійнення, що „тюрма є в Росії одиноким відповідним місцем для порядної людини” — вийшло з уст чи з-під пера Л. Толстого. Це був М. Горький, що зітхав: „Скрізь залізні крати заглядають зірки до вікон, ах, бо в Росії навіть зірки з неба можуть заглядати тільки через крати”. Твердження „Росія — це тюрма народів”, повторена самим Леніним, стало навіть крилатою поговоркою. А Євреймов писав: „Жорстокість, духове отупіння і стан морального занепаду пояснюються засобами, якими упродовж століть його історичного життя держали народ на ланцюгу, і які стали його другою натурою... Можливість веліти покарати когось буками і виконувати цю кару перемилилася в нас, Москалів, здебільша в звичаєву розкіш мучення інших”. У книжці С. Мори і П. Звєжняка („Советська справедливість”) устійнено: „Євроазіатське тиранство посувається великанськими кроками в західньому напрямі. Його символом і знаряддям є кнут. Москалі бо є або рабами або тиранами. Серед них немає людей волелюбної настанови. Таких вони ненавидять, переслідують і мстяться на них”.

З такими передпосилками в істотності Москалів їх література мусіла стати піснею ненависти проти всього вільного і волелюбного, не важно як називається їх творець: Лєсков чи Горький, Бєдний чи Бєлий, Маяковський чи Блок, Сімонов чи Фадєєв або ще інакше, не згадуючи вже Бєлінських і Достоевських. І так напр. Н. С. Лєсков закликав до биття Європейців: „Вибатожити ту

Європу! Як бурманський ліс*) із палками і батогами в руках ідім на Європу і всіх і вся там побємо і вибатожи-мо”. В своїх „Скитах” Блок хотів би задушити Європу, як це й є притаганим „Московському сфінксові” (сфінкс значить душитель). А чи ж не збирався Достоевський устами одного з „Братів Карамазових” поплакати на цвинтарі Європи? Така ксенофобія всього європейського штовхнула Д. Бєдного (Є. Ф. Пєдворова) домагатися виключення помершого Гоголя з московської літератури, не зважаючи на те, що якраз Гоголь підніс московську літературу до рівня світової літератури. Бєдному бо стояло на поперек горла, що в творах здорового ще Гоголя явним або відкритим рефреном було визнання, що „немає нічого кращого, нічого величнішого і нічого благороднішого, як Україна й українство”. Тимбільше, що в листі до українського земляка Максимовича Гоголь писав: (у справі спільної поїздки в Україну) „Уяви собі, я теж так думав: Туди! Туди! До Кисва, до старинного чудового Кисва. Він же є наш, а не їх (Москалів)! Чи ж не так?... Отже як, чи ідеш Ти чи ні? А може Ти закохався в ту стару і товсту бабу Москву, від якої дістанеш тільки щі, а можеш почути тільки матерщину?”

Але й придворівське донощицтво має свій давніший зразок у російському часі. Бо був це сам Ломоносов, що зробив донос до президента Академії Наук у Петербурзі на історика Міллера, а водночас і в найвищих урядових місцях за те, що йому бракує російського патріотизму. А цей брак добачував він у тому, що Міллер „замічує здебільша плями на одязі московського тіла, але переочує його правдиві оздоби, зате при описі Чувашів (епігонів камських болгар) волів їх чистоту в домах від такої ж московських жителів”. Цікаво було б знати, чи не було доносу на Бєлінського за його опис різниці між Мало- і Великоросами, де Великоросів поставив він ниж-

*) У Бурмі вояки маскували і робили себе невидними тим, що несли перед собою малі деревця або рясні галузи і виглядали як ліс.

че свиней щодо чистоти (в описі подорожі з Москви до Харкова).

Маяковській вітав і боронив московсько-большевицьку протиревольюцію в жовтні 1917 р., що нею знівечили Москалі революційні свободи, досягнені в лютому-березні того ж року, і відновили автократичний централізм. Коли ж йому здавалось, що НЕП з його уступками в бік капіталізму знівечить потенціально і фактично досяги большевицької контрреволюції, поповнив він самогубство. Його односторонні наміри на еміграції, а саме старші російські й молодші советські Москалі, що поборюють „сталінізм” (бо це не-Москаль) а боронять „ленінізм” (бо це Москаль) стараються теж довести до „самогубства”, але не себе, а тільки тих потенціальних ворогів їх імперії, головню ЗДА, що їм вони вислугуються як дорадники в справах Сходу, опанованого теж Москалями.

Заміри московської панівної піраміди і її месіянізму-большевизму супроти немосковської Європи прозрадив ще виразніше й однозначніше Еренбург. Він хотів би побачити Європу в цілковитій руїні, зарівняну московським валом і зарослу як пасовище для стада овець. Тих її жителів, що залишилися б при житті мав би НКВД-івський масовий терор присилувати працювати для реалізації глобальних витичних московських месіянців. Вибраним і панівним має бути тільки московський народ і тільки його шовінізм має право існування. Горевісний учень московських учителів месіянцізму-тоталітаризму — Гітлер, здефінював образ так зумовленої неминучої майбутности ось якими словами: „Бог-людина і маса-тварина — це два роди розвитку людства”. Змаг між німецькими учнями і їх московськими учителями в другій світовій війні йшов за вирішення, хто має бути в майбутності „богом-людиною” а хто „масою-твариною”. Вся настанова євроамериканського Заходу підчас і після обох світових воєн показує, що Захід воліє бути „масою-твариною” опанованою московським „богом-людиною”. Бо проти німецького „бога-людини” він не вагався піти війною, але проти московського отверто і заздалегідь заявляє, що не буде воювати, а тільки евентуаль-

но боронитися, хоч тоді, коли Кремль вирішить нападати, то всяка оборона буде запізною і безуспішною. Советським салдатам під час другої світової війни кричав Еренбург „Веріть усе, що належить чужинцям: їх дво-ри, їх худобу, і їх жінок — все те належить вам!” Дальші постуляти Еренбурга під тим оглядом є в книжці Е. Стівенса „Росія не є загадкою”. Від літописних Вятчів і Татар аж до їх московських потомків у советській теперішності тягнеться традиційна лінія, що обіймає теж звичну Москалям „матерцину”, яка може послужити тлом до масового насилування жінок і дівчат на окупованих ними немосковських землях.

Розуміється само собою, що жертвою безкомпромісовости в патологічній настанові Москалів на довшу мету падають не члени московського народу, але цілі немосковські народи. Доказує це вся історія Москалів і їх ксенофобії — включно з советськими чистками і концтаборами, включно з „розстріляними” і „недостріляними”, як їх називає С. Підгайний в своїх публікаціях. Доказує це так зумовлений зріст числа Москалів, а спад числа немосковських народів у ССРСР, головню українського, який одним тільки геноцидним виголодженням втратив біля 6 мільйонів людей. Жертвою такої настанови Москалів — особливо після утотоження всього московського з советським, як раніш всього російського з московським — падають навіть твори давно покійних немосковських поетів, напр. Шевченка. Не вдалось Белінському переконати живого Шевченка бути „російським” поетом, то його потомки, советські Москалі, перефальшовують Шевченка на про-московського поета. Те саме роблять вони навіть з Іваном Франком, дарма, що він склав пісню „Не пора, не пора, Москалеві й Ляхові служити”. Москалі наказують Українцям перекладати два різні поняття „Русскіє” і „Росіяне” спільним терміном „Росіяни”, вірити, що слово „Москаль” у Шевченка і Франка — це „солдат” а не „Русській” чи „Великорос”, а самі перекладають назву „Русин” у літописах, на „Русській” або „руссаво родом” — у перевиданнях.

Істотність тактики таких „малих коректур” що їх наші науковці з „малоросійською” традицією вважають „дрібничковими”, ілюструє — може й мимоволі — Всеволод Іванов у своєму оповіданні „Дитя”: Червоно-московські партизани розбили дощенту відділ біло-московських противників. З останніх залишилася при житті тільки маленька, ще грудна дитинка. Але це була московська дитина. Отже рішили навіть червоні Москалі вдержати цю дитину при житті. В недалекому кіргізькому поселенні схопили вони жінку з грудною дитиною і веліли їй кормити теж знайдену московську. Замітивши, що Кіргізка більше і ліпше пильнує свою власну дитину, Москалі вбили мале Кіргізя, щоб усе молоко з грудей його матері служило виключно московській дитині. Ось де пояснення поштовху Москалів до відбирання українським селянам усіх харчів і систематичного виголюдження біля 6 мільйонів старців, дорослих і дітей на те, щоб московські старці, дорослі і діти не терпіли ніякого недостатку в харчах. Так само є із вивозом всякого добра з немосковських країв до Московії. Аналогічно діється теж із патріотизмами і життєвими інтересами немосковських народів, що вже попали до нутра ССРСР і залізної завіси, а така сама доля чекає й ті всі немосковські народи, що є покищо тільки потенційними жертвами московської ненаситності. Такий то теж змісл пропагованої „коекзистенції”.

Щодо таких досвідів навіть Жиди не є імунні. В російському часі падали вони жертвою „погромів”, бо не належали до державно-московської православної церкви. В останній фазі дотеперішнього советського часу терплять за те, що зберігають свій національний і релігійний індивідуалізм, і тим перешкоджують асиміляції з Москалями. Великий советсько-жидівський поет опинився між обжалуваними московською критикою за те, що пишучи про Мойсея як вождя Жидів ні одним словом не згадав про Сталіна вождя.

Доказами про незмінність істотности московської панівної піраміди можна заповнити осібну книгу бо так дуже їх багато. Генеральним знаменником цих доказів

може послужити утопійний роман Е. Замятіна „Ми”. Цей роман виглядає предтечою до такого ж роману Орвелла „1984”. Замятін описує там „одинокую” глобальну державу — розуміється під московським пануванням — в 26-ому столітті, то є візію реалізацій месіянстичних витичних Москалів, коли то Москва стала не „третім” але одиноким столичним Римом цілоземельного царства. Різницю в поглядах на життя-буття переможних Москалів і переможених не-Москалів на землі витолковує автор-Москаль ось як: свобода і злочинність є так само нерозлучні як рух і прискорення. Щоб знищити прискорення, треба знищити теж і рух. Щоб знищити злочинність, необхідно знищити теж і свободу. Раб, що виконує тільки накази з гори, не може зробити злочину. Ось чому Москалі вибрали щастя без свободи — і виграли, а не-Москалі придержувалися волі без щастя — і програли. Між Замятіним російського часу і автором статті в „Літературній Газеті” від 11. I. 1950 р. в советському часі, де є твердження, що „політично свідомий громадянин соціалістичної спільноти не робить злочинів”, бо не має свободи, немає істотної різниці. Оба вони московські месіяністи.

Ось чому завданням московського народу, просякнута вірою в свій месіянзм, є освободити немосковський світ від його свободи і вщасливити його щастям московського рабства. А що в їх очах свобода нерозлучно звязана зі злочинством, то кожний не-Москаль, що боронить свободу або стремить до неї в рабстві, натаврований Москалями як „злочинець”, що перешкаджає своїм ближнім бути щасливими без волі. Ось де знаходять Москалі оправдання для свого безпощадного переслідування і поборювання кожної волелюбною людиною, кожного свободолюбного народу.

Тут знову все повторюється: вибраність, ксенофобія, месіянзм-большевизм, нищівний садизм, гноблення, обезчоловічення, бруд фізичний і моральний... Все це є Московія від часу власнодержавного постановня наприкінці 15-ого стол., разом із її державною філософією, релігійною філософією, культурною філософією — вза-

галі, а зокрема з літературною філософією новішого часу, від Чаадаєва (Апологія) через Соловйова, аж до Бердяєва.

На останньому спинемося трохи довше, як це вже було і з першим. Ніколай Бердяєв, що вмер у Парижі в р. 1948, знав дореволюційну Росію, пережив революцію і контрреволюцію в р. 1917, утік закордон до Європи і мав тут можливість запізнатися з культурними цінностями вільного світу. Тут бо всі дороги дослідчих студій стояли отверті для кожного. Проте придержувався він в аналізі „духової кризи Заходу” традиційної московської ідеї, що „спасаючий поштовх” мусить прийти зі Сходу, розуміється від московства, що опанувало той Схід. Як і всі інші Москалі обабіч залізної завіси, так і Бердяєв не спромігся думати і судити інакше, як виключно категоріями, що служать інтересам тільки московського народу і його імперії та месіянізмові і росіяномітичному лжевченню. І то на звичному тлі нерозлучного повязання церкви з державою, політики з релігією і наукою, автократії з демократією і з концтаборами — замість віджилого кріпацтва.

Все це треба мати постійно перед очима, щоб правильно схопити і зрозуміти погляди і твердження цього московського філософа, Бердяєва, як напр.: У своїй істотності „большевизм не є ніякою партійно-політичною революцією, але одиноким легітимним дідицтвом всієї московської минувшини”; тільки цей большевизм „має риси колишньої московської релігійності”; „Третій Інтернаціонал є лиш новим атеїстичним виданням старого вчення про Москву як Третій Рим”. Ось де потвердження з компетентного московського боку, а саме людини формату Бердяєва, наскільки правильними є основні тези цієї студії під заголовком „Московський Сфінкс”. Ось чому цей може найчільніший представник московської еміграції одобрив усі злочини советського часу, хоч вони перевищили всі злочини і московського і російського часів, бо всі вони зроблені в ім'я інтересів московського народу і його імперії та месіянізму. Можна тільки дивуватися засліпленості немосковських комуністів у

вільному ще світі, що вони так легковірно, ба навіть рабськи служать проводові московського большевизму, і то після того, як Бердяєв ствердив публічно в своїй книжці „Початки московського комунізму”: „Як дуже парадоксально це може звучати, але фактом є, що большевизм усе ж таки залишається третім феноменом московського автократичного імперіялізму, коли то першим було московське царство, а другим російська імперія... На місце „Третього Риму” постав „Третій Інтернаціонал”, і багато прикмет Третього Риму перейшло до Третього Інтернаціоналу. Тому Третій Інтернаціонал є таким же святим царством і заснований він на такій же самій православній вірі. Захід дуже мало зрозумів цей факт, що Третій Інтернаціонал не є інтернаціональним, а тільки московською національною ідеєю. Ми маємо тут до діла з трансформацією московського месіянізму... Західні комуністи не розуміють, що в тій самій хвилині, коли вони приступають до Третього Інтернаціоналу, вони включаються тим самим до московського народу і реалізують його месіяністичне покликання”.

Те саме устійнив не менш виразно інший визначний речник московства на еміграції, а саме проф. Г. Федотов: „Комунізм (хоч і супранациональний своєю формою) є продуктом московського істричного процесу... Росія готувала світові комунізм — добровільно або насильно — але тільки під умовами, що є вигідні її власним національним інтересам... Говорити, що комунізм не має нічого спільного з московським народом — це говорити голу брехню. Будучи первопочатково інтернаціональною ідеєю, большевизм змосковчився в своєму московському оточенні і в пристрасі того народу в періоді занепаду його імперії”. (Новий Журнал).

Не менш багатомовними є твердження проповідувані Бердяєвим щодо релігії, моралі і свободи, а проаналізовані його приятелем Федором Степуном у німецькому журналі „Меркур” 1949, ч. 10: „Тріумф чеснотливих над злими і знищення зла добром відчував він (Бердяєв) як тріумф сатани... Свобода закорінена в нього не в бутті, але в небутті... Бог є вправді творцем людства, але

не свободи... Бога не можна обтяжувати відповідальністю за зло... Людство, зобов'язане тільки до говорення правди було б світом сатани". Це ж виразна оборона московства, яке його члени і яничари вважають „боголюбим”, ба навіть „богоносцем”, у протиставленні немосковству, що вважається ними ж „чортолюбим”, а його гін до науки й освіти, з правдою як провідною зіркою, „гнилим подихом сатани”. Тільки під таким кутом зору перемога чесноти і добра над злочинним і злом є для Москалів перемогою немосковського світу „сатани”, бо ж майже все, що московство посідає і вважає своєю власністю є награване при допомозі неправди, зла і злочину. Погляд Бердяєва на свободу є таким же, як у Замятіна. Отже ясно, що той Бог, носієм якого має бути московський „народ богоносець”, не може терпіти свободи, та й не можна його робити відповідальним за все те зло, якому завдячує той народ майже все, що має. А перемога правди над росіяномітичними і будь-якими іншими брехнями на виключну користь „народу богоносця” мусить вважатися Москалем „перемогою і світом сатани”.

Ледве чи той приятель Бердяєва був свідомим того, як він своєю аналізою підставових його поглядів обнажив справжню істотність московства, головню щодо його духовости, виявлюваної чільними його представниками. Сюди належить теж наступне устійнення Степуна наприкінці його статті: „Маючи врешті на увазі й те, як високо цинив Бердяєв ласку терпіння (в змислі Достоєвського—ВКК), як легко він зарадипристрасти щодо свободи (так, свободи по боці „боголюбного” московства послуговуватися будьякими засобами зла та вбивства — ВКК) станув по боці зла проти Бога (спільного теж немосковству — ВКК), матиме разом усі ті моменти, які попри чисто політичні поясняють його опцію за СРСР”. Бердяєв бо зрікся був свого нанзенівського пашпорту і попросив та дістав советський пашпорт після того, як Кремль завернув курс своєї внутрішньої і зовнішньої та всякої іншої політики на рейки тоталітарного націоналізму в дусі панмосковського месіанізму під большевицькою псев-

докомуністичною маскою. Таким же потенціально „сменовеховцем” є кожний московський емігрант, що постулює цілість імперії свого народу.

Альфред Коббель писав у своїй книжці „Криза цивілізації”: „Душа Лютера була полем бою між примітивним християнином і примітивним Німцем, і цей останній залишався у загальному переможцем”. Щодо Лютера могло це бути так або інакше, але немає найменшого сумніву, що в випадку Бердяєва і всякого іншого його земляка Москаль стає завжди переможцем над християнином, демократом, соціалістом, комуністом ітд*). Це є наявним від Філофея до теперішнього московського патріарха Алексія, від Івана III до Ульянова-Леніна і Хрущова. На полі бою в їх душах між примітивним Москалем і примітивним християнином чи соціалістом-комуністом перемагає завжди Москаль, панмосковський месіанізм над усяким іншим -ізмом. Твердження Бердяєва і йому подібних Москалів як немож краще оправдують вислів Кірієвського, що „висказане слово є завжди брехнею”. Особливо, коли воно є зі словника „вічної істини” Москалів. А наступне порівняння поглядів Бердяєва з поглядами Француза Турго в його „Споминах про саморуядування” як немож краще увируклює засадничу різ-

*) Навіть советофільський Ізаак Дойчер („Сталін”) мусів признати що: „соціалізм у армії не на місці, і знесений”. Правда заявила отверто, що „салдат немає ніяких соціалістичних зобов'язань, а що його ділом є просто служити батьківщині, як це чинили його попередники. Відновлено регулямін царя Петра I як модель для наслідування. Гвардійські полки і дивізії — вже самі ці назви пригадують що царські часи — знов постали. Створено ордени Суворова і Кутузова. А навіть козацькі формації, що ними колись погорджували як символом царського гноблення, привернули назад до життя”. А Ігор Гузенко („Залізна Завіса”) устійнив: „Слова „комунізм” і „Совети” зникли. Замість них про все говорилось як про „московське”. Марксизм був забутий. Все було під знаком „Оборони Росії”.

ницю між московством і немосковством: „Чим більше мої співпатріоти шукатимуть правди, тим більше любитимуть вони свою свободу. Та сама сила духа, що веде до правди, робить з нас добрих громадян. Бо що властиво означає бути свободним? Це ж — правильно думати. Це ж — пізнавати людські права. А після їх пізнання — їх боронити”. „Вічна ж істина” Москалів є випрямлена супротивно. Всемосковське щастя є можливе тільки в позбавленні свободи всього людства. У своєму „Занепаді Імперії” згаданий вже Федотов устійнив: „Це правда, що большевицька партія абсорбувала революційні кримінальні елементи усіх народів Росії, але не в тому самому ступені. Здебільша були Москалі ідеологами і творцями партії. Большевизм осягнув владну силу без труднощів у Петербурзі і Москві, а Московщина майже не зазнала громадянської війни. Зате в немосковських краях вибух завзятий спротив. Ясно, що було щось у традиціях Москалів, що живило большевизм у далеко більшій мірі як деінде внутрі імперії. Почва (для большевизму в Московщині) була приготовлена рабством, сільською комуною (общиною) і абсолютизмом...”

Посеред усіх представників московської літератури Максим Горький впадає в вічі тим, що він був найживішим її звязковим у російському і советському часах. Його велич добачив московський часопис „Комуніст” головно в тому, що він „завзивав письменників, викривати ворогів (московства — ВКК), у будьякому замаскуванні вони не виступали б”. Отже не диво, що Горький вважав найбільшими „ворогами” тих Українців, які не бажали ставати ані „російськими” ані „советськими” меншими братами Москалів. Його ненависть до українства була такою великою, що він заборонив перекладання своїх творів на українську мову, бо згідно з Валувим і Бєлінським не сміло бути української мови. На цю тему велась переписка між українським письменником Слісаренком і Горьким. Пізніше, як Слісаренко опинився вже був на Соловках, а тактика Кремля вимагала пропаганди приязни між обома найбільшими національни-

ми советськими республіками, перефарбували Москалі українофоба Горького (вже тоді покійного!) на „великого приятеля українського народу”, а всю згадану переписку його зі Слісаренком заперечили. (Диви С. Підгайний: „Українська інтелігенція на Соловках”).

Примушування турко-татарських і інших монгольських народів у ССРСР до вживання тільки московської абетки в їх письменстві є потенціяльним „мементо” і для решти немосковського людства на випадок їх „ущасливлення” боголюбим і маркслюбим способом життя в російсько-советській імперії Москалів.

IX

РОСІЙСЬКИЙ І СОВЕТСЬКИЙ МІТИ МОСКАЛІВ

Після того, як дипломати папи і цісаря допомогли Москалям винайти їх візантійське дідицтво і спадкоємство, Кремль послуговувався всякими доступними аргументами, що їх давала Візантія для реалізації таких спадкоємних претенсій. І дійсно, були деякі аналогії, як напр. відношення між матірною Грецією і колоніальною Малою Азією, отже між Атенами і Константинополем. У канцелярії царгородського патріярха церковно-адміністративне окреслення матірної Греції з Атенами звучало „Мала Греція”, а „Велика Греція” для колоніальної Малої Азії з Константинополем. Обі назви зумовлені були їх територіальним обємом: меншим у матірній Греції, а більшим у колоніальній частині цілої імперії Греків. Таке саме територіальне відношення зумовило назву „Велика Швеція” для колоніальної України під Готами в скандинавських загах. А це послужило Москалям зразком не тільки для перейменувань бувшої матірної Русі-України з Києвом на півдні на „Малоросію”, а бувшої колоніальної Московії на півночі на „Великоросію” після того, як цар Петро I привласнив собі колишню імперіальну назву Русь у грецькій версії „Росія”, але й крім цього для перейменування їх різнонародного населення на „Малоросів” і „Великоросів”. Щобільше: Москалі зробили з себе, бувших колоніальних і чужонародних Русських туранської приналежности, не тільки „більшими територіально” але й „старшими братами” своїх бувших імперіальних панів, то є — Русинів-Українців.

Цей грецький зразок надавався тим більше до політичного наподоблювання Москалями чи їх царями, що канцелярія патріярха пристосувала його і до Сходу Європи, після розподілу однієї Митрополії всієї Русі в Києві на дві частини: одну для матірної Русі-України, що опинилась у рамках Польсько-Литовської Унії, а другу для колоніальної її частини, що стала незалежною Московією. З огляду на їх територіальне відношення, перша вважалась „Митрополією для Малої Русі”, а друга для „Великої Русі”. В грецькому оригіналі назву Русь перекладали в обох випадках на — „Россія”. Раніш таке саме територіальне відношення зумовило назви митрополії для „Малої Русі” з осідком у Галичі, згодом у Львові, коли то на деякий час унезалежено її від Київського Митрополита всієї, а тоді тільки „Великої Русі”. Зайво є доказувати наявність факту, що такий чи інший номенклятурний розподіл унутрі церковної адміністрації на території бувшої Русі-Імперії, що охоплювала весь Схід Європи з її різними народами, не мав нічого спільного з народною приналежністю дотичних православних християн. Тимбільше, як взяти на увагу, що етнічний і політичний розріз між Русинами і Рускими стався в р. 1169, культурний в р. 1240, а церковно-адміністративний щойно в р. 1448, підчас коли перейменування Московії на Російську Імперію було аж в р. 1721, разом із перейменуванням Москалів на Великоросів, а Українців на Малоросів.

Вимертя роду легендарних Руриковичів поклало кінець московському мріянню про династичний спадок по Римі через Київ і Царгород. Іван бо Грізний вбив свого сина і престолонаслідника ударом палкою в тімя. Узурпатор стільця в Кремлі, Татарин Борис Годунов, разом із іншим ласим на той стілець, Василієм Шуйським, вбили Іванового внука Дмитра. Не стало передумов династичного характеру, що лягли були в основу проголошення Москви „Третім і останнім Римом”, царя „намісником Бога на землі”, а московства „боголюбим” і „покликаним” до реалізації панмосковського месіянізму. Москалі „втратили царя і Бога”, а в так викликаний

завірюсі, названій „смутою”, з її фальшивими Дмитрами і їх претенсіями на трон у Кремлі, мали вони важливіші турботи, zagrożена бо була їх власна екзистенція, як незалежної нації-держави.

Феномен фальшивих претендентів на московський трон назвав Ключевський „печивом, що його заквасили в Москві, а випекли в Польщі”. Після вимерття Руриковичів потрясення Московського Царства було таке велике, що Поляки й Українці були спроможні опанувати саму Москву і насаджувати на царський стілець у Кремлі свого „правдивого” Дмитра, що нібито чудом спасся з рук убивників і прийшов на своє дідичне місце. Однак і щасливе закінчення „смути”, і вибір нового царя в особі неправильного сина впливового патріарха московського Філарета, що під іменням „Кобилка” перебував деякий час у Галичині, а тепер як цар прийняв прізвище свого батька Романов і панував як Михайл Фьодорович, не привернув давного стану, звязаного з династією Руриковичів. Вибраний цар не міг покликуватися на династичний і родовий спадок по Києві. Візантії і Римі, ані на „божество” Августа в переміні на християнську форму „намісника Бога на землі”.

Вийшло це на яву навіть з боку самих Москалів, коли то високі достойники в Кремлі ось як пояснювали послові і подорожникові Адамові Олеаріусові державний московський герб: Понад двоголовим орлом римо-візантійського гербу, що прийшов до Москви як віно Зої-Софії Палеолог в її подружжі з Іваном III, уносяться три корони як символи Московського Великого Князівства по середині, і ханатів Казанського та Астраханського по боках. („Побільшений опис московської і перської подорожі”). Отже ніякої згадки ані про Русь, ані про Велике Князівство Київське, ані про герб Великих князів київських, що ним був цей самий Тризуб, який і тепер став національним гербом Українців. Москалі задоволилися тоді лиш тим, що їм залишила в спадку Золота Орда Татар, які ввійшли в формацію московського народу. Фактична розбіжність у всіх оглядах між потомками

бувших панівних Русинів і колоніяльних Русскіх, і забуття колишньої імперіяльної спільноти маніфестувалась також у взаємному називанні себе. Українці звали Русскіх Москалями, а Русскіє Українців Черкасами. Навіть советський Москаль, В. В. Мавродін, устійнив у своїй праці „Творення російської національної держави”, що назва Русь була відомою в цілому світі, але в допетрівському часі відносилась вона тільки до Червоної Русі зі столицями Галичем і Львовом, які ніколи не належали до Московської Держави. Вона й тепер прилучена до советської України, а не до советської Росії-Московії. Тогочасні звіти і карти говорять і знають тільки „Московію”, „Московіті” і „московський”, згідно з вимогами дотичної немосковської мови, поки не появились перейменовальні накази Петра I з років 1703, 1713, 1717 і 1721. Дуже часто подані незвичайно виразні границі між українськими, московськими, польськими і татарськими поселеннями та державами. Для зацікавлених читачів низка дотичних праць і карт у доповненні вже згаданих і тих, що їх принагідно ще згадуватимемо:

„VI книжок-коментарів про московську війну” Р. Гайденштайна, Базилея 1588, „Звіт Кобенцля про Московію” з р. 1576. Анонімне історичне оповідання про московську імперію з того ж часу. Внесок пфальцграфа Г. Г. фон Вельдерна до райхстагу в Вормс з р. 1586, де є лиш мова про Московію і Московітів. Анонімний „Приблизний звіт про те, як московські і загально-руські землі простягаються в ширину і в довжину” — з половини 16-ого стол. Густинський Літопис із поданням різниць між поодинокими народами в рамках Русі Русинів у до- і післятатарському часах. У своїй книжці „Фрагменти про мораль Татар” з р. 1615 Михайло Литвин писав, що „заволзьські і кримські Татари називали князя Москалів (Москорум у латинській мові) своїм холопом, це є селянином”. Г. фон Стаден і В. Ленг, оба Німці, що були опричниками на службі Івана Грізного, звітували про те, що великий князь — царем звали вони тільки кримського хана — прохав польського коро-

ля за дозвіл, пройти його краєм біля Києва. Карта Східньої Європи А. Снкінсона, Лондон 1562, має напис: „Опис Руси, Московії і Тартарії”. Найдокладнішою є карта і книжка французького землеміра, де Боплана з р. 1649 в Руані (і більше наступних видань в оригіналі французькою мовою та в перекладах на інші мови), який на службі польського короля вимірював цілу Україну впродовж 17 років. Багатомовним є вже сам оригінальний заголовок „Опис України, що її творять більше провінцій Королівства Польського, від границь Московії аж до границь Трансильванії, про її мораль, способ життя і ведення війни”. Німецьке перше видання в Вроцлаві 1717 р. заготовлене вже без згадки про Московію, а тільки „Опис України, Криму і їх мешканців, разом із додатком відносно України і буджяцької Тартарії”. А в виданні московською мовою Лянскоронского назву Україна в заголовку і в тексті перемінили на „Малороссію”. Півтораєста років перед Англієм Кларком і два рази довше перед своїм земляком Бенуа-Мешеном оцінив де-Боплан Українців далеко вище не тільки в порівнянні з Москалями, але навіть з польськими магнатами — щодо їх характеру і лицарства. Папський легат А. Поссевіно написав книжку „Московія” в р. 1586 у Вильні, де взято тільки назви „Мосці” і „москус” в латинській мові. В німецькій передмові до словянського перекладу Біблії Юрія Дальматіна (Віттенберг 1584), устійнено, що „словянською мовою говорять не тільки Венди, але й в Країні, Стирії, Каринтії та в пограничних краях Хорватів, у Дальматії та в Карсті й Істрії, але й Чехи (Богемі), Поляки, Москалі, Русини (Rutheni), Босняки і Валахи”. Так само в словянській граматиці Богоріча, учня Мелянхтона (Віттемберг 1584), устійнено споріднення і легше взаємне розуміння між Москалями (Московітіці), Русинами (Рутені), Поляками, Чехами (Богемі) і Лужичанами з одного боку, а Дальматинцями і Хорватами з другого. Аналогічні устійнення в книжці Й. Фабрі з р. 1525 „Про релігію Москалів” (Московітарум) та в збірнику „Різних Авторів справ московських” (Рерум московітарум) (Франкфурт 1600 р.).

Ще в р. 1696 звучав заголовок книжки де ля Невій „Цікаві і нові звіти про Московію”, а не про Росію.

Щойно під тиском протестів „цісаря російської імперії” проти вживання назви „Московія, Москалі і московський”, після перейменувальних наказів царя Петра I, а також під впливом так започаткованого росіяномітичного лжевчення став так облахманений немосковський світ переходити до вживання назв „Росія, Росіяни і російський” та розуміти під ними всіх і вся, що і хто находився в рамках тієї „Росії”. На доказ такого тиску цитат із листа Меншікова на доручення царя до московсько-російського посла в Данії Долгорукова: „В усіх (закордонних) обіжниках називають нашу державу „московською” а не „російською”, отже зложіть проти того протест, щоб її називати російською, а це саме доручено і всім іншим (послам) на всіх дворах”. (Диви С. Соловйов — „Історія Росії”).

Переяславська персональна унія України і Московії.

Наведені свідчення доказують, що в допетрівському часі весь тодішній європейський світ знав різницю між Русинами-Українцями, Рускими-Москалями, Ляхами-Поляками, Богемами-Чехами, Хорватами й іншими слов'яномовними народами в змислі їх етнічної своєрідності й індивідуальності. Це й лежало в основі переяславського договору в р. 1654 після того, як Україна визволилася з-під залежності Польщі (1648) і відзискала свої суверенні права. У пошуках за міцним союзником у сусідстві проти зазіхань з боку помстижадних Поляків, що дотепер панували в Україні, та кримських Татар і Турків як їх протекторів, провід України, очолений гетьманом Богданом Хмельницьким, знайшов його в Московії, вірніше в особі її абсолютного царя Алексея Михайловича з династії Романових. Текст дотичного договору усталений був обома сторонами в Москві, а в Переяславі його тільки проголошено і зроблено правосильним. Цей документ, що його в історичній, правничій і іншій

літературі вважають „перяславським договором”, не є оригінальним, а тільки в Москві однобічно і своєвільно зміненним на користь Москалів а на шкоду Українців, що його в р. 1659 примусила Москва визнати наступника Богдана Хмельницького (Диви. Андрій Яковлів — „Договір Богдана Хмельницького з Московією”).

На підставі оригінального, ба навіть сфальшованого Москалями договору, забезпечені там суверенні права України*) були більші, як напр. Мадярщини в її персональній унії з Австрією в особі австрійського цісаря з династії Габсбургів, навіть у поглядах на те зросійщеного балтійського Німця барона фон Нольде і Німця Акселя Шмідта. У всякому разі не підлягає тепер ніякому сумніву, що і в якій мірі цей договір причинився до розбудження панмосковського месіянзму з того легаргу, в який він попав після вимертя династії Руриковичів і в часі смути. А сталося це у висліді горевісної помилки з боку більшости в козацькій раді яка може бути великою остережливою наукою і для теперішніх провідів на Заході в їх політиці щодо советської імперії Москалів. Та вирішальна більшість руководилась — попри примани і підкупи з боку московського — ще й власним фальшивим переконанням, що православна церква в Україні і в Московії є тотожна, а даліше, що зобов'язанням і обіцянкам православного московського царя певніше можна вірити, як обіцянкам католицького польського короля або магомеданського турецького султана. Ось чому та більшість у козацькій раді, що її головою був гетьман Б. Хмельницький, відклонила вигідніші і менше

*) У своїй книжці „Церемоніал Дворів”, (Амстердам 1710, Руссе(т) описує тріюмфальний візд царя Петра I до Москви після його перемоги під Полтавою попереднього року. Вітали його там теж поставлені три колони, як символ трьох сусідуючих із тодішньою Московією держав:

Швеції — з написом „переможена”,

Польщі — з написом „оборонена” і

України — з написом „знову віддыхаюча свобідно”.

небезпечні пропозиції з боку Польщі і Туреччини, що теж готові були ввійти в союз із Україною, а прийняла гірші умовини Московії. Спільна православна віра і церква давала на їх погляд більшу запоруку на кращу майбутність. Надаремно старався тодішній Київський Митрополит урозумівати та остерігати ту більшість перед союзом із московським царем ось яким порівнюванням: Доля України в союзі з одним із тих трьох сусідів буде такою, як матерія, що нею завинуті подарунки їх вслодарів: шовкова від султана, атласова від короля і ликова від царя. Такою ж буде і їх поведінка супроти союзної України. Найбільш груба і шоретка — буде поведінка московського царя.

Гетьман Богдан Хмельницький, вже незадовго після заключення договору з московським царем, пізнав правдивість порівняльної остороги Київського Митрополита. Тому став робити заходи для створення коаліції європейських потуг, як: Бранденбургія очолена Курфюрстом, Англія кермована Кромвелем і Швеція очолена королем, щоб могли зірвати з Московією без остраху перед Польщею і Туреччиною. Тут слід теж відміти, що Хмельницький титулував себе „Гетьманом всієї Русі” бо колишня матірня Русь і тодішня та й теперішня Україна були тотожні, і з тим самим Києвом як народною і національною столицею. Його нагла смерть, що була на руку Кремлеві і мабуть ним же приспішена, не дала дозріти тим плянам. Гетьман Іван Виговський вибрав із таких поштовхів менше лихо і заключив кращий союзний договір із Польщею в Гадячі: Україна — під давньою назвою Русь — вступала третім рівноправним партнером до Польсько-Литовської Унії, що відтепер мала бути Польсько-Литовсько-Руською. Це привело до війни між Польщею і Московією, як і після заключення союзу між Україною очолоною Петлюрою та Польщею під Пилсудським у р. 1920. І в обох випадках вислід був той самий: Поза плечима українського союзника і коштом України заключила Польща мир з Московією в р. 1667 в Андрусові — тоді, а з московськими большевиками в р. 1921 в Ризі — тепер. Це доказує, що не тільки Москалі,

але й Поляки при заключуванні будьякого союзу з Україною вважають його тільки засобом для цілковитого опанування її, нехтуючи всіми договорами і власними зобов'язаннями. Урошення Поляків бути „великодержавними” разом із їх імперіялістичними претенсіями до праукраїнських земель, які будьколи і перехідно були ними здобуті й окуповані, головню на Західню Україну зі Львовом, не перестає псувати їх політичний розум на довшу мету, особливо коли йде про спільного смертельного ворога, що ним є месіяністичні Москалі, перед якими тільки спільними силами змогли б успішно оборонитись.

Післяпетрівська „Російська Імперія”

Згадана персональна унія, заключена в Москві, а проголошена в Переяславі та сфальшована знову в Москві пробудила — як уже сказано — московський месіянізм із летаргічного сну до нового життя. В андрусівському договорі Москалі забезпечили собі посідання Києва і лівобережної України, а це відкрило їм шлях до Царгороду і Риму. Але не було вже династично-геральдичного спадкового права ані щодо Києва і Руси, ані щодо Царгороду й Візантійської Імперії, ані щодо Риму і Римської Імперії, бо династія Руриковичів вимерла. Без огляду на те, чи ті „права” були оправдані чи фіктивні, для того видумані. Спроба зв'язати династію Романових із династією Руриковичів була шита занадто видними білими нитками. Мовляв, Нікіта Романов, дід вибраного царем Міхаїла Фьодоровича ніби то був братом однієї з дружин Івана IV.

Цю проблему судилось розв'язати остаточно і то насиллям аж цареві Петрові I на виключну користь Москалів коштом України, переможеної в битві під Полтавою 1708-09 р., що водночас було перемогою Азії над Європою, а її наслідки переживає зараз увесь світ. Вольтер, пишучи про Карла XII, і Лессієр у своїй „Історії Козаків” — засвідчили, що, цар Петро I „жадний був крові

цілої української нації”, та що „жорстокість є притаманна натурі московської нації”. На жаль ні тодішня решта Європи не здавала, ні теперішня Євроамериканська не здає собі справи з того, хто і що є властивим їх ворогом на Сході Європи і в Евразії. А саме, що ним є живе месіяністичне московство, а не будьякий абстрактний ідеологізм, із комунізмом включно. І так тодішній цісар Римської Імперії Німецької Нації Йосиф I був не менш сліпим щодо зростаючої загрози для Європи взагалі, а для його імперії зокрема, як ЗДА-президент Рузвельт щодо кульмінуючої загрози для Євроамерики взагалі, а ЗДА зокрема — в зв'язку з другою світовою війною і союзом із СССР. „Монархічна солідарність” спонукала Йосифа I не тільки гратулювати Петрові I до його перемоги під Полтавою, але й порадити йому вигубити щерть весь український народ, а на його місце поселити Німців. А обґрунтовував цісар свою раду ось як: Українці є так дуже волелюбним народом, що вони ніколи не стануть добрими підданими абсолютного монарха. Зате Німці наче самим Богом нарочито створені на те, щоб бути найліпшими підданими абсолютного монарха. А був це той самий Йосиф I, що перед тим нагородив Мазепу титулом „райхсгерцога” за його вченість, здобуту на європейських університетах і за його лицарськість, виявлену на полях боїв і на дворах європейських володарів. Монархічну солідарність між Йосифом і Петром того часу заступила в теперішності „демократична солідарність” між Рузвельтом і Сталіним.

Тут зарисовуються цікаві аналогії зі зловіщими наслідками: Це був німецький цісар, що шукав приятного союзу з великим князем московським і для того пропонував йому розподіл Польсько-Литовської Унії та Мадярщини та подарував йому спадкоємну конструкцію, з якої виріс панмосковський месіянізм-большевізм. Це був німецький цісар, що своєю повищою порадою Петрові причинився до трансформації азійської Московії на європейську велику потугу під назвою „Російська Імперія”. Це був німецький цісар Вільгельм II, що підчас першої світової війни українофільський курс німецької політи-

ки на Сході завершений Мировим Договором з Україною в Бересті Литовському 1918 р. — під впливом генерала Гофманна, змінив на росіянофільський і москвофільський — під впливом генерала Людендорфа і так створив передумови для реставрації імперії Москалів скрахованої в р. 1917. Бо те, що було підготовлюване для монархічної Росії вийшло на користь ССРСР. У всіх тих і їм подібних випадках будьчией політики супроти імперії Москалів, йшла і йде допомога своєму смертельному ворогові. А в проєкції на таке правдиве тло унааявлюється безглуздя ступенуване ігноранцією в частому твердженні українофобів, що — мовляв — „Німці вигадали українство”, щоб тим способом шкодити „цілості Росії”. Тимчасом є якраз навпаки. Крім цього були це теж німецькі історики на службі царів, як напр. Байер, Шлецер, Міллер, що створили „Історію Росії” і допомагали творити фікцію „російського народу”. Тільки завдяки тодішнім німецьким „майстрам науки” весь світ повірив у правдивість росіяномітичних лжевчень. А пораду Німця Йосифа I, що її виконати навіть сам Петро I і його наслідники-царі вагались, рішив був перевести Німець Гітлер на наших же очах, після невдалих спроб Сталіна, весь український народ переселити до Азії або вигубити голодом, жертвою якого впало біля 6 мільйонів. Не треба забути ще й про те, що був це Німець Людендорф, що перепачкував Леніна й інших большевиків у замкненому вагоні зі Швайцарії на Схід і тим уможливив постання ССРСР.

Ось яким способом порада цісаря Йосифа I причинилась до трансформації Московської імперії на Російську і до оживлення панмосковського месіянїзму та постання росіяномітичного лжевчення: Український єпископ Теофан Прокопович був освіченим дорадником царя Петра I. Йому залежало на тому, щоб рятувати український народ перед виконанням поради Йосифа I царем Петром I. Засобом для того були наступні докази і розважання: Україна має велике господарське і стратегічне значення. Вигублення її українського населення знівечить це значення, бо є дуже сумнівним, чи і коли знай-

деться стільки ж Німців та можливість їх скорого переселення до України. Та й сам Петро I був — як уже засвідчено — свідомим того, що безграмотна Московія не може обійтись без грамотних Українців. Знищення української ланки між Московією і Європою унеможливило б реалізацію всього пляну європеїзації Московії. Без мореплавних Українців трудніше було б реалізувати затії щодо Царгороду. Прокопович указав на те що жили ж Русини і Русскіє в колишній Русі, так чому ж не жити їх потомкам, Москалям і Українцям, в імперії царя.

Все те промовляло за конечністю забезпечити посідання України царями на „вічні часи”. Засобом для того мала послужити спільна національна назва для імперіяльного краю і його жителів як підданих царя. Назва московська не надавалась заради неслави її у всіх не-Москалів. Відпадала теж назва переможених Українців, ба навіть назва Русь їх предків Русинів. Але надавалась для того ця сама назва Русь тільки в грецькій верзії „Россія” з її дальшими відмінами „Росіяни, Росіянин, російський”. І Московія стала „Російською Імперією”, цар московський російським імператором, Москалі „Великоросами”, Українці „Малоросами”, а всі піддані загально „Росіянами”.

Одначе всім тоді заінтересованим було ясно що ця новоназвана імперія, коротко Росія, була зовсім чимсь іншим, як колишня Русь Русинів з-перед майже півтисячі років. Тодішню Русь створили і в ній панували предки Українців Русини. Зате носіями Московії були Москалі, України Українці, а носіями Росії мали стати всі піддані царя, що мали перетворитися на „однотний” „російський народ”. Тому то цар Петро I заборонив уживання не тільки українських але й московських і інших індивідуально-народних назв у його імперії. Ось чому теж вибір новопобудованого міста Ст. Петербурга на столицю, а не Києва і не Москви.

Вибір назви давньої Русі-Імперії Русинів у її грецькій верзії „Росія” був корисним для царя і Москалів ще й з інших причин. Це уможливило цареві підвищити се-

бе на „імператора”, а Москалям відновити свої „спадкові” претенсії до Риму через Київ і Царгород. (Шлях до Риму через Київ і Марієнбург відпав, бо виявилось, що Август не мав ніякого брата Прусса, отже що ця легенда була фальшивкою). Крім цього словянська назва „російська” мала своє пропагандивне значення під час експанзивних затій царя Петра I у напрямі середньої і західної Європи та на Балкани і до Царгороду, бо всі дороги туди були замешкані словянськими народами. Такого значення не мала б фінська назва „московська”.

В р. 1701 Петро I скасував патріярхат і створив „російський цезаропапізм”. Отже цар-імператор, будучи абсолютним автократом імперії під політичним оглядом, став одночасно теж не менш автократичним головою державної православної церкви під релігійним і церковно-адміністративним оглядом. Урядові на одному полі був відповідником синод на другому. Так зумовлена спільнота імперії і церкви, політики і релігії в одній особі царя-імператора допомагала ще більше перенесенню церковно-адміністративної номенклатури щодо магірної „Руси” і колоніальної Руси, а згодом Московії теж на державно-адміністративне поле, як „Малоросії” і „Великоросії”. А ці назви накинув Петро I і обом народам на тих землях. Отже з Москалів зробив „Великоросів”, з Українців „Малоросів”, а для заокруглення росіяномітичної тези про „однотний російський народ” із „трьох галузок східного словянства” перейменовували Москалі ще й Білорусинів на „Білоросів”. Їх справжні попередні назви — Українці, Москалі, Білорусини заборонено. Слід уже тут відмітити важливий факт, що перейменування звучало на „Великороси” а не „Великорускіє”, на „Малороси” а не „Малорускіє”, чи „Малорусини”. А це обезпідставнює перекладування деякими українськими істориками і письменниками назви „Великаросси і великаросійській” в московській мові на „великоруські і великоруський” в українській*), замість „Москалі і московський”, щоб — мовляв — „не ображувати старшо-

го брата” (слова письменника Івана Багряного на конгресі СУЖ-у в Монахії на початку 1952 р.).

Ясно, що всі ті наказані нові назви і поняття були і залишилися чисто політичного характеру, а ніяк етнічного, як не були вони етнічними і в церковній адміністрації. Таким перейменуванням не перетворив Петро I туранських Москалів татарської марки на арійських Словян і „старших братів” арійських Русинів-Українців європейської марки. Не стали ж українські предки в „Великій Швеції” норманськими „Шведами” і їх „старшими братами”, не стали і їх потомки в Західній Україні „Поляками” і їх „меншини братами” коли Поляки задумали повторити експеримент Петра I і перейменовували ту частину України на „Малопольщу”. Такі й інші аналогічні розважання зводять до абсурду теж росіяномітичне твердження, що перейменування Москалів на „Великоросів” вистачало, щоб їх туранська істотність перемінилась на словянську, а колоніальний народний новотвір на „старшого брата” творців Руси-імперії і своїх колонізаторів Русинів-Українців. З такою самою своєю волею і насиллям, як і на зразок рецепти Платонова, могли б ті самі Москалі, на випадок завоювання і втілення до своєї імперії „візантійського спадку”, перейменувати себе на „Великогеленів”, а справжніх Греків на „Малогеленів”. А коли б Москалям удалось зреалізувати свій спадковий сон щодо Римської імперії, то тоді з таким же правом химери і п'ястука могли б вони перейменувати себе на „Великороманів”, а справжніх потомків античних Римлян, то є Італійців, на „Малороманів”. В обох тих порівняльних випадках могли б проклямувати себе „старшим братом”, бо ж посміли вони зробити це супроти народу Українців, що їх предки і творці української культури трипільського часу випередили предків Римлян, ба навіть Греків. А хто зараз утотожнює Великоросів із Малоросами мусів би тоді утотожнювати теж Великогеленів із Малогеленами, або Великороманів із Малороманами. Абсурд і ігноранція в усіх трьох випадках однакові. Подібність азбуки і мови не має нічого спільного з расовим чи етнічним спорідненням. Нааяв-

*) Напр. у проф. Крупницького і Василенко-Полонської.

ним доказом того можуть послужити такі приклади, як ось Ірландці, що вже були перейшли майже цілковито до вживання англійської мови, або африканські чи американські Негри, що говорять англійською мовою і називають себе теж в прикметниковій формі „бритійськими”, або „американськими”.

Але чому за переконливими доказами на те шукати аж так далеко від Московії, коли найпереконливіший доказ чистої політичності „російської” назви дали самі московські творці їх теперішньої наново награвованої імперії від контрреволюції в жовтні-листопаді 1917 року. Найменуванням її „советською” повторили і вони найменувальний експеримент Петра I, що найменував свою московську імперію теж збільшену здобутою Україною — „російською”. Зараз усім ясно, що таким найменувальним засобом не створився ані новий „советський” народ, ані нова „советська” мова, а тільки постала новонайменована „советська нація” в політичному змислі, бо заіснувала „советська імперія-держава”, хоч деякі московські пропагандисти і немосковські ігноранти щодо Сходу і його народів уживають уже термінів і понять „советський народ” і „советська література” в тотожності з попередніми „російським народом” і „російською літературою” — отже з московською. Повна аналогія між національно - державно - політичними назвами „російський” і „советський” доказує, що так само як немає „советського народу” і „советської мови”, отже й „советської літератури”, не могло бути і немає теж ані „російського народу” в етнічному змислі ані „російської мови”, а тим самим і „російської літератури”. Врешті самі ж Москалі на кожному кроці і повсякчасно доказують це тим, що в своїй московській мові продовжують вони називати себе Рускіє як і їх колоніальні предки, а не „Россіяне”, говорять вони „па-русски” а не „па-рассійски” і називають свою мову „русской речю” а не „рассійской”. Навіть у „Новому Русському Слові” (а не „Россійському”) від 18 грудня 1953 у статті П. Берліна устійнено чорним по білому, що це безглуздя говорити про „россійскую реч”, бо бу-

ла тільки „Російська імперія”, зате була і залишилась тільки „русская реч”. А як же може бути „россійській народ” без власної „россійської речі”, в перекладі на українську або інші мови, як може бути російський, Russian, russisches, russe, і т. д. народ без російської, Russian, russischer, russe, і т. д. мови!? Об такі незаперечні факти розбиваються будьякі аргументи з будьякою тенденцією для оправдання перекладування етнічних понять „Рускіє, Рускій і рускій” в московській мові на „Росіяни, Росіянин і російський” в українській чи в іншій немосковській мовах, так само як і політично-національні поняття „Россіяне, Россіянин і російській”. Не диво тоді, що при останньому многозначному перекладуванні часто-густо не знати, що треба розуміти під „російським”: Чи те, що відноситься до імперії, чи те, що відноситься до панівного в ній московського народу. Чи під поняттям „Росіянин” треба розуміти будьякого громадянина бувшої російської імперії або теперішньої РСФСР, чи тільки Москаля. Немає сумніву, що так зумовлена многозначність терміну „Росіянин і російський” творить неправильний засновок у баченні Сходу, з якого мусять випливати теж неправильні висновки.

Властиво Петро I наподобив Карла Великого, вірніше Оттона I. В обох бо випадках володарі держав, що постали на колоніальних землях скрахованої давніше імперії іншого народу, засвоїли собі назву цієї вже більше неіснуючої імперії: Римської в одному, а Російської в другому випадку. В обох випадках спільна конфесія — там римсько-католицька, тут греко-православна — творила духовий спільний знаменник для народів тих нових імперій зі старими найменуваннями. В обох випадках поштовхом до такого державно-політичного завацтва на високу скалю була тенденція і стремління володарів і панівних народів вивищити себе як спадкоємців універсальної традиції римських імператорів, безпосередньо на Заході, а посередньо на Сході.

Все ж таки є виразна засаднича різниця між обома феноменами наподоблювання і найменування: Там, у

новопосталій гало-франко-германській імперії, до засвоєної собі назви „Свята Римська Імперія” додано було ще й „Німецької Нації”, щоб виразно унааявити факт, що в ній панами не є вже потомки Римлян, Італійці, зі своєю столицею Римом, але Німці, з будьякою черговою власною столицею від Аахену аж до Відня. Зате тут, у новопосталій євразійській імперії, з десятками різних народів, до засвоєної собі назви „Російська Імперія” не додано було „Московської (Русской) Нації”, щоб закрити факт, що в ній панами не є вже потомки Русинів, Українці зі столицею Києвом, але Москалі зі своїми столицями Москвою і Петербургом. Так то „Російська” як і теперішня „Совєтська” імперії залишилися анонімними своєвольними найменуваннями, де не можна знайти натяку на панівний там московський народ, як це було впродовж існування „Римської імперії Німецької Нації”. Дальша різниця між обома імперіями і їх найменуваннями полягала в тому, що навіть у часі найбільшої експансії Римської Імперії Німців усі народи в ній, за винятком Мадярів, були арійської приналежності, а всі європейської культурної спільноти: германські, романські і словянські. Зате в Російській Імперії колись, а в Совєтській Імперії тих же Москалів тепер, напр. між туранськими Москалями і арійськими Українцями, між культурою азійської і культурою європейської марки — глибока безодня. Багатство спільних знаменників між Італійцями й Німцями, особливо в часі, коли в обох них і в цілій західній Європі освіта подавалась і приймалась спільною латинською мовою, а Італія належала до Римської Імперії Німців, далеко більше оправдувало б поступок Німців, коли б вони найменували себе „Великороманами”, а Італійців примусили були бути „Малороманами”, ніж у випадку з Москалями як „Великоросами” та Українцями як „Малоросами”. Це саме відносилось б і до Французів чи Еспанців упродовж їх посідання Італії. Але — як уже відмічено — на таке задавацьке прикрашування себе зрабованим чужим пишним пірям, політичним і культурним, не піде ніякий народ із власною історією, що нею він може гордитися.

До року 1926 навіть Українська Академія Наук у совєтській Україні вживала однозначного перекладу етнічної назви „Русский”, що ним є „Москаль”. Адже є в московській мові теж імперська, політично-національна назва „Росіянин”, в однозначному перекладі на українську мову „Росіянин”. Але після того, як московські Жиди в Кремлі заборонили совєтським Українцям уживати назву „Жид” і наказали московську назву „Єврей”, бо назва „Жид” є згідливою в московській мові, пішли їх слідом теж самі Москалі в тому ж Кремлі і примусили Українців у СССР перекладати обі назви „Рускіє” і „Росіяне” спільною і тому неоднозначною назвою „Росіяни, Росіянин, російський”. Однозначний бо переклад „Руский” на „Москаль” занадто виразно підкреслював відрубність Русского-Москаля від Русина-Українця, а це утруднювало б бажане Москалями злиття тих обох народів в один. Повною аналогією до того було б примушування Німцями всіх Словян до перекладання назви „Дойчер” не на дотеперішню „Німці” але на „Германи”, до яких належать теж скандинавські, англомовні і голландські народи. При чому назва „Німці” то є німі, німаки, є дійсно образлива, а московську назву вибрали собі як національно-державну самі Москалі і гордилися нею століттями.

Крім цього ми теж уже знаємо, на яку супроть одьогчують Москалі всякий чужий імпортований культурний мед. Пригадаймо собі устійнення Чаадаєва. І додаймо ще одно устійнення Герберштайна: Попри нахил до крадення і пиячення ще й нахил до брехні й обманування є знаменною ціхою характеру Москалів. Особливо в торговельних і політичних договорах звикли вони не додержувати свого слова, якщо з того могли витягнути будьяку користь. Ізза того попали Москалі в неславу у всіх інших народів. Це знають найкраще вони самі. Тому то в зносінах із чужинцями видають вони себе теж за чужинців під іншою назвою, щоб позискати довіря договірному партнеру, а тоді ще легше його обманути (скондензовано — ВКК). У наших часах Р. Надольні, німецький дипломат і амбасадор у Москві, під-

сумував свої досвіди з Москалями в книжці „Мій Причинок” (1955) в устійненні: „З Москалями не можливо вести ніяку політику”. Тепер ще більше зрозуміло, чому Москалі не бажають собі, ба навіть ображуються, як їх етнічну назву „Рускіє” перекладати однозначним відповідником „Москалі”, а не многозначним „Росіяни”, під якою то назвою майже весь світ привик уже розуміти кожного громадянина „Росії”, ба навіть утотоженного з нею ССРСР, як „Советської Росії”, хоч така РСФСР є тільки однією серед 16 національних советських республік.

Одначе чи не найважливішим поштовхом до відхилення від згаданого зразку Карла і Оттона на Заході було стремління Кремля і Царського Села замінити відпавше династичне спадкове право на Київ — цей перший етап на шляху до Риму через Візантію або Марієнбург — фікцією тотожності московського й українського народів, ба навіть старшинством першого. Це ж являлось найпевнішим засобом, щоб забезпечити Москалям вічне посідання України. Вони вже тоді пізнали, що надзвичайна важливість посідання України додатково ступенювалась ще й тим, що це було передпосилкою — і то необхідною — не тільки для великопотужности їх імперії та її європейства, але й для правдоподібности метаморфози турано-азіатів Москалів на словяно-європейців „Великоросів” при допомозі росіяномітичного лжевчення. Еврословянське замаскування було Москалям так само потрібним у російському найменуванні своєї імперії, як соціалістично-комуністичне замаскування є потрібне тепер у советському найменуванні імперії тих же самих Москалів, щоб не тільки тим легше, але й скоріше зреалізувати напрямні одного і того самого традиційного панмосковського месіанізму-тоталітаризму.

Перед більш як сто роками французький обсерватор життя-буття в Росії, маркіз де Кістін, подав ось яку причину, чому Москалі заслуговують на догану з боку немосковських Європейців: „Ми ганимо Москалів — (тоді російських) — не за те, що вони є такими як вони

є, тільки за те, що вони подають себе за таких, якими є ми”. Парафразуючи це дуже влучне устійнення, можна схарактеризувати відношення справжніх потомків колишніх Русинів, що є тепер Українцями, до потомків колишніх колоніальних Руских, що є тепер панівними Москалями, ось як: „Українці не ганять, не лають і не ненавидять Москалів за те, що вони є такими, якими вони є, а тільки за те, що вони подають себе за таких же потомків Русинів як і Українці”. А це саме в аналогії характеризує теж відношення справжніх марксистівських соціалістів і комуністів до московських большевиків. І вони — головно екс-комуністи з відповідним досвідом на власній шкурі — „ганять лають і ненавидять московських большевиків у советському замаскуванні — а щонайменше повинні це робити — не за те, що вони є такими якими вони є, але лиш за те, що вони подають себе за таких, якими були Маркс, Енгельс і є справжні соціалісти-комуністи. Відношення між справжніми соціалістами-комуністами, московськими псевдокомуністами чи пак Москалями і ССРСР є порівняльне до відношення між богинею Деметер, королевою Метанейрою і сином останньої Демофоном: Деметер хотіла потайки зробити з Демофона бога, роблячи його імунним перед вогнем, призиваючи його до цього кладенням на жар. Раз заскочила її при тому мати дитини Метанейра і припинила намір Деметери. Отже рятуючи в добрій вірі свого сина, пожертвувала його божество. Так і Москалі, рятуючи свою імперію і своє панування в ній пожертвували вони ідеалом справжнього соціалізму-комунізму-демократизму-прогресизму, до якого хотіли довести ССРСР справжні немосковські комуністи-соціалісти.

А це відноситься і до всіх можливих замаскувань, що ними мітично прикривається „московський сфінкс”, щоб докільний світ обманути і тим легше його „месіаністично” проковтнути. Це відноситься в аналогії і до всіх голов змія панмосковського месіанізму, що її він висуває в залежності від того, з якою потенціальною жертвою він має до діла.

Змаг між Москвою і Петербургом

Ми вже вказали на поштовх, чому цар Петро I не залишив Москви столицею своєї на російську перейменованої імперії, не вибрав Києва, що був столицею колишньої справжньої Руси-Росії Русинів, але велів побудувати нову столицю поза життєвим простором і батьківщиною, як панівних Москалів, так і опанованих Українців, бо аж на колоніальній естонсько-фінській землі. Вільні, некріпацькі мешканці Ст. Петербурга склалися з людей різних народів Європи й Азії, переважно шляхотського стану. Були це шукачі пригод і легкого зарібку, або втікачі перед судовою рукою в їх родинному краю. Зовнішній блиск нової і пишної столиці і царського двора притягало їх на службу царям і багатіям, як світло притягає метру. Заради особистих користей кидали вони землю своїх батьків, часто відрікалися її, а згодом ставали навіть її яничарськими ворогами і більшими „Великоросами”, ніж справжні Москалі. Всі вони сходилися на спільному паркеті штучно і своєвільно новоствореного чи пак затіяного „росіяństwa”. Там, де не було майже ніякої освіти, вистачала будьяка освіта, щоб її посідача вважали „загально освіченим” і він міг робити таку кар’єру в політиці й науці, що про неї йому в рідному краю не могло й снитись. Під впливом занесених туди чужих мов витворився навіть особний „петербурзький діалект” московської державної мови. Та саяк чи так, менше або більше освічена верства з Українців, Поляків, Німців, Французів, Англіїців, Скандинавців, Балтійців, Кавказців, Італійців, Греків, Вірмен, Жидів і т. д., ставши приналежниками до Росії в політичному змислі, ставали одночасно теж Росіянами в державно-національному змислі. Але біологічно, етнічно, психологічно і культурно залишалися вони й надалі приналежниками тих країв і народів, звідкілю вони вийшли. Ті, що повиходили зі справжньої культурної Європи залишались європейцями — зразу свідомо, а пізніше підсвідомо. Це були ті Росіяни немосковського, здебільшого європейського походження, що

стали надавати „росіянству” європейську закраску і покривати його європейським блискучим покостом. А тому, що тільки їм і їх московським учням та вихованцям зі знанням мов німецької, французької, англійської, чи всіх їх, можна було вижджати закордон, то викликували вони там фальшиве враження, ніби то весь „російський” народ був таким же, як і ті його подорожуючі „репрезентанти”.

Це в лоні того прошарку Росіян немосковського і неазіатського та немонгольського походження постало і розвивалося так зване „західництво”. Себто — стремління переформити Російську імперію на зразок європейській, отже відтатарити її, відазіятити, а зате зєвропейцити. Отже можна собі уявити це так зумовлене положення, в якому опинилась Москва і ряне московство, що ще в році 1800 були „зовсім татарські” за винятком мови і релігії, як це вже засвідчено Кларком. Перенесення столиці імперії та резиденції царів до Петербурга деградував Москву тільки до губерніяльного міста, що в його Кремлі відбувалися коронації царів. Але реалізація витичних західницької європейзації грозила позбавити Москву і московство всіх традиційних святощів — від Третього Риму і боголюбія аж до інтеграції „спадків” під час реалізації панмосковського месіанізму, отже і їх права формувати відповідно істотний тип московської людини. Відношення між Петербургом і Москвою стало таким, як відношення між західницько-поступовим російством і консервативним московством. Змаг між ними за перемогу був неминучий. Хоч вівся цей змаг тихо, зате не менш завзято і витривало. Заборонена назва „Русские” набрала особливого значення супроти наказної назви „Великороси” і коротко „Росіяни”.

Московський фронт посилювався чимраз більше приростом своїх прихильників із кола потомків зросіянізованих не-Москалів, що виховані яничарами ставали ярішими Москалями, як справжні Москалі. Особливо після того, як німецьким учителям і їх московським ученикам у фальшуванні історії Сходу Європи, опанованого

Москалями, вдалося зробити догмами норманістичні і росіяномітичні лжевчення, на підставі яких уважались тотожними: Русь, Московія і Росія, Русини-Українці і Русскіє-Москалі. Всі патріотичні пристрасті і духові таланти таких зросіянізованих і обмосковлених потомків немосковських Європейців стали служити тепер їх новій „російській” батьківщині, здебільша проти інтересів батьківщин їх предків. Тільки на такому правдивому тлі саме зрозумілим, чому після успіху Москви в її змагу з Петербургом, завершеного перемогою большевицької контрреволюції над революцією свободи в р. 1917, Москаль Улянов-Ленін, як вождь советського московства, переніс столицю по раз другий награвленої імперії Москалів з „гнилого” Петербурга назад до „здорової” Москви, а протизахідницька ненависть Москалів осягла тепер свою кульмінаційну точку.

Розвиток життя-буття народів Євразії та їх політичних уладів міг би був мати зовсім інший перебіг, якби навіть „російська імперія” європеїзувалась була не тільки поверховно але й внутрішньо, наприклад — на зразок британської спільноти народів, у справжньому федералістичному змислі. Тоді можливе було б хоч трохи пристойне сусідське життя Москалів і Українців, навіть у протилежному відношенні, як у їх предків — Русскіє і Русинів. На жаль це було виключене, бо абсолютний авторитаризм царів із московського часу зберігався незмінним і в російському часі, а в міру зросту впливів московського консерватизму і так зумовленого маління поступового російського західництва відновлявся теж панмосковський месіанізм.

Доказує це навіть тестамент Петра I — (тут байдуже питання його правдивості чи фальшивки) — своїм змістом і цілеспрямованістю. Ось пару цікавіших точок у ньому: 1) Московський народ треба держати в безперервній готовості до війни. 2) При кожній нагоді Москалі мають вмішуватися в європейські конфлікти. 3) Польщу треба розподілити, насиллям окупувати її можливо частіше і обачніше, аж до нагоди її анексії.

8) Шлях їх експанзії на Захід є здовж берегів Балтійського моря, і на півдні здовж узбережжя Чорного і Середземного морів. 9) Експанзію проводити силою в напрямі Царгороду (Балкан) і в напрямі Індії, бо посідання тих країв означає володіння світом. Туреччину треба держати під постійним ворожим тиском. 13 і 14) Треба пропонувати урядам у Відні і Парижі співучасть у розподілі сфери впливів. На випадок їх незгоди на те, треба використовувати кожну нагоду, догідну для цькування їх до війни проти себе самих. Після їх взаємного виснаження Росія зможе легко підкорити собі їх краї. Закінчується цей заповіт словами: „Таким то способом можна і треба здобути Європу”. А чиж дотеперішня політика і тактика проведів і Російської, і Советської імперії Москалів не є точнісіньким виконанням того заповіту аж до нацькування президента Єгипту Нассера проти Заходу в справі Суєзької проблеми? Проте цей Захід продовжує давати послух порадам Москалів і їх яничарів на еміграції та вірити їм, що Петрів заповіт є фальшивий, а росіяномітичні лжевчення є правдиві. Переважаючий у формації московського народу монголо-татарський елемент на фіно-угрійському субстраті перетравлював усі інші європейсько-арійські елементи на свій лад. Безперервне співжиття Москалів із Татарами від р. 1238 (отже 719 років) зумовило не тільки зникнення і перетравлювання на специфічний московський лад усього того, що колись панівні Русини імпортували на колоніальну північ, але й усього того, що після півтисячелітньої перерви потомки Русинів, Українці, стали знову імпортувати до вже незалежної Московії-Великоросії. В своєму месіаністичному божевіллі Москалі не переставали йти по лінії і в напрямі започаткованих штучно спадковою конструкцією щодо Києва, Константинополя і Риму, наприкінці яких у советській теперішності є ось яке виразне сконкретизування московського філософа І. А. Александрова в „Правді” (4. II. 1946): „Тільки СССР з великим московським народом на чолі прислуговує перше місце в поступовому і цивілізованому світі. СССР це місце зайняв і має вважати-

ся легальним спадкоємцем усіх духових вартостей, що їх людство будьколи створило”.

Вжеж була згадка про те, що росіяномітичний обман ані не був би можливим, ані не знайшов би так легкої віри в цілому світі — без німецької політичної і „наукової” допомоги. Німці і Москалі подали собі руки під час творення норманістичного і росіяномітичного обманів, хоч після Йосифа I і Петра I стали вони властиво імперіялістичними конкурентами. Але одні думали таким способом допомагати своєму „гонові на Схід”, що його метою було посідання України при допомозі колонізації її Німцями, або здобуття її німецькою армією, другі ж думали таким способом увіковічнити своє посідання України і надати більшої сили своєму „гонові на Захід”. Так то одні і другі добачували свій власний інтерес у придушуванні українського народу та в недопущенні до будьякого його індивідуального розвитку. І Москалям, і Німцям було ясно, що їх пляни втратили б усякий вигляд на реалізацію, на випадок, якби Українці мали змогу явно стреміти до своєї незалежності, досягти її і всі свої власні земні скарби та духові таланти використовувати для себе самих.

Про німецьку політику на Сході буде ще мова в особному розділі. Тут слід зазначити, що і в Німеччині не бракувало остережливих голосів щодо наслідків москво- і росіянофільського наставлення Німців — від Пляна Карпіні і Герберштайна аж до Павла Рорбаха. Між іншим теж Г. фон Стаден, опричник Івана Грізного, остерігав: „Великий Князь хотів би, і це є його наміром, плекати приязнь з цісарем Римської Імперії так довго, аж поки не буде він в стані напасти на його край, полонити різних майстрів і багато тисяч вояків, щоб дати спротив кримському цісареві, і тому є він того погляду, що треба римського цісаря нацькувати проти Польщі і її здобути. Він дуже хотів би мати таку користь”. Курфїрст Август Саксонський писав в р. 1559, що „Московія є загально-європейською загрозою, яка в майбутності виросте до такої величини, як турецька”. Як і Герберштайн так і він вказували на звичку Москалів

ломати заключені договори та на їх експанзїонїзм у напрямі на Захід, одідичений по Татарах. Але все це було надаремно. Їх голоси пролунали, як у пустині.

Німці ідеалїзували панівний час Готів в Україні, змальовували до своєї вподоби образи з тих часів на зразок росіяномітичний, отже германомітичним способом. Так само час норманських Варягів і Хрестоносців, — вони це продовжують робити і надаліше — а з того всього висновували своє власновільне право і такі ж претенсії бути постійною силою на Сході, з завданням формувати його і заводити там свій лад і порядок. Багата городами Україна, та „Гардарікі” Готів, цей „Край блискучих Готів” і „Велика Швеція” у творців скандинавських заг, куди переселився навіть германський Олімп богів на чолі з Одїном, і де готський єпископ Улфілас мав винайти германське рунове письмо, та Україна опріч цього така багата землею і її скарбами полонила не тільки німецьких політиків, але й німецьких науковців. Перші тужили за пишним життям Варягів на дворі Великого Князя Київського, за казковими зисками „Русаріїв” та торгівлею Ганзи з Русею в середновіччі і бачили в Україні „обіцяну землю” для німецької колонізації під час так зумовленого „гону на Схід”. „Наукову” поживу постачала політикам німецька „наука досліджування Сходу”. До них долучувались усі ті Німці, що в почоті німецьких жінок-цариць прибували до Росії і ставали „Росіянами”. Вони і згадані вже авантюристи та втікачі перед судами знаходили в тій спільній нормано-росіяномітичній спадщині по Рурикові велике імперіяльне поле активності і зисків. Число таких, спершу зросіянізованих, а згодом і обмосковлених Німців, головню балтійських, у Росії виносило біля один відсоток цілого населення імперії, але більше як одна третина ключових постів у державній адміністрації та кермі находилася в їх руках. Така упривілейованість Німців спонукала одного кадетського першуна, дати цареві Ніколаєві I, що обіцяв сповнити його бажання, ось яку відповідь: „Ваше Величество зробіть з мене Німця”. (Цитат теж у Гітерманна).

Цей гін Німців на Схід, що став теж поштовхом для Гітлера в його стремлінні і плянуванні щодо посідання України та вигублення доценту українського народу, згідно з порадою цісаря Йосифа I для Петра I, не дозволяв їм визнавати право на свободу українського народу. В зміслі такої традиції українство мусіло залишатися „аморфною масою”, бо таку не тільки легше фізично стерти з лиця землі, але й публічна світова опінія зареагувала б лагідніше на вістку про вигублення тільки 20% „однотного російського народу”, ніж цілого осібногo 40-мільйонного українського народу. Вирішальним аксіоном для панмосковських і пангерманських месіяністів-імперіялістів було ось яке розумування: Тільки та імперія має вигляди на гегемонію в Європі, а згодом у цілому світі, та на вдержання її, яка посідає Україну з її багатим потенціалом. Її посідачем може бути чи стати московство або німецтво, в залежності від переваги сили одного чи другого конкурента, однакових у своїй настанові щодо України, але сама Україна не є ніколи стати самостійною*).

*) Мій німецький приятель з Гамбурга, К. Лянге, став віцепрезидентом Державного Банку в Берліні. Знаючи про мої еляборати до Гітлера, вважав він доцільнішим впливати на Фірера посередньо через Герінга (Goering) і взявся підготовляти мою розмову з маршалком при помочі його державного секретаря Кернера (Koerner). Але заки до того дійшло, взяв Лянге участь в одній секретній нараді в Райхсканцелярії під проводом М. Бормана, найближчого до Гітлера. Вернувшись із неї домів заставши там мене, взяв мене на бік і сказав ось що: „Дорогий Василю, всі Твої заходи не мають найменших виглядів на успіх. Твій бо весь український народ мусить бути вигублений ущерт, а Україна стати німецькою, бо вона нам необхідна для забезпечення німецького народу і його Райху на майбутні 1000 років”. Це було в зимі 1942-43, отже на вершкy воєнних успіхів у цілій Європі. А між актами, в посіданні американських воєнних окупантів Німеччини, була нотатка М. Бормана з того часу: „Слов'яни мусять працювати для нас; якщо ми їх не потребуватимемо більше, вони можуть умирати. Їх розмножування не є побажаним”.

Тільки під таким аспектом стане вповні зрозуміло, чому в німецьких школах, університетах і бібліотеках Україну дальше вважають тільки „Малороссією”, Українців „Малоросами”, а українську мову „малоросійським” діалектом російської, чи пак московської мови. І то навіть після того, як Академія Наук у Петербурзі вже в р. 1905 визнала відрубність народу і мови Українців. Накинена Петром I назва „Малоросія” і її відміни зникли, бо спалені вогнем революції свободи в лютому -березні 1917 р. і після того, як постала українська держава і нація, збережена формально навіть у советському часі. А представник Північно-Німецької Радіовисильні в Гамбурзі, П. фон Цагн, відомий теж у ЗДА, писав авторові цієї книжки біля 1950 р. що Німці не мають найменшого інтересу в тому, щоб робити будьяку різницю між „Росіянами” й Українцями.

З огляду на такий обопільний німецько-московський інтерес щодо України використовували Німці свою службу царям на посилювання німецької колонізації України, а Москалі використовували напр. німецькі окупаційні сили в Україні упродовж обох світових воєн для винищування їх руками своїх українських ворогів, спихаючи так ненависть українських жертв з себе на німецького конкурента і воєнного противника, а самим удавати „визволителя” або „спасителя”. Ось чому оправданою є в очах Українців підозра всякої спроби з боку Москалів, або Німців, або їх симпатиків на Заході „визволувати” Україну з рук ворожого конкурента. Американська преса принесла в р. 1956 свідчення одного високого достойника МВД, що втік на Захід, проте, як то пізніший міністр закордонних справ Шепілов під час відвороту Німців із України велів по звірськи вимордувати родину одного Українця, що був капітаном советської армії, і приписати це Німцям, щоб розжарить ненависть Українців до Німців в армії і в краю, і так пригасити їх ненависть до московського окупанта.

Маючи перед очима все те, що Німці через своїх послів до Кремля в московському часі, через істориків

Байера (Beier), Шлецера (Schloetzer) в російському, а Маркса-Енгельса в советському часі робили Москалям в інтересі їх імперії та потужности, а за те одержували від них смертельні удари в обох світових війнах, то треба дивуватися, що Німці все ще не освідомили собі того, що всяка їхня допомога Москалям є бумерангом, що смертельно ранить їх самих скоріше чи пізніше. Є це історичною помстою на Німцях за їх українофобство і росіяно- та москво-фільство. Але ні під Вільгельмом II-им, ані під Гітлером не мали вони зрозуміння того, що будьяке німецьке росіянофільство, а зараз советофільство, отже москвофільство — це посилення того ворога, що чигає теж на загибель Німців, без огляду на їх любов до Москалів. Не вилічило їх з москвофільства навіть те, що тепер 18-мільйонна частина Німеччини на власній шкурі має нагоду відчувати, що це значить жити під кнутом московських наказодавців і є на дорозі до такої самої долі, яку Німці помагали Москалям створювати для Українців, не згадуючи вже долі, яка спіткала волжських Німців і всіх інших німецьких колоністів під пануванням Москалів в ССРСР. Надаремно писав автор цієї книжки наприкінці р. 1942, отже на вершці потужности Третього Райху, проводів німецьких можновладців (не без наслідків для своєї свободи і життя): „Той самий камінь, що ви його котите на Схід, щоб він став нагробником для України, буде також нагробним каменем Німецького Райху”. Навпаки, у концтаборах Саксенгаузен і Берген-Бельзен, що їх автор пережив, бачив він, як там не визнавали існування ані українського народу, ані української нації, хоч навіть для Циган була особна реєстраційна рубрика в списках. Українців примушували — нерідко побоями і тортурами — реєструватися як Москалі (Росіяни), Поляки, Чехи і т. д., в залежності від їх політичної приналежности. Навіть таких, що були до того часу приналежниками до советської України, що незадовго стала членом ООН.

Самогубство Гітлера і скрахування Третього Райху не повинно затемнювати факту, що оба міти Москалів — російський і советський, на службі того самого так

замаскованого панмосковського месіанізму, пережили не тільки обі війни, але й повисили свою динамічну силу до кульмінаційної загрозовости цілому немосковському світові. З поставленою проблемою запити: Петербург чи Москва? — звязана теж проблема запити: Європа чи Азія? при тому багатомовним і остережливим є ось який феномен: Московство, азіатської істотности і татарської марки, перемогло європейське західництво, разом із його спробами та осягами європеїзації імперії Москалів. Це саме московство перемогло західній соціалізм-комунізм разом із його спробами та осягами демократизації його імперії. Різниця, повторюю, лиш у протязі часу, потрібнім для такої перемоги: у російському часі тривало це 200 років (1721-1921), а в советському тільки біля 20 років. В обох випадках істотне московське „Я”, в своїй ненависти до всього немосковського, придушує або перетравлює його на свою власну подобу і користь. Хто ж може бути після того таким наївним унутрі залізної завіси, а таким циніком назовні її, щоб міг повірити в те, що теж західницька чи пак європейська й євроамериканська демократія матиме ліпші вигляди в змагу з московством?! Адже навіть такі Москалі і їх зросійщені або осоветчені яничари немосковського походження, головно жидівського (ті останні спроможні мати аж три батьківщини і боронити їх: ізраельську, американську і російсько-советсько-московську), які живуть на вільних демократичних державах і рекомендують себе „російськими демократами або соціал-демократами” з претенсіями на монополію демократизму, не червоніючи з сорому голосять своїм „кредо” брехні традиційної „вічної істини” росіяномітичного або советомітичного зразку, між якими зникла будьяка істотна різниця. Разом зі своїми советськими земляками вутрі ССРСР, фанатично боронять „цілість” своєї першій і другий раз награбованої імперії і тим заперечують демократизм, або роблять його на Сході мертвонародженим. Бо якже народи Евразії зможуть плекати демократизм, коли Москалі-демократи, боронячи імперіяльну „цілість” російсько-советської імперії заперечують будьяке демократичне право понево-

леним там немосковським народам вирішати самим власну долю на власній землі!

Погодін закинув був Костомарову, що він „має приємні слова для всіх, тільки не для Москви”. Репліка Костомарова звучала: „Я люблю Москву і визнаю її заслуги в збиранні московських земель і як основницю Московської держави, бо це є доконаним фактом... Але що мені є несимпатичне, то є це той її патріотизм, що без червоніння хвалиться: Я волюю обман, який мене підвищує, ніж темноту понижуючої правди”.

Москалі і їх советський міт

Цар Московської Держави Петро I найменував свою імперію, обогачену здобутою Україною, „російською” і водночас із тим започаткувався розвиток „російського міту Москалів” при допомозі росіяномітичного лжевчення і поширення його при допомозі Німців. Вождь московських большевиків Ульянов-Ленін найменував по раз другий награбовану імперію Москалів, обогачену ще раз здобутою Україною, „советською” і тим започаткувався розвиток „советського міту тих же Москалів” при допомозі тим разом не тільки Німців, але й інших євроамериканських не-Москалів, що були соціалістами-комуністами-марксістами або симпатиками їх, чи Москалів-Росіянів. У низці причин, які штовхали Петра до перейменувального експерименту не останньою було те, що попередня фінсько-московська назва була в великій неславі та перестала бути вигідною для її носіїв-Москалів. Так само в низці причин, які штовхнули Леніна до аналогічного перейменувального експерименту не останньою було те, що слов'яно-грецька назва „Росія” фірмувала „тюрму народів”, і в очах світового пролетаріату стала синонімом найчорнішої реакції, отже теж перестала бути вигідною для її носіїв-Москалів. Який бо соціаліст чи комуніст мав би довіря до таких Росіянів-Великоросів, так як передтим не було чужинця, що довіряв би колиш-

нім Москалям. Адже так само як колись напр, жодний Українець, Поляк чи інший Євросець не хотів був стати Москалем із такою ганебною славою, але легше примикав до росіяинства утотоженого з європейським русь-українством, так і тепер жодний немосковський соціаліст-комуніст не захотів би стати Росіянином із такою реакційною славою, але легше примикав до советства утотоженого з соціалізмом-комунізмом-марксизмом. Зрештою слов'янська назва „Русь”, в грецькій версії „Росія”, і її відміни звужували терен експанзивності московських месіяністів у політичному і географічному оглядах. Їх бо приманююча пропагандивна сила сягала тільки так далеко, як далеко простягались землі, заселені цілком або частинно слов'янами. Тепер же йшлося Москалям у комуністичній масці про зреалізування їх месіяністичних постулатів у цілому світі при допомозі світової революції. А як дуже поступовою, міжнародною і космополітичною звучала назва „Союз Соціалістичних Советських Республік”! Її притягальна сила не натрапляла на ніякі расові або етнічні перешкоди і спротиви.

Кинувши в проєкції оці аналогії щодо такого самого поштовху в Петра і Леніна, на зясоване правдиве тло історичної дійсності, стає безсумнівним фактом, що оба їх перейменувальні експерименти були і залишилися в першу чергу в інтересі Москалів і їх панмосковського месіянізму, а не дотичних ідеологій — панслов'янської або панкомуністичної — що мали і мають служити їм тільки засобом. І то лиш на так довго, аж носії тих назв, завжди ті самі Москалі, знову знеславлять їх і потребуватимуть нової вигіднішої для себе — під плащиком якоїсь іншої чергової ідеології. Покищо постулат Достоевського, що весь світ мусить стати „російським і тільки російським”, якщо він має бути вилікуваним зі своєї „гнилості” — переходом на московський і тому „боголюбий” спосіб життя в усіх оглядах його замієно постулатом Леніна, що той самий світ має стати „советським і тільки советським”, якщо він хоче бути „вилікуваним” зі свого „капіталізму” — переходом на той же самий московський і тому „маркслюбий” спосіб

життя. Але і в одному і в другому випадках істотність цього раз „бого-, а раз марксо-любого” московства і його месіянзму залишилася незмінною, а тільки ступеньованою в своїй загрозливості для всього немосковського людства.

Зміна назви держави-нації не зумовляє зміни чи творення нової істотності її панівного народу і поневолених ним народів. Це не сталося під спільною наказною „російською” назвою, це не стається під новою спільною „советською” назвою. Советомітичне утотожнювання депоторабських Москалів із волелюбними євроамериканськими соціалістами-комуністами — під назвою „советською” є не меншим анахронізмом і абсурдом, як утотожнювання тих же самих турансько-азійських Москалів із слов'яно-європейськими Українцями — під назвою „російською”. Доказує це не тільки модерне ступенювання традиційної месіянстично-большевицької динаміки експанзивного гону Москалів і їх Кремля та Москви в советському назовному замаскуванні. Доказує це також незаперечний факт, що ті самі Москалі, що були носіями-панами в своїй першій московській імперії, залишились ними і в російській, і в советській. Окрім цього незмінність їх істотності маніфестують вони самі на кожному кроці незмінним називанням себе в етнічному змислі тією самою назвою „Русские”, як їх предки ще в колоніальній підчиненості Русі і Русинам, предкам Українців. Без самопосвятної готовості московського народу признавати кожночасний уряд своєї імперії, терпіти по масохістичному і виконувати його накази навіть злочинного характеру з садистичною насолодою — ніяка царська чи вождівська диктатура і жакхливий терор у тих імперіях не були би можливі. Вже Мірабо писав, що „добровільність рабів створює більше тиранів, ніж тирані спроможні насиллям творити рабів”. Найявнішим і найосновнішим спільним знаменником Московської, Російської і Советської Імперії є незаперечний факт, що тільки московський народ був і є в них державним і панівним над десятками поневолених ним немосковських народів. Неможливість поширити цей спіль-

ний знаменник і на Русь Русинів — хіба тільки росіяно-мітичними брехнями — належить до найпереконливіших доказів про відрубність Українців на колишньому матірному півдні з Києвом, і Москалів на колишній колоніальній півночі з Суздалем-Владиміром-Москвою. Незмінною залишилася теж остаточна мета Москалів-месіянців: знівелювати весь загарбаний світ до свого раз „боголюбного”, а раз „марксолубного”, але в своїй істотності тотожного, московського рівня. Адже одиницький володар на цілому світі з осідком у Москві і Кремлі, як „намісник Бога або Маркса на землі” можливий тільки тоді, коли цей світ залюднений виключно рабами зі знищенням гоним до свободи.

Петро I і його наслідники на царському престолі російських імператорів були того погляду, що примусова спільна „російська” назва, московська мова, спосіб життя і рівночасне здушування всього немосковського і неросійського вистачатимуть для перетопу всіх немосковських народів імперії, головню ж українського, на однотний „російський” московської марки, мови і психіки. Ленін і його наслідники на вождівському стільці, в тому ж самому Кремлі і піддержувані тим самим московським народом, побачили і пізнали, що такі погляди і засоби не увінчалися успіхом. Революція свободи в лютому-березні 1917 р. показала, що навіть після 200 років не вдалось наблизитися до наміченої мети. Під теплом перших променів свободи всі немосковські народи скрахованої імперії ожили як фенікси з-під попелу власнонародним і власнонаціональним життям, під власними назвами і з власною мовою. Російський міт завів провід Москалів у їх сподіваннях упродовж російського часу. І Ленін зробив з такого досвіду висновок: Треба було нового міту. І Ленін започаткував його під новою назвою. Так народився советський міт Москалів*). У ньому головним засобом перетопу всіх народів Советської Ім-

*) Троцький проповідував: „Обдурювати ворога, заставити його обдурювати себе самого — чи ж може бути щось ліпшого як це?”

пері на новий однотний „советський народ” не є спільна назва, потрібна для заміни реакційної російської, тільки спільна душа. Цей новий експеримент Москалів заторкує внутрішню істотність, а не зовнішнє оформлення, що мають бути перетвореними на монопольний московський зразок. Бо розуміється, що тією спільною душею задуманої нової советської людини мала бути московська. Душі немосковських народів треба атрофувати, а їх місце заповнювати гіпертрофованою душею московського народу. Дотичне гасло советсько-большевицької генеральної лінії звучить: „Національний формою, а большевицький змістом”. Тому то й, у противенстві до російського часу, дозвіл Кремля — пропагувати і піддержувати національні немосковські назви, мови, літератури ба навіть республіки. Ленін був одним із перших представників чужих держав, що визнали національну і політичну суверенність України. Але в тій самій ноті з дня 17 грудня 1917 р. виповів він одночасно теж війну тій Україні, виславши проти неї червону армію під командуванням Антонович і Муравйових, щоб створити там перепосылки для того, щоб замінювати індивідуальні українські душі колективно-московськими. Кремль дав чисельнішим немосковським народам і їх советським республікам навіть забезпечене в конституції формальне право кожногочасного виступу з Союзу. Але унеможливив його практичну реалізацію різними способами: Централістична політика й адміністрація в цілому СССР, терор тайної поліції, „інженери душ” і Москалі на ключевих постах у немосковських республіках обіцували скорє переведення виміни душ на московську в советській масці. На всякий несподіваний випадок один із дальших параграфів конституції говорив, що рішення будьякої советської республіки виступити з Союзу мусить бути затверджене союзним советським урядом, себто — московським Кремлем у московській Москві.

Майстерний ученє Москалів російсько-білих і советсько-червоних, що ним був Гітлер, вождь німецьких націонал-соціалістів, пішов слідами Леніна, а не Петра I. На запит, чому він не переводить соціалізації і націо-

налізації банків і фабрик, відповів: „Я того не потребує, я соціалізую банкирів і фабрикантів. Я соціалізую людей”.

Від Петра I-ого починаючи, туранські Москалі маскувалися при помочі росіяномітичних лжевченє „Словянами і культурними Європейцями”, щоб тим легше було обдурити і заманити справжніх Словян до співжиття в спільній „Росії”. Від Леніна починаючи, деспото-рабські Москалі маскуються „соціалістами-комуністами”, щоб тим легше було обдурити і заманити справжніх соціалістів-комуністів і пролетаріїв до співжиття в спільному СССР”. Голосила в російському часі пансловянська пропаганда Москалів, що тільки на лоні православного московства можливо осягнути „царство Боже на землі”, то тепер у советському часі голосить большевицька пропаганда Москалів, що тільки на лоні комуністичного московства можливий є „рай трудящих”. Точнісінько так, як це передбачив і остерігав перед тим вже біля сто років тому Француз Мішле, що й варте повторення: „Вчора російська пропаганда говорила нам: „Я є християнство — завтра вона говоритиме нам: Я є Соціалізм”. Мішле не міг передбачити, що „завтра навіть „російство” переміниться на „советство”, а не лиш „православне християнство” на „атеїстичний соціалізм-комунізм”.

Сам Ленін дав докази на те, що істотність Москалів і їх імперії мала залишитися незміненою і після жовтня-листопада 1917 р. В одному зі своїх писань в р. 1913 спротивився він рішуче творенні соціал-демократичних чи комуністичних партій на базі індивідуальних народів унутрі російської многонародної імперії. Він домагався й осягнув створення одинокої, центрально кермованої російської соціалдемократичної партії на базі імперіальній. А щоб осолодити приступлення до неї немосковським соціалістам, включив він до партійної програми право самовизначення народів, включно з сепарацією від Московії чи Росії. Одначе наприкінці своїх тез випустив він котра правди з мішка брехні ось яким устійненням: „Тільки несоціаліст і реакціонер не бажатиме зєднини-

тися з провідним московським народом". А такі, як це московсько-советський терор засвідчив, стоять на листі кандидатів на вигублення. А це було написано в р. 1913, коли то навіть у самій Московії (Великороссія) населення прихильної до большевиків і їх комуністичної настанови не творило цілого одного відсотка.

Такі затії Леніна з-перед першої світової війни забезпечені в советській конституції з такими ж дволичними мірама для знівечення позитивних прав, признаних немосковським членам ССРСР. Подібними двозначними обіцянками Кремль продовжує здобувати для себе і московського народу доволі наївних і готових їм допомагати в ліквідації всіх, не тільки людей, але й народів, що не хочуть зрікатися своєї власнонаціональної душі взаміну за московську — в російсько-советській формі. Так то обіцяв Ленін селянам „всю землю”, щоб їхніми руками знищити великоземельну власність і її власників, а потім тим легше позбавити і їх дрібної земельної власності при допомозі націоналізації і колективізації. Опріч цього в Україні позбавили селян не тільки земельної власності, але й понад десять мільйонів життя при допомозі виголодження і вигублення заможніших, т. зв. „кулаків”, вивезених на примусові праці в ліси московської півночі, або сибірської тайги. Далекосяглість і справжнє значення такої внутрішньої політики в ССРСР не так в інтересі комунізму, як в інтересі московства й його месіаністичного стремління випуклюються, стають ясними і зрозумілими як слід, коли не тратити з очей факту, що як держава так і посідання є абстрактами, що їх реальність залежить від практичного управління і користування — а все це є в руках Москви і Кремля, отже й Москалів. Доказовим прикладом того може послужити те, що уряд найбільшої немосковської республіки в ССРСР, — української, без згоди диктатури в Москві і Кремлі не сміє відступити ані придбати клаптика землі по власній вподобі, чи в інтересі українського народу та його „радянської” держави.

Характер так зумовлених форм „свободи” й „поступу” можна виказати і на всіх інших ділянках спів-

життя і взаємовідношення панівних Москалів і поневолених не-Москалів. Ось хочби в ділянці шкільництва, що ніяк не сміє служити стремлінню до справжнього культурного поступу, а тільки нівеляції на московський рівень, просякненню московським духом і в той спосіб улегшуванню виміни немосковських душ на московські — взагалі, а для певнішого і скорішого передавання наказів із Кремля і Москви — зокрема. Обманом є також вся фразеологія російських Москалів закордоном, а советських Москалів обабіч залізної завіси, що федеративна форма ССРСР і його національна політика є демократичними в порівнянні з монархічним централізмом у російському часі. В дійсності бо правда є навпаки: Советський централізм Москалів є тоталітарним ступенюванням їх попереднього російського централізму. Вистачить указати на такі незаперечні факти, що ніякий хоч як деспотичний і свовільний цар не відважився б був поступати зі своїми підданими так злочинно і нищівно щодо їх мастків і життя — в роді націоналізації, колективізації, геноцидного виголодження і вигублювання безпримірним у всевітній історії терором, як вожді — від Леніна починаючи.

Засвідчують і потверджують це статті на цю тему в „Вопросах Історії”, Москва ч. 3, 1956 під заголовком „Роля В. І. Леніна в творенні ССРСР”, особливо ж у „Вопросах Філософії”, Москва, ч. 3, 1956, під заголовком „Развітіє національної государственности народов ССРСР” І. П. Замеряна. Вихвалюючи на багатьох сторінках ССРСР, як „могутню соціалістичну многонародну державу, в якій на підставі добровільної і приятельської співпраці більше як 60 рівноправних націй і національностей живе і буде комунізм”, автор наприкінці устійнює, що „в соціалістичному громадянстві відбувається дво-однотний діалектичний процес: процес обнови, розвитку і розквіту соціалістичних націй, і процес їх нестримного наближування до себе. При насвітлюванні процесу наближування советських соціалістичних націй в нашій літературі звичайно підкреслюється тільки однотність змісту культури і однотність ідеології соціалістичних на-

цій. Але ж наближення націй відбувається теж у ділянці національних *форм* культури, як і в психічній талановитості соціалістичних націй". А далі випускає шило з мішка виразним визнанням, чим то все має скінчитися в майбутності: „Злиття націй і національних мов, вимертя національних різниць, може аж тоді здійснитися коли імперіялізм і використання людини людиною будуть зліквідовані на цілому світі, коли соціалізм переможе в усіх краях, коли соціалізм увійде на постійно в спосіб життя народів і вони самі переконуються на підставі своїх досвідів про конечність і доцільність однієї загальної міжнародної мови, коли ця мова належатиме до щоденного вжитку. Таким способом злиття націй є річчю майбутности". А вже дотеперішній досвід советського соціалізму московського зразку, особливо після вже доконаного утотоження всього московського з усім советсько-соціалістичним, не залишає найменшого сумніву, що та майбутня однотність *змісту* і *форми* культури та *психіки* в усіх народів глобального „советсько-соціалістичного світу" та їх спільна мова мають бути обов'язково *московськими*. І якраз це повинні мати все перед очима соціалісти і несоціалісти Китаю, Індії, Бритійської Спільноти, романського і германського світів й обох частин американського континенту.

Вся ця дійсність під московським пануванням унутрі їх імперії з одного боку, а вся московська обманливість назовні і внутрі при допомозі росіяно- і советомітичних лжевчень є паралельні до стремління Москалів опанувати цілий світ — на практиці, а при допомозі ідей панславізму чи панкомунізму при допомозі світової революції — в теорії. Москалям не перестав присвічувати провідна зірка, що нею є їх урочня бути вибраним народом і покликаним уздоровлювати всі інші народи світу їх „відгнилюванням", або „відкапіталізовуванням". У початках існування ССРСР засіли в Кремлі і стали вирішальними керівниками його представники двох „вибраних" народів — Жиди і Москалі. Але згодом представники московського „вибраного" народу і тим разом узняли верх та витиснули жидівських конкурентів у „вибрано-

сті". Допоміг їм у тому яничар грузинського походження Джугашвілі-Сталін, який, опершись на московський народ як постійного користувача імперії, став більшвідсотковим Москалем і месіяністом, ніж самі рянні Москалі. Жиди опинились нагло в положенні того Мурина, що свою повинність виконав і мусів відійти. І факт, що вони все ж таки продовжують бути найефективнішими допоміжниками Москалів-месіяністів і конкурентів у вибраності обабіч залізної завіси, як у російсько-білій, так і в советсько-червоній формах — є феноменом глибшого характеру, що заслуговує осібною студією.

Вся советомітична пропаганда Москалів має запевнювати зовнішній світ, між іншим, і про те, що в границях „советського раю" кожна людина і кожний народ може жити своїм власним і притаманним йому життям. Одначе дійсність советського життя під московським кнутом є інакша, навпачна. А таку саму вартість має теж росіяномітично-демократична пропаганда Москалів на еміграції, мовляв, у „федеративній російській цілості імперії" її демократичний улад забезпечуватиме змогу кожної людини і кожного народу жити своїм власним і притаманним йому життям. Вірити в те можуть тільки симпатіки Москалів, або хто ще не був ніколи в їх імперії і не знає правди про їх істотність та історію. Адже, все це брехня! А додатково до вже наведених свідчень про забріханість Москалів ще одно з уст і з-під пера посла А. Майєрберга на дворі царя в 17-ому стол., на підставі його безпосередніх досвідів і спостережень: „Брешуть Москалі з неймовірною нахабністю і без жодного встиду... Спроможність обманути когось вважають вони признакою великої мудрости". І це були не советські а російські Москалі, що при допомозі німецької і своєї брехні викинули з історії Східної Європи чи своєї імперії навіть факт існування живого кількадесятимільйонного українського народу.

Україна залишилася й надалі клясичним об'єктом і найявнішим доказом московського мистецтва брехні й обману на російсько-біло і советсько-червоно. Після віднови свободи, незалежності і суверенности україн-

ського народу і його держави в р. 1917; після визнання України багатьма державами, ба навіть самою червоною Московією за підписом Леніна і Троцького — не було більше можливим для совєтських Москалів заперечувати довше цей доконаний факт. Тим більше, що на початку треба було їм чимсь позискувати для себе не тільки українських комуністів, але Українців узагалі. Ми вже підкреслили були, що вирішальною щодо держави і потужности є фактична сила. А це здобували Москалі спершу посередньо, а потім безпосередньо і в Україні аналогічним способом, як це екземплізували вони щодо т. зв. сателітніх держав після другої світової війни, при пасивній допомозі західних співпереможців. Отже Кремль міг собі дозволити, в почутті власної забезпеченої потужности, не тільки терпіти формальну українську совєтську республіку, але навіть ступенювати її і права білоруської совєтської республіки до такого формального ступеня „незалежности”, щоб могли вони стати навіть рівноправними членами ООН. Але першим українським представником України в ООН був той самий Мануїльський, який в р. 1918 був представником червоної Московії в переговорах з Українською Державою. Зрештою хто б то і не виступав як представник нації-держави за залізною завісою — України, Білорусі, балтійських і кавказьких держав, Польщі, Румунії, Болгарії, Мадярщини, Чехословаччини, Альбанії і Східньої Німеччини — він завжди тільки повторює „Голос свого московського пана”. Словами В. Чемберлена, журналіста і письменника, діяльність міністрів у немосковських республіках за залізною завісою полягає в тому, що вони ноти подиктовані московською мовою, перекладають на мову свого народу і передають далі від імені своєї республіки. „Національні совєтські республіки” є, але не їх народи вирішають, що в їх інтересі має бути роблено і проповідано, а тільки панівна московська піраміда насиллям безпосередньо, а бо посередньо через своїх московських людей в урядах немосковських народів. Наприклад — голос України звучав би зовсім інакше, якби на посту її прем'єрміністра не сидів Москаль, або ще

гірший яничар. Коли б міг був М. Скрипник мати таке зрозуміння і таку допомогу з боку вільного світу як напр. Тіто-Броз, то Україна навіть зі своїм комуністичним урядом була б далеко раніш зробила те, що зробила Югославія. Але євроамериканський Захід, облахманений вірою в догми росіяномітичного лжевчення, що даліше обов'язують у всіх їх школах, все ще вважає Україну невідомою частиною „Росії-СССР” навіть після її рівноправного членства в ООН. Тому є Захід до певної міри співвинуватим із Москалями за всю дотеперішню долю українського народу. Його формальна настанова щодо України є далеко гірша, як з боку самого Кремля.

Винищування інтелігенції, вигублення заможніших, а позбавлення власної землі всього селянства, вимордування майже третини народу, а тим самим упадок приросту — зменшили його число ще на десятки мільйонів. Навіть у попередніх, російських обставинах, Українці, зі своїм найбільшим коефіцієнтом приросту, нараховували б тепер понад 65 мільйонів, а не біля половини цього. Всеж таки зі своєю витривалістю, творення якої сягає ще до культури трипільського часу, Українці не відукраїнчились і не обмосковились, згідно з затіями їх московських гнобителів і катів. Доказують це між іншим ось які прикладові факти: англійський дослідник хліборобського питання Г. Гессель Тілтмен („Селянська Європа” і „Європейські екскурсії”), після обізду Європи, поставив культуру і настанову українського селянина вище всіх інших і назвав український народ „Англійцями Сходу”. Одинокі Українці знаходяться в стані постійної війни з Москалями, що її виповів їм Ленін у р. 1917. Такою своєю витривалістю залишилась Україна „ахилевою п'ятою” СССР, і Кремль примушений йти на уступки та на заспокоювання її подарунками в роді Криму та підвищення до ранги „великого українського народу”, монополізованої раніше виключно для московського народу. Гаррі Шворц, член редакційного штабу Н. Й. Таймсу, у своїй доповіді, після повороту з поїздки по СССР (1955), признався, що „йому вже не треба доказувати існування відрубного українського народу, бо це

зробив сам Кремль своїми заходами для приваблення його”.

Все те ще більш вимовне і зрозуміле, як пригадати собі, що була це та сама витривалість і вірність традиціям батьків, завдяки яким український народ наново відзискував свої дідичні землі до Чорного Моря, до Кавказу і Каспійського Моря і не втратив їх обабіч Карпат. Росіяномітичною ролею „старшого брата” і приділенням Надозів'я та Кубані (а до недавна і Криму) до Московії постарався провід московства про те, щоб і йому бути „чорноморським народом” і мати вирішальний голос у всіх чорноморським проблемах — взагалі, а в дарданельській і дунайській — зокрема.

Методи, що ними теж і Гітлер хотів „ущасливити” ненімецькі народи на Балканах і Сході Європи, були тільки наподоблюванням методів московських конкурентів, але вже з німецькою ґрунтовністю. Не маючи змоги герметичної ізоляції й абсолютної цензури, щоб населення могло читати тільки те, що диктатурі вигідно, він затіяв дозволити ненімецьким народам тільки чотирирічні школи, вистачальні на відчитування наказів і технічних пояснень для робітника (Г. Піккер „Столові розмови Гітлера в головній квартирі 1941-42). Середня й університетська освіта мала бути монополем панівних Німців. А чи ж в істотності не є це саме в ССРСР, де університети залишені були до недавна тільки в РСФСР, а поза нею знижені на рівень „інститутів” зі скасуванням назви „університет”. Отже, коли не-Москаль хоче мати університетську освіту, то мусить поперше знати перфектно московську мову, а подруге йти в Московію, де є більш передпоилок для асиміляції з Москалями.

Однією з видних різниць у методах панмосковських месіяністів-большевиків і пангерманських месіяністів-націоналсоціалістів щодо інших народів є те, що під пануванням Москалів кожний не-Москаль може врятувати себе біологічно переходом до московського народного табору, підчас коли в засягу влади Німців, на випадок перемоги Третього Райху, між німецькими „герренменшами” і ненімецькими „унтерменшами” була викопана

безодня. Унтерменші призначені були або на цілковите вигублення, як напр. Українці, або на роботи для Німців, як напр. Поляки. Це й було однією з головніших причин неуспіху Третього Райху на Сході Європи, а тим самим й успіху ССРСР та експанзії Москалів аж до серця Європи. Але й вона, ця різниця, виявляється поверховною, бо і Берлін вибирав синьооких і русявих не-Німців, навіть Українців серед молоді, для асиміляції, а й Москва геноцидно винищувала не-Москалів, теж Українців, що противилися асиміляції.

Таємниця асиміляційної методи Москалів і їх російських чи советських яничарів подібна в аналогії до таємниці Китайців донедавно, як виплекати маленькі ніжки у своїх дівчат і жінок. Китайці тримали ногу дитини в дерев'яній формі і ця нога калічила, бо не могла природно рости до своєї нормальної величини. Москалі тримають не менш насильно всі поневолені народи в монопольній формі московського способу життя-буття і не дозволяють їм розвиватися й рости природним духовим ростом до нормальної величини. На початку заіснування ССРСР могло здаватися, що монопольна советська форма буде відмінною від попередньої, російської. Але вже дуже скоро показалося, що обі форми є чисто московського зразку і істотно тотожні своїм деформуючим чи вбиваючим призначенням.

Всупереч усім оптимістам, неутралістам і пророкам у вільному світі є виключене, щоб Москалі будьколи добровільно почали поступати згідно з постулятами справжньої гуманності і справжньої демократії. Це бо не тільки мусіло б означати їх остаточне зречення всіх своїх традиційних месіяністичних стремлінь і всього того, що вони дотепер награвували і втілили до своєї імперії, але й противилося би їх власним поняттям „гуманності” і „демократії” у висліді „одьогчення” тих імпорттованих „медів”. З таким самим успіхом можна було очікувати такої самої добровільної готовости з боку Німців Третього Райху. І є це трагічною признакою певної схізопренії в політичному огляді в проводах і масах

Заходу, що вони це дуже добре зрозуміли нарешті щодо Берліну і пішли проти нього війною в самообороні, але не можуть, не хочуть, або за великі боягузи, щоб зрозуміти це нарешті щодо Москви, хоч Москва багато далше пішла в провокації Заходу, ніж колись Берлін. Хоч Москалі, ані самі не криються з тим, і весь розвиток їх традиційного месіянзму не залишає найменшого сумніву про те, що вони старатимуться посувати свою залізну заслону щораз далше на всі сторони світу так довго, поки вона не стане зайвою після того, як вся земля опиниться всередині їх імперії, де всеняке людство проходить „відгнилювання” і „відкапіталізування”, а зовні не стане ні однієї людини, яка б своєю свободолюбністю і немосковством могла грозити „поганим” прикладом для „одного” советського народу московської чеканки.

Москалі обабіч залізної завіси оперують неправдивим твердженням, ніби то советський режим є чимсь іншим як російський, і під ним всі народи СРСР в однаковій мірі терплять, московський навіть найбільше, бо він найбільший. Советська дійсність говорить щось іншого. Возьмім для ілюстрації напр. націоналізацію і колективізацію. Для московського мужика не змінилося майже нічого — при заміні його приналежності до „міру” на приналежність до колхозу. Він всеодно не знав діничної власності землі, бо вона й перед тим належала не йому, а мірові, общині, і тільки розділювалась у певних термінах часу поміж членів для користування. Зовсім інакше вдарила націоналізація і колективізація українського селянина. Він же сам був паном і власником своєї землі, своїх ланів і лісів. Українське слово „господар” є того самого мовного кореня що й „Господь” для Бога. Зміст поняття Бога став у християнському часі іншим як у поганському, але словне поняття „Господь” для хлібороба, що його обоготворено в прадавній Україні, залишилось і в пристосуванні до християнського Бога і залишився ще з того часу звичай з „дідухом” на Різдвяні Свята і з „кутею” на обох Святвечорах. Господарство українського селянина-господаря могло бути велике чи мале, але воно залишалось впродовж генерацій

власністю однієї і тої самої родини. З так зумовленого нерозривного звязку Українця з його хатою і землею розвинулись згадані вже його прикмети чистоти і настанови, що їх так дуже подивляли не тільки інші чужинці, але й самі Москалі-українофоби: від Тітмара з Мерзебургу через Павла з Алеппо і Боплана аж до Кларка, Когля і Тілтмана, але й від Белінського до Погодіна і всіх тих Москалів, що так полюбили гарну й чисту Україну, що ніяк її зі своїх рук не хочуть випускати. Ще й сьогодні кожному впадає в вічі різниця між чистотою зверху побілених, а всередині вимитих українських хат, з овочевими садами і квітковими городцями навкруги, а зрубними, небіленими зверху і немитими всередині ізбами Москалів, що стоять без квітиків і без садівини. Який же Москаль буде садити щось у землю і плекати його, коли вона не є його власністю. На доказ того і в теперішньому часі вкажу на свідчення В. Л. Уайта („Звітування про Москалів”), де занотовано ось що: На Сибірі постало зовсім нове фабричне місто. І на перший погляд зразу впадає в вічі різниця між домами, де живуть Українці, а тими, де живуть Москалі, якраз із причин, поданих вгорі.

Зайво є далше доказувати, як відмінно відбилася націоналізація і колективізація на Москалях — бо лагідно, і на Українцях, — бо жажливо. Або: що це не була вимога соціалізму-комунізму, а тільки вимога націоналістично-імперіялістично-месіянстичної нівеляції немосковського українства з московським. А це саме відносно теж інших немосковських народів. Ось чому націоналізація і колективізація не спіткала в Москалів такого спротиву як від Українців, і тільки в Україні вислані з Московії карні бригади зломали той спротив терором виголодження, що коштувало українському народові біля 6 мільйонів людей, не враховуючи втрати природного їх потомства. Крім цього доказує це ще й такий незаперечний факт, як докорінна ліквідація православного і католицького християнства в лоні українського народу, але залишення і плекання православного християнства московської марки в лоні цілого СРСР,

хоч марксовий комунізм вважає всяку віру „опіюмом для народу”.

Багатомовною є історична паралель між ось якими двома подіями: Гетьман Мазепа, що очолював тодішню українську державу й націю і був у приятних особистих взаєминах з царем Петром I, жалувався в чотири очі перед царем на брутальну поведінку московських салдатів супроти українського населення. Петро висказав своє здивування, що ще ніхто з московського боку не жалувався з такої причини. Мазепа пояснив йому це тим, що Москалі вроджені в рабстві і не знають іншого способу поведінки начальства, включно з салдатами, зате Українці вроджені на свободі і привикли до неї та до іншого способу взаємин між людьми. Ця відповідь так розлютила Петра, що він ударив „приятеля” Мазепу в лице. Тим засвідчив Петро теж брутальність проводу Москалів і вартість їх „приятни”. Коли така поведінка була можлива з боку особисто заприятненого царя супроти державного голови України, то що ж тоді можна було очікувати від загально ворожого московського народу супроти українського? Це спонукало — попри інші причини — Мазепу перейти в Північній Війні на сторону Шведів, очолених королем Карлом XII. У союзі з ним сподівався гетьман зірвати персональну унію з царем з дому Романових і заощадити українському народові ту недолю, що її передбачував у союзі з Москалями. Гасло Мазепи „Геть від брудної азійської Москви і назад до чистої Європи” попри заклик до козаків „Ваша свобода лежить на кінці вашої шаблі” залишилися аж дотепер міродатними для всіх визвольних змагів Українців проти московського окупанта. На жаль воєнне щастя було і тим разом з Москалями й Азією. Швеція, Україна й Європа програли під Полтавою свою рокову битву, що її наслідки смертельно-гірко переживає якраз тепер не тільки Європа, але весь немосковський світ, чи пак все волелюбне людство. Славословлення московськими „демократами” обабіч залізної заслони перемоги під Полтавою, (як і її співця Пушкіна), які теж ніколи не протестували проти щорічного повторювання анатем на

українського борця свободи — хай послужить мементом для Заходу, що не перестає довіряти їх порадам щодо східньої політики.

Але ж — може хтось завважити — повстання бували і в Московії, а не тільки в Україні. Так, бували. Однак це не змінє нічого в засадничій різниці між московською північчю і українським півднем. Московські бо повстання ніколи не були спрямовані проти держави-імперії, ані проти царів, тільки в усіх випадках проти їх дорадників зі шляхти і поміщиків. Стенька Разін і Пугачов, старшини Донського Козацтва, що очолювали такі повстання, послуговувалися навіть фальшованими царськими грамотами на знак патронату царя в їх боротьбі проти дворянства і поміщиків, як спільних ворогів і царя, і маси простолюддя. Москалям навіть революція видавалася можливою тільки разом із царем, доказом чого похід майбутніх революціонерів, з Гапоном у проводі, до царя з проханням його благословенства і очолення*). Зрештою — поминаючи навіть те, що й поштовх до повстань Москалів виходив звичайно від не-Москалів або людей немосковського походження — ті всі повстання були с о ц і я л ь н и м и, а ніколи п о л і т и ч н и м и, зате українські й інші немосковські повстання в Росії чи ССРСР, були завжди і *політичними*, і *соціальними*. Особливо в Україні, де шляхта здебільша ополячилася або омосковщицалася і проти себе стояли: Мо-

*) Навіть Москаль українського походження, поет М. Волошин, відчув і висловив незмінність істотности московського народу і його імперії вже в самому розгарі революцій 1917-ого року, пишучи в р. 1918:

... „Знакі і возглавя,
Тот же ураган на всех путях:
В комісарах — дух самодержавя,
Взриви революції — в царях”.

А колись в царському часі співалось то саме:

„Цар іспугался, издал манифест:
Мйортвим свабоду, живих под арест”.

скалі, Поляки, Росіяни немосковського походження і такіж яничари (поміщики, губернатори, урядники і жан-дарми) — на панівному боці, а українські селяни з купкою інтелігенції — на поневоленому.

У новішій аналогії до Мазепи і Петра I стоїть Скрипник і Сталін. В обох випадках два найчільніші представники імперії Москалів і держави Українців. Там на площі монархічній, тут на площі „комуністичній”. Скрипник бо належав до комуністичної гвардії самого Леніна і був співтворцем советської конституції. Як народний комісар освіти і виховання в Україні був він у приязному партійному й урядовому контакті теж і зі Сталіном, що був колись комісаром національностей в ССРСР. В розмові з ним у чотири очі пробував Скрипник переконати Сталіна, що це не йде і не відповідає теж принципам комунізму, відбирати все українському народові, щоб тим краще жилось московському. Докладна відповідь чи акція Сталіна не відома. Але мусіла вона бути ще гіршою як акція Петра супроти Мазепи, бо Скрипник заразже після того волів покінчити самогубством, ніж дождатись того, що його і український народ мало спіткати з боку Кремля і Москви. Йому бо бракувало аналогічних передпосилкових можливостей, як Мазепі колись або Тітові тепер, щоб навіть пробувати те, що зробив Мазепа в союзі з Карлом, або те, що вчинив Тіто. У подібному розпачливому положенні найшлись були в наших часах чільні немосковські комуністи в інших краях під московською курателею, як напр.: Райк у Мадярщині, Костов у Болгарії, Клементіс у ЧСР, зліквідовані, або як Гомулка арестований у Польщі на наказ Кремля. А події у Мадярщині 1956 р., це ще один додатковий доказ на те, що і в советській імперії Москалів вирішальним є московський, а не комуністичний інтерес. Властиво був це Ленін і його наступник Сталін, які започаткували і зреалізували „національний” московський комунізм, що поза ССРСР одержав назву „тітоїзму”. Ніхто бо так не знеужив „інтернаціонального” комунізму на національно-імперіальну користь власного московського народу, як Ленін, а того ж народу

носія ССРСР і його владної диктатури, як Сталін. Ніде інде тільки в советській імперії Москалів все власно-московське утотоженно з усім комуністичним, ба навіть обрізано його з його комплементарної частини, що нею є інтернаціоналізм. Ніде інде національно-комуністичний вождь чи диктатор не посмів би проголосити „героями комунізму” попередніх реакціонерних монархів або громителів всякої революції в Європі, як це сталося в ССРСР з царями Іваном Грізним і Петром Великим, і з революційними катами Суворовим і Скоболовим, тощо.

Тіто на чолі Югославії з комуністичним режимом зробив те, що Скрипник у проводі теж комуністично-владної України хотів зробити, але не мав ніяких реальних виглядів на успіх, з огляду на московсько-росіяно-советські симпатії евроамериканського світу. Захід оцінив дуже високо вартість „тітоїзму” для антисоветського світу в його оборонній „холодній війні” з комунізмом-большевізмом. Але яку безпорівнянню більшу вартість мав би був успішний „скрипникізм” у тому самому змагові між агресивним Сходом, опанованим Москалями — і вільним Заходом, особливо на тлі поданих уже устійнень Каткова і Савенкова, якби той Захід зрозумів і й уможливив був це!*)

Все те ще більше увипуклює факт, що справжнім смертельним ворогом волелюбного людства не є ніякий ідеологічний „ізм” але живе месіянстичне московство. Адже під маскою псевдословянського росіянізму вигублювали Москалі найбільших словянських сусідів, що ними є Українці і Поляки. А під плащиком псевдокомуністичного советизму винищують найбільш правдивих комуністів, якщо — в одному і другому випадкові — вони не ставлять інтересів панівного московства вище інтере-

*) Слід у звязку з тим занотувати ось що: Своєчасне припущення автора, що однією з причин до самогубства Скрипника і відколу Тіта була затія Кремля переселити всі словянські народи з Європи до Азії, бо вони занадто заражені Заходом, а на їх місце поселити Монголів з Азії і Москалів, у яке мало хто хотів повірити, а що тепер засвідчив сам Хрущов.

сів і постулятів даної ідеології і свого власного немосковського народу. „Большевицька партія вже давно перестала бути партією, бо ніякої іншої немає. Назва „Всесоюзна комуністична партія (большевики) є лиш фіговим листком для прикриття голого факту, що Росія одержала нову панівну клясу”. (Зайберт).

Тепер можна при допомозі рентгенових променів точно пізнати, чи образ є правдивий, чи пак оригінальний, чи фальшований або перемальований, і чи раз чи більше разів. В останньому випадку напр. під скільки перемальовками лежить прикритий ними оригінальний образ давнього майстра.

В аналогії до того при допомозі „рентгенових променів” досвідної правди пізнав уже цілий ряд справжніх комуністів, що советсько-червоний образ Сходу в змислі советомітичного вчення, є штучною перемальовкою, а не оригіналом. Вони це не тільки самі пізнали, але й подали це пізнання до публічного відома. Вистачить назвати такі прізвища як напр.: Кестлер, Бирнгам, Орвелл, Сілоне, Суварін, Жід, Спендер, Волф, Боркенау, Сінклер, Фішер, Беседовскій, Гузенко, Леонгарт, Косенкіна й інші. Вони доказали теж, що та комуністично-советська перемальовка служить лиш блахманом, щоб тим легше було заводити абсолютне рабство. На жаль усі вони від шкільної лавки заражені вірою в догматичність росіяномітичних лжевчень. Отже й росіяномітичний образ, звільнений від пізної советомітичної перемальовки-фальшивки, уважають вони оригіналом і навіть не думають застосувати і до нього методу перевірки при допомозі „рентгеновських променів” об'єктивної правди. А це відноситься і до всіх інших публікацій про Схід, опанований Москалями і званий „Росією”, без огляду на те, чи вони є просовєтські чи протисовєтські. І тому вони завжди служать інтересам Москалів, що є панями цього Сходу перемальованого чи то на російсько-біло, чи на советсько-червоно*).

*) Вся історична правда на підставі досвідів немосковських народів з Москалями внутрі і поза кордонами російської чи со-

У цій же студії є смілива спроба, при допомозі „рентгеновських променів правди” пізнати теж, що й росіяномітичний образ Сходу є фальшованою перемальовкою, як і советомітичний, і очистити знайдений так московський оригінал. Тоді бо стають видними і зрозумілими всі ті основні і вирішальні поштовхи в настанові, політиці і діянні Москалів та провідників їх імперії, що в різних відмінах повторюються: від Андрея Суздальського і Чингіс-хана до Леніна, з усіма їх наслідниками в Кремлі. Спорідненість і спільноту московства з азійством засвідчив ще додатково князь Ухтомський, що супроводив царя Ніколая II в його подорожі на Далекий Схід: „В усіх часах були ми частиною Азії . . . Наше географічне положення призначило нам стояти на чолі нерозвинутих народів Сходу . . . Найвища пора, щоб Москалі пізнали ту спадщину, що їм залишили Чингіс-хан і Тамерлян”. Це пізнали творці і носії т. зв. „евразійського руху” обабіч Залізної Завіси, що про нього є тут частіша згадка. Ухтомський ствердив дальше, що „притамана Азіятам покірнана підчиненість державній владі з волі Бога творить органічний зв'язок царської імперії зі Сходом”. Це пізнав і визнав Сталін у своїй відповіді одному чужинному журналістові на його запит, чи він і ССРС є азійськими: „Так, ми є азійськими і хочемо ними залишитися”. Це саме ствердив один високий достойник у російському часі, коли хтось закидав Москалям, що вони супроти Поляків поводитися як Тамерлян.

Сам Ленін писав: „Назад до Азії! При допомозі Сходу здобудемо Захід”. Це він пустив в обіг крилате слово, що „дорога до Парижа йде через Пекін”.

З азійського боку був це відомий китайський революційний провідник Сун Ят Сен (1886-1925), що добачував у Москалях родичів китайського й інших монгольських народів Азії. Це він волів мати союз із Росією

ветської імперії потверджує устійнення композитора немосковського походження Глінки (Глінкі), що „в Росії немає Руси”, і американського не-Москаля Сінклера, що „в Советському Союзі немає советів, які мали б право про щонебудь радити і вирішати”.

Москалів, ніж із будьякою іншою європейською чи американською потугою. А буквально писав він так: „Зараз старається Росія відсепарувати себе від Білих. Чому? . . . Первісна культура Москалів є подібна до нашої старої культури. Тому то заключають вони союзи зі Сходом і відгороджуються від Заходу. Європейці відчувають невиносимими основи Росії”. Уточнив це ще виразніше в половині 18-ого стол. московський лірик і дипломат Ф. Тютчев (1803-1873): „Принципи, на яких Росія і Європа спочивають і якими вони кермуються, є такі супротивні, що на довшу мету життя однієї можливе тільки коштом другої”. Дарма, що цей самий Тютчев, у своїх молодших роках ось як характеризував історію Росії: „Допетрівський час був панахидою, а післяпетрівський кримінальною справою”.

Майже так само як Тютчев схарактеризував і Ленін противенство між „соціалістичним” московським табором і „капіталістичним”, бо немосковським, на партійному конгресі в р. 1919: „Постійне існування ССРСР поруч із капіталістичним світом є неможливе. Один або другий мусить вкінці тріумфувати”. А в своїй промові перед московськими партійними членами в р. 1920 повторив це ще виразніше: „Вкінці один із них переможе, а тоді співатимуть панахиду, або по ССРСР, або по світовому капіталізмі”. У р. 1920 Ленін писав: „Як довго ми не ввіли завоювати цілий світ, як довго ми є слабшими від капіталістичного світу під економічним і мілітарним оглядами, ми мусимо придержуватися ось якої тактики: використовувати спори і розбіжності між імперіялістами . . . Ми почували б себе безпечнішими, якби імперіялістичної потуги почали війну між собою... Капіталістичні злодії гострять свої ножі для вжитку проти нас, отже нашим обовязком є причинитися до того, щоб їх ножі спрямовані були проти себе”.

Сталін повторив це в малозміненім варіанті на XIV партійному зїзді: „Це немисливо, щоб ССРСР міг продержатися постійно поруч із імперіялістичними краями. Колись одна або друга сторона мусить піти на здобування”.

Вже згадані міти Москалів і ті, про які ще буде мова мають улегшувати такі здобування з їх боку. Хто в них вірить, той допоможе Москалям і їх імперії пережити євроамериканський світ. А тому, що в ті міти Москалів, особливо в росіяномітичний, дальше вірять якраз Євроамериканці, то готують вони тим власну загибель. А хто леліав би ілюзії, що панівна московська піраміда з власного почину і без остаточної перемоги Євроамерики стане демократичною і буде кермуватися волелюбними і гуманітарними принципами, тому не відома ані справжня істотність Москалів, ані ось яка заява Леніна: „Це не важно, чи три четвертини людства згине під час совєтизації його; важно тільки те, щоб решта стала большевицькою”, — отже московською, після утотожнення всього московського з совєтсько-большевицьким.

Меллер ван ден Брук, приятель Мережковського і перекладач та видавець Достоевського пізнав це інтуїтивно, назважаючи на своє росіяномітичне засліплення. Прозраджує це ось яке місце в його книжці „Третій Райх”: „Кожний народ має свій власний соціалізм. Москалі перевели свій у діло. В Росії на московському соціалізмі революції постало салдатство совєтської потуги. Московська рілля стала мандрувати, а вона мандрувала червоними полками. Гін московського босяка, що вів колись його, бездійного і мрійливого, здовж Волги і Дніпра, перейшов із людини на маси. Тепер живився босяк „бродженням” і здобуванням. Большевизм пхав Індію і натискав на Польщу. Це було по-московськи. Народ освідомив собі свою найглибшу московську традицію і повернувся лицем знову в бік середньої Азії. І було це теж поворотом московського явища, що волева сила (Ленін), яка кермувала рухом своєю політичною перевагою, сиділа в Кремлі білих царів і носила голову татарського деспота. Азіяти були його гвардією, а Китайці його опричниками. З тиж самих мільйонів, що перестали вести війну, бо бажали миру і тільки миру, формувались нові армії. Настав час, що з усіх індустрій краю, які вибух революції примусив спинитися, одні

тільки фабрики амуніції працювали. Московська людина схилилася в терплячому послусі перед тяжким милітаризмом нової автократії. Бюрократичну поліційну автократію царизму, що стала петербурзькою і західницькою, відчув врешті Москаль, як чужинну і ворожу народові. Тому то визволився він від неї. Але автократії соціалізму він сам собі бажав. Тому то служив він їй. Большевизм був московським. Він був тільки московським". (Манускрипт цієї книжки написаний у р. 1922, а видали її, аж по самогубстві автора, в р. 1931 в Гамбурзі).

Зі справжнім християнством і словянством — у російському часі, а зі справжнім соціалізмом-комунізмом — у советському сталось те саме, що Ч. П. Фітзджералд передбачав для християнства в лоні китаїства в своїй книжці „Револуція в Китаю”: „Китайська церква, відірвана від тісного контакту з християнством на Заході, змінить свій характер. Китайське християнство стане більше китаїським, а менше західницьким, а можливо, що й менше християнським”.

Пізнав це навіть один із американських амбасадорів до Москви і високий достойник Стейт Департменту в Вашингтоні — В. Беделл Сміс, устійнюючи в своїй книжці „Мої три роки в Москві”: „Організаційна основа так званого марксистівського комунізму є чисто московська, і її розвинули Ленін і Сталін на підставі столітніх традицій деспотичної й абсолютної контролю в Російській Імперії царів. Советська політика є родом подружжя великоросійського імперіялізму з комуністичною ідеологією... Практично беручи, комунізм є сьогодні тожним з великоросійством”, — отже з московством. А в передмові до перевиданої книжки маркіза де Кістіна в ЗДА 1951 р. писав той самий Беделл Сміс: „Аналогія між Росією в р. 1939 і СССР сьогодні є так разюча, що треба щипати себе самого, щоб пригадати собі, що Кістін писав це більше як перед сто роками”. А це є варте повторення.

Вужі міняють свою шкуру, вилізаючи в новій зі старої. Це може послужити порівняльною ілюстрацією

в двоякому виді: 1) Істотність московського вужа-народу й його месіянстичної душі не змінилася, коли він скинув московську шкуру і надів російську, а недавно скинув російську і надів советську. 2) Зі справжнього імпортованого вужа-комунізму московські месіянстично-большевики задержали тільки скинуту ним там шкуру, наповнили її своїм власним сутомосковським змістом і презентують це як „справжній і самото правдивий комунізм”, дарма, що такий вже давно або там убитий або врятувався звідтіля втечею поза залізну завісу.

Повертаючи до цитату з книжки Меллера ван ден Брукк, необхідно устійнити, що першу повторну агресію зробили Москалі на Україну. Тільки аж тоді, коли вони її злопали, Московія зміцніла настільки, що могла загрозувати і Індії, і Польщі. А після проковтнення так званих сателітських країв і народів, на черзі зазнати такої самої долі стоїть уся решта ще вільного світу.

Х.

ДОДАТКОВІ МІТИ МОСКАЛІВ

Оба перевороти в році 1917 на терені Російської Імперії — революція свободи в лютому-березні і контрреволюція нового уярмлення в жовтні-листопаді — відчинили найтайніші архіви попередніх урядів в Петербурзі, а перед тим у Москві. Це дало можливість навіть самим Москалям розкривати фальшивки і відкривати правди, які зараз — після повороту до чисто московських традицій — знову закриті й заборонені. Але в першій фазі советського часу більшість у провідній верхівці творили не-Москалі, головню Жиди. Ця більшість наставлена була проти всякого національного шовінізму, отже і проти московського чи російського, бо це протилежилось їй космополітичним і світоревольюційним стремлінням і цілям. Тоді то навіть московські комуністи-большевики вважали доцільним змальовувати повалене російство в як найчорніших красках, щоб у тим яснішому світлі являлось нове советство, хоч і тої самої московської марки.

Найдений у відчинених архівах доказовий матеріал завдав смертельний удар не тільки норманському але й російському мітам, бо доказав їх фальшивість. Це спонукало московських істориків рятувати те з руїн, що тільки можна було, і на тому творити нові міти з такою ж доцільністю, а саме — в користь того самого московського народу і його імперії та панування в ній, згідно з гаслом монархістів „Король умер, хай живе король”. І норманісти, і росіяномітики опинились у скрутному положенні, тимбільше, що офіційна історична школа М. Покровського штовхала старих і нових дослідників

до виявлювання правди без огляду на те, чи вона була приємна, чи неприємна російським Москалям. Переважав бо тоді ще інтерес світової революції в комуністичному і космополітичному змислі і такій спрямованості. Адже СССР мав стати союзом національних советських республік у глобальному змислі, на випадок успіху світової революції. Тому то не можна було терпіти і хвалити систему „максимального реакціонера” Петра І. Тому то не випадало впахати оба найбільші советські народи — московський і український — до спільного „советського горшка”, а ще менше утотожнювати їх.

Зрештою сумлінніші дослідники серед Москалів уже раніш стверджували засадничу різницю між московським і українським народами. В додатку до вже наведених свідчень щодо того, ще ось яке: московський композитор і знавець музики Серов оприлюднив в „Основі” з р. 1860 під титулом „Музика малоросійських пісень” (перенесеної до збірника В. С. Баскіна: „Московські композитори”, том III про А. Н. Серова, у виданні П. Юргенсона, Москва 1890) вислід своїх дослідів пісень московських і українських. Між іншим подав він там ось яку характеристичну різницю між ними: первісні народні пісні Москалів скомпоновані в квінтаві (пятитоновій гамі), що є притаманною всім монгольським народним пісням в Азії й Евразії. Зате всі народні пісні Українців скомпоновані в октаві (восьмитоновій гамі), що є притаманною народним пісням усіх арійських народів в Європі. А як загально відомо, якраз у народних піснях маніфестується і зберігається справжня психіка даного народу найщиріше і тому є показником його справжньої істотности.

На цей важливий факт звернув був увагу теж князь Н. С. Трубецкой у своїй книжці „Вихід на Схід”. Тепер могли Москалі офіційно й відкрито заявити, що основні різниці між Москалями й Українцями є не тільки щодо сакральних звичаїв і обичаїв, що збереглись із поганського часу в трансформованих християнських формах, але й щодо сільсько-господарського знаряддя і їх назв.

Для доказу відкриття Покровського, що „сьогоднішній автохтонний мешканець областей довкола Москви, Володимира і Твері не різняться від своїх фінських пращурів” переведено перевірку крові сотень тисяч рекрутів із московських і українських земель. Виявилось, що в московських переважала на 80% група крові, що є типічною для монгольської раси, зате в українських переважала теж на 80% група крові, що є типічною для арійської раси в Європі. Навіть, як не вважати тієї методи певною і задовільною, все ж таки заслуговує вона на увагу на тлі дослідів московського професора Е. О. Манойлова, уприлюднених в „Архіві для Криміналології і судової медицини” з р. 1926: Кров дитини московського батька залишається такою самою, як у нього, якщо його дружиною і матірню дитини є Московка, або Фінка чи Татарка. Різниця в крові московського батька і його дитини виказується тоді, коли він одружений з Українкою, або іншою Європейкою, і вона є матірню дитини.

Зрештою і згаданий вже Трубецкой устійнив у своїй іншій книжці „До проблеми московського самопізнання” ось що: „Мова і тільки мова звязує словян”. „Москалі творять разом із Угрофінами і Волго-Турками осібну культурну зону... Зв'язок між Москалями і Туранами зміцнений не тільки етнографічно, але й антропологічно, бо в московських жилах попри словянську кров пливе теж без сумніву угрофінська і турецька”. „Ціла низка прикмет, що їх московський народ особливо цінить, не має еквіваленту в моральному типі Словян”. „Першої історичної маніфестації євразійської спільноти не треба шукати в Київській Русі, тільки в імперії Чингіс-хана”. „Основними факторами при творенні великоросійської нації були — Московська Держава і Монголо-татарські впливи”.

Однозгідність напису на мармуровій плиті в зальцбургських катакомбах і в Козацькому Літописі Самійла Величка щодо збережених дотичних переказів, спонукала Г. Янушевського рятувати бодай *словянство* свого московського народу, коли то все русь-російське вияви-

лось майном зрабованим у Русинів-Українців. У своїй книжці „Звідкіля походить словянське плем'я Русь” взяв він собі за вихідну точку так звану „Хорватську легенду”, що її оприлюднив уперше Ямбросіч у Відні 1772 р. Там — як і в давнішій, бо вже Богухвалом оприлюдненій „Панонській легенді” в його „Польській Хроніці” — три сини князя Пана: Рус, Лех і Чех помандрували на Схід Європи і стали пра-батьками народів: русько-українського, лешсько-польського і чеського. Янушевський видумав ще четвертого сина Моска і велів стати йому пращуром московського народу, а саме після його дороги через Червону Русь і Новгород. (Це додатковий доказ на те, що назва „Москаль” не може мати образливого змісту, а є тільки однозначним відповідником до московської назви „Русській”).

Не подобалось це іншому Москалеві, а саме П. Смірнову, бо таким штучним засобом урятувалось би вправді „словянство” Москалів, але пропали б для них усі претенсії на спадкоємні права до посідання України й до назви Росія. Стоячи перед альтернативою для московського народу: бути „словянським” без України, чи „монгольським” з Україною, а щонайменше з претенсіями на її посідання, вибрав Смірнов це останнє. В своїй книжці „Волжський шлях і стародавні Руси” (виданий у Москві 1928 р., а в українському перекладі в Києві 1935) вибрав він собі вихідною точкою також легенду, хоч і старішу, бо так звану „Сирійську або Церковну легенду Ректора” з року 555 по Хр. в грецькій мові. Там фантазія Греків наповнила незнану ще нікому „гіперборейську” північ Східньої Європи монстрами різного роду та казковими створіннями. Поміж ними згадується теж великана „Гросс Росс” (порівняй з біблійним Рос — ВКК), що міг водночас їхати верхом і бігти. І якраз цього „Грос-Росса” робить Смірнов пращуром „великоросійського народу” (Великоросів). Він створив ось яку підставову гіпотезу: Первочатково замешкували ті Великороси землі обабіч горішніх рік Волги і Камі, що їх осередком стала пізніше Москва. Їхніми спорідненими сусідами були Волжські і Камські Болгари.

В часі мандрівки народів пересунулись Великороси разом із Болгарами на південь. Великороси зупинились і осіли над Дніпром та започаткували там Русь-імперію зі столицею Києвом, під час коли Болгари пішли далше на південь аж над Дунай, де осіли і заложили там свою державу. Наїзд Татарів спонукав Великоросів повернути назад до своєї прабатьківщини на півночі, де вони заложили Московську Державу з Москвою як столицею. Після того, як московські царі, головно Петро I наново здобули ту давню Русь на півдні, що в міжчасі стала Україною, відновлено стару назву „Росія” для всієї імперії Великоросів-Москалів.

Отак один московський історик старався доказати, що Москалі є Москалями і Слов'янами, але ніякими потомками Русинів, а ще менше „старшим їх братом”, а другий старався доказати турано-монгольство тих же самих Москалів-Великоросів і їх право на посідання не тільки назви „Росія”, але й цілої Русі-України. Одиноким певним і безсумнівним вислідом творення таких нових легендарних мітів на виключну користь Московства є те, що оба ці і всі інші лжевчення взаємно себе виключають, або розкривають як фальшивку. У всякому разі натавровує це всю німецько-московську історіографію, що вона завжди вибирає якусь легенду сумнівної вартости або зовсім фальшиву — напр.: норманську, спадкову киево-візантійсько-римську, панано-хорватську і сирійську — якщо треба прикрити азійську істотність Москалів, щоб обманути і звести на манівці весь немосковський світ і тоді тим легше його опанувати.

Евразійський Рух

Етнічна і культурна відрубність прадавнього населення українського півдня від далеко пізнішого на московській півночі доказана теж правниками, і то навіть московськими. І так проф. Владимирській-Буданов писав у своєму „Перегляді історії московського права”: „У Московській Державі немає ніяких слідів впливу Русь-

кої Правди”. У своїй аналізі Руської Правди і Литовського Статуту устійнив Леонтович, що „Між Руською Правдою і московським законодавством зяє безодня”. Це є зрозуміло і ясно в проєкції на все повижче наведене.

Ділему такої недоречности впахати московство й українство та інші немосковські народи в одну „російську” або „советську” спільнотність і однотність взявся розв'язувати зовсім іншим способом так званий „Евразійський Рух” Москалів, особливо Москалів татарського походження. Його провідники і носії засвоїли собі багато ходів думок геополітичної школи пангерманських Німців-месіянстів, натягнули їх на панмосковське копито і поставили собі своїм завданням, фікцію скрахованої „однотности російського” а тепер „советського народу” заступити більш плявзівною фікцією „географічно-просторової однотности”. Розуміється само собою, що і в тій евразійській спадковій однотності мають Москалі і надалше залишатися панівним народом, як були вони ним у московському і російському часах, і є в советському.

Засобом цієї нової концепції в баченні Сходу опанованого Москалями могли вони тепер з біди зробити чесноту, отже замість встидатися — гордитися своїм монгольством. Квінтесенція евразійської літератури звучить м. і. ось як: Нашим пращуром є Чингіс-хан. Нашою батьківщиною є Азія. Наше обличчя звернене на Схід. Європа — це наш смертельний ворог. Навіщо нам фальшива спадкова конструкція аж до Риму, коли то ще Пляно Карпіні засвідчив, що Чингіс-хан залишив своїм потомком всю землю в спадку.

Найвиразніше оточнена евразійська наука Москалів московським емігрантом і бувшим російським генералом К. В. Сахаровим в його книжці „Чеські Легіонери в Сибірі”: На підставі найновіших історичних і археологічних дослідних вислідів немає вже ніякого сумніву про те, що Великороси не є ніякими Слов'янами, а тільки Монголами, які послуговуються слов'янською мовою і російською назвою. Отже найвища пора витягнути з

того факту останні консеквенції, а саме: Зєднатися їм із спорідненими Фінами і Мадярами, заключити союз з Німцями, які ненавидять Словян, у спілці з ними вигубити вщерть усі словянські народи, а їх землі розподілити поміж себе (скондензовано).

На шляху, визначеному такою геополітичною наукою, зустрілись Гітлер і Сталін. Перший перетворив її на пангермансько — в інтересі німецького панівного народу, другий перетворив її на пансоветсько — в інтересі московського панівного народу. Ось де поштовхи до масових гробів для вигублюваних справжніх Словян — Українців, Поляків, Білорусинів і т. д. — унутрі московського і німецького засягу потужности і влади, включно з Вінницею, Катином і цілою виголоджуваною Україною — по московському боці, а крематоріями і масовими розстрілами тих же Словян у концтаборах і поза ними — по німецькому боці. Ось чому вся московська еміграція в Німеччині — з дуже малими винятками — находилась на службі Третього Райху, а не в концтаборах*). Також чому Українців навіть у концтаборах не визнавано Українцями.

Ось чому теж створена з галицьких Українців помічна дивізія мусіла зватись тільки „галицькою” а не „українською”, і не сміла вживати українського гербу, Тризуба. Зате аналогічний помічний корпус Москалів міг називатися „Російською Визвольною Армією (РОА — Россійская Освободительная Армія) і вживати царський прапор, хоч на думку навіть росіянофільського Далліна, більшість у проводі РОА Власова була комуністичною. (Нова Советська Імперія).

У німецьких концтаборах не було реєстраційної рубрики для Українців. Їх реєстрували як приналежників до панівного народу у тих державах, до яких вони пе-

*) Підчас мого дворічного перебування в німецькому концтаборі Саксенгаузен були там тільки полонені советські Москалі. Один раз тільки попали туди емігрантські Москалі групою в кільканадцять чоловік, але дуже скоро випущено їх на волю.

редтим належали, здебільша — як Поляків або Москалів-Росіян. Канадійський старшина летунства українського походження, Б. Панчук, прилетів був до Берген-Бельзену зараз після його визволення британською армією, щоб нести допомогу тамошнім українським жертвам. Йому сказали в управі того бувшого концтабору, що там немає Українців, бо їх у списках бракує. В дійсності було їх там тисячі, разом із автором. На такій реєстровій тактиці оперті часто-густі твердження українофобів, що Українці так дуже вислугувались Німцям, що їх зовсім не було в німецьких концтаборах. На ділі ж було це так з московськими емігрантами, що працювали у Німців як „зондерфірери”, дорадники, експерти й урядовці в різних канцеляріях та міністерствах. Одна Московка мала доступ навіть до німецької Головної Квартири, як „персона грата”, а кишіло від Москалів у міністерстві Сходу Розенберга, а теж у „Райхскомісаріяті для України” Еріха Коха, де не терпіли жодного Українця.

До аналогічно хибного погляду мусів би дійти теж читач дотичної літератури московських авторів, навіть „наукових”, як напр. „Концентроційні табори в СССР” Б. Яковлева, видана „Інститутом для вивчення історії і культури СССР” в Монахії 1955, що є фінансований американськими грішми. І там бо є згадка про в'язнів приналежних до інших народів поза московським (-руссієм) за винятком українського. Як будьто би в советських концтаборах не було ні одного українського політичного в'язня, а з того можна вносити — і це є наміром фальшивника-автора — що тільки Українці були і є такими вислужниками большевиків, що ніхто з них не попав до концтабору. В дійсності ж є це навпаки. Дослідник советських концтаборів, Поль Баргон, устійнив у „Сатюрн” (Saturne), Париж за січень-лютий 1956, — і то на підставі очевидців, яким удалось втекти на Захід, або бути звільненими як чужинці, — що Українці не тільки творять релятивно а деколи й абсолютну більшість у советських концтаборах, але й є організаторами повстань і спротивів та штрайків. Він справдив похибку

Дж. Н. Нобля, що Москаль Гуревич, бувший атташе со-ветської амбасади в Парижі не був провідником штрайку в Воркуті, а тільки поліційним шпіоном, якому український провід поставив альтернативу: або бути забитим як собака, або віднести управі концтабору ультиматум штрайкуючих в'язнів. Гуревич вибрав останнє і зник.

Так то вдавалось Москалям презентувати свого змія панмосковського месіянiзму в різних масках, відповідно до того, з ким вони мали до діла, то є хто мав бути черговою його жертвою: в масці „пансловянській”, хоч сама ідея панславiзму постала в лоні західніх Словян на базі рівноправности кожного словянського народу, так Москалі заступили її справжній зміст „панросійством” в утожненні з „панмосковством” (диви „Панславiзм, його історія й ідеологія” Ганса Когна); в масці „панмонгольській”, „панправославній”, „панкомуністичній” . . . Всі ті маски, служать Москалям на те, щоб прикрити і уневиднити справжню істотність московства і його месіянiзму з їх витичними, що мають одну спільну мету, а саме заволодіння цілою землею, щоб мати змогу „уздоровлювати й ущаслиблювати всеньке немосковське людство” примушуванням його перейти на московський монопольний спосіб життя в російській чи в со-ветській формах.

До визначніших московських євразійців належать напр. Савіцький (українського походження), Н. Покровський, Й. В. Готіє, В. В. Мавродін, Г. В. Вернадський, М. Правдін, Н. С. Трубецкой, псевдонім „І. Р.” і б. і.

Традиційним спільним знаменником московських месіянiстів у всіх масках є теж те, що вони не можуть стерпіти, щоб у сусідніх краях, а зараз у цілому немосковському світі були лад і порядок та згідне співжиття людей і народів. Це бо так само утруднило б їм реалізувати їхні месіянiстично-імперіалістичні затії в глобальному засягу, як це було напр. у взаєминах Пруссії і Росії з Польщею, коли то Фридрих Великий і Катерина II не могли стерпіти порядку і ладу в Польщі, що була теж наміченою жертвою, як це буде дальше згадано.

Свобода. Батьківщина. Соціальна справедливість.

Сьогодні вистачає вже саме існування денебудь одного москвофільського пролетарія, щоб це давало притичину Москалям до їх панмосковських месіянiстичних претенсій до даного краю і до організування там „Пятої колони”. Словник пятої колони, чи то в формі нелегальної групи, чи легальної комуністичної партії, чи советофільської — читай москвофільської — організації приязні, є вже так широко відомим, що зайво є займатися його повторюванням. Всі ці форми пятої колони на вiслугах Кремлеві, Москві і московству голосять, що вони боряться за „свободу” народів у цілому світі, що вони є борцями за їх „батьківщину”, і — розуміється — що тільки вони є прапороносцями „соціальної справедливости”. Нас цікавить тут тільки те, що всі ці гасла не є ніякими модерними винаходами, але старими московськими реквізитами.

Окреслення „Пята Колона” є еспанського походження. Але її зміст і доцільність належать до традиційних засобів московської політики, щоб не допустити в інших краях до ладу, порядку, спокою і добробуту. І так, напр., під претекстом оборони свободи українського народу та його козацтва, використовували Москалі нове положення, в якому Україна опинилась після переяславського договору, щоб при допоміж того, що ми тепер називаємо „пятою колоною”, витворювати анархічні відносини в Україні, бо це улегшувало Москалям осягати власні користи коштом Українців. Або: Російський політик Нікіта Панин старався створити так звану „нордійську систему”, до якої хотів втягнути теж Польщу. Щоб піднести вартість Польщі, як її члена, настоював він на тому, щоб у польському соймі скасовано було право „ліберум вето”, що ним кожний посол міг своїм одиноким негативним голосом унеможливити всяке рішення сойму. Але його цариця Катерина II і її монархічний партнер на пруському престолі король Фридрих Великий порозумілися в навпачному змислі щодо Польщі, а саме вирішили „заради оборони традиційних свобод польського

народу" залишити неторкненим право „ліберум вето" в польському соймі. В основі такого їх рішення лежало розважання, що скасування того права зміцнило б державну владу в Польщі і трудніше було б їм забирати від неї бажані землі. Зате збереження того права ослаблювало державну владу і тим улегшувало реалізацію загарбних затій з московського і німецького боків.

В обох тих прикладових випадках, українському і польському, в першому козацька старшина, а в другому польська шляхта тішилися в своїй короткозорості як діти, що одним удалось „оборонити" свободу своїх вузьких інтересів, а другим „врятувати" своє „ліберум вето", не здаючи собі з того справи, яка і чия це була гра і куди вона зміряла.

У р. 1899 відбувся XI-ий археологічний конгрес у Києві. На внесок голови НТШ у Львові управа московського археологічного товариства дозволила не тільки взяти НТШ-членам участь, але й виступити на ньому з рефератами в українській мові. Проти того виступили з протестом два професори Університету Св. Володимира в Києві, Флорінській*) і Фортінській, що при допомозі поліційної адміністрації осягнули скасування такого дозволу. Це спонукало навіть московську пресу устійнити публічно, що „при всіх братських почуваннях супроти словянства, що ними ми повні, не зробили ми для української літератури нічого, хіба слова тенденційного прокляття, а заради „науки" замкнули ми перед нею навіть двері наукового конгресу, на якому брали участь представники Мадярів (що не є приклонниками Слован)" („Вісник Європи" 1899).

На утраквістичному польсько-українському університеті у Львові, в австрійському часі, бували спори і бійки — навіть з випадками смерті — на денному порядку між польськими й українськими студентами. Щоб по-

*) Син того Флорінського був прийнятий генералом Баженовим, головою Укр. Дипл. Місії до Скандинавії на службу в цій Місії в Стокгольмі в р. 1918.

класти їм кінець, рішив австрійський уряд в р. 1913, створити два особні університети у Львові: один для Поляків, а другий для Українців. Як тільки вістка про таке рішення в Відні дійшла до Петербурга, впливовий щоденник „Новое Время" — інспірований урядом — проголосив у передовиці, що створення українського університету у Львові буде „казус беллі" (причиною війни) між Росією й Австрією. Ось чому інший московський часопис, „Русская Мисль", постулювала в р. 1914: „Перш усього Росія мусить зєдинити всі частини московського (русскаво) народу і повернути їх на лоно імперії. З того впливає історична необхідність злуки русскої (московскої) Галичини з імперією. Така злука є конечною теж заради внутрішнього оздоровлення Росії, бо залишення малоросійського пня в Австрії причинилося і в нас до відродження погорди-гідної „української проблеми". Російський міністр закордонних справ у першій світовій війні, Сазонов, заявив Українській Делегації щодо окупованої російськими військами Галичини: „Тепер наступив відповідний час, щоб раз на завжди зробити кінець Вашому українству". Розуміється при допомозі союзного Заходу.

Підчас віденського конгресу цар Александер заявив у розмові з представниками Швайцарії: „Я живу за далеко від Вас, щоб зміг Вам зробити щось доброго". Які щасливі Швайцарці, що живуть так далеко від Москалів, а якими щасливими були б Українці, коли б і від них Москалі жили подальше.

Польський князь Адам Чарторискі занотував у своїх споминах свою вже згадану розмову з тим же Александром (1801-1825), ще як престолонаслідником, про тодішнього царя Павла I (1796-1801): „Він хотів би" — говорив Александер про Павла — „дарувати свободу цілому світові, але тільки під одинокою умовою, що всі добровільно підчиняться його волі". А чи ж не є це точнісіньким моделем готовости верхівки Москалів в тому самому Кремлі і їх советської імперії дати всім „московську" волю? Чи ж не є однаковою істотність російсько-го і советського автократора в імперії Москалів?

Під заголовком „За батьківщину” (в оригіналі „За Родіну”) появилася у р. 1941 — ще під знаком приятного обняття Гітлера зі Сталіним — люксово видана й оздоблена книжка про советську імперію і її народи. Там історія імперії Москалів починається вже не роком 862 згідно з фальшивою норманською теорією, але битвами Москалів (Русскіх) в союзі з Татарами проти Шведів, Хрестоносців, Литовців і Поляків, одже боротьбою Азії проти Європи.

Зразковий приклад діяння „пятої колони” дали Москалі в Сінкіянґ, передпіллі теперішнього червоного Китаю. Під претекстом допомоги китайському губернаторові в Урумчі ввійшли червоноармейці в цивільних одягах до Сінкіянґ. Вони допомогли губернаторові до „перемоги”, але залишилися в краю і підчинили його власним впливам. При помочі спеціального ГПУ опанували ті Москалі цілий край, їм навіть удалось заманити свого противника, генерала Тунганів Ма-Чунґа-Інга до відвідин ССРСР, де він і пропав безслідно. Його родич, генерал Ма-Го-Шан, підняв повстання своїх Тунганів*) в р. 1937, але поніс поразку. Англійські обсерватори устійнили, що в боях вирішальну ролю відіграли советські воєнні літаки.

Сьогодні кожному вже відомо, що імена діючих осіб і країв можна довільно змінити, але все інше є таке саме. Чи то в Європі, чи в Азії, чи в Африці, чи деінде, дають Москалі відчуття своєю „добротою” супроти всіх, з ким вони почнуть „дружити”. Тоді були Москалі в дорозі до Китаю, щоб його зробити перше червоним, а потім советським, а їх ворогом були Японці. Тепер їх метою є Європа і весь світ, а їх ворогом є ЗДА. Тоді заголовки газет звучали „Перетягання ливни в Сінкіянґ”. Те саме повторилося раніше в Україні і в Польщі, а пізніше в тій же Польщі, Румунії, Мадярщині, Чехословаччині, Східній Німеччині, Корей й Індокінах.

Аналогічно до царя Павла I теж Ленін, Сталін, а зараз і Хрущов готов дати всім народам свободу, але

*) Тунгани — це Китайці могомеданської релігії.

під одинокою умовою, що вони добровільно підчиняться тоталітарному пануванню московської панівної піраміди. Хто тому противиться стає „палієм війни”, бо він штовхає Москалів застосувати супроти нього насилля, аж до воєнного включно. А щодо так званого „соціального вирівнювання” послуговуються Москалі таким самим способом, що його А. Н. Пипін описує в „Історії московської етнографії”: „У крайніх випадках, як напр. у Новгороді, московський уряд проводив зєднання так, що він ту частину населення, яка тому противилася, вигублював. Іншу вивозив, а на її місце насаджував Москалів і заводив московський спосіб життя”. А чи ж не те саме проводять Москалі в усіх землях, що їх вони від року 1917 наново здобули, до своєї імперії прилучили, або під свою контролю поставили? Від Карелії до Мадярщини, від Східних Прус до Грузії!

* * *

„Новий улад Європи” в плянах Гітлера, по дорозі до „нового уладу цілого світу”, мав проходити ось якими етапами:

1. *Національний життєвий простір*, осягнений вже під прапором самовизначення народів. Це гасло принесло йому навіть багато симпатій не тільки в поневолених народів у цілому світі, але й у західних демократій.

2. Як тільки Німці осягнули зєднання всіх земель заселених Німцями — від Мемеля до Австрії і Судетів — Гітлер стягнув на своєму піратському кораблі прапор самовизначення народів, а вивісив прапор „історичного життєвого простору”. Під ним усі германські, романські і словянські народи, разом із мадярським, мали повернутися назад до Райху, якщо вони будьколи і хочби як коротко належали були до Римської Імперії Німецької Нації.

3. Після того, як і це було осягнене, вивісили Німці прапор „господарського життєвого простору”. Під цим прапором мали вони здобути всі ті краї і народи,

що їх земні скарби були потрібні як база сирівців для забезпечення німецької індустрії, щонайменше до Уралу на Сході і до північної Африки на Півдні.

4. Наміченим, але не досягненим етапом мав бути „політичний життєвий простір”. Він мав уможливити тисячорічному Третьому Райхові, після його перемоги в другій світовій війні, придушення „легальним” способом всякого спротиву проти „нового світового уладу” в самих зародках, де б воно на земній кулі не було, і так забезпечити політичне, економічне й культурне панування Німців над не-Німцями.

Гітлер же був майстерним учнем Леніна і Сталіна, бо сам признався, що вирішив затемнити своїх учителів. Пізніше Сталін учився дечого від Гітлера, а Москалі від Німців. Посередню роллю в передаванні московських наук Німцям і їх фірерові відіграли балтійські Німці як напр. Розенберг і Врангель, виховані в московських школах і в московській традиції. Тому то не диво, що було стільки паралель щодо істотности, в поштовхах, в меті і діяннях на „піратських кораблях” Москалів під капітанами Леніним і Сталіним, та Німців під капітаном Гітлером. Адже і Ленін — щоб не розбитися в самих початках московської піратської плавби об скали національного питання — мусів вивісити прапор „самовизначення російських народів аж до цілковитого унезалежнення від Московії”. Зміцнивши коштом так облахманених немосковських народів, Ленін і Сталін стягнули цей прапор, а вивісили новий — „господарського життєвого простору” і започаткували „пятилітні пляни”. З вибухом другої світової війни стягнули Москалі постійний прапор „світової революції” і взяли патріотичний курс під прапором „історичного життєвого простору”. Під ним теж усі краї і народи, які будьколи хочби на як коротко належали до імперії Москалів, мусіли повернути назад до своєї колісь російської, а тепер советської спільної „батьківщини”. Після перемоги в союзі з Заходом повернено знову „господарський життєвий простір” як етапну мету. До нього попали як жертва сателітні краї в Європі, а Манджурія і „народний” Китай в Азії. Остан-

ній етап зарисовується вже під знаком „політичного життєвого простору”, в якому вистачить Москві кашлянути, щоб усі і вся ставали на „струнко” і приймали від неї накази.

Західня преса вже доволі добре протирає вигідну дорогу Москалям від одного етапу до другого. Вона продовжуватиме робити це і далі, як довго вірить у всі міти Москалів, або в будьякий із них.

Еміграція „російської батьківщини”.

На тлі наведених дотепер фактів щодо істотности московства — російського чи советського — і симптомів його месіаністичного універсалізму не здивує нас уже сверідна роля, що її відіграє ніби то „антисовєтська” еміграція приналежників до московського народу і його яничари немосковського походження, особливо балтійсько-німецького і жидівського. Під час другої світової війни і після неї Москалі по раз другий здобули і влучили до своєї советської імперії балтійські краї Естонців, Лотисьців і Литовців. Своєю тактикою, що нею затягнули вони Україну після першої світової війни до нутра СРСР, повторили Москалі після другої світової війни в відношенні до інших немосковських народів і країв, Румунів, Болгарів, Югославян: Сербів, Хорватів, Словенців, Черногорців, Македонців, як і Мадярів, Чехо-Словаків, Поляків, ба навіть східних Німців і теж затягнули їх за Залізну Завісу. Отверті і підпільні бої спротиву московському насиллі — Фінів, Поляків і Українців були предметом звітування світовою пресою, як і прийняття советських національних республік Українців і Білорусинів до ООН, в характері рівноправних членів. Все це насторожило росіяномітично засліплений вільний ще світ, а поодиноких його інтересентів спонукувало до перевірки своїх дотеперішніх поглядів у баченні Сходу Європи і його народів. Тільки одинока московська і яничарська еміграція не хоче всього того зазримувати і продовжує оперувати категоріями, звичними ще в ро-

сійському часі з-перед р. 1917, як будь-яко би від тоді не зайшли ніякі зміни, ані на терені бувшої Росії, ані поза нею. Вона примістилась у метрополіях Заходу — Парижі, Лондоні, Вашингтоні і Ньюйорку — а теж у такій оазі як Берлін, і поставила собі за завдання боронити „цілість російського народу і його імперії”, і росіяномітичне лжевчення панцером “ignogance voulue” (бажаного незнання). Із магічної скриньки повної брехливих „вічних істин”, що з них побудовані „російська минувшина, теперішність і майбутність” витягнули московські емігранти новоспрепарований міт „багатонародної російської нації”. Згідно з тим новим мітом представники всіх більших народів у ССРСР на еміграції вирішили продовжувати „цілосну спільноту багатонародної російської нації” після упадку ССРСР, отже замінити нею таку ж саму „цілосну спільноту багатонародної советської нації” тільки „на демократичній базі”. В німецькій мові зробили Москалі навіть деяку уступку, бо стали відрізняти себе від не-Москалів у відмінних термінах “Russen” і “Russländer”. Натягненість такої замістки бувшої російскости, а теперішньої советскости увипуклиться ще більше в аналогії до евентуальної спроби оборонців цілоти німецької імперії називати себе “Deutsche” а не Німців у ній “Deutschländer”. Крім цього ні один кваліфікований представник будь-якого немосковського народу в ССРСР не заявлявся на еміграції за такою „російською” спільнотою з Москалями на місце „советської”. Для того дали позискати себе тільки Квізлінги, а з браку навіть таких винятків, самі Москалі в масці не-Москалів, покликуючись на те, що раз вони вродились напр. в Україні, Грузії, Білорусі чи де інде, то мають право вважатися „Українцем”, „Грузином”, „Білорусином” і т. д. і виступати від імени дотичного народу. Дарма, що так само як напр. народжений у Німеччині Негр не стане „Німцем”, і народжений в Україні Москаль не стане „Українцем”, а залишиться Москалем, і то навіть гіршим від Москаля, народженого в Московії. Адже Поляк, народжений у Львові був далеко більшим ненавником українства, ніж Поляк народжений у Варшаві.

Одначе найцікавішим, у звязку з тим новим мітом московських емігрантів, є те, що першим, хто це проголосив публічно, був В. Молотов-Скрябін, отже найвиразніший ворог справжнього демократизму і експонент панмосковського месіянізму-большевизму. У своїй бо промові дня 1. лютого 1944 перед найвищим советом проголосив він новий курс національної советської політики, а саме заміну „комуністичного інтернаціоналізму і космополітизму” „багатонародним советським патріотизмом”. „Ця трансформація” — говорив він — „є в повному співзвучі з нашою лєніно-сталінською національною політикою”. Джемс Барнґем*) у своїй книжці „Змаг за світ” добачує у тому „мультинаціоналізмі”, проголошеному Молотовим, найбільш маркантний осяг большевицького розвитку під проводом Сталіна. Отже так то виявляється, що спільним знаменником советсько-червоних і російсько-білих Москалів не є лиш оборона „цілоти імперії” всього московського народу, але й „цілість спільноти багатонародної російсько-советської нації”. Але творці того нового міту обабіч Залізної Завіси замовчують або переочують, що Молотов своєю ініціати-

*) Барнґем є экс-комуністом московської школи. Тому то бракує йому знання справньої істотности московства. Проте він інтуїтивно відчуває здебільша правильно. У „мультинаціоналізмі” Молотова добачив він своїми екскомуністичними очима, що комунізм всмоктав у себе націоналізм і що так постала інтеграція двох найбільших історичних динамік теперішности. Але як вже некомуніст пізнав він, що „комунізм став світово-політичним хамелеоном: більш американським як Вашингтон і Лінколн (комунізм — це американізм 20-ого стол.), більш французьким як Жанна д'Арк, більш китайським як Сун ЯТ Сен, більш німецьким як Фридрих II, і — зайво говорити — більш російським як Петро I”. Але можна сподіватися, що цей надпересічний американський обсерватор і дослідник у своєму розвитку стане пристосовувати „ренґгенівські промені правди” для перевірки не тільки фальшивої советомітичної перемальовки Сходу, але й не менш фальшивої росіяномітичної, яка продовжує бути навчальною догмою в усіх школах ЗДА і Заходу.

вою, а вони своїм переняттям від нього схеми „багато-народної цілоти Росії”, напевно не відпекалися від таких гасел Леніна як напр. „Федерація — це тільки перехідна форма до цілковитої однотности” (1920), і пізнішого гасла: „Формою національний, але змістом большевицький”, а врешті його постуляту, що весь світ має стати „тільки советським”, тотожного в своїй істотності з постулятом Достоевського, що весь світ має стати „московським і тільки московським” (руським). (Диви „Вопроси філософії” ч. 3, 1956).

Це й є теж глом, зміслом і метою тієї „федеративної спільноти народів Росії”, що її московські емігрант-постулянти „цілоти Росії” так наполегливо проповідують і рекомендують для післясоветського часу, а їх євро-американські симпатиків вважають основою своєї політики щодо Сходу — для тієї самої евентуальности. Така федерація московської чеканки не відрізняється від затій Петра I та від витичних Леніна і Сталіна, ані щодо поштовхів, ані щодо остаточного зміслу і бажання. Вона закінчується там, де згідно з віковичною московською традицією задушуються на смерть: волелюбна настанова, достоїнство людини, іншенациональна індивідуальність і її інтереси, рівноправність і людяність.

Справжня вартість „федерації”, пропонованої постулянтами „цілоти Росії” і їх таких же чужинних симпатиків та спонзорів (напр. „Американського Комітету для визволення Росії” зі зміною на „для визволення від большевизму”, або „Вільної Європи”) стане яснішою на тлі ось якого порівняльного розважання: Перед люднево-березневою революцією 1917-ого року кожний постулянт федерації був в очах московсько-російського патріота зрадником, якщо він був Москалем, а політичним злочинцем, якщо він був не-Москалем. Тоді бо реалізація федералістичної ідеї була поступом і зиском для поневоленних немосковських народів, а обмеженням імперіяльних інтересів і втратою для панівних Москалів. Після тієї революції справа мається навпаки, бо поневолені в російському часі немосковські народи, завдяки тій революції свободи, перескочили перехідню фазу фе-

дерації і відзискали були повну незалежність. Тепер кожний постулянт федерації з Московією, в майбутній „російській” формі замість „советської” є в очах не-Москаля-патріота зрадником, якщо він є членом його народу, а політичним злочинцем, якщо він є Москалем із його краю, а ворогом, як цей Москаль є з Московії або з іншого краю. Тепер бо федерація дає Москалям усі вигляди на корисні для них наслідки, зате для не-Москаля означає втрату своєї вже відзисканої незалежности і всі вигляди на ще погубніші для нього наслідки, в зміслі дотичних заяв Достоевського і Леніна-Улянова. Тимбільше, що це все вже наявно видно на прикладовому розвитку „советської федерації” — зразку тих же самих Москалів у ССРСР. Притому не треба забувати, що советський час під деякими оглядами бодай формально став далеко поступовішим, як був ним російський, під час коли істотність московська залишилась та сама обабіч Залізної Завіси, бо її ступенювання ще не означає зміни*).

А проте, якою ця постійна істотність московства є, засвідчив не хто інший як сам Москаль Максим Горький (Пешков) у своїй статті, написаній і оприлюдненій в Італії, 1923 р., на тему московської жорстокости навіть супроти власних дітей. Писав він ту статтю для того, щоб

*) Москаль Максимов, професор із „Російського Інституту при Колюмбійському університеті в Нью Йорку”, в одній своїй доповіді (1956) заявив, що зовнішня допомога Українцям у їх стремлінні до самостійности і незалежности від Росії-Московії спричинила б певну остаточну перемогу большевизму-комунізму. Тоді бо всі члени московського народу обабіч залізної завіси стали би одиноким фронтом в обороні цілоти своєї навіть советської імперії.

А Москаль др. Поремській, провідник НТС, в своїй доповіді в Нью Йорку (1957) про активність і мету своєї організації навіть не заікнувся про існування на Сході Європи українського народу ні в теперішньому советському часі ні в майбутньому відновленому російському, в зміслі Валуєва „не було, немає і не сміє бути”.

пояснити злочинні страхиття в боротьбах між „червоними” і „білими” Москалями в революційній і післяреволюційній веремії на просторах їх скрахованої російської і новоздобуваної советської імперії. В статті є ось які устійнення: „Я є того погляду, що жорстокість є найвиразнішою признакою московського народного характеру, так як гумор англійського... Найбільш інтересними ціхами московської жорстокости є її винахідливість, вирафінованість, і я сказав би, її естетична вишуканість... Я не говорю про таку жорстокість, що є спорадичною як вибух хворої душі. Це є винятки, що збуджують зацікавлення лікарів нервових хворіб. Я говорю про психозу маси, про душу народу, про колективну жорстокість”. Наведені Горьким приклади тієї народної жорстокости Москалів, головно супроги власної молоді і жіноцтва, затемнюють газові камери німецьких СС-ів, є більш постидні, як оприччина Івана IV, рознузцаність Петра I і його прибічників та „тайна канцелярія” Бірона. Тільки на такому підложжі народної жорстокости Москалі, обагаченої спадковою татарською і запозиченою китайською, можна пояснити кульмінаційні форми тортур з боку ЧЕКА-ГПУ-НКВД-МВД у советському часі. І Горькій запитуючи: „Хто був більше жорстоким — „Білі” чи „Червоні”? сам дає відповідь: „Правду кажучи, під тим оглядом дорівнювали одні одним, бо одні і другі були Москалями”. А дальше розважає він: „... найбільш жорстокими є ті люди, що розпоряджають найбільшою енергією і владним насиллям. Мені не відоме ніяке місце на землі, де поведінка з жінками була б такою жорстокою і немилосердною, як у московському селі... Так само з дітьми. Коли я недавно цікавився статистикою злочинів у московській губернії і переглянув акти кримінальних процесів за роки від 1901 до 1910, обняв мене жах на вид числа тих жорстокостей, що їх жертвою падали діти — дівчата і хлопці. Взагалі бє в Московії кожний кожного...” Пригадаймо собі при тій нагоді про згадані Кларком палки в руху від сходу до заходу сонця. А для порівняння Москалів з Українцями до речі буде вказати на те, що Німець Г. Когль пи-

сав в р. 1841 про Українців навіть у порівнянні з сусідючими з ними німецькими колоністами: „Підчас коли крик битих дітей в німецьких селах не вгавав цілий день, не бачив я ніколи, щоб Українець бив свою дитину, а навпаки — він її ласкав”.) Горькій запитує дальше в своїй статті: „Де є той московський народ, цей ніколи не засипляючий шукач правди і справедливости, що його московська література 19-ого стол. вміла змальовувати так гарно і переконливо?” І замість відповіді Горькій признається: „У моїй молодости я сам з одушевленням шукав такої людини але її не знайшов”.

З того факту зробив Горькій висновок, що такий народ „шукаючий правди і справедливости” існував тільки в літературі 19-ого стол*). А як у тому 19-ому стол. в дійсності виглядало — показують не тільки драми й новелі самого Горького, але й напр. денник Нікітенка, де занотовано: „Талант і розум засуджені на те, щоб у нас замерзли, або на дні душі як у тюрмі зогнили, кожна думка вважається злочином проти громадського ладу, одне слово — терпимою є тільки бездушна підчиненість, а одиноким принципом нашої поведінки мусить бути солдатська дисципліна”. Хіба що брехливо славословиться царя і панівний московський народ. Так само тільки в росіяномітичній літературі — московській і немосковській включно з українською — існує „росіяно-словянський народ” в утотоженні з Москалями і Русинами, а зараз так само „совето-комуністичний народ”

*) У книжці „Райх і Україна”, її автор Д. Дорошенко не смів навести ані того місця з книжки Когля, ані інших корисних завважень для українства — в порівнянні з німецьким.

*) Тепер стане більш зрозумілим, чому навіть Горькій мусів приспінено вмерти: Б. Герлянд передає свідчення співвзяня в советському концтаборі, Д. Д. Плетнева, професора медицини, засудженого за згодне отруєння Горького. А саме, що Горькій одержав у лічниці від Сталіна прегарну коробку з солодошамі. Він сам їх покоштував і почастував ними двох санітарів. Всі три дуже скоро вмерли. (Це передав навіть московський Соціалістичний Вестник у Нью Йорку, ч. 6 (671) за червень 1954.

в утотоженні з тими ж Москалями і справжніми соціалістами-комуністами.

Дуже багатомовною поукою про справжній змісл „федеративної батьківщини”, в розумінні її з боку Москалів — внутрі і зовні Залізної Зависи, були: постава, поведінка і заява проводу союзу воєнних утікачів з советської армії до вільної Німеччини на їх зїзді в Гамбурзі восени 1951 р., що на ньому автор був представником Союзу Німецьких Політв'язнів. Оба головні референти — голова зїзду майор Денісов (той самий що пару років пізніше був заарештований як советський шпїон, а недавно вимінятий за Німця з ССРСР) і ще один старшина з незнаним мені прїзвищем — ані разу не вжили термінів Росїя, Русскїє (Москалі) і русскїй або росїйскїй, а тїльки окреслення „наш край”, „наш народ”, „наша батьківщина (родїна)”, „наша держава” і взагалї „наш, наша, наше, нашї” до всього, що відносилось до ССРСР і його населення. Коли відкрилась дискусїя, дозволив я собі запитати голову, що був референтом, чи я, будучи гостем, можу забрати голос, і то щодо одного уточнення. „Але ж розумїється” — поспїшився він відповісти. „Ми ж демократи і находимося в демократичній країні”. „Тодї, будьласка, — питав я його — пояснити й уточнити, кого і що Ви розумїєте під словом „наш”, напр. „наш народ”: чи панївний московскїй, до якого Ви належите, чи будьякий інший поневолений немосковскїй, Як Ви відноситеся до факту існування в ССРСР багатьох рїзних народів, а точнїше — до тїєї роздїльної лїнії, яка пробїгає між одиноким панївним і багатьома поневоленими?” Майор Денісов почервонїв зі злости як буряк і замість речевої відповїди став недемократично, а по-московсько-росїйсько-советскїи кричати: „Що це має значити? Ви задумали робити обструкцію? Гладїть!” — додавив він погрозовливо, як був привик на сходинах у ССРСР. Гучні оплески зібраних делегатів — майже самих Москалів і їх Квізлінгів — потвердили, що „советська чи росїйська” демократїя Москалів допускає „свободу” рук тїльки для оплескування всього того, що скаже представник влади.

Властивий же влаштовник того зїзду (за гроші одержанї за посередництвом Даллїна від Американців) — підполковник Єршов (виїхав пізнїше до ЗДА після вихресту на православя і зміни прїзвища на „Мїрошниченко”, щоб з українським прїзвищем ефектовнїше поборювати стремлїння Українців до зїрвання спївжиття з Москалями) побачивши, що так наявне заперечування демократизму в дискусїї може стати бумерангом у вільному свїті, перервав наради, пошептав з Денїсовим, і тодї цей останнїй в супроводї першого приступили до мене з перепросинами і з ось яким поясненням у відповїдь на мїй запит (скондензовано): Дотепершнї, то є до-революцїйні назви Москалі чи Росїяни, здискредитованї московскїими і росїйскїими царями, вони мають реакцїонерний присмак. Проти всього советського ми боремось. Назва „Русскїє” не знаходить симпатичного резонансу в інших советських народів. Тому то ми вжили окреслення „наш” — у відношенні до всього ССРСР і його населення, бо під „наш” кожний може розумїти свїй власний край і народ”. На мою заввагу, що немає народу на цїлому свїті, якого два його члени не вважали б і не називали б свїй народ „нашим” у розмовї між собою, або з чужинцем, зрештою під „наш” можна так само розумїти все людство і весь свїт, цей Москаль не дав уже нїякої відповїди, тїльки мав вираз тихої злости за те, що я вже в самому зародковї розкрив його новостворений мїт „нашости” Росїї і відповідне „нашомїтичне лжевчення”. Воно ж у своїй істотності нїчим не рїзниться від старомосковської девїзи, висловленої Єссєніним: „Що ваше, то наше, а що наше так вам до того зась”, але й від спадку по Чїнгїс-ханї. Сюди належить теж інцидент на святкуванні Гоголя Москалями в Нью-Йорку р. 1952. На заввагу приявного Українця, що Гоголь був же Українцем уродженим в Україні, дав приявний Москаль ось яку реплїку: „А чи ж Україна не є нашою Росїєю? А чи ж Українець не є нашим Русскїм?” (Сидячий в президїї „Українець” проф. Д. Чижевскїй і тут не взяв в оборону українства щодо його відрубности від московства, так само, як робив він це завжди теж в

Центральній Раді, де все голосував з Москалями проти Українців)*). А тепер уявіть собі почування і реакцію Москаля, коли б сталося навпаки, то є, що Українець голосив би: „А чи ж Московія — як бувша колонія Руси Русинів — не є нашою Русею-Україною?“! А ця купка перебіжників на Захід, які є членами панівного московського народу, вважає себе самотнім правдивим речником „цілого нашого народу“ в СРСР і управненою диктувати Заходові, під якими умовами повинно проходити звільнення Сходу від радянського режиму, а саме — під умовою збереження „цілоти“ імперії Москалів і поневолення в ній немосковських народів!

Як уже сказано, в організаціях створених московськими емігрантами немає ні одного легітимного представника будьякого немосковського народу в СРСР. Це всім відомо, як і те, що СРСР складається формально з 16 національних радянських республік. Проте чужинні експерти Сходу на Заході (від Твардовського в Німеччині до Кеннена в США) продовжують опанцирювати себе „бажаною ігноранцією“ і опирати на ній свою віру та свої поради в тому зміслі, що тільки творці і носії „цілоти Росії“ й „одного російського народу“ чи пак „російської багатонаціональної нації“ або „нашого народу“ є правдивим віддзеркаленням радянської теперішности як і російської минувшини, отже й післярадянської майбутности. Тому то згідно з їх порадами тільки з ними, то є з Москалями, треба рахуватися і говорити, якщо робиться політику щодо Сходу. До них прилучився один із останніх публічних „дорадників-експертів“, др. В. Старлінгер („Границі радянської потуги в дзеркалі однієї зустрічі Заходу зі Сходом за дратами від 1945-1954“). Його перший дорадчий аксіон звучить: „Вправді є в тім великім СРСР офіційально одна людина, со-

*) Щодо Чижевського: Його українство поставлено в лапки на підставі ось якого свідчення його колеги в Німеччині, проф-а В. Шилкарського з Бонн з дня 17 червня 1949 р: „Він є Українцем по походженні. Чи він є теж українським патріотом („самоствійником“), мені не відомо“.

ветська, але я її вважаю безкровною конструкцією, яка ані не живе, ані жити не буде, ані жити не може. Зате є там пару десятків, можливо 70, великих, середніх і малих народів, що часто взагалі нічого спільного між собою не мають і є собі такими чужими, як лиш це можливо. Одначе ті народи не є ані тепер, ані в майбутности не будуть у стані, розвинути політичну діяльність. Цей аксіом відноситься теж до великого українського народу. В передбаченій майбутности буде там тільки одна велика нація в СРСР — велико-російська нація, яка не тільки самотня має свободу діяння під оглядами: геополітичним, фактичним, економічним, політичним у посіданні всіх верховодних постів в армії, державі і партії — а це є другим аксіомом — але яка теж є самотньою, що ніколи не асимілюється, якщо попаде індивідуально в діаспору, підчас коли всі інші скорше чи пізніше розтоплюються в великоросійському горнищі. Практично є так, що сьогодні можна утотожити радянську людину з великоросійською людиною майбутности як перетопленою людиною, яка по-московськи думає, говорить, відчуває. Для нас тепер і надаліше не буде важливим те, що менші і більші нації так собі плянують, тільки те, в якій мірі великоросійській нації вдасться провести свої тотальні претенсії на провід — не тільки претендований але й визнаний. В кінці цього розвитку, що може не триватиме більше як дві-три людські генерації, стоятиме імперіальний великопростір, що його замешкуватиме євразійська людина, що може й тоді називатиметься радянською — це не важно, — але яка в принципі буде московською і як така діятиме, і з якою ми муситимемо мати до діла”*)).

*) Старлінгер був лікарем у Кенігсберзі (Koenigsberg, Сх. Прусія) на волі, а як полонений в таборі під Москвою зустрічався здебільша з Москалями, що раніш були на дуже високих радянських посадах. За 10 років тамошнього перебування і знаючи московську мову він не навчився розрізняти між „Рускій“ і „Росіянін“. Дальше, що в СРСР немає „Великоросів“, а є „великій рускій народ“, а зараз теж „великий український народ“.

Маючи перед очима московські міти, разом або по-одинокі, стає ще більш зрозумілим ось який багатомовний факт: Політична еміграція немосковських народів унутрі Залізної Завіси, як напр. Естонці, Лотишці, Литовці, Поляки, Білорусини, Українці, Грузини, Мадяри, Румуни, Болгари й інші, що їх краї є під „комуністичною” владою і курателею Кремля, Москви і Москалів, створили національні демократичні екзильні уряди, або інші форми представництва з авторитетом уряду. Отже найвиразніше маніфестують свою настанову, протилежну до червоного уряду в їх краї, що його там накиннули і насилою вдержують московські окупанти. Зате московська еміграція ніколи навіть не подумала створити власний національний екзильний демократичний уряд, хоч завдяки своїм попереднім зв'язкам з Заходом мала для того найліпші передпосилки і можливості. Причина такої а не іншої настанови Москалів на еміграції стає наявною в проєкції на вже згадані спільні знаменники у російсько-білих і совєтсько-червоних Москалів обабіч Залізної Завіси: Оборона цілоти імперії та доцільності мітів. Як екзильний демократичний москов-

Отже трудно вирішати, що більше переважало в ньому при творенні таких „аксіоматичних поглядів” і „пів дезідеріїв”: Панцер його власнонімецької росіяномітичної „бажаної ігноранції”, чи вплив „пів дезідеріїв” його московських конверсантів. А вже просто смішним є порівнювання нахилу до асиміляції членів панівного народу на верховодних місцях у немосковських підбитих краях і членів їх поневолених народів у цілій імперії під терорним примусом до такої бажаної асиміляції. Ніхто бо так скоро не асимілювався на положенні підчиненого чи опанованого як фіно-угрійські предки Москалів, що перейняли і мову, і назву своїх панів Русинів хоч і в прикметниковій формі, або в симбіозі з Татарами, як саме Москалі. А прихильюючись до реалізації національної „уравніловки” на московський модель упродовж 2-3-ох генерацій, Старлінгер переочує факт, що тоді вже всі Німці й інші євроамериканські народи будуть теж силувані Москалями до такої ж асиміляції з ними. Ось як мітично облахманені люди, навіть високої інтелекції, копають гріб власним народам.

ський уряд на площині всіх інших народів ССРСР і внутрі Залізної Завіси взагалі та на демократичній базі рівноправности народів і людей, міг би він боронити тільки інтереси свого московського (рускаво) народу і його власного краю — Московії. А це не дозволило б Москалям зловживати терміну „Росія, Росіяни і російський”, який відноситься до всієї бувшої імперії, з царями в Кремлі, утотожнюваної з теперішньою „совєтською”, з вождями у тому самому Кремлі та з тим самим московським народом як панівним у ній. А хто ж може ліпше оборонити цю імперіяльну цілість російсько-совєтську, як не реальний і потужний уряд совєтських Москалів? Національний московський екзильний уряд мусів би поборювати червоний уряд в Москві, отже ослаблювати його потенціал в обороні „цілоти”, а тим самим і свою позицію як партнера згаданих спільних знаменників. А будучи месіяністами-імперіялістами-тоталітаристами під плащиком „демократії”, необхідного в екзильному демократичному світі, Москалі тих знаменників і стремління до реалізації своєї месіяністичної мети зрєктися не хочуть, а наполегливо придержуються їх. І з тією самою нахабністю і „не червоніючи” — словами Костомарова — брешуть, що вони демократи, бо тим самим подихом проголошують устами Керенського, Набокова і їм подібних речників екзильного москоства „Ліпше найлютішій диктатор у Кремлі на чолі цілоти Росії, як її розчленування”. У перекладі на практичну мову і дійсність, є це рівнозначне до „Ліпше цілість ССРСР з його жахливим терором, як свободна демократична Московія побіч інших демократичних немосковських країв і націй”. Потвердив це 100%-ово ще в р. 1921 Москаль на скитальщині Н. В. Устрялов ось яким устійненням: „Росія мусить залишитися великою потугою. А тому, що тільки одинокий революційний уряд, большевики, і тільки вони є здібні відновити російську імперію і міжнародний престиж Росії, то є нашим обов'язком, в імені московської культури, визнати авторитет того уряду”. (Зміна Віх, Прага 1921). Ось чому ні слиху ні диху про спроби екзильних Москалів створити свій власний на-

ціональний екзильний уряд. Чи можливий більш наявний доказ їх перфідії супроти прихильних їм урядів у холодній але і щораз більше підгріваній війні тих урядів з ССРСР, вірніше з советськими Москалями?!

Таку саму настанову Москалів у теперішньому ССРСР потверджує згаданий вже Старлінгер, пишучи м. і.: „Коли систематично читаєте посібника для шкіл і московські часописи, то знаходите там такий національний жаргон, що його в кожного іншого народу треба би назвати ультратрашовіністичним... Припустім, що в ССРСР мав би успіх розвиток консервативно-реставраційний зі ступенюваним націоналістично-московським акцентом — так і тоді буде задержана *зовнішня форма і владна апаратура большевизму* з двох причин: Большевизм є для московського месіянїзму великоімперіялістичної майбутньої марки ідеальною *поміжною конструкцією*. Унутрі: тому, що під маскою наднаціонального большевизму можна фактично переводити москалізацію без закиду бути московським націоналізатором. Назовні, тому, що при допомозі своїх сателітів і інших ікс-колон можна робити найдешевшим способом московську експанзивну політику на рейках большевизму. В екстремному підсумку Москалі можуть бути голосниками большевицької світової революції і почувати себе вже голосниками московської великоімперіялістичної ідеї (як засобу для успішної реалізації витичних месіянїзму — ВКК). Це себе не виключає в ніякому разі, але обі поведінки можуть вони вживати і ними спокійно послуговуватися”. (Підкреслення в оригінальній статті в збірці „Большевизм — заміна релігії”).

До висновків зі своїх досвідів у ССРСР і студій над його проблематикою, зближених до наших, дійшов теж польський дипломат Ришард Врага, пишучи й устійнюючи: „ССРСР (Росія) несе усім советизацію, а не комунїзм*). Проти соціалїзму, ба навіть комунїзму ніякий

*) Врадзі секундує Сузанна Леонгард, німецька комунїстка, повернувши з советських тюрем і концтаборів, у своїй книжці

поступовий народ не захоче і не буде воювати вогнем і мечем. Зате проти советизації мусить кожний народ боротися всіма засобами, якщо він любить свою свободу і хоче її зберегти, бо советизація є таким самим процесом агресії і тоталітаризації, біологічного і духово вигублення народів, як у своєму часі гітлеризація. Большевизм, зі своїм централїзмом, імперіялізмом, заперечуванням прав людини і народу, зі своєю жорстокістю, казуїстикою, фальшуванням і демагогією — є надаліше як і раніше вродженою прикметою московства”.

Врага стає навіть ще виразнішим — а його, як члена народу, теж довго поневоленого Москалями, можна розуміти — устійнюючи: „Не свідомість визначає буття, тільки буття визначає свідомість — учить слушно марксизм. Отже Росія була большевицькою під Іваном Грізним, під Катериною II-ою і Александром III-ім. Большевиками були теж Петро I і Пушкін, Александер II і Достоевській, Суворов і Герцен, Скобелєв і Плеханов, всеодно, чи вони сиділи на троні, чи гнили в каторгах, чи вони в уніформах генералів і маршалів вирізували Поляків, Українців, Грузинів, Узбеків, Башкірів, чи на своїх катів-царів і катів-генералів кидали бомби. Між большевиком Ніколаєм II і большевиком Бакуніним не було іншої різниці, як та між силовою позицією і силою диспозиції”. Цей порівняльний історичний образ конкретизує Врага устійненням, що „марксизм став тільки чудовим засобом у руках Москалів, які вже від довшого часу були в пошуках за чимсь подібним „універсальним”, щоб їх панмосковський месіянїзм прибрав модерніший вигляд, без зміни своєї істотности. Православя, панславїзм і народництво їх розчарували, бо звужували

„Украдене Життя”, устійненням: „Найбільші і найжахливіші в світі переслідування комунїстів мали місце в ССРСР... НКВД вигубило більше комунїстів, як усі інші політичні поліції всього світу. Властиво повинні б монопольні капіталісти поставити Сталінові пам'ятник зі щирого золота, з вдячності за те, що він так послабив робітничий рух”.

експанзивний об'єм і не давали гарантії щодо успіху в здійсненні месіянстично-большевицьких мрій на заволодіння світом — у Пушкіна і Муравйова, Достоевського й Ігнатієва, Данілевського і Трєпова, Аксакова і Пуришкевича. Зате: Клясовий інтернаціоналізм з концентрованою в руках Москалів деспотичною партією, яка „все знає і всім кермує, все передбачує і про все вирішує”, а водночас служить виключним інтересам московської панівної піраміди. Чи ж можна собі уявити більш еластичний і універсальний засіб, або таке знаряддя, щоб ним задовольнити месіянстичну тоску Москалів на опанування цілого світу?!”

Правильність поглядів і устійнень Враги — паралельно до дотичних поглядів і устійнень на сторінках цієї студії щодо незмінності панмосковського месіянізму в його істотності, як в російсько-православному, так і в советсько-комуністичному замаскуванні — доказують не тільки спостереження таких подорожних по Московії-Росії як Олеаріуса перед 300-ма роками і де Кістіна перед більше як 100 роками, що читаються мовби були написані перед кількома роками або місяцями, але й ось яка стаття перед без мала 100 роками в англійському журналі “VANITY FAIR”, жовтень 1869-ого р. Уривок з неї цитуємо буквально: „Російська цивілізація, як то петербурзький уряд називає ту особливу схему, в якій живуть Росіяни, виявляється в західніх очах чужородним зразком усіх тих соціальних і політичних принципів, що їх модерні державні мужі засуджують. У підложжі цієї спільноти живе народ в стані реалізованого комунізму, що про нього поступовий мислитель в інших краях щойно мріє; повище нього сидить і люто глядить найбільш підкупна і тиранська в цілому світі армія урядовців побіч найменш благородної аристократії, підчас коли над усіма ними сидить на троні цар, що втілює в собі обі функції: духовного голови і політичного деспота, зєдинення яких викликає так багато алярмуючого почуття... Розуміється, що для приклонників модерних політичних теорій невинно дивиться, як ці всі хиби процвітають якраз у тій державі, яка загрожує затем-

нити весь світ”*). Подрібніше устійнив це такого формату Москаль, як Е. Соловйов, який у своїй „Історії московської літератури”, також у збірнику: М. І. Лемка „Ніколай, Жандарми і Література 1826-1855”, 1908, м. і. писав: „Кожному було призначене строго визначене місце, від кожного домагалися, щоб він говорив, думав і почував точнісінько так, як йому наказували... Розуміється, що найбільше боялися думки... Система ломилася все, що було перешкодою на її шляху”.

Все вище сказане щодо минувшини, теперішности і майбутности, зумовлених московськими месіянстами в будьякому замаскуванні, головно щодо стремління їх кожночасного проводу в Кремлі, дається зілюструвати ось якою аналогією: в Африці є дивний рід білих термітів, тому дивний, що весь термітний народ є сліпий. Проте виконує всі праці для свого існування дуже справно і прецизно. Факт, що дана його група гине, як вбити її королеву вказує на те, що вона має спроможність все бачити і давати якимсь таємним флюїдним способом відповідні накази кожному термітові, а цей їх сприймати. Дарма що королева, кілька разів більша, майже нерухомо перебуває в своїй спеціальній комірці в середині муравлища. Так само владна верхівка в Кремлі — монархічна, вождівська або колективна — стреміла і стремить до аналогічного стану в своїй будьяк замаскованій імперії. Себто, щоб кожний підданий чи громадянин імперії виконував тільки те, що йому Кремль і Москва наказують письмом, телеграфом або через радіо. І тільки для того служить йому грамотність і очі. Ось чому кожний Москаль боронить Кремля і Москву, щоб не згинувло його панування без панування владної там верхівки.

Такі досвіди і спомини з російського і советського часів панування Москалів є спільними всім поневоле-ним ними немосковським народам унутрі бувшої Росії

*) Москаль Ткачов, разом із Нечаєвим предтеча Леніна, писав „Правдою є, що наш народ є безграмотний, зате просякнутий він у більшості принципами спільної власности, отже є він, так би мовити комуністичний інстинктом, традицією”.

і теперішнього ССРСР, ба навіть Залізної Зависи. Колись напр. і Поляки були під таким самим асиміляційним тиском, як і Українці. Даймо слово в цій справі Гітерманові: „Після ліквідації (польського) повстання (1863) уряд Александра II-ого рішив вигубити в Поляків усю решту їх національної свідомости, щоб унеможливити дальші повстання в майбутності... Усі польські часописи були придушені, польські школи замкнені, книжки з бібліотек, експонати з музеїв і наукові колекції вивезені до Росії (однозначніше: до російської Московії — ВКК). Уживання польської мови на вулицях і в публічних установах заборонено. В усіх школах сміли вчити тільки московською мовою. Університет у Варшаві замінено на московський. Культурній свободі католицької церкви наложено тяжкі обмеження, напр. не вільно їй було робити публічні процесії. Багато монастирів упали жертвою секуляризації. Всі самостійні польські адміністративні установи скасовано і передано в руки московських урядовців”. Але цей самий історик Гітерманні ані словечком не натякнув на аналогічні методи асиміляції в Україні щодо Українців, після ліквідації їх спроби визволитися, в союзі зі Шведами.

Неменш багатомовним є ще інший доказ паралельної долі обох тих справжніх і найбільших словянських народів, що її зумовили і зумовлюють все ті самі туранські Москалі, які перейшли до вживання словянської мови своїх бувших панів-Русинів, предків Українців. У Польському Королівстві під московським пануванням за намісника кн. Пашкевіча, у єдинонеділимій Росії „директором внутрішніх, духовних і освітніх справ” був російський генерал, — як уже згадано — Москаль Сергій Шіпов. У „Московських Читаннях” за рік 1860 (том XXXII) появилася була його стаття на тему і під заголовком „Польща і Росія та їх взаємне відношення”. У ній твердив він, що об'єднання польських земель з царством відбулося таким самим способом, як унія Шотландії з Англією, або Тексасу зі ЗДА. „Виходячи з такого засновку”, — пише Генрик Мосціцкі в своїй книжці „Під берлом царів”, де теж є цитований Шіпов, — „автор, ана-

логічно до спільної англійської мови в тих краях, домагається залишення тільки однієї спільної літературної мови для всіх Слов'ян, об'єднаних під спільним скиптром, бо і в Німеччині чи Франції існують різні діалекти, які не перешкаджають розвиткові одної літературної мови”.

Цей, дотепер мало знаний або замовчуваний факт повинен відібрати охоту Москалям і їх симпатикам, порівнювати пізніше також і Україну з Тексасом чи Пенсильвенією, а в Європі з Баварією — щодо відношення України до Московії-Росії-СССР, як і тих — щодо ЗДА чи Німеччини, якщо вони не хочуть, щоб їх колись так само висмівали як ігнорантів, як це заслужив собі Шіпов щодо такого самого порівнювання Польщі з Тексасом чи Шотландією.

Це був також цей самий Шіпов, що запроєктував будову пам'ятника Богданові Хмельницькому в Києві, доказуючи, що це „може стати корисним для імперії і з політичних оглядів, бо пригадуватиме наклепникам Росії, що вся південно-західня частина царства перейшла під скиптр володарів Всеросії не шляхом насилля чи підступу, а за однозгідною волею народу”. Чи ж не є це моделем для гасел у святкуванні 300-ліття Переяславського договору?

Наслідки московських митів

В основі всіх московських митів лежить їх спільний знаменник у тенденції облахманити довкільний немосковський світ, що так легко їм вірить, а тим самим улегшити реалізацію переміни цього знаменника на „російський”, „советський”, „наш”, чи ще інший — в назовній формі, але „московський” — в істотньому змісті. Хто тому протривить і проти того борониться, цей є „палієм війни”, бо примушує Москалів — „бого- і марксолюбих” — вжити проти нього силових засобів, з воєнними включно. Московські ж месіяністи — російсько-білі і -рожеві, як і советсько-червоні — вірять у свою вибраність і в своє призначення, отже вважають всяке насилля для досягнення месіяністичних витичних своїм „свя-

тим і легальним обов'язком", ба навіть актом доброзичливого „рятування" раз „гнилого", а раз „капіталістичного", бо немосковського людства від загибелі.

На підставі аналітичної перевірки правдивого московства, його істотності і його фальшивих мітів, пізнали ми, що воно є своєрідним феноменом-продуктом історичних подій у вужчому туранському просторі. Постання і розвиток того московського „спеціфікум-а" зумовили постійні тертя і спори між самотнім панівним московським і десятками поневолених ним немосковських народів, під оглядами біологічним, і культурно-ідеологічним, на загально-політичному тлі. Кульмінаційне ступенювання такої пересправи між московством і немосковством у глобальному зміслі переживаємо ми якраз тепер. Особливо від часу, коли то і в проводі імперії Москалів стали самі рянні Москалі, а не, як раніш, російські царі на чолі російської верхівки, або советські вожді немосковського походження на чолі советської верхівки. Остаточний вислід тієї пересправи вирішить майбутню долю всього людства.

Пізнали ми також процес денатурування, („одьогчування"!) всього того, що Москалі переймали і переймають та евентуально перейматимуть від інших народів Європи, Азії й Америки, ба навіть Африки й Австралії, а потім оголосять його своїм власним продуктом. Так зумовлена тенденція Москалів винищувати оригінали денатурованих імпортів і їх справжніх творців, щоб не було свідків спроможних розкрити московське фальшивництво. Започаткував це на чолі суздальських предків Москалів Андрей Суздальський. Тією тенденцією загрожені були теж Поляки колись і є знову тепер. Перед нею втікла орда торговельних Калмиків у р. 1770 — початковою караваною з 60.000 кібіткових возів — аж під китайський мур, шукаючи опіки китайського цісаря перед його російським „монаршим братом", хоч належали вони до справжніх Монголів, співпредків Москалів. Ця сама нищівна тенденція зумовила в теперішності геноцидне вигублення монгольських кримських Татар і кавказьких

Чеченців, систематичне виголодження 6 мільйонів „молдших братів" Українців і невиконання рішення, переселити весь український народ до Азії, тільки заради його завеликої чисельности. Ось чому навіть Ідель- і Турко-Татари по обох боках Волги стремлять до відокремлення від московських свояків.

Культурно-ідеологічна пересправа між московством і українством почалась у ділянці мови, що її в первопочатковому виді предки Українців, Русини, занесли були на колоніяльну північ, де автохтонні фіно-угрійські племена перейняли її до свого вжитку. В пробізі російськомітичного лжевчення в російському часі Москалі перевернули історичну черговість догори ногами і проголосили мову матірної Русі-України „діалектом" мови пізнішої колоніяльної півночі, де постала Московія. Російський міністр внутрішніх справ, Москаль Валуєв, задекретував, що „не було її, немає і не сміє бути", а де вона ще була розговорною мовою, то є в Україні, заборонив писати нею. Сюди належить теж проголошення всього русь-українського „російсько-московским", включно з цілою історичною минувиною Русі-України і народу Русинів-Українців. Така сама розгра повторяється тепер між московськими псевдокомуністами і немосковськими правдивими комуністами. Вона проявляється в денатуруванні Москалями оригінального марксизму і в переслідуванні його носіїв, коли вони не хочуть дати себе і свою ідеологію „одьогтити" та служити виключно московським месіянстичним інтересам, до чого виразно признався Бердяєв, а чого свідомі майже без винятку всі активні Москалі.

Ненавість так зумовленого ренеґатства російської або советської закраски і марки проти всіх п р а в д и в и х монголоїдних і європідних народів, що їх частини ввійшли в формацію нового московського народу, переноситься до певної міри навіть проти первісного московства. Доказує це їх відпекування від своєї першої власної-національної назви „Москалі", хоч вони її самі собі вибрали і століттями нею гордились. Різниця лиш у то-

му, що перша ненависть відноситься до істотности не-Москалів, а друга тільки до назовної формальности. Ось чому, чим більше ми залізнаємося зі справжньою істотністю московства з усіх боків і під різними аспектами, як і на всіх ділянках його всегранної активности під маскою русь-словянського російства, або соціалістично-демократично-комуністичного советства, раз з акцентом на націоналістичному патріотизмі, а раз з акцентом на міжнародно-світовому революціонізмі, тим більше ми переконуємося, що воно є таким специфічним і винятковим, якого немає у цілій всесвітній історії. Є це жажливе чудовище, з великою кількістю голов, з яких одну, залежно від обставин, виставляє, щоб уводити партнерів — отже свої потенціальні жертви — в блуд і тим легше їх обманювати та по черзі підчинювати собі, або винищувати. Зайво доказувати, що всю таку багатоголовість і так зумовлену істотність месіянстичного московства не зможе пізнати той, хто повірив лиш одному мітові і дотичну голову вважає одинокою, а її замаскування за дійсність.

Які б ті міти Москалів не були, або ще будуть — всі вони мають і матимуть за завдання, що є їх спільним знаменником, вмовляти в себе і в чужих оправдування „цілоти” їх будьяк перейменованої імперії й народної, а не тільки національної (імперіяльно-політичної) „однотности” її населення. Ця бо імперська цілість, як уже відмічено, залишається і надалі н е б х і д н ь о ю п е р е д п о с и л к о ю для виглядів на успішну реалізацію витичних панмосковського месіянзму в російсько-білій чи советсько-червоній формах. У такому значенні можна цю цілість порівняти з „одноклітинною” велетенською амебою, яка своєю мітотрійливою плязмою обгортає свої жертви, запоморочує їх, розпускає і перетворює на частину своєї амебної цілоти. Так то живе ця амеба, живиться, розростається і стає пострахом щораз то більшого кола сусідючих потенціальних жертв її месіянстичної ненаситности. Тепер є вона вже смертельною загрозою цілого немосковського людства. Доля Українців за те, що повірили в тотожність власного і московського право-

славного християнства під час переговорів, які довели до Переяславського Договору; доля справжніх Словян, — Українців, Поляків, Чехів ітд. — що повірили в „російське словянство Москалів”; доля соціалістів-комуністів унутрі Залізної Завіси, що повірили в тотожність московського большевизму з правдивим соціалізмом-комунізмом ітп. — заповідається і для тих всіх у вільному ще світі, що даліше вірять у всі ті мітичні лжевчення, або хоч у деякі з них, і тим зміцнюють потужність свого власного потенціального ката, замаскованого тією чи іншою мітичною ідеологією.

Чи вони ще своєчасно опам'ятаються? Ось де аналогія до Гамлетівського запиту: „Бути, чи не бути” — з огляду на усі ті цінності, що роблять евроамериканське життя вартісним.

Евразія чи Евроамерика?

До найголовніших голов месіянстичного московства належать ті, що призначені висуватися до азійського й європейського світів. Особливо від тоді, коли визначення Уралу географічною границею між Європою і Азією заступило попередню географічну і культурну границю між тими обома світами на картах птоломейівської школи. А ще вірніше, від тоді, коли найсхідніша частина справжньої Європи і справжнього європейства, то є — матірня Русь і тотожна з нею Україна, не тільки була втілена загарбним насильством Москалів до їх російської імперії, але й весь світ повірив росіяномітичним лжевченням про тотожність Русских, то є Москалів, із Русинами, то є Українцями. Це бо ототожнювало теж азійське монгольство з європейським словянством. Так то і справжнє московство, що в його народну формацію ввійшла переважна частина монголо-азійських елементів, стало нараз біконтинентальним. А з такої біконтинентальности витягали і витягають Москалі як найбільше користей для себе. Це бо дає їм змогу бути „Монголо-Азіятами”*)

*) „Монголо-Азіятство” Москалів взяте в лапки, бо воно не є тотожним з правдивим монголо- або індо-азіятством, як і з прав-

з правдивими Монголо-Азіятами та Індо-Азіятами, як і „Слов'яно-Європейцями” навіть під маскою глобального комунізму власної марки.

Питання в заголовку цього розділу може бути спірним тільки для не-Москалів, збаламучених одним або кількома мітичними лжевченнями Москалів. Самі бо Москалі, головно кожночасний провід їх самих і їх імперії, своїми чинами і заявами давно вже вибрали євразійство як субстрат для свого московства, вважаючи Європу тільки великим західним півостровом Азії. Євроамерика, Євроафрика, а як додаток, Австралія, є для месіанізму-імперіялізму Москалів тільки предметом потенціального заволодіння ними в майбутності. Будьяке інше відношення Москалів до тих проблем — це тільки доцільна тимчасова тактика, ніби зикзаковата, але завжди іде в тому самому напрямі до осточної мети. На це дали ми вже дотепер немало доказів, між якими є свідчення не тільки чужинців, але й провідних речників самого московства. Тут звернема увагу на додатковий доказовий феномен у самому московстві. Впадає бо в вічі, що процес денатурування (одьогчування) немосковських духових імпортив (медів) у колективній масі московства віддзеркалюється ще виразніше в московських або омосковлених визначних людях. Студії життя і творчости та активности таких визначних Москалів і омосковленців як напр. Чаадаєв, Достоевскій, Пушкін, Белінскій, Карамзін, Погодін, Гоголь, Тютчев, Аксаков, Катков, Соловйов ітд. аж до Ульянова-Лєніна і Джугашвілі-Сталіна, ви водять на яву, що їх молодече одушевлення поступовим європейством перемінюється в часі дальшого дозрівання і старіння в ненависть до того самого європейства, а в симпатію до власномосковського азійства.

До низки вже поданих доказів долучуємо ще ось які: Достоевскій устами одного з героїв у книжці „Брати

дивим слов'яно-європейством. Московське специфікум, зі своєю месіаністичною ненавистю, пожирало і пожиратиме однаково приналежників до одного і другого.

Кармазови” висказує побажання заплакати на гробі Європи разом із усіми її культурними пам'ятниками. А про В. Соловйова писав його співпатріот І. К. Мочульскій в „Соловйов. Життя і Вчення”: „Автор „Теократії” одідичив від слов'янофілів віру в месіанізм Росії; він її тільки трансформував, заступивши православія автократією, а церкву імперією. Упродовж довгих років розмасковував він безпощадно слов'янофільський націоналізм і завдав йому смертельний удар. Проте ж його власна теократична система є повним тріумфом націоналізму. Посеред усіх країв одинока Росія є покликана до будови земного царства. А це значить, що тільки Російській Імперії належаться володіння світом, багатство і слава. Почав він заклик до Росії бути покірною і самозаперечною, а закінчив обіцянкою її диктатури над цілим світом. Так то постала ось яка іронія долі Соловйова: ні один епігон слов'янофільства, навіть у своїх найсміливіших мріях, не осягнув такого ступеня зарозумілості”. А якщо Москалі стають навіть католиками, то тільки тому, що для них католицизм, як для московських соціалістів комунізм, являється більш універсальним засобом для більших виглядів на успіх реалізації традиційного панмосковського месіанізму.

Азія і азійство московської марки дотепер завжди перемагали всякі спроби європеїзації Москалів і їх імперії. Індивідуально і колективно. Пригадаймо собі, що в часі колоніальної приналежности до Русі-Імперії Русинів фіно-угрійські племена на півночі перейняли від своїх європейських панів християнство, їх руську мову й інші зародки культури, ба навіть стали називатися „Руськіє” і вважали себе приналежними до Європи. як і їхні пани Русини.*) А вже під проводом Андрея Суз-

*) Підкреслимо ще раз факт, що предки Українців, Русини, перейняли християнство від Греків, і тому воно й досі зветься в них „греко-православним” (до недавна навіть в Уніятів), зате предки Москалів перейняли його від Русинів і тому зветься воно в них і досі „русской верой”, а не „греческой”.

дальського перемінилися вони на найяріших ненависників тих самих своїх учителів Русинів, а тим самим і Європи. Азіятство татарської марки натавровувало московську фазу Москалів як спадкоємців Золотої Орди. У післяпетрівському російському часі відновились наказні симпатії до Європи під окресленням „західництва”. Але всі ці спроби європеїзації скінчились ступеньованою ворожістю Росії-СССР і панівного там московського народу до всього європейського й американського — в користь спотвореного ним азіятства. Це саме, тільки в десять разів коротшому часі, сталося теж і в післяленінському советському періоді. Він теж був започаткований соціалістично-комуністичним і міжнародним революційним рухом європейського походження (Маркс і Енгельс), бо в початковому проводі СССР і большевицької партії переважали не-Москалі і вихованці європейських шкіл. Але вже по несповна двох десятках років вся внутрішня і зовнішня політика Кремля, Москви й Москалів, тієї постійної вирішальної потужної і панівної піраміди, перейшла на рейки кульмінаційної ворожості до Євроамерики, космополітизму, інтернаціоналізму, а тим самим і справжнього євроамериканського комунізму, якщо це не покривалось із інтересом панмосковського месіянзму-большевизму. Всі ці спорадичні проєвропейські рухи залишалися на поверхні московської істотности, не доходили до глибини її стрижня і не змінювали її, а тому не вистачали ніколи для того, щоб напр. тримати границі імперії супроти Європи так відкритими, як були і залишаються вони завжди супроти Азії. Те саме, але в навпачному огляді, характеризує теж Українців: Всі асиміляційні спроби з боку татарських, турецьких, польських московських окупантів України залишилися на поверхні і не змінили стрижневої української істотности народу. А це належить до найпереконливіших доказів щодо діаметральної відрубности єврослов'янських Українців від євразійсько-монгольських Москалів.

На доказ того, як навіть проєвропейські Москалі-західники залишилися в першу чергу москов-

сько-азіятськими, хай послужить як „частина за цілість” приклад професора Т. Н. Грановського, що своїми історичними лекціями одушевляв студентів усім європейським. У своїх споминах (том I.) оприлюднив Герцен листа Грановського, в якому описані відносини всередині Росії, особливо на полі освіти й науки. Там Грановській нарікає: „Наше положення стає щораз більш нестерпним. На кожний рух на Заході відповідають тут репресії. Доноси жахливо множаться... Деспотизм одверто заявляє, що його не можна злучити з освітою... Священники мусять учити кадетів, що велич Христа лежала головно в його послуші начальству. Його представляють зразком підчинености і дисципліни. Учителі історії мусять означувати републіканські чесноти в античній давнині як фальшиві і доказувати незрозумілу дотепер історикам велич Римської Імперії одиноким недостатком якої мав бути брак дідичности цісарської влади... Можна здуріти. Треба завидувати Белінському, що він своєчасно вмер. Багато порядних людей є близькі до розпачі і придивляються всьому, що діється, з тупою байдужністю”. Проте цей самий Грановській побоювався поразки Росії в Кримській війні проти вихвалюваних ним Англіїців і Французів (1854-1856). А виправдувався він тим, що він, як патріот, не зміг би перенести поразки і так зумовленого пониження своєї імперії, навіть, коли б тоді можна було з певністю очікувати ліберальних реформ, ба навіть усунення тиранства і порабощення народів у цій імперії. Чи ж не є це моделем для креда теперішніх екзильних Москалів, що ліпший найгірший тиран у Кремлі цілої Росії, ніж найліпша свобода коштом її розчленування?

А згаданий вже Герцен, незважаючи на всю свою ворожість до царського абсолютизму і зумовлених ним відносин у Росії, писав м. і.: „Вся Європа розвалиться і буде жертвою загальної руїни; державні границі пересунуться, народи угрупуються інакше. Міста збідніють після здобуття їх штурмом, рівень освіти понизиться, фабрики стануть, села опустіють, у краю забракне ро-

бочих рук . . ." Капіталістичну систему господарства назвав той самий Герцен, що бух засланий на Сибір, „сифілітичним шанкром, який затроює кров і стрижень громадської спільноти". Вкінці висловив він побажання, щоб казаки Росії напували своїх коней водою з Сени в Парижі.

Белінській, який в молодості одушевлявся європейським лібералізмом, скінчив, як ми вже бачили, культом Петра I і самоволі, що служили абсолютизмові азійської марки покритому європейським покостом. Молода московська генерація 1860-их років стала потім носієм погляду, що в „боголюбій" примітивності і в такому назадняцтві Московії-Росії лежить теж можливість її спасіння. А саме — свобідний вибір шляху, притаманного її істотності. А на питання „куди"? — дав відповідь Чернишевській постулятом протиевропейської програми чинів. А як зареагував і продовжує реагувати Захід взагалі, а ЗДА зокрема, на таку програму і її реалізацію з боку Москалів? Вони протиставлять московській програмі чинів свою програму протестів, словних або писаних.

Коли московські емігранти з провідної верхівки є між собою і думають, що їх ніхто чужий не слухає, то тоді признаються вони ось до чого: Ми, щоправда, мусимо бути проти Сталіна, бо він не-Москаль. (Він сам визнавав себе Азіятом). Але ж треба признати, що він придбав для нашого народу і нашої імперії більше користей, ніж передреволюційні російські царі. Який же бо цар відважився б уживати засобів такого масового терору для такого зцементування цілості імперії, як це вчинив Сталін? Особливо щодо України. Адже коли б Україна проіснувала була хочби тільки 10 років самостійним життям, пропали б усі наші надії на її поворот у рамки Росії, навіть при помочі окупації. А що значить для нас посідання України, ми того всі свідомі. Советський більшевизм можна порівняти до тифу: Багато волосся випаде теж і нам Москалям, але не-Москалям пропорціонально далеко більше, не тільки волосся, але й життя. Хвороба мине, волосся відросте, а всеньке знаціоналізо-

ване майно всіх народів в імперії залишиться нашим, бо під нашою управою. Ось чому у нашому нутрі зачисляємо ми і Леніна і Сталіна до пантеону найбільше заслужених для нашого народу й нашої імперії людей. Без них був би остаточним розвал Росії, започаткований лютневою революцією.

Потвердив це з іншого боку високий старшина генерального штабу советської армії і професор советської військової академії в Москві, який у другій світовій війні попав не тільки в німецький полон, але й у спільний з автором концтабір Саксенгавзен. Замовчання його прізвища зрозуміле на тлі родинної запоруки в СССР. Ми жили в тому самому бараці і вели довжелезні розмови, головню про східню проблематику. Належавши до ширшої групи змовників під проводом маршала Тухачевського, повчав він мене, яким помилковим був мій погляд, прийнятий на Заході, будьто би метою того заговору мало бути усунення советизму. Його дотичні аргументи звучали: Хто як хто, але ми з генерального штабу мали змогу оцінювати надзвичайну вартість советського режиму, ба навіть диктатури Сталіна для нашого (московського) народу і його імперії. Нас, Москалів, патріотів, ба навіть більшовиків, заставляв червоніти зі встиду тільки факт, що таким вирішальним вождем народу й імперії був інородець, бо Грузин, а не Москаль, як будьто би видати з власного лона свого вождя. Отже головною метою заговору було усунути й усмертити Грузина, Сталіна, а на його місце поставити свого, Москаля. Цей мій концтабірний співбесідник мав надпересічну освіту. Головніші факти, докази і свідчення, що творять зміст цієї книжки, він не тільки не заперечував, але й потверджував їх правильність. Але його постійний рефрен в наших дискусіях звучав: „Навіть якби це все було тисяча разів правдивішим як воно є, а Ти сам мав би тисяча разів більшу рацію, а разом із Тобою правда і справедливість, то й тоді, як довго рішальна сила в наших руках, історична дійсність у нашій імперії буде такою, як

це лежить у нашому інтересі, а не такою, як це лежало б в інтересі наших ворогів, себто — правди і справедливості". Шкрабни Москаля, а вийде Татарин. Шкрабни московського „європейця” а вийде азіят.

Таку засадничу настанову в Москалів запримитив, пізнав і увипуклив згаданий Старлінгер у найсвіжішій советській теперішності: „Чи йому (Москалеві) резидуючий в Кремлі пан до вподоби чи ні, є зовсім байдуже, бо кожний Москаль вірить сьогодні, що водночас із упадком (советської) системи впаде теж і його народ, і його край. Це ж велика різниця, чи бути московським націонал-комуністом і переживати, як у рамках цього національного комунізму свій край набув такої сили і експанзії, як ніколи перед тим, чи бути десь на Заході комуністом французької, німецької або іншої мови — і зрадником свого краю, бо кожний комуніст поза Московією і Китаєм мусить робити політику *московську і китайську* на рейках большевизму. Цього не потребує робити ані Москаль, ані Китасць; в разі нападу на Китай, або Росію з будьчійого боку, то воюватимуть вони теж як большевики, але в *першій* мірі як Москалі, як Китайці, як націонал-большевики однієї чи другої марки, але з акцентом на національному, на батьківщині, на своєму народі”.

У справжній істотності Москалів монголо-азійської марки закорінені всі спільні їх знаменники — як у російському так і в советському часах. До них належить в першій мірі збереження „цілості” імперії і московського панування в ній. А що ця імперія є євразійською спадщиною по монголо-азійській Чингіс-хана, то не диво, що азіятство мусить завжди перемагати заціпльоване їй європейство, включно з комунізмом євроамериканської марки. А проголошенням кампанії проти українства і його визвольних стремлінь, замість проти большевизму-комунізму, доказала московська еміграція, претендуюча на демократизм, що і їй азіятство дорожче від євроамериканства, а тиранство від свободи.

Під тим аспектом цікаве ще ось яке розважання: Вся серія царів була — з малими винятками — немос-

ковського походження. Навіть Іван IV покликувався на своє походження від Рурика і Прусса та відмежував себе від московства назозні, хоч був Москалем унутрі. У Романових було 4% московської крові. Не диво отже, що тільки Борис Годунов, що був татарсько-московського походження, удостоївся славословної опери в російському часі, а такий же Татаро-Москаль Ульянов-Ленін став божком усіх Москалів у советському часі. Родове європейство і немосковство царів у Кремлі злагіднювало притаманну Москалям жорстокість, засвідчену навіть Горьким. Чистий Москаль у Кремлі — це безмежне ступенювання месіянстичної загрозовості для всього немосковського світу взагалі, а для євроамериканського зокрема.

У статті А. Міллера „Світло зі Сходу”. Духово-історичні підстави большевизму, в *Stuttgarter Rundschau* ч. 3, 1949 підкреслено правильно, що „Запит поставлений Європі щодо Росії не є запитом: Большевизм або анти-большевизм, тільки большевизм або людяність і свобода”. Але Американський Комітет і його спонзори в ЗДА і Стейт Департменті вибрали антибольшевизм, а не людяність і свободу, інакше не змогла б політика ЗДА боронити „цілість Росії” засобом неперерішености, отже й колоніалізм і поневолення.

Терпіння „великого московського народу”.

До неправдивих пропагандивних фраз московської еміграції з Російської і Советської Імперії належить твердження, мовляв, „великий московський народ” терпить під „комуністичною” диктатурою далеко більше, як менші немосковські народи в СССР. Ця неправда набирає правдоподібности в очах не-Москалів, головно євроамериканських, які під терміном „Росія і російський” розуміють ціле населення імперії, утожжене з панівними Москалями. Ми вже підкреслили були притаманну Москалям звичку, чужими позитивами обгачувати власні, а власними негативами обгачувати чужі. Так то засвоюють собі Москалі навіть боротьби спротиву немос-

ковських народів, головно українського — як напр. на „Конгресі Вільних Народів” у Діссельдорфі 1952 р. — і знаходять віруючих у те серед євроамериканських росіяномітиків, (напр. Керроль), бо це можна капіталізувати в екзильних демократичних краях. Дарма, що ті боротьби немосковських народів спрямовані не тільки проти совєтського режиму, але й проти московської окупації та домінації. Дарма, що жодний Москаль не бере участі в визвольних змаганнях поневолених Москалями немосковських народів, а навпаки: Він пліч-о-пліч з большевицькими катами поборює ті народи і готов завжди поборювати їх обабіч залізної завіси, — як це заявив московський емігрант в „ОСТ-ПРОБЛЕМЕ” за рік 1950, стор. 1097, 1114, під час дискусії над статтею автора на тему „Московський, Російський, Совєтський”. Який бо Москаль буде боротися проти інтересів своєї власної імперії, тимбільше, що йому є чуже поняття і відчування „свободи”.

Зате славний мистець Ріпін устійнив у своєму листі до Стасова: „Що за чортівський народ (Українці — ВКК)! Ніхто в цілому світі не відчув так глибоко свободи, рівності і братерства”.

В дійсності відношення життєвого і політичного та всякого іншого положення панівних Москалів і поневолених не-Москалів у рамках бувшої Російської, а зараз Совєтської їх Імперії можна зілюструвати ось яким символічним образом: До московського тарантасу запрягають одного головного коня під дугою, а по його боках побічних коней без дуги. Порівняймо тарантас із панмосковським месіянізмом-большевиством, на якому сидять його кожночасні проводи, з віжками і батогами у руках. Тягнуть цей імперський віз месіянізму московський народ під дугою і немосковські по боках. Дорога дуже тяжка і виглядає, що всі коні-народи однаково терплять. Насправжки ж це не так. Московський бо кінь-народ дістає більше корму, його менше бють, він не потребує застосовуватися до бігу інших, тільки інші менше кормлені і більше биті від нього. Крім цього він знає, що після за-

кінчення їзди його випряжуть і плекатимуть по панськи, при повних жолобах. Зовсім навпаки доля немосковських коней-народів у майбутності. На випадок браку корму декого з них жертвують голодові, щоб московський кінь був ситий, а котрий витримає аж до кінця дороги, того доля також перерішена, бо його чекає скорше чи пізніше вигублення, якщо він не захоче вимінати свою власнорасову душу за гіршу московську.

Пригляньмося іншій порівняльній аналізі: Як довго Третій Райх Гітлера був однонародним, то є майже чисто німецьким щодо його населення, так довго його концтабори були заповнені майже самими Німцями і Жидами, що були німецькими громадянами. Але й тоді терпіла там тільки дрібна частина панівного німецького народу, включно з кримінальними елементами, змішаними з політичними противниками націонал-соціалістичного режиму. Але в тої експансії Третього Райху і на окуповані ненімецькі краї з ненімецькими народами відсоток Німців у німецьких концтаборах малів, а не-Німців зростав. Підчас другої світової війни число ненімецьких жертв у німецьких концтаборах стало дуже маленьким і то майже всі Німці були на упривілейованих посадах таборового самоврядування, а вся сіра маса була ненімецькою. Від голоду, хворіб і побоїв гинули тоді майже виключно тільки ненімецькі політичні в'язні, як і в таборах для робочих сил зі Сходу.

Точнісінько це саме було і є з концтаборами для політичних в'язнів у ССРСР, які служили зразком для Гітлера. Коли започаткувалася большевицька контрреволюція Москалів у Петербурзі і Москві і проходила успішно, то їх влада обхоплювала тільки чисто московські землі, заселені лиш Москалями. Тоді большевицько-совєтські концтабори для політичних опонентів наповнялись майже самими тільки Москалями, або Росіянами немосковського походження, які вважали себе теж „Руськіми”. Чим більше немосковських країв і народів червоні Москалі наново підбивали і поневолювали втілюванням їх до своєї, тепер Совєтської, імперії, тим більше

відсоток Москалів у концтаборах малів, а не-Москалів зростав. Вкінці відсоток Москалів став дуже малим і всі вони були на упривілейованих посадах самоврядування, а переважна маса в концтаборах була немосковською, взагалі, а українською зокрема. І так напр. між 500 жіночими жертвами, розчавленими танками в одному концтаборі — Кінгара — не було ні однієї Московки, а майже всі вони були Українками. Німецькі й інші поворотці з советського раю засвідчили крім того, що в тамошніх концтаборах є більше як половина Українців (від 60% до 80%), хоч відношення українського до московського народу в чисельному огляді є не як 60 до 40, але як 1 до 3, а до всього населення ССРСР як 1 до 7. Напр. в Кінгарі було 3.000 політв'язнів, з того Москалів тільки 300, отже лиш 10%, Українців 1.700, отже майже 60%, а решта, біля 30% припадала на інших не-Москалів і не-Українців. Брігітте Герлянд в своїх звітуваннях про концтабір у Воркуті подала відсоток українських політв'язнів на 80. Те саме засвідчили панове: д-р А. Княжинський і О. Станіславський, звільнені як австрійські громадяни після 10-літнього побуту в советських концтаборах.

Поодинокі концтабори в ССРСР, окружені дротами і стережені поліцією, її псами і скорострілами є лиш відзеркаленням en miniature інтегрального концтабору народів, найменованого ССРСР. ба навіть унутрі залізної завіси теж із дротів, поліції, псів та скорострілів, де Москалі сидять на постах директорів, катів і сторожі та всієї вирішальної адміністрації, а не-Москалі є тими, кого там б'ють, виголоджують і вигублюють. Ось вам сам голий факт, що число Українців, з найвищим коефіцієнтом природного приросту, є тепер чи не менше як перед 40 роками, хоч мало би бути їх майже вдвоє більше, а число Москалів зросло більше, як їх коефіцієнт природного приросту велів сподіватися. Зрештою є це самозрозумілим, що після утотожнення всього московського із усім советським, ні одному Москалеві не загрожують всі ті кари, що ними в ССРСР карається всякий

інший прояв національного, немосковського патріотизму, проголошеного „буржуазним”.

Такою самою неправдою є твердження московських емігрантів, що московський народ так само не є відповідальним за большевицький режим і всі його практики, як і всі інші советські народи, головню український. Адже большевицька контрреволюція переведена була здебільша Москалями, а при першому голосуванні в виборах 1921 р. одержали большевики на московських землях понад 50%, а в Україні не цілих 10%, при чому треба взяти на увагу, що й ті 10% походили від Москалів і Жидів, що жили і голосували в Україні.

Але покличмо на свідка самого Леніна: „Упродовж тільки двох років удалось нам позискати співчуття і підпору серед більшої частини робітників і селян в Московщині, але ми не були спроможними позискати співчуття і підпору з боку більшости трудової класи в Україні”. А тепер самого Сталіна: „Вже в самих початках жовтневої революції була наявною певна демаркаційна лінія між революцією і протиреволюцією. В дальшому розвитку громадянської війни простори революції і протиреволюції стали оточеними. Московщина з її промисловими, культурними і політичними центрами (Москва і Петроград) і гомогенним національним населенням, переважно московським, перемінилася на базу революції. Периферійні краї — головню південні і східні простори з населенням різного характеру як Казахи, Татари, Башкіри, Кіргізи, на сході, а Українці, Кавказці, Чеченці, Інгуші й інші народи на півдні перемінились на базу протиреволюції”. Причому не треба забувати, що в Сталіна „протиреволюцією” є революція свободи.

Зрештою доказує цю неправду факт, що дотепер ані ті Москалі, що панують в ССРСР, ані ті, що жирують на скитальщині, не зріклися ні однієї користи для себе і своєї імперії, досягнутої засобами жахливого терору і насилля російсько-царської і советсько-вождівської влади, а навпаки. Останні проголошують навіть свою кожно-

часну готовість боронити ті так позискані користі включно з цілістю їх імперії, наново награбленої совєтськими Москалями-більшевицями пліч-о-пліч із ними.

Мілюков голосив: „Хто не зі Сталіном; той з Гітлером”. На це відгукнувся Сталін: „Це не випадково, що „сменовеховці” (група Мілюкова — ВКК) нас хвалять, говорячи, що те, чого не зміг зробити Денікін — це зробили большевики”. І знов Мілюков: „Московський народ не тільки прийняв совєтський режим як факт, але й погодився з його недоліками і визнав його користі”. Ще виразніше писав В. Деніке в „Новому Журналі”: „Ті, що боролись проти большевицької сили, думаючи, що це доведе до занепаду російської держави, погодилися з тим, бо стало ясно, що ССРС є зєдиненою, зєнтралізованою державою. Вони можуть славославити Сталіна не тільки за те, що він здобув для Росії все те, що вона втратила в першій світовій війні, але й за те, що він побільшив її новими посілостями”. У тому ж самому часописі М. Вішняк устійнив: „Московська еміграція вже давно зрозуміла, що совєтська влада — це московська влада”. Крапку над дотичним „Г” поставив Керенський заявою в тому ж самому журналі: „Росія мусить існувати міцною і потужною без огляду на те, хто і як у ній володіє. З того випливає для нас його (Мілюкова — ВКК) заповіт: бути на сторожі щодо Росії — у будьякому найменуванні — абсолютно, беззастережно і до останнього подиху”. Партія ж Керенського (с-р-ів) проголосила своє дотичне „кредо” вже в р. 1921: „Ми, московські демократи взагалі, є готові піддержувати большевиків і все, хто і що помагатиме зєднювати Росію, навіть коли б вона мала бути під владою бандитів”. (Рєволюційна Росія).

Крім цього, ніхто не чув про таку невпинну боротьбу проти Кремля, Москви і совєтського московства з боку Москалів, як це невгавало з боку Українців усіми засобами. Ніхто теж не чув і не бачив, щоб Москалям — міністрам в уряді РСФСР були приділені не-Москалі як вирішальні дорадники — не говорячи вже про те, щоб не-Москаль був там премієрміністром. Але це бувало і

бувало в Україні, де премієрміністрами могли бути тільки не-Українці, а Українцям-міністрам були приділені Москалі як вирішальні дорадники. Те саме і в усіх інших немосковських совєтських національних рєпубліках.

„Жодне слово осуду не є достаточо гострим для тих європейських, особливо німецьких інтелектуалів (а не менш і американських — ВКК), які вже з привички беруть участь у всіх протєстаційних акціях за політичних, здебільшого комуністичних вєзнів в європейських карних заведеннях, але нікому не знаходять слова догани, не то що обурєння за те, що діється в совєтській державі”. (Зайберт).

XI.

ЗЛОВІЩІ НАСЛІДКИ ЛЖЕВЧЕНЬ ДЛЯ НЕ-МОСКАЛІВ

Чи в часі миру при конференційному столі, чи в часі війни на фронтах — завжди більші вигляди на успіх бувають на боці того, хто посідає ліпше реальне знання всегранної істотности свого противника. Це й є однією з головніших причин, чому Москалі так герметично замикали границі своєї Московської і Російської імперії і плакають цю традицію ще в більшій мірі теж у своїй теперішній Советській імперії. Адже чим менше й гірше, чи більш фальшиво знатиме московську справжню істотність чергова потенціально немосковська жертва, або так зумовлений потенціально дефензивний воєнний противник, тим менші їх вигляди на оборонний успіх, а тим більший вигляд Москалів на успіх їх місяністично-імперіялістичної агресії. Роллю герметичного замкнення границь імперії Москалів у політично-матеріальному змислі, відіграють з такою ж самою доцільністю фальшиві вчення про Схід Європи й Евразію в науково-духовому змислі. Особливо ж тоді, коли немосковський світ повірив і продовжує вірити в правдивість, ба навіть догматичність таких лжевчень Москалів і їх союзних Німців на службі їх протибіжних „гонів на Захід і Схід”.

У так обдуманий блуд при допомозі таких псевдонаукових вчень, як напр. норманська теорія і росіяно-та совєто-міти, введені всі немосковські народи і нації взагалі, а їх проводи зокрема. А найбільша трагедія в тому, що вони переймаються ними вже від шкільної лавки і діють в *найліпшій вірі*, що це в їх власному інтересі, хоч

на ділі це все виходить скоріше чи пізніше їм і їхнім народам на шкоду, а завжди на виключну користь московським: народів, імперії і проводів в Кремлі. Тим самим виходить воно на користь потенціальному ворогові тих народів, як довго ця московська панівна піраміда стремить до реалізації витичних свого панмосковського месіянізму.

Ми вже перевели аналізу норманської теорії і згаданих обох мітів. Тут додамо ще, що Драгоманів устійнив публічно вже в р. 1914, що наука в Росії має служити виключно політиці, асиміляції і централізації на користь самотнього панівного московського народу. Академік Бодуен де Куртене закидував німецькій і московській історичній науці наявне фальшівництво. Проф. Білецький писав, що в Росії науковці і мистці виховуються в такому дусі, що їм атрофується почуття „права іншої нації на наукову і мистецьку творчість”. І був це московський історик Н. Полевої (1796-1846), що написав 6-томову „Історію московського народу”, а не його Російської імперії, коротко Росії, без мітичних і норманістичних прикрас і фальшивок, за що викликав, — як і Чаадаєв своїми немітичними „Філософічними листами” — обурення всього, головню офіційного і передового москоства та росіянства, і тому попав у нужду і забуття. А інший Москаль, історик Гедеонов, у своєму творі „Варяги і Русь” (том 1) устійнив, що норманська теорія стала перешкодою на дорозі правдивої науки і загальмувала досліджування справжньої Руси. М. Грушевський добачав у норманській теорії — без якої не можливе теж було б росіяномітичне лжевчення — прокрустове ліжко науки й історії („Історія Руси-України”, том I). А без росіяномітичного лжевчення не можливе було б і совєтомітичне, яке є прокрустовим ліжком науки й історії справжнього московського месіянізму-большевізму.

Маючи на увазі *наслідки* всіх тих лжевчень, брехонь і обманів з боку Москалів — із допомогою Німців і без неї — можна сміло твердити, що теперішність зовсім інакше виглядала б для цілого немосковського, особливо євроамериканського світу, коли б його вирішальні

проводи, на чолі з проводом у ЗДА, знали і не забували бодай головніші *правди* щодо Сходу Європи і його народів, вилучені тут з росіяно- і советомітичних лже-вчень. Тоді напр. не дали б вони обдурити себе Москалям так, як це сталося в Тегерані, Ялті і Потсдамі. Тоді не треба було б В. Ц. Балліттові устійнювати в своїй книжці „Сам великий глоб”, що „Рузвельт мав щастя до кінця життя, бо вмер своєчасно. Він умер, заки мав змогу побачити наслідки своєї політики „великої гри” зі Сталіном у Тегерані і Ялті”. Напевно не було б Москві, Кремлеві і Москалям так легко одержувати державні секрети від самого Рузвельта, його довіреного Гопкінса і помічника Гісса, не згадуючи вже легіону інших високих урядовців ЗДА, що вислугувалися їм свідомо або несвідомо — а деякі продовжують те робити — прямо або посередньо. До наслідків такого псевдонаукового догматизму в баченні Сходу, опанованого Москалями, під спільними назвами, російською або советською, належить у першій мірі те, що ті наслідки відвертали немосковський світ від потенціального значення України й інших немосковських країв. Все ж таки те значення було і залишилося найефективнішим козирем у дипломатичній грі з Москалями в часі миру, і в збройній розгрі з ними ж у часі війни. Все одно, чи холодної, чи гарячої.

У році 1941-ому вдалось мені вимкнутися із конфінування в Берліні до Праги і Відня. Якраз у тому часі у віденській Уранії заповіджена була доповідь проф-а П. Рорбаха про Вірменію. Мені хотілось зустріти ще раз людину, знайомство з якою започаткувалось ще у часі мого першого побуту в Берліні в р. 1918 на посту 1-го секретаря першого українського посольства у Німеччині. Не тільки я, але й інші слухачі, здебільша Вірмени, були немало здивовані, коли Рорбах присвятив аналізу української проблеми більше часу як вірменської. Завважив це сам доповідач і дав ось яке пояснення і виправдання: (скондензовано): Без успіху Українців у їх визвольних змаганнях чисельно менші і потенціально слабші немосковські народи в ССРСР не мають найменшого вигляду на їх власне визволення з-під московської влади. То-

му то є це так важливо для не-українських не-Москалів, які стремлять до визволення, або хочуть зберегти свою свободу, добре й основно пізнати українську проблему і призадуматися над тим, як найліпше допомогти Україні до її свободи, а тим самим і до своєї власної.

Подібно до Рорбаха висловився про те саме вже раніше чеський посол до австрійського парламенту Рігер: „Українська література, просякнута свободою, стопить лід російського абсолютизму, вона стане звучним рогом Архімеда, який замінить царизм у руїну, якщо мільйони українських кріпаків відірвуться від Росії. Але найважливішим є те, щоб народ Українців заняв своє належне місце поміж іншими Слов'янами і тим приспішив кінець російського деспота, так ворожого до європейської свободи. (Протоколи одної комісії в австрійському парламенті (Райхстаг) 1848-1849. У виданні і передмовою А. Шпрінгера, Липськ 1885).

Це відповідає дійсності. Адже як довго Московія животіла без посідання України, була вона для Європи байдужою в тому змислі, що з браку відповідного потенціалу не уявляла собою ніякої серйозної загрози для неї. Тому то й трактувала її Європа як *quantite negligeable*. Щойно здобуття України Москалями і втілення її до їх імперії, уможливило не тільки перейменування Московії на Росію, але й повисило її до ступня „великої європейської потуги”. Бачив це ясно і висловив це виразно Чаадаєв. І був це Українець Гоголь, втілений до російського московства як Гоголь, що повисив московську літературу на ступень європейської. Це дуже багатомовна паралеля в історії взаємин Московії з Україною.

У визволенні й унезалеженні України в р. 1917 добачували всі Москалі і їх симпатики найбільшу загрозу для завітної „цілоти” імперії і її російської назви, та для свого панування в ній. Ось чому стала Україна першою агресивною метою червоних Москалів, після їх перемоги в контрреволюції наприкінці того самого 1917 року. У тій самій ноті з дня 17 грудня 1917 р., якою Ленін визнав самостійність і суверенність України, виповів

він їй теж свою першу війну. Але у згаданій уже своїй книжці перечисляє Баллітт московські і німецькі агресії, як і всі ті договори, що їх Сталін і Гітлер поламали, але не відмітив їх між Московією і Україною, утотожнивши обидві в зміслі росіяномітичного лжевчення.

Посідання плодovitої України було теж необхідною передпосилкою і для своєчасної великопотужности Польщі, яка зникла з утратою тієї України. Вкінці посідання України — як вже згадано — було альфою й омегою всього „нового уладу” в Європі під пануванням німецьких „надлюдей” бо без нього неможлива була постійна гегемонія Німеччини. Без посідання України неможлива теж не тільки постійна гегемонія Московії, але й смертельна загрозовість з її боку для Європи й Евроамерици. Свідомі того не тільки теперішні совєтські провідники імперії Москалів, але й попередні — російські. Доказує це їх реакція на перші признаки пробудженої національної самосвідомости Українців після французької революції та в висліді публікацій, що заторкують Україну, з-під пера напр. Гердера, Вольтера, Кларка, Лессіра, Боденстедта, Когля, Гакстгавзена і б. і.

Тут слід згадати теж про тодішні дотичні погляди серед Французів. Французький славист Роберт доказував Заходові вже в р. 1861, що під етнологічним оглядом Українці не мають нічого спільного з Москалями. Він писав дослівно, що Українці „належать до адрійської словянської групи, і тому європейцями”, підчас коли „московський народ є монгольського (туранського) походження”. В часі дебат у французькому сенаті над справами Словянського Інституту при Сорбоні, коли то Москалі бажали, щоб їх московська мова вважалась там одинокою і спільною „всесловянською”, учений і сенатор Ц. Деламарр підготовив і виголосив там у р. 1869 науково обґрунтований внесок проти таких свосвільних претенсій Москалів, де м. і. є ось які дослівні устійнення: „Перестаньмо самовільно утотожнювати під спільною назвою „Росіяни” Русинів, які є Словянами, з Москалями, словянство яких є більше як сумнівне. Перестаньмо

нашою учбою санкціонувати якраз те, що уможливило московський панславизм, а саме — претендовану тотожність Русинів і Москалів”.

У тогочасній Україні поширені були вже давніші твори Котляревського і новіші Шевченка, які розбуджували до життя національну свідомість Українців, що під трійливим впливом росіяномітизму й асиміляційної політики московських окупантів попали були в летаргічний сон. На тому місці слід теж згадати, що навіть Москаль І. Прішов, у своїй уже згаданій праці, боронив правду про русь-українську тяглість в історичному, культурному і літературному оглядах.

Все це спонукало речника московських панславистів, Каткова, алярмувати урядову езекутиву Росії ось яким устійненням:*) „Польська революція є нічим у порівнанні з національним і літературним рухом в Україні. На випадок вибуху польської революції і в найгіршому її висліді Росія втратила б одну провінцію. Зате на випадок успіху національного і літературного руху в Україні, Росія буде здарена в саме серце. Ось чому сепаратистичний рух Українців треба здушувати”. (Цитує це теж Аксель Шмідт у своїй книжці „УКРАЇНА — Край майбутности”. Підкреслення -ВКК). Міністр внутрішніх справ, Валувєв, думав запобігти таким загрозам для росіяномітизму і цілости імперії з боку французьких оборонців історичної правди типічно московським „ветом” у формі наказної „догми”, що „української мови не було, немає і не сміє бути”. Тим заспокоїв він водночас і алярмуюче побоювання Каткова. Але й „нечистий не виоре на дні моря поля”, а без потопа не залле суходолу морем. Національний і літературний рух в Україні, що так дуже і слушно тривожив Москаля-месіяніста Каткова,

*) До речі зовсім слушним, чого наукові і політичні росіяномітики обабіч Атлантику це й до тепер не спроможні зрозуміти, коли „лідойму” проти Росії-СССР добачують і зараз у Польщі, а не в Україні (Зульцбергер у Нью Йорк Таймсі 1956, про що постанала навіть переписка автора з ним).

розвивався і надаліше при допомозі західньої частини Руси-України під більш ліберальною австрійською займанщиною і польською адміністрацією. Тому то омовлений носій українського прізвища, яничар Савенко, як посол до Думи вважав доцільним секундувати прем'єрміністрові Столипінові в р. 1911 ось яким повторенням і ступенюванням альярму Каткова: „Те, що в західній Галичині створився польський Піємонт, ледве чи заслуговує на згадку, бо польське питання є для нас малого значення в порівнянні з мазепинським. Втрата привіслянського краю була б для нас не ослабленням, а скоріше зміцненням. Зате відірвання всієї Малоросії, що ним загрожує нам підпиране ворогами Росії мазепинство, було б смертельним ударом для Росії, як великопотуги. Ось чому вороги Росії зробили мазепинство своїм знаряддям для знищення цілости російської імперії. З того висновок, що принципом нашої внутрішньої і зовнішньої політики мусить бути завзята, систематична і рішуча боротьба проти мазепинства. Якщо йдеться про цілість Росії, не сміємо давати себе будьчим здержувати”. (Підкреслення — ВКК). Це залишається дороговказом і в сучасній советській політиці панівної московської піраміди щодо Советської України. Адже проголосив Хрущов, як прем'єрміністр советської України, в р. 1948: „Невипадково всі вороги комунізму, прихильники капіталістичного ладу, все робили й роблять для того, щоб посварити український народ з московським і тим самим підірвати підвалини нашої соціалістичної держави”. На жаль, Захід цементує ці оба народи в „однотність і цілість” і скріплює ті підвалини свого одинокого тепер смертельного ворога, замість розбити їх. Дарма, що й надаліше залишається безглуздом звичний імперіалістам погляд, що кожна людина, що була напр. „російським підданим” царя, а є зараз „советським громадянином”, мусить вважатися „Росіянином” або „Советчиком”. не тільки в політично-національному, але й в етнічно-народному змислі. Виставив це безглуздя на сміх балтійський граф Кайзерлінг. При одній ресстрації настоював російський урядовець-Москаль на тому, що граф

Кайзерлінг є Росіянином, утотожненим із Москалем, всупереч його заяві, що він є балтійським Німцем, бо, мовляв, балтійські землі є теж унутрі Росії. На те Кайзерлінг: „Ви думаєте, що як лоша приїде на світ у свиномушнику, то воно стане пацятком?” Аналогічна відповідь одного українського ДП-кандидата в американській зоні Німеччини ЗДА-капітанові, який був того самого погляду, що й згаданий вище урядовець-Москаль, звучала: „Думаєте Ви, що як у стайні прийдуть на світ конята, то з них будуть конята?”

Цілий ланцюг буває такий міцний, як його найслабша ланка. В ланцюгові потужности російської імперії такою ланкою була, а советської є Україна своїм стремлінням до визволення. Речники московства Катков і Савенко виразно вказали на так зумовлену смертельну загрозу для імперії Москалів. Це є її і їх Ахіллевою п'ятою. А втім — весь Захід взагалі, а ЗДА зокрема — самі зміцнюють нерозривність московської й української ланок у спільному російському ланцюгу, або своїм власним щитом боронять її Ахіллеву п'яту від смертоносних ударів, навіть у часі змагу з тією імперією на життя і смерть. А це вважається шпилем їх політичної мудрости, стратегії і тактики!

Схізофренія в науково-медичному, а „подвійне думання” в змислі Орвелл-а („1984”) у тих, хто заперечує існування українського народу, а признає тільки „однотний російський” народ, якщо йдеться про оборону „цілости Росії”, та утотожнює теж „Русских” із „Росіянами”, але відрізняє етнічного „Русского” від політичного „Росіянина”, коли він сам є не-Москалем, ілюстрована ось якою особистою розмовою автора з д-ром Соломоном Шварцом. Цей історик советського жидівства є теж імігрантом у ЗДА. У своїй публічній доповіді про „Працевні проблеми в СССР і сателітах” впахав він у спільне наказне поняття „Росія, Росіяни, російський” всіх і вся, хто і що опинилися в рамках бувшої російської, а зараз советської імперії Москалів. Після доповіді автор познайомився з ним особисто і поставив йому запит: „Ви Русскій чи Россіянин?” Він моментально відповів: „Зви-

чайно, що Росіянин, а не Рускій. Будучи Жидом, я можу бути приналежником будьякої імперії чи держави, але ніколи не можу належати до іншого народу." Я питаю далі: „Чому ж тоді не робите Ви такої різниці у Ваших англійських доповідях і писаннях?" На те він: „Бо це не є можливим і доцільним, — перекладати обидві назви ‚Рускій і Росіянин‘ двома різними термінами". „Невже Ви думаєте, що всі московські мови бідніші своєю спроможністю вислову від московської, отже й не спроможні на однозначні відповідники до тих обох назв?" — було моє останнє запитання, на яке я вже не одержав ніякої відповіді, тільки признаку люті за таке заганяння його в кут логічної безвихідности.

* * *

Цілість імперії Москалів уже два рази впродовж історії була здобута при допомозі нечуваного насилля і безчисленних злочинів проти людяности і Бога. Перший раз — під знаком наказної російськості, а другий раз, після інтермецца свободи у висліді люднево-березневої революції 1917-ого року і скрахування Росії-імперії — під знаком теж наказної советскості, контрреволюцією в жовтні/листопаді того ж самого 1917-ого року починаючи. На випадок скрахування ССРСР те здобування і зберігання цілости імперії, під знаком старого російства чи будьякого іншого, могло б удатися Москалям тільки такими самими засобами, себто — нелюдяної злочинности. Доказують це навіть дотичні устійнення і розважання провідника екзильної московсько-російської соціал-демократії і видавця „Соціалістичного Вісника" в Нью Йорку, Абрамовича, в статті з осені 1948 року: „Кожний державний муж, свідомий своєї відповідальности, який у перспективі демократичного розвитку займається думками про перемогу над сталінізмом, мусить відповісти на запит, на чому властиво стоятиме майбутня російська держава після звільнення її від большевицької диктатури? Дехто відстоює організування „міцного центрального уряду", що був би спроможним здержати від-

осередочні стремління цілого ряду меншостей. Такі автори наявно не здають собі справи з того, про що вони пишуть або говорять. Створення центрального уряду після всіх тих жахливих потрясень, що є конечні при перебудові політичного уряду в краю, вже саме собою було б занадто тяжким завданням. А зробити уряд таким *сильним*, щоб він зміг перейняти крім того ще й завдання, вдержати силою ті національності в границях гак розбурханого краю, треба вважати утопією. Хто це вважає можливим, не здає собі справи про силу спротиву меншин з їх сепаратистичними стремліннями, які в краях меншин мають за собою більшість. Тільки жорстока диктатура, яка в своїх засобах дорівнювала б советській, змогла б упоратися з таким завданням. Але навіть, коли б і вдалось створити таку диктатуру — що є дуже неправдоподібним — то це значило б, що треба покласти хрест на демократизацію Росії, та що в Росії одну диктатуру можна змінити тільки другою, а далі, що немає там демократичного засобу для розв'язки національної проблеми. Або чи маєтсья — в перспективі евентуальної майбутньої війни — очікувати оборони цілости Росії з боку інтервенуючих ЗДА і Англії, які, мовляв, пустять у рух свої війська, щоб здушити всі можливі сепаратистичні рухи? Вистачить цей запит поставити, щоб відповідь на нього сама себе виявила". Але навіть тому російському соціалдемократові жидівського походження йдеться в першу чергу про збереження цілости імперії тільки „демократичними засобами", а не про перемогу справжньої демократії, в лоні якої кожний народ має право сам вирішати бажаний ним спосіб свого життя, на рівні з іншими. І Абрамович не допускає такої розв'язки, що сама демократично напрошується, а саме — співжиття вільного московського народу побіч вільних немосковських народів на базі рівноправности. Навпаки. У тому ж самому „Соціалістичному Віснику" (1950) заявив він: „Вони (большевики — ВКК) є деспотами і тиранами, диктаторами і катами, і вони є винуваті за багато злочинів, але за винятком одного, — вони не розчленовують Росії". А ця остання „чеснота" освячує в

очах єдинонеділимців і таких „демократів” всі найжахливіші злочини, при допомозі яких до того нерозчленення Росії не допускається. Абрамовичеві секундує інший московський „демократ”, теж жидівського походження, редактор і видавець Нового Московського Слова, Вейнбаум: „Скрахування Російської Імперії в р. 1917 визволило відосередочні бажання окремих народів відділитися від імперії. Але при допомозі сили й обману большевики успішно відновили неподільність Росії, перейменованої на ССРСР”.

На такому то тлі виринає проблема самовизначення народів. І тут впадає в вічі ось який дивогляд: Приклонники і противники самовизначального права кожного народу — до перших належать приналежники до поневоле-них народів і їх симпатки в чужинному світі, до других Москалі, Росіяни і їх чужинні симпатки, навіть офіційні „демократи” — говорять і пишуть навипередки про самовизначення українського, білоруського й інших немосковських народів, але ніхто з них навіть не писне про демократичне самовизначення теж московського народу. Тим більше, що всі численні немосковські народи в бувшій Російській імперії вже давно зробили вжиток із цього права, а не зробив того одинокий і найбільший народ — Москалі. Кожний бо немосковський народ самовизначився в р. 1917 під своїм власним народним йменням, як теж і національним — напр. Україна, Білорусь, Естонія, Лотвія, Литва, Польща, Грузія і тд. — а тільки одинокий московський народ — в його мові „руський” — не зробив того і продовжує „гохштаплерувати” під наказними псевдами РСФСР (Россійская СФСР) і ССРСР (Советскій ССР) а не „Русская” чи „Русскій”, а по нашому Московська чи Московський. Таким способом весь світ відвертається від тієї проблеми, то є — *московської*, від розв'язки якої узалежнені не тільки правильна розв'язка української, білоруської, балтійської, кавказьких і інших немосковських проблем, але й правильна розв'язка проблеми смертельної загрози для євроамериканського й іншого немосковського ще вільного світу з боку Евразії опанованої Москалями на російсько-біло,

чи на советсько-червоно. Адже тільки реалізація права на самовизначення *свобідного* московського народу, отже і його відречення від згаданої вже ролі в спільній „російській тюрмі народів” або в спільному „советському концтаборі народів”, є одинокою можливою тривалою розв'язкою всіх проблем в євразійському просторі з одного боку, а тим самим і проблеми Сходу й Заходу на демократичній базі і в демократичному дусі, а це все в рамках *людяности і справедливости*. Сам Москаль Шмурло, історик, писав у своїй праці „Введення в московську історію”, що „творився московський народ безпереривною мішаниною з племенами азіатського походження”... а ті племена „руководились торжеством грубого насилля, жорстокістю самолюбства і безмилосердним відношенням до інших... що „переворот 1917 року показав, що шлях перед нами ще далекий, що в націю ми ще не перемінилися і до національної самосвідомости ще не доросли”.

У настанові московських і немосковських постулянтів та оборонців „цілости Росії” чи „цілости ССРСР”, отже імперії Москалів як висліді всіх тих злочинів, при допомозі яких вона творилась і зберігається аж до сьогодні, можна пізнати вартість їх „демократичности”. Особливо, як мати перед очима ще й інші наслідки злочинного характеру, — про деякі була вже згадка — що за них стають вони співвідповідальними — свідомо або не-свідомо, як наприклад:

1. Одобрювання всіх тих злочинів, при допомозі яких „цілість” Російської і Советської імперій Москалів і їх панування в ній творилися і до сьогодні зберігаються.

2. Утотожнювання московських сфінксоватих душителів у російській або советській масках з їх немосковськими жертвами — під спільною імперською наказною назвою „Росіяни” раніш, а „Совети” тепер. В той спосіб робиться ті невинні жертви співвідповідальними не тільки за злочини московських катів супроти них самих, але й за злочини Російської і Советської імперії супроти всіх інших чергових жертв месіаністичної ненаситности Москалів поза кордонами їх імперії.

3. Стягнення внутрішніх злочинів панівних Москалів супроти поневолених не-Москалів до рівня спорів унутрі однієї „російської семі” взагалі, а між „старшим великоросійським братом” і „молодшим малоросійським братом” зокрема, ба навіть пересвячення тих злочинів на чесноти державної рації. Це ще більше заохочує Москалів, такі злочини не тільки продовжувати, але й ступенювати, що може засвідчити кожний знавець російського і советського часів без росіяномітичних і советомітичних окулярів.

4. Хто з чужинців визнає за Москалями право таврувати всі вже поневолені немосковські народи спільною імперською наказною назвою „російською” або „советською”, той підписує властиво присуд смерти своєму власному індивідуальному ще свобідному народові в потенціальній майбутності. Адже це право зможуть Москалі застосувати і до його народу на випадок його спільної недолі з уже поневоленими унутрі так побільшеної „цілості” імперії Москалів, під будьякою спільною імперською назвою. На шляху до цього є вже ті краї і народи унутрі залізної заслони, які ще ніколи не належали до Російської імперіальної „цілості” Москалів. А це грозить і всім іншим під час дальшої успішної реалізації витичних панмосковського месіянїзму-комунїзму — при помочи потенціальних евроамериканських жертв.

5. Весь історичний процес росту Московського Князівства, започаткованого щойно в „Руському Улусі”, то є колонії татарської Золотої Орди, з біля 10.000 кв. км., через Московську Державу на руїнах Золотої Орди і як її спадкоємця з біля 500.000 кв. км. аж до Російської Імперії, під її останнім царем Ніколаєм II з біля 20 мільйонами кв. км., а після поновного грабіжницького росту Советської імперії тих же самих Москалів до біля 25 мільйонів кв. км. ціхує характеристична роздільна лінія, яка пробігає між одиноким панівним московським народом і десятками поневолених немосковських народів. Лінія ця накреслена потоками крові волелюбних немосковських людей і народів, які вже впали жертвою тих невинних злочинів, що їх Москалі допускалися в

часі творення „цілості” своєї кожночасної імперії і продовжують допускатися, щоб цю імперіальну цілість і своє абсолютне панування в ній зберігати. Отже, хто цю жажливу кровну роздільну лінію прикриває і уневиднює спільним російством або советством, той прикриває й уневиднює теж цю відстрашаючу пересторогу перед чигаючою смертельною загрозою такої самої недолі перед собою самим і всіми черговими потенціальними жертвами месіянїстичної ненаситности Москалів.

6. Так само помагає скріплювати потенціал потужности і відпорности Росії чи СССР навіть той, хто був чи буде у війні з тією імперією Москалів на життя і смерть, якщо він і тоді далі буде визнавати Україну з її потенціалом нерозривною частиною російської чи советської імперіальної цілості, замість слухати і вірити Катковим і Савенкам, що відколення України було б „смертельным ударом у саме серце Росії, як великопотуги”.

7. В якій разючій суперечности стоять, здебільша несвідомо і в добрій вірі, до своїх проповідуваних демократичних і гуманітарних ідеалів щодо свободи, правди і справедливости евроамериканські особистості від напр. д-ра Бухмана в Ко (Саух) до Айзенгауера в Білому Домі, як довго вони на практиці визнають, одобрюють і боронять „цілість” Росії, утотожнювану з СССР, а яка є вислідом неперевершених злочинів та брехонь і тільки при їх помочи зберігається до нині.

Не менш співвинними з Москалями і на довшу мету гробокопателями долі власного народу є теж ті, що в своєму росіяномітичному або советомітичному засліпленні думають і діють як „приятелі” російського або советського народу”, хоч — як ми вже знаємо — такого немає. Адже була тільки „російська імперія-нація з багатьома різними народами”, і є така сама „советська імперія” тих же Москалів. Крім цього утотожнюють переважно монголо-туранських Москалів не тільки з іншими такими ж народами і племенами Евразії, але й з еврословянськими Українцями і Білорусинами, а до першої світової війни навіть з Поляками. Другі утотожнюють

тих же деспоторабських Москалів із волелюбними євроамериканськими комуністами-соціалістами-марксистами. В обох випадках потурають вони вірі Москалів у свою месіаністичну вибраність і в правдивість своїх мітів, і так унеможливають їх вилікування з такого дуру і включення їх до семі євроамериканських народів на базі демократичної рівноправності. При такій безкритично притакуючій настанові і поведінці „приятелів російського або совєтського народу” не можливо очікувати від проводу і маси панівного московського народу, щоб вони перестали дивитися на весь немосковський світ, як на „гнилий” або „капіталістичний”, в противенстві до свого — „бого- і маркслюбного”. Як же в такому стані речей можливо переконати масу московського народу, ба навіть поневолених там немосковських народів, зневірених приятелюванням і допомогою зовнішнього світу якраз їхнім московським гнобителям, що цей зовнішній світ є ліпшим від того, у яким живуть? Чи ж не воліють Москалі, що зовнішній світ вважає їх гідними своєї приязні, залишатися директорами, катами і сторожами в своїй власній імперіальній російській „тюрмі народів”, або в „совєтському концтаборі народів” і кувати експанзивну зброю та кайдани для „втілюваних” не-Москалів, замість використовувати всю свою енергію на задоволення власних матеріальних і духових потреб на власній землі і свободі, поруч таких же вільних сусідів? Чи ж не мусять Москалі почувати себе не тільки політично, але й морально вищими від тих „приятелів” ззовні, які горлають про ідеал демократичної свободи, а братаються з ними, найзавзятішими ворогами свободи, навіть тоді, коли Москалі отверто виявляють свої заміри і переводять їх у діло, позбавляючи свободи всіх, хто мав нещастя попасти в засяг їх потужности, або будьколи в майбутности туди попав би?

Не гірше від „приятелів” допомагають Москалям теж такі їх немосковські противники з українськими включно, які всю вину за поневолення Москалями і брак успіху в визвольних змаганнях свого і інших немосковських народів Росії-СССР добачують не в Москалях-

ворогах-окупантах, але в недоліках їх немосковських жертв, переочуючи незаперечний факт, що переважна частина тих недоліків зумовлена якраз московським поневоленням, бо їх не було б, коли б даний народ розвивався на свободі власним життям, без примусу жити життям московським, який є нижчого рівня від майже кожного немосковського, як це вже доказано.

У разючій суперечності до зарозумілої віри Москалів у власну вибраність і вищість, так з релігійним як і з соціальним акцентом, стоїть їх часто-густе нарікання, підтримуване „приятелями” в роді Дж. Ф. Кеннена й інших росіяномітиків, що, мовляв, „без України Росія стане нежиттєздатною”. Жахлива дивоглядність виставлення такого „свідцтва бідноти” матеріальної і духової собі самому з боку Москаля, а Москалям з боку їх „приятелів і співборонців цілоти Росії”! Вона увипуклюється ще виразніше на тлі незаперечного факту, скільки то євроамериканських далеко менших, ба навіть мінімальних народів може жити без України навіть на багато вищому життєвому рівні на своїх бідних землях, як напр. Фіни та Ірляндці, а не може жити „провідний великий московський народ” на своїх прадідівських етнічних просторах. Чи ж не є це теж показником вищости свободного над рабським способом життя? Але воно вказує і на те, як дуже Москалі привикли до власного вигідного життя коштом поневолених немосковських народів! Так то виявляється, що „приязнь” із Росією-СССР є не тільки ведмежою прислугою супроти маси самого панівного там московського народу і злочинном супроти поневолених ним немосковських народів, але й шкідництвом власному народові на довшу мету. Теперішнього розпачливого положення Заходу смертельно загроженого з боку Сходу, опанованого Москалями, ніколи не було б, коли б цей Захід не приятелював зі своїм потенціальним московським ворогом і не допомагав йому міцніти коштом поневолених немосковських народів узагалі, а українського зокрема.

Навіть Освальд Шпенглер, автор відомої книжки „Занепад Заходу”, що був противником большевизму,

утожненого з комунізмом, але залишився росіяномі-
тиком, ледве чи був свідомим того, яку то величезну
прислугу зробив він смертельному ворогові свого ні-
мецького народу тим, що визнав „російську культуру”
такою, яка має замінити євроамериканську. Перед 150
роками англійський професор Кларк не насмілювався
порівнювати з Московією-Росією жодного європейсько-
го краю, бо було б це образою для них. Але від того ча-
су росіяномітичні лжевчення Москалів і Німців діяли
з таким ефектом, що інший англійський професор в те-
перішності, А. Тойнбі („Студія історії”) не тільки прирів-
няв власну Англію до Московії-Росії-СССР, але й віднісся
до неї прихильніше. Він зміг дуже чітко і правильно
ставити діагнози щодо істотної тотожності напр. Суме-
рів і Вавилонців, Іранів і Персів, Геленів і Греків, Рим-
лян і Італійців на їх батьківщинах та матірних землях
у часі їх імперій, але з росіяномітичними окулярами не
зміг пізнати істотну тотожність Русинів і Українців на
матірному півдні, з Києвом як столицею, ані колоніаль-
них Русскіх з панівними тепер Москалями на півночі, з
Москвою як столицею. У цій студії все це для нього є
„Росіяни”. Щобільше. Там Евразія утотожнена з Росією,
названа так у такій більшетисячлітній давнині, коли то
не було ще не тільки назви „Росія” в наказному зміслі
Петра I, але й самого московського народу, не говорячи
вже про його державу. Аналогічно поступив Тойнбі теж
із модерним політичним терміном „Югославія” на Бал-
канах. Можна спокійно поділяти думку Тойнбі, коли він
закликає народи до зєдинення, щоб можна було пара-
фіяльні суверенності держати в рамках правопорядку
при допомозі вищих законів. Багато слушного є також у
тому, що такий улад зміг би зматеріалізуватися тільки
в такій лябораторії для політичних експериментів як
Бритійська Спільнота Націй, дарма що таке вузьке об-
меження виставляє свідоцтво бідноти людському духо-
ві і його поступовій винахідливості. Але продовження
Тойнбі такого розважання: ...„або як СССР” — мусить
викликати крик жаху в тих усіх жителів у СССР, що
оплакують 60 мільйонів жертв московсько-советських

політичних і соціяльних експериментів, і в тих 15 міль-
йонів людей, що постійно заповнюють советські концта-
бори, щоб їх вимушеною даровою або дешевою працею
оплачувати кошти тих експериментів. Хто пережив або
переживає „советський концтабір народів” під управою
Москалів — а Третій Райх Німців, не різнився в істот-
ності, тільки в закрасці — той не знайде зрозуміння і
для такого дальшого твердження Тойнбі, що „Уздоров-
лення світу не треба очікувати від національних держав
Західньої Європи”. А чи ж Англія до них не належить?
Значить воно має прийти тільки від тоталітарного Сходу
під кнутом Москалів. Астрогеофізичний клич “Ex Orien-
te lux”, кинутий в проєкції на історичне тло культури і
політики в рамках Європи, поділеної на Захід і Схід, за-
поморочив не тільки Шпенглера, але й Тойнбі, не гово-
рячи вже про плеяду інших. Як будьто кожний край і
його народ не лежав водночас на Схід і на Захід від
дотичних сусідніх і дальших країв та народів. Москалі
і їх російські та советські яничари утотожили тільки
себе з таким „Сходом”, як пробували зробити це з хрести-
янством, словянством, а зараз роблять з соціялізмом-
комунізмом, а весь світ, що повірив їх росіяномітичним
лжевченням продовжує вірити будьякій дальшій їх брех-
ні чи обманливості. Під таким кутом зору трудно пого-
дитися з дальшим твердженням Тойнбі: „Ми можемо бу-
ти майже певними, що на випадок неуспіху тих піонерів
це діло (уздоровлення — ВКК) ніколи не зможе бути
завершеним скаменілими обожателями ідолу національ-
ної суверенності...” Після виключення Західньої Ев-
ропи, включно з Англією, з ряду кандидатів на успіш-
них уздоровників світу, під повищими піонерами з виг-
лядами на успіх, можна розуміти тільки російсько-со-
ветських Москалів. Але навіть поставленням Москалів
і Англійців поруч себе як фаворитів у такому піонірістві
до однакової мети поставив себе Тойнбі в противенство не
тільки до свого краяна Кларка, але й до свого ще
давнішого краяна Люкка. Цей бо останній писав колись:
„Рабство є таким підлим і жалюгідним станом людей,
так діаметральним до шляхотного темпераменту і смі-

ливости нації, що трудно припустити, щоб Англієць, не говорячи вже про джентельмена, зміг його оборонювати”.

Вплив віри Тойнбі в правдивість росіяномітичних лжевчень звів на манівці і того, зрештою знаменитого, модерного історіософа. В баченні Сходу Європи і цілої Евразії під тоталітарним пануванням Москалів — у нього Росіян, — тільки їх вважає він властивим „Сходом” і „джерелом світла”. Крім цього цікавлять Тойнбі тільки обриси (контури) всегранного історичного процесу в тому Сході, що його панівні Москалі називають своїм „советським расм”, а поневолені там не-Москалі відчують його як „концтабір народів”. Наповняючи большевицькі гасла в СССР змістом правдивого євроамериканського комунізму, якого там зовсім немає, що засвідчено Бердяєвим, Старлінгером і багатьома екс-комуністами аж до Леонгарда, ба і всім змістом цієї студії, Тойнбі, ввиду грандіозного злочинства-лиха, при помочі якого переводяться гігантоманічні експерименти для створення кращих виглядів на реалізацію панмосковського месіянзму, подивляє грандіозність і гігантність, а переочує гігантне злочинство, терор і лихо тоталітаризму. Від бачених так обрисів і грандіозної гігантності очікує Тойнбі „уздоровлення світу”, але залишається сліпим на те, які жахливі страхиття, аж до повної індивідуальної загибелі не тільки свободи, але й голого немосковського життя-буття, несе їх панмосковсько-месіянстичний зміст для всіх немосковських народів світу. Такого експерименту, що ним є ЗДА, Тойнбі не бере навіть на увагу. Це ж бо частина „Заходу”.*)

Англійські, німецькі, французькі, американські й інші

*) У своєму багатотомовому детальнішому творі мав Тойнбі виявити більш правильне зрозуміння Сходу Європи і приязнишу поставу супроти українського народу в його взаєминах з московським. (Диви дотичну рецензію д-ра А. Заплітного в Свободі, ч. 50 від 16 березня 1956 р.). Однак масове поширення має цей скондензований одинокий том, а не десятитомовий твір, під таким самим заголовком.

росіяномітики в науці і політиці, що вважаються верхівкою євроамериканського духа стали імунними на пізнавання фундаментальних різниць між всегранним способом життя в європейському і московському державних уладах. Дарма, що історія хоч би тільки самої теперішності впродовж пересічного віку модерної людини так наявно показала навпачність євроамериканського і євразійського, вірніше московського імперіялізмів. Поважний тижневик у Вашингтоні “U. S. News & World Report” від 25 травня 1956 р. подав точну статистику розвитку імперіялізму-колоніалізму Москалів і Євроамериканців: У тому самому часі (від 1900 р.), коли західні колоніяльні імперії погодилися на незалежнення 22 колоній з 9,133.439 квадратних миль і 694,443.000 людей, московські імперіялісти-колоніялісти поширили свою владу тільки від 1940 р. на понад 20 країв-колоній з 5,155.147 квад. миль і 707,306.000 людей, і то без тих немосковських країв і народів з українським і білоруським на чолі, що вже перед другою світовою війною були втілені до СССР. Іншими словами: євроамериканський імперіялізм-колоніялізм підготовляє нижчекультурні народи в своїх колоніях до самостійного життя, — останні Гана, а зараз і Маляї — зате московський імперіялізм-месіянзм нівелює вищекультурні народи в своїх колоніях на свій власний рівень аж до повної атрофії їх власної індивідуальності: національної, економічної, ба навіть мовної і релігійної. Найбільша трагедія Євроамерики в тому, що її провідні особистості — журналісти, письменники, науковці, політики, державні мужі, президенти держав і священники аж до самого папи (диви його післання „російському народові”) — діють здебільша в найліпшій вірі коли шукають приязни й союзу з московськими імперіялістичними-месіянстичними Москалями-катами, ба навіть їм ще й допомагають, а не з їх немосковськими жертвами, яким в той спосіб ще більше шкодять тепер, а собі самим на довшу мету. Деколи страх перед наслідками плавної проти течії росіяномітичного догматизму в усіх научних інститутах примушує їх учити і діяти публічно навпачно до особистого переконання.

Професор ньюйоркського Сіті-Каледжу і Гарвард-університету, Ганс Когн, що народився і студював в австрійській ще Празі, присвятив був у своїй праці „Ідея націоналізму” особний розділ кожному народові про розвиток його націоналізму, за винятком українського, згаданого тільки в стоповій ноті до розділу про польський. На це й інші його помилки в зміслі росіяно-мітичного лжевчення звернув я йому увагу в приватній рецензії його нової праці „Панславизм”. Його власноручно написана відповідь звучала: „Я дуже зрадив Вашим листом від 4 травня (1953) і я читав його з найбільшим зацікавленням. Я з нього багато навчився. Давніша історія східної Європи недостаточо мені відома щодо джерельности, щоб зміг я створити собі свій власний осуд;*) на майбутнє ж я маю велику надію, що всі народи Східної Європи знайдуть таку форму співпраці, в якій не буде ніяких привілеїв, ба навіть ролі старшого брата, Москви, чи Ст. Петербурга, чи іншого великоросійського гатунку, але всі будуть дійсно свободними та дійсно вповні рівноправними — і таким способом треба положити раз на завжди кінець всякій місяністичній претенсії Великоросів”. (Підкреслення в оригіналі — ВКК). У міжчасі одержав він мою працю „Московський Сфінкс” у німецькому виданні, оцінену ним як знамениту. Проте ж у його останньому збірнику поглядів речників московства під заголовком „Дух модерної Росії”**), як і в „Підставовій історії модерної Росії” (1957), Русь Русинів (Українців) утотожнена з Росією Русскіх

*) Американські автори про Схід Європи звикли замовляти нарис історичних початків „Росії” у московських професорів на університетах у ЗДА, як напр. Вернадскій, Карпович, Тімашев і інші.

**) Цей збірник є властиво доповненням до „Московського Сфінкса” тому, що ті самі речники московства віддзеркалені там цілими розділами, а тут тільки малими цитатами. Мета ж одинакова: Показати незмінну тяглість поштовхів і мети в настанові і політиці Москалів у російському чи советському замаскуванні.

(Москалів). Щоправда, Україна вже вирізнена як власнонаціональна індивідуальність.

Так само д-р Г. Веертг, що як лекторка видавництва, де вийшов „Московський Сфінкс” німецькою мовою, оцінила цю працю як „найкращу політичну студію за останні численні роки”, скорочувала і мовно шліфувала манускрипт, у своїх рецензійних публікаціях щодо книжкових появ про Східню Европу і надаліше придержується звичної росіяномітичної термінології і таких же поглядів, хоч німецькі рецензенти цієї праці виявили більше відваги, бо здебільша перейшли до односторонньої термінології та поглядів у ній. Та як довго наші власні науковці, політики, письменники і журналісти не мають відваги зірвати цілковито зі звичним росіяномітизмом, особливо в чужих мовах, так довго не маємо права робити дотичні закиди чужинцям.

Наука з політики Німців на Сході в обох світових війнах.

У висліді революції свободи в лютому/березні 1917 р. багато немосковських народів самовизначились на довше, або коротше. Фіни, Естонці, Лотиші, Литовці, Білорусини, Поляки, Українці, Грузини й інші кавказькі та турко-татарські народи привернули свій стан перед поневоленням, або вперше використали право на самовизначення. Підкреслім ще раз той факт, що й їх тепер незалежні нації задержали свою народну назву, тільки одинокі Москалі, ані не самовизначились як нація під народньою московською (рускою) назвою, ані не зреклись наказної Петром російської назви. Їм бо більше залежало на збереженні „цілості тюрми народів”, званої як Росія і свого панівного положення в ній.

Самостійність України визнали найскоріше Англія і Франція, а щойно пізніше Німеччина, Австрія, Туреччина і Болгарія. На міжнародній основі була вона заякорена міжнародним правом у державних договорах із Центральними Державами в Бересті Литовському на по-

чатку 1918 р., визнана Московією в уже згаданій ноті з дня 17 грудня 1917, а ще раз у советських конституціях з рр. 1921 і 1936, як і в договорі між Польщею й Україною (1920).

До будьякого договору України з державами Антанти не могло дійти ось чому: Парижові (Табуї) і Лондонові (Багге) йшлося тільки про те, щоб позискати Україну до продовжування війни проти Центральних Держав, бо підчас розвалу російської армії задержали були порядок і дисципліну тільки ті частини, що склалися з Українців, або були зукраїнізовані. Одначе не були вони готові виключити Україну зі своїх попередніх мирних і воєнних договорів з цілою Росією. Виходило, що Україна мала давати гарматне м'ясо на оборону власної в'язниці навіть тоді, коли самі Москалі йшли на її загибелю з півночі (Муравйов і Антонов), а пізніше з півдня (Денікін). Та найбільш шкідливою і трагічною в своїх наслідках, не тільки для України й всього немосковського Сходу, але й для цілої Європи й цілого євроамериканського Заходу, ба навіть для всього людства, була тодішня політика Німців на Сході Європи взагалі, а відносно Українців і Москалів зокрема. Докладніше — зміна нового українофільського курсу під кермою генерала М. Гоффманна, що уможливив Берестейський Договір Центральних Держав із Україною, на старий передвоєнний москво- і росіянофільський під кермою генерала Е. Людендорфа.

І давня Русь Русинів-предків, і нова Україна Українців-потомків на тому самому півдні і з тим самим Києвом, як народною і національною столицею, були Німцям відомі не тільки з економічно-торговельного, але й з політичного боків. Пригадаймо часи Ярослава Мудрого, як „тестя Європи”, і короля Данила, що старався про хрестоносний похід проти Татарів, щоб оборонити Європу. Українське козацтво, Хмельницький, Мазепа, Орлик займали увагу Європи, з Німцями включно. Після Переяславського Договору (1654) з царем московським заради азбуки і віри, що видавалися тотожними, Хмельницький усвідомив собі зроблену помилку і на-

в'язав тісніші зносини з Англією (Кромвелл), Швецією і Бранденбургом, щоб створити з ними союз, який уможливив би Україні зірвати з Московією. Передчасна смерть Хмельницького, що була на руку Москалям і не без їх вини, перервала можливість так задуманого зв'язку України з Європою. Практично і посередньо допомагали українські козаки Європі своєю невпинною боротьбою з Татарами і Турками, а безпосередньо своєю співучастю в армії Собєского при відсічі Відня від облоги Турками.*)

Після програної битви під Полтавою, Україна не перестала бути цікавим фактором для європейських потуг і людей. На початку 90-их років 18-ого стол. заносилося на війну між Росією і Прусами за деякі землі і міста Польщі під час її розборів. Відпоручник українства, граф Капніст, мав тайну розмову з пруським міністром закордонних справ, в якій пропонував допомогу Українцям Прусам проти Росії, якщо Пруси погодяться на незалежнення України, після еventуальної перемоги над Росією. Цей міністр відложив відповідь Прус, а в міжчасі, ламаючи слово секретности, настрапив пропозицію Українцям Росію так дуже, що вона погодилася на домагання Прусів без війни. Згадані вже, хоч і пізніші, заяви Каткова і Савенка пояснюють, чому війна за Польщу не вартувала ризика Україною.

Перший плян походу Наполеона на Росію і її центр — Москву — передбачав дорогу через Київ, у союзі з Українцями. На випадок спільної перемоги над Москалями, Україна повинна була стати незалежним королівством. З наказу Наполеона книжку Кларка, що вийшла в р. 1811 в Лондоні, зараз же переклали на французьку мову, а Лєссієр написав *правдиву* історію України. Тодішні польські і московські емігранти, разом із їх симпатиками Французами, намовили Наполеона змі-

*) Першого каварника у Відні, козака Кульчицького з Самбора, зробили пізніші українофоби Сербом „Кольчицьким” з мадьярського „Сомбор”-а.

нити цей українофільський плян і вибрати дорогу через Варшаву і Смоленск. Їх головний інтерес лежав у тому, щоб не допустити до унезалежнення України, що була репед тим польською, а тоді московською колонією. Аналогічно до пізніших Німців теж і Поляки мріяли про відзискання української колонії і тому воліли, щоб вона залишалась навіть чужою колонією, а не незалежною державою „Наполеонідою”.

Німецький професор із Дрездена, І. Г. Когль, подорожував на Сході Європи, щоб студіювати життя-буття німецьких колоністів, там розсіяних. Висліди своїх спостережень і студій оприлюднив він у двох книжках („Подорож по Росії і Польщі” і „Україна — Малоросія”). У цій останній (1841) писав він м. і.: „Немає сумніву, що на випадок, коли б колись велике тіло російської держави розпадалось, Україна буде однією з тих частин, що відірвуться і стануть незалежними. Шва, здовж якої цей розрив станеться, видна вже сьогодні дуже виразно. Українці є своєвласним і дуже численним народом, з власною мовою і зі своїми власними історичними традиціями”.

Десяток років пізніше німецькі прихильники союзу Прус із західними державами проти Росії, які підготувались до „Кримської війни”, опиралися на „Студії внутрішніх відносин народного життя, особливо ж сільських установ у Росії”, барона Гакстгаузена (Берлін 1847/52) і на одночасному меморандумі німецького амбасадора в Лондоні, фон Бунзена. Гакстгаузен був першим, що запитив колективну особливість московського „міру”, змодернізованого тепер на „колхоз”. Фон Бунзен, а за ним пізніше Бетгманн-Гольвег були такого погляду, що „... треба це зробити, чого не змогли, ані Фридрих Великий, ані Наполеон, а саме зломити потужність Росії, або загнати Росію в її природні границі в Європі”. Бісмарк був проти того, — як пізніше Людендорфф проти Гоффманна — бо для нього були приматними інтереси монархії і династії, а для того потрібна була союзна допомога чи співпраця російського царя і царства. Тому то вважав він „важливішими примхи на

дворі царя, ніж народи Росії й їх інтереси”. Це написав він на зошиті свого ученика, кронпрінца, а пізнішого цісаря Вільгельма II, де він вказував на доцільність цікавитися народами Росії, щоб їх антагонізм до панівного можна було колись використати, коли б прийшло до зудару між Німеччиною і Росією.

Дальші погляди фон Бунзена повторив І. А. Гільфердінг пишучи, що „Київ лежить ближче до всіх інших словянських народів як Москва, а так само українське плем'я є їм під усяким оглядом ближче від великоросійського” („Зібрані твори”, Ст. Петербург 1868). А ще обширніше німецький філософ Едуард Гартманн, залярмований гоном до експансії Російської Імперії (панславизм) й натиску Москалів на Захід (месіанізм), пишучи в „Гегенварт” 12, 1887 і 1, 1888 (скондэнзовано): Треба довести до постановя „Київського Королівства” і так розложити Російську Імперію „на її дві природні частини”, що замарковані Дніпром і його сточищем до Чорного моря на південному заході та Волгою і Каспійським морем на північному сході. Такий розподіл відповідає теж природним етнічним противенствам. На північному сході живуть туранські Москалі й інші споріднені народи, а на південному заході нетуранські народи, як напр. Українці, Поляки, Литовці й інші балтійські і кавказькі народи.

У своєму творі „Мандрівна книжка світової політики” (1897) недавно померлий П. Рорбах порівняв російського колоса з помаранчею, в якій різнародні частини обведені панівною московською шкаралупою, зміцненою обручами поліційної „охрани”. Для усунення загрозової небезпеки для Європи з боку цього колоса, порівняного з помаранчею, вистачило б надрізати цю помаранчу на тому місці, під яким знаходиться Україна і допомогти їй звільнитись і унезалежнитись. Тоді бо вся решта Росії-помаранчі розпадатиметься даліше, але навіть без дальшого розпаду перестане бути вже загрозовою, бо буде без України і її потенціалу (тоді біля 70% всієї Росії). Буквально: „Якщо Росія залишиться в спокою ще з 50 років, то може так статися, що україн-

ське питання засне, хоч українські патріоти намагаються не дати йому заснути. Але якщо прийде день, коли Росія визве судьбу, а на тому місці, де вирішатиметься, випадково стоятиме людина з відповідним знанням про речі і з відповідною рішучістю, щоб знав, як треба використати український рух — то тоді і тільки тоді можна буде розбити Росію. Хто має Київ, той може перемогти Росію”.

У 1914 р. Росія визвала судьбу, щоб знищити український Піємонт у Галичині, а здобуттям Константинополя прокласти собі дорогу до месіянстичної мети — Риму. Тією обзнайомленою і рішучою людиною на вирішальному німецькому місці став випадково генерал Гоффманн. Він бо в часі своєї приналежності до генерального штабу пізнав безпосередньо Україну, ніби то як представник німецької фірми. З Українців, полонених російської армії, створено в р. 1915 т. зв. „Синю Дивізію”. Дозволено діяти „Союзіві Визволення України”. Поштовхом до українофільства не були в Гоффманна особисті симпатії до Українців, як і поштовхом до його москвофобства не була ненависть до Москалів і Росіян немосковського походження. Він з розумових розважань доходив до висновку, що незалежнення України є найкращим засобом для забезпечення Німеччини, Європи, а тим самим і Євроамерики та решти немосковського світу перед смертельною загрозою з боку панмосковських месіянстів-імперіялістів. Такі самі поштовхи спонукали теж „Берлінський Щоденник” устійнити восени 1914 ро. ось що (цитоване теж А. Шмідтом): „Європа переконалася, що вона не може стерпіти династії Романових, як не можуть того стерпіти теж поневолені нею народи. Мир можна буде вважати аж тоді запевненим, коли, після прогнання Романових, на землях Східної Європи постане так багато держав, кільки їх є на землях Західної Європи. Навіть тоді, як наша мужня Східня Армія матиме теж дальші успіхи, незмінним залишиться те, що похід на Росію вирішатиметься остаточно не мілітарно, а політично, то є, політично противницькими елементами в самій Росії. Тому, що перші вісті про

поодинокі революційні повстання виявилися невірними, виринула помилкова думка, що будьто би не можна рахуватися з революцією в Росії, одначе мимо труднощів у передаванні вістей немає сумніву, що не тільки в Фінляндії і в Польщі, але головно в українських частинах Південної Росії — і там навіть вже в організованій формі — діє революційна пропаганда та чекає на наших військових визвольників. Похід не може бути інакше вирішений, як тільки в порозумінні з революціонерами в усіх частинах Росії. А тому, що це недопустимо, на випадок перемоги, видавати наших помічників в руки катів світової імперії Москалів, конечний з того висновок, що війна тільки тоді матиме кінець, коли на місце російської імперії постануть бажані самостійні держави... Тому то й домагання наших провідних мужів, що гарантію мира не можна в ніякий інший спосіб зреалізувати, як тільки тим, що на позатку майбутніх мирових переговорів не сміє більше існувати російська імперія. (Підкреслення — ВКК).

В такому дусі вів ген. Гоффманн мирові переговори з представниками червоної Московії і національної України на місці скрахованої Російської Імперії. Між українськими представниками находився теж і автор. Тут слід задукументувати один факт, майже ніким з мемуаристів не переданий, хоч він дуже повчальний: Коли Українська Мiroва Делегація прибула до Берестя Литовського, зустріла вона перешкоду з боку німецьких експертів міжнародного права. Мовляв, якщо прийде до заключення мира з представниками „Росії”, переговори з якими були вже в тоці, так його постанови зобов'язуватимуть теж і Україну, що входить у склад Росії. На щастя голова Делегації Голубович пригадав собі правні висновки Шелухіна в одній з його пореволюційних доповідей. А саме: Всі правні претенсії царів із династії Романових щодо України виводяться з Переяславського Договору, що був персональною унією двох рівноправних держав — Московії і України. Ані цареві з іншого роду, ані московському народові не прислуговує ніяке претенсійне право щодо України. З упадком царства і династії

Романових на царському престолі, у висліді революції, пропав теж останній партнер Переяславського Договору, отже й перестав обов'язувати цей договір будького взагалі, а Україну зокрема. Так то відновився "Status quo ante", то є той стан, який попереджував заключення Переяславського Договору. Мала тоді Україна право заключати міжнародний договір з московським царем, то тепер відзискала вона те саме право, на підставі якого сміє заключати міжнародний договір із німецьким цісарем, австрійським цісарем, турецьким султаном, болгарським королем і будьким іншим, хто представляє собою державного партнера. Ці міркування знайшли признання німецьких правників і вже ніщо більше не стояло на перешкоді до заключення миру між суверенною Україною, ще й до цього визнаною навіть червоним урядом у Кремлі, і цей мир підписали обі сторони дня 9 лютого 1918 р.

Як одинокому членові, що володів свобідно німецькою мовою, прийшлося мені брати участь у переговорах і заключуваннях тайних договорів. У них м. і. передбачено для України обов'язкове створення національно-української армії в силі щонайменше 300.000 вояків. Завданням тієї армії мало бути: забезпечення розбудови відновленої держави і її оборона перед традиційними імперіялістичними апетитами її бувших московських і польських окупантів. Посередньо мала вона боронити автоматично теж решту Європи від азійства московської марки. Ввиду такої важливості цієї армії в Україні сам Гоффманн готов був перейти на службу України і পেпейняти провід у творенні і в модерному вишколі української армії.

Коли б ген. Гоффманн залишився був при кермі німецької армії і політики на Сході Європи, а не був заступлений росіянофільським ген. Людендорффом, а договірні постанови були виконані, то немає найменшого сумніву, що історичний процес на Сході і в центрі Європи, як також розвиток взаємин між „Сходом вільних народів” і „демократичним Заходом” не довели були б до того, якими вони зараз є, навіть після кінцевої по-

разки Центральних Держав. Адже всім знавцям Сходу після першої світової війни ясно, що без України, ба що більше — маючи проти себе військово сильну Україну, московський більшовизм не мав би найменшого вигляду на довше проіснування, як на пару років, чи навіть місяців, а СССР взагалі не зродився б.

І було це трагічним дивоглядом судьби, що якраз тоді елементи крайньої німецької правниці на спілку зі співзвучними іншими в своєму звичному, бо традиційному москво- і росіянофільстві кинули весь свій інтервенційний тягар на терези курсу німецької політики на Сході в користь Москалів, що була навпаочною до курсу, що його намітив і придержувався генерал Гоффманн в інтересі Німеччини і Європи. На тлі розумування Гоффманна щодо позитивних інтересів Німеччини і решти Європи та світу в спілці з інтересами України, щодо забезпечення себе від постійної загрози з боку московських і російських месіяністів — навпачна політика з метою збереження „цілості” і так зумовленої могутності російської імперії Москалів і їх загрозовості всьому довкільному світові мусіла бути негативною і „гробокопательною” для тієї правниці, Німеччини, Європи і є негативною — як зараз бачимо і переживаємо — для решти немосковського світу, з Америкою включно.

З ініціативи московсько-російських постулянтів відновлення „цілості” скрахованої вже Росії, що їм удалось втекти перед власними московськими більшовиками, створилася кліка плітократів, бо зложена з великоземельних власників московських, польських і „малоросійських”, жидівських фінансистів, белгійських, німецьких та інших великих промисловців. Всі бо вони мали свої мастки, банки і підприємства в Україні і — як довго існували цар і Російська імперія — витягали з неї величезні зиски. Їх побоювання, що їхні дотичні інтереси будуть загрожені в незалежній Україні, були навіть до деякої міри оправдані. Адже ніякий уряд самостійної України не зміг би терпіти, щоб вони задержали всі ті привілеї, надані їм царями за співпрацю в придавлюванні українського народу та в колоніяльному використу-

ванні його. Але ніхто з Українців — за винятком комуністичних москвофілів — не думав розв'язувати це питання без якогось відшкодування. До тих безпосередніх інтересентів у поверненні України до нутра цілості Росії приєдналися ще й посередні, а саме — власники російських державних позик, які побоювалися, що ослаблення Росії, після незалежнення України, понизить теж вартість їх позичкових акцій і процентів. Знаючи особисті і родинні та ділові зв'язки членів тієї групи плютократів із німецькими юнкерськими й іншими співзвучними колами, було тій групі легко притягнути теж і їх до своєї акції. А знаючи особисту ривалізацію між найчільнішими німецькими генералами: Людендорффом і Гоффманном, ще легше було тій групі позискати Людендорффа, противника Гоффманна, на свого речника перед цісарем Вільгельмом II, без згоди якого зміна курсу політики на Сході й усунення Гоффманна не були можливі.

В аргументації потреби зміни курсу й усунення Гоффманна, що її ця група приготувала для Людендорффа, щоб він ужив її перед цісарем, промовчано власні шкурні інтереси, згадані вгорі, зате увипуклено монархічні й династичні, цікавіші для цісаря і юнкерства, на якому династія Гогенцоллернів опиралась. Аргументація була ось яка:

1. Український народ не має вже своєї власної шляхти, бо вона або ополячилась, або омосковилась, але має дуже багату землю. А це уможливить Українцям квітучість держави, навіть без шляхоцького проводу. Такий приклад може підкопати віру німецької народної маси, що тільки юнкри й інша німецька шляхта є здібні правити Райхом. А тим загрожене дотеперішнє владне становище не тільки німецької шляхти, але й династії Гогенцоллернів, яка опирається на ній.

2. Революційні хвилі часу загрожують монархічному уладові в цілій Європі. Погашення революційної пожежі, що почалася в Росії, можливе тільки при допомозі союзу Гогенцоллернів і Романових. Але який цар з династії Романових подасть до такого союзу руку цісареві

з династії Гогенцоллернів, коли він допомагав вирвати найкращу і найціннішу перлину з його корони, то є Україну? Зрештою і союзна вартість Росії, ослабленої втратою України, була б далеко меншою, бо бракувати-ме їй потенціалу України, що є більший від решти потенціалу Росії.

3. (Додане вже самим Людендорффом). Він, Людендорфф, має остаточну перемогу вже в своїй кишені і зможе сотні тисяч вояків перекинути з західнього на східній фронт, щоб засобляти Німеччину потрібними сирівцями і харчами з України без плачення золотом, згідно з Берестейським Договором, а царя примирити завершенням України назад до Росії.

Тут виявлена найвиразніше протилежність політичних напрямків Гоффманна і Людендорффа: проукраїнського, проєвропейського і пронимецького — у Гоффманна, промосковського, промонархічного і в своїх наслідках протинімецького — у Людендорффа.

Стоячи перед вибором: додержати слово, дане Гоффманові щодо курсу політики в змислі його розумувань, і до того підписане на грамоті Берестейського Договору з Україною, чи зломати його і доручити навпачний курс Людендорффові — цісар рішився на останнє.

В тому закорінені всі закулісні причини:

- а) Для потреби державного перевороту в Україні.
- б) Чому маршал Айхгорн уже по кількох чарках горілки чи коняку зник був хвалитися, що „Росія йому відома, але Україна не відома”.
- в) Чому німецький амбасадор у Києві, фон Мумм, називав Українську Державу „ляльковою” (Puppenstaat).
- г) Чому всі національні військові формації треба було розв'язати і розігнати.
- г) Чому українською зброєю засоблювано білогвардійців, тих найяріших ворогів української самостійности.
- д) Чому Москалі і Малороси сиділи в уряді Української Держави в Києві, а в Берліні говорилось про „Москалів або Росіян з українського посольства”.

з) Чому навіть підчас агонії Української Держави необхідно було проголосити федерацію України з Московією-Росією, яка вже була большевицькою.

Таких „Чому” можна наводити ще цілі сторінки.

До того післяпереворотного часу є майже повна аналогія на большевицькому фронті в Україні, передана в „Літописі Революції” т. І. Харків 1928, ось як: „Що то за ‚українська влада’, що її члени зовсім не знають і не хочуть знати ‚української мови’? Що з мене за ‚український військовий міністр’, коли я мушу всі українські частини роззброювати через те, що вони не хочать іти за мною на оборону советської влади? Маємо єдину військову піддержку для нашої боротьби проти Центральної Ради — це армія, що її привів на Україну з Росії Антонов, яка дивиться на все українське, як на вороже, контрреволюційне”. Так міг би говорити теж військовий міністр Української Держави між квітнем і листопадом 1918 р. з тією тільки різницею, що єдину військову піддержку тодішній владі давали Німці, очолені Айхгорном і Людендорффом та білогвардейці, що були, як і Антонов, Москалями.*)

В остаточному висліді такої політики Людендорффа на Сході показаласть супроть усього того, чого бажали

*) У німецькому виданні на цьому місці згадано теж справжню роллю російського генерала П. Скоропадського на пості Гетьмана Української Держави в рамках німецької політики щодо Сходу Європи, що її очолив німецький генерал Людендорфф. Це викликало обурення деяких рецензентів в українській пресі і замовників книжки. Один з останніх писав: „Не можемо використати в німецькій мові, ані я сам персонально, ані в бібліотеці каледжу. Крім того, я є Гетьманець за переконанням і книжка **ображає мої переконання**”. (Підкреслення в оригіналі — ВКК).

У тексті цього українського видання немає згадки про Скоропадського не заради таких „українських патріотів” як автор цитованої вгорі заяви, а тільки тому, що не згадані й інші актори внутрішньої і зовнішньої політики України, бо вони не входять в рамки цієї студії. Навіть ця заввага призначена тільки для

німецькі учасники групи плітократів і юнкери, ба навіть сам Людендорфф і цісар Вільгельм II. Монархічний принцип не врятовано, а загублено. Не стало династії Гогенцоллернів, ані Німецького Цісарства, а сам Вільгельм II мусів стати скитальцем у Голяндії. Маєтки, банки, підприємства і позики пропали безповоротно. Зате скористали з того одинокі постулянти „цілості Росії”. Бо все те, що підготовлялось на Сході (в Україні) в інтересі Романових і їх російської імперії, вийшло на добро панівного московського народу, очоленого вождем Леніном, і його советської імперії. Так то уможливлене було відновлення „цілості” поновним награвленням немосковських країв і народів в советській формі і збереження її та московського панування в ній аж по сьогоднішній день.

Шеф генерального штабу білогвардейської армії Денікіна фон дер Валь, устійнив виразно, що розгром большевиків був би був певним, якби Денікін не ослабив був так дуже своїх сил у поборюванні української армії Петлюри, а навпаки, разом із нею пішов би був на Москву. На жаль, незалежність України являлась Денікінові далеко більше ненависною, як червоний режим у Росії”. А чи ж постава Заходу і ЗДА з їх „Комітетом

українського, а не іншемовного видання. Тому то дозволю собі відповісти дотичним критикам устійненням наступних незаперечних фактів:

а) Про закулісні заміри тогочасної німецької політики щодо України і Росії (вірніше Московії), що її очолив генерал Людендорфф замість генерала Гоффманна, знаю я від останнього особисто.

б) Ні один мемуарист із кола особистих приятелів і знайомих П. Скоропадського в часі його гетьманування в Україні (1918) — а знаю їх понад десять — не поставив у сумнів його російського патріотизму.

в) Сам Скоропадський заявив у р. 1917 у розмові з одним польським старшиною, що українізацію корпусу переводив на підставі наказу з гори, щоб успішніше боротися проти революційної анархії, а не з українського патріотизму. Закид генерала

за визволення від большевизму (читай цілості Росії)" і „Вільної Європи" (читай поневолення Східної немосковської Європи) не є такою самою, як у Денікіна? А чи ж можуть бути інакші висліди боротьби з большевиками, як у Денікіна?

А такими бували, є і будуть остаточної результати всіх порад з боку московських „приятелів" кожнотим союзникам і противникам у кожній війні, в якій їх імперія бере участь по одному чи по другому боці. Себто: противникам чи союзникам — в часі миру чи в часі війни — так дораджувати, що вони в кінцевому результаті мусять програти або війну, або мир, або оба, але виграс їх завжди месіаністичне московство. Жертвою такого майстерства в дораджуванні з боку українофобних Москалів і Поляків став уже давніше Наполеон, пізніше Вільгельм II, а вкінці Гітлер-Шіккльгубер, і є всі признаки на те, що — будь я фальшивим пророком — їх жертвою стануть теж провідники евроамериканського Заходу. Для того вистачає відвернути увагу дораджуваної Москалями сторони від важливості української і московської проблем та вмовити в неї, що її інтерес вимагає збереження цілості імперії Москалів, будь як пе-

Краснова, що він зрадив Росію, відбив Скоропадський запевненням, що не перестав бути вірним Росії і цареві, а навпаки, бо старається зберегти Україну для того, щоб її як найціннішу перлину в короні царя положити до його ніг. У Червоній Каліні з р. 1923 признався Скоропадський у власній статті, що в рр. 1917 і 1918 йому навіть не снилось про самостійну Україну.

г) Настанову II. Скоропадського, зукраїнчену аж на еміграції, не можна утотожнювати в ретроспекції з його настановою в роках 1917 і 1918.

г) Правда про роліу Скоропадського в рр. 1917 і 1918 ніяк не заторкує демократичного права на існування монархічного чи гетьманського руху посеред українства на рівні з будьяким іншим. А інтерес однієї бронзованої особи й її партії неможна ставити понад інтерес всього українства. Тим, на жаль, грішать не тільки члени гетьмансько-монархічного руху, але й члени всіх інших, у лоні скитальчого українства.

рейменованої і перефарбованої. Пізнав це — на жаль за пізно — навіть сам „тигр" Клемансо, що мав вирішальний голос у договорах після першої світової війни і не грішив українофільством, а хіба полонофільством і москвофільством. Він писав потім у ретроспекті: „Утома й апатія змогли Европу в тому часі, коли то вона повинна була напружити всі свої сили, щоб допомагати Україні і тим завдати смертельний удар большевизмові, який тепер так дорого коштує усьому світові". („Л. Клемансо наприкінці свого життя" — Мордасі). До такого пізнання — на жаль запізно — доходили теж Наполеон на Св. Гелені і Вільгельм II в Доорн. Це було б теж з Гітлером, коли б він був пережив наслідки дорад з боку Москалів і балтійських Німців і був спроможним розумно думати. У всякому випадку був це член його генерального штабу, що пережив другу світову війну і на запит урядовця ЗДА, коли Німеччина почала програвати війну на Сході, відповів: „У тій самій хвилині, коли то в Києві, звільненому від Москалів і зайнятому нами, вивісили німецький, а не український національний прапор".

Можливо, ба навіть правдоподібно, що це був той самий старшина, що йому в р. 1940 український священик Кушкевич, на запит, як він задивляється на вигляди Німців у їх евентуальній війні з СССР, дав ось яку відповідь: „Якщо Німці підуть на Схід з програмою визволення, тоді большевизм виявиться порохнявим деревом, яке розпадеться, коли його добре копнути. Але, як підуть вони на Схід з програмою проти Українців і інших немосковських народів, поневолених там Москалями, тоді скріплять імперію Москалів і їх большевизм так, що не оборонять навіть своїх власних границь." Це пророцтво 100%-ово сповнилось. Воно задержало свою важливість і щодо виглядів Заходу взагалі, а ЗДА зокрема, на випадок евентуальної їх війни з СССР.

Аксель Шмідт підсумовує таку самогубну політику Німеччини на Сході Європи, від Йозефа I і Фридриха II до Вільгельма II, ось як: „Того, що в р. 1791 було тільки сном, в р. 1854 утопією, в р. 1887 політичною потребою,

не вміли в тоці першої світової війни зробити конечністю, і тому то в остаточному результаті мусіла Німеччина війну програти”.

Німеччина програла і другу світову війну з тієї самої причини. Доказує це вислід дослідів генерального штабу міжвоєнної Німеччини, які то головні причини зумовили, що після перемог на фронтах прийшла програ війни. Однією з тих причин виявилась фальшива політика на Сході. Генеральний штаб зробив з того ось який висновок: На випадок збройного зудару на Сході німецька армія тільки тоді зможе успішно виконати своє завдання, коли український народ поставиться приязно до Німців, буде з ними співпрацювати і співборотись. А це тільки тоді можливе, коли Німці загарантують Українцям реалізацію їх визвольних і самостійницьких стремлень до, підчас і після боротьби проти спільного ворога. Отже те саме, що став переводити в діло ген. Гоффманн. Але ген. Людендорфф тоді, а Гітлер тепер послухали навпачної поради московських дорадників і в обох випадках — один і другий — прогнали.

А як це виглядає сьогодні після німецьких поразок в обох світових війнах? Ми вже бачили вислід дотичних студій Керролла і чули його пораду, що „тільки Росіянин може побити Росіянина”. А чи ж уся політика Заходу під керівництвом ЗДА супроти Советської імперії Москалів не вказує на те, що наука німецьких воєнних досвідів надаремно стукає до дверей кабінетів голов держав і міністрів закордонних справ, а як і влізе туди, то натрапляє на затулені вуха, або замкнені очі. Навіть у німецькому Бонні, а не тільки в англійському Лондоні, французькому Парижі й американському Вашингтоні!

До штабу Саксенгаузен попав високий достойник французької поліції в Парижі. Там він вперше зішшовся з Українцями, та зацікавився історією минувшини України і її визвольної боротьби в теперішності. Наслухавшись того всього і передумавши це все, сказав він їм: „На мій погляд ваша тактика не правильна. Як довго бо вас ніхто або мало хто знає, а ще менше вам допомагає, ви не маєте виглядів на успіх у боротьбі само-

тужки з таким велетнем, як російсько-советська імперія Москалів. Ви скривавитеся у такій нерівній боротьбі. Я на вашому місці вибрав би іншу тактику: Навіть допомогти Москалям поширити своє панування на цілу Європу. І аж тоді, як всі інші народи на власній шкурі відчують, що це значить жити під московським кнутом, зрозуміють вони вас, Українців, і готові будуть до визвольної боротьби разом із вами. І тільки тоді можна буде сподіватися, що спільними силами всіх поневоленних народів удасться всім визволитись, отже й вам, Українцям”.

Цей Француз переочив ось що: Хто мав би довіря до Українців після їх спільного з Москалями поневолювання решти європейських народів? Які ж вигляди на успіх у боротьбі з Москалями з боку поневоленних і позбавлених зброї, коли вони дали себе поневолити, будучи в посіданні всіх бойових засобів? Отже чи не є доцільніше, вчитися з досвідів народів уже поневоленних Москалями і ввійти в спілку з ними, будучи самим свобідними і в посіданні всіх родів зброї? На жаль у тому переважають песимісти, які заповнюють, що народи Заходу не прийдуть до розуму, поки не зазнають на власній шкурі, що це значить бути „російським або советським”, або хочби тільки унутрі залізної зависи. Настанова і політика Німців управнює до ще більшого песимізму. Адже їх 18-мільйонна частина є вже довше як 10 років унутрі залізної зависи, а вони ще не перестали бути „росіянофілами” і „українофобами”.

Інші кермують таким розважанням, що, мовляв, є це вигідніше на торговельному полі мати до діла з однією великою російською чи советською імперією, як з десятком поодиноких держав. Вони переочують те, що потурання цій „великій імперії” скорше чи пізніше коштуватиме їм не тільки всякі торговельні вигоди і зиски, але й саму їх голову.

XII.

ОБОРОНА ПЕРЕД ЗАГРОЗАМИ СФІНКСА

Вольтер написав: „Ця тварина є дуже зла: коли на неї нападають, вона борониться!“*) Аналогічно до цієї тварини кожний не-Москаль, який борониться, коли його силують бути „російським“ або „советським“, є в очах Москаля „злим“ і вартим вигублення. Злими є для Москалів кожний народ і кожна нація, які ставлять спротив їх месіянстичній експансії. Гостре напруження між агресивним московським і оборонним немосковським світами пориває кожну людину в свій крутіж, чи вона цього хоче чи ні, чи вона того свідомо чи ні. Але майже всім бракує ясного знання коренів загрозливого лиха. Перешкаджає тому духовна завіса з росіяномітичних лжевчень — у одних, з советомітичних — у других, а з обох — у третіх. Використовують це російські і советські емігранти, приналежні до панівного московського народу і їх яничари немосковського походження зі спільним знаменником „оборони цілості“ їх імперії. Вони вмовляють у ще вільні народи і їх проводи, що загроза для них іде від комунізму, і в той спосіб не дають їм пізнати правду, що загроза йде від месіянстичних Москалів абабчу залізної завіси. Під їх впливом Захід звик натавровувати як сепаратизм або націоналізм те, що є стремлінням до визволення з-під російсько-советського панування Москалів. Напр. ті самі політики і науковці в ЗДА, що є ворогами колоніялізму, якщо між матірним краєм імперіялістичного народу і колоніями лежить море, не добачують колоніялізму на Сході Європи і в Евра-

*) Cet animal est très méchant: Quand on l'attaque, il se défend.

зії, бо між московським матірним краєм і колоніями немає роздільного моря.

Проте зростає почуття потреби якогось виходу з нестерпного положення під постійною загрозою московського тоталітаризму, не ліпшого від націонал-соціалістичного Німців, ведених Гітлером. Але це почуття не впливає з морально-етичної реакції гуманітарної людини на всі ті жахливі злочини проти людяності і Бога, що їх безупинно допускаються в „советському раю“ Москалі над не-Москалями. Інакше Захід не погоджувався б на коекзистенційну стабілізацію фактичного положення, то є — на залишення всіх уже поневолених немосковських народів на поталу Москалям. Не впливає це почуття з пізнання правди, закриваної дотепер росіяномітичними і советомітичними лжевченнями. Ці лжевчення і надаліше обов'язують як догми в баченні Сходу по всіх учбових установах. Про це дбають московські професори і їх американські учні, що стали професорами. Інакше не було б такої нехиті, ба навіть ворожнечі проти всякої спроби звільнити правду від таких мітичних брехонь. Часто комерційні інтереси заглушують голос совісті і моральних заповітів.

Почуття потреби виходу з такого розпачливого положення виростає помалу з пізнання щораз наявнішого факту, що московство є в своєму месіянстві ненаситне. Що воно не задовольниться на стало тим, що вже награтило. Що успішна реалізація месіянстично-большевицьких плянів положить кінець теж усім торгівельним калькуляціям, прийнятим на Заході. Ось чому щораз більше людей в євроамериканському світі починає усвідомлювати собі правдиву московську загрозу і розуміти, що ті немосковські народи, які вже поневолені Москалями або опинились унутрі залізної завіси є *першими жертвами* найбільш рафінованого, традиційного масового терору з боку Москалів у такій черзі, на кінці якої стоять у майбутньому євроамериканські народи зі столицями: Парижем, Лондоном і Вашингтоном.

Біжучий глобальний змаг — будь він т. зв. „холодною“ чи „гарячою війною“ — між агресивною частиною

кермованою Кремлем у Москві й опанованою Москалями та дефензивною євроамериканською частиною, очоленою найпотужнішими ЗДА й їх столицею Вашингтоном*) може бути виграним оборонцями тільки тоді, якщо вони очистять свій образ Евразії взагалі, а Сходу Європи зокрема від мітичних фальшивок і знатимуть правду. Адже тільки пізнавши, що там тільки панівні і вирішальні Москалі є справжнім смертельним ворогом та як виглядає і якою є їх справжня істотність, тоді вільний світ зможе знайти найефективніші засоби для своєї оборони й остаточної перемоги в біжучому змагу. Сюди належить теж пізнання факту, що немосковські люди і народи, які ще не перемінились на яничарів, ренегатів і квізлінгів у московському таборі, тільки під тиском насильства і жакливого масового терору мусять віддавати всю свою енергію на виключну користь Москалів і їх імперії в часі миру, а крім цього й життя в часі війни. Долго не-Москалів у світі, опанованому Москалями, можна порівняти з долею народів на шляху походів Гунів і Татарів. Вони гнали ці народи в бій перед собою, щоб щадити своїх вояків; вони заставляли їх робити найчорнішу роботу, щоб не витрачувати власної енергії; їм обіцявали богзнащо на випадок перемоги, але після перемоги поводитися з ними далі, як з рабами, продавали їх або вбивали, якщо це не були фахові майстри.

Слова Черчілла щодо „таємниці” і „зачарованого вузла” можуть відноситися тільки до тих, хто дивиться на Схід, опанований Москалями, через росіяномітичні або советомітичні окуляри, що спотворюють дійсність, як криві дзеркала. Ті люди, виходячи з так зумовлених фальшивих засновків мусять доходити до фальшивих висновків.. Те саме є і з висловом Тютчева з-перед ста

*) Окреслення „Змаг між Сходом і Заходом” є неправельне. Багато немосковських народів на Сході нічим істотним не різняться від тих на Заході, а напевно ще більше ненавидять спільного московського ворога-окупанта-гнобителя, як ті на Заході, що поборюють абстрактний комунізм, а самі не перестають бути „росіянофілами” і плазувати перед справжнім московським ворогом.

років: „Росії не можна обхопити розумом, її не можна теж міряти звичайними мірилами, вона має особливу натуру. В Росію треба вірити”. Себто: вірити в росіяномітичні чи советомітичні перемальовки образу Сходу Європи, що прикривають і уневиднюють істотність московського „специфікума”. Наслідники Тютчева на професорських катедрах абабич залізної завіси і всі „оборонці цілості Росії” тільки й про те дбають, щоб світ далі вірив у таку „Росію” і не вважав потрібним перевірювати цього розумом та при допомозі „рентгенових променів” правди. А якраз це ще ніколи не було такою важливою потребою немосковського світу, як під час його теперішнього змагу з московством на життя і смерть.

Однаке великою „таємницею” Росії, утотожнюваної з цілим Сходом Європи, є тільки те, що такої „Росії” в росіяномітичному змислі ніколи не було і немає, якщо дивитися на цей Схід і студіювати його без росіяномітичних окулярів, що й попробував автор, а вислідом чого є оця студія. Тоді загадка „великої російської душі” — вірніше московської душі — перестає бути загадковою. Все сфінксовате виявляється маскуванням, а нага московська істотність тратить усю свою загадковість. Тоді виходить на яву, що левину частину своїх експанзивних успіхів Москалі завдячують якраз вірі не-Москалів у правдивість їх росіяномітичних чи советомітичних „патомкінських” сіл. Це кожного Москаля наповняє злобною радістю, що їм з таким великим успіхом удалось облахманити весь світ і придбати такі великі користі. А чи ж не має це викликати румянці стиду в кожного не-Москаля, що він давав і далі дає себе так обманювати Москалями?

Автор книжки „Моделі для світової революції” під псевдом Іпсілон устійнив слушно, що „брак знання правди є найслабшою стороною кожноточасних противників Росії”. А дальше, що „містерія, яка сповиває характер розвитку Росії, є одним з найважливіших політичних монополів у краю сталінської диктатури. Усунути цей монопол змачило б, усунути саму диктатуру, бо „Le dieu defini est le dieu fini”. Але нам уже відомо, що

Сталін тільки наподобив і ступенював політику своїх російських і московських попередників на авторитарному стилі в Кремлі. Отже пізнати і здефініювати містерію традиційного панмосковського месіанізму, що є динамічною силою московських тоталітаристів у будь-якому замаскуванні і зафарбленні — це значило б започаткувати кінець спроможности Москалів обманювати немосковський світ і зберігати та поширювати свою награвлену дотепер імперію.

Вольтер був того погляду, що ліпше є вчитися від людей, які є спроможні думати, ніж панувати над такими, що взагалі не думають. Московська приповідка каже, що ліпше мати діло з розумним лайдаком, як з чесним наївняком. Брехня є улюбленим засобом кожного злочинця взагалі, а московського зокрема. Тому то й його приповідка каже, що правдою не найшся і далеко не зайдеш. Пускати в світ легенди і брехні — рекомендував Достоевський. А Геббельс повторював науку своїх московських учителів, коли впевняв, що брехня повторена 20 разів переміняється на „правду”. Брехні „вічних істин” панмосковських месіаністів-большевиків — а такими є всі постулянти „цілоти Росії”, без якої то цілоти, не було б виглядів на реалізацію месіаністичних застій — стоять і падають разом із “Credo quia absurdum” (вірю, хоч це безглуздя) у не-Москалів. Який же Москаль перестане в них вірити, як довго весь світ поділяє ту віру з ним?

Російські і советські, білі і червоні Москалі зі спільним знаменником, що ним є месіанізм і оборона „цілоти Росії”, почувають себе добре тільки в мряковинних випарах містицизму своїх мітичних казок, що не дозволяють віруючому в них довкільному немосковському світові пізнавати їх справжню істотність. Вони бояться чистого повітря немітичної правди, бо обдерті з маскувального костюму і брехливих масок вони, своєю справжньою фігурою, з обличчям месіаністичної бестії, мусіли б відстрашити від себе всіх не-Москалів. Хто б тоді дав себе заманити до нутра їх „цілоти Росії або ССРСР”? Ось чому Достоевський писав: „Я вірю, що девять деся-

тих нашої сили є якраз у тому, що чужинці ніколи не зрозуміють глибини і сили нашої єдности”. А це „ніколи” триватиме так довго, як довго ті чужинці віритимуть у правдивість росіяномітичних брехонь. Достоевській в „Бесах”: „Ми будемо поширювати легенди, знаєте ви теж, знаєте ви, скільки то ми для нас здобудемо при помочі тільки самих милих, влучних і готових ідей”?

У книжці Лянге-Айхбаума („Геніяльність, варіатство, слава”) читаємо: „В опянінні мескаліном тілесний субстрат психічних функцій так дуже змінюється, що й зовсім *інший* є психічний перебіг, цілком нова *психічність*, з новими законами, як може нігде інде в цілому світі”. (Підкреслення — ВКК). Є це аналогічним віддзеркаленням процесу зміни московської духовости в опянінні мітом російства чи советства, як ніде інде на світі. Це й є характеристикою московського „спеціфікума”, одинокого у всесвітній історії. Тепер ще більше зрозуміло, чому в розмовах між Москалями і не-Москалями постає майже завжди взаємне непорозуміння, бо, навіть говорячи тією самою мовою і вживаючи тих самих слів, одні і другі розуміють щось інше, часто навіть навпачне.*) І горе не-Москалеві, який словам Москаля придає таке саме змістовне значення, як своїм власним. Повчальним прикладом може послужити слово „мир” і його символ „мировий голуб”. І цей реквізит московського маскування та „подвійного думання” в орвеллському змислі під час експансії має свій традиційний зразок. Наслідники Чингіс-хана на китайському троні допомагали поширенню буддійського монаства тільки в сусідних краях з ось якої рації, що її в р. 1570 опісав Ван-Чун-Гу: „Буддизм забороняє пролив крови, приписує сповідь, рекомендує чеснотливе життя; тому то треба нам робити все можливе, щоб ця віра поширилася серед номадів”. Се сталося. Номадські вояки перемінилися на целібатних монахів. Число номадського населення змаліло. Вкінці „вже не було потреби стороже-

*Це підкреслив рецензент у Баєріше Рундшау, 27. 4. 1956.

вих вогнів на кордонах Китаю". З такої причини хани Золотої Орди допомагали і християнським церквам, особливо монастирям. Таке ж завдання має гасло „миру” і його символу „мирового голуба” — поза кордонами СРСР і залізною завісою. Чим більше пацифістів, невтралістів і дезертерів військової служби у вільному світі, тим менше там боєздатних оборонців, отже і тим легше буде Москалям опанувати й „уздоровлювати” його на свій власний лад. Все це в нутрі залізної завіси є гостро заборонене. І аналогічно до зайвості „сторожевих вогнів на кордонах Китаю”, стане теж зайвою залізна завіса. Адже боєздатні оборонці вільного світу переміняються в пацифістів, невтралістів, дезертерів і коекзистенціалістів під знаком московського „миру” й „голуба”, під якими самі Москалі розуміють „війну” і „яструба”. Ленін: „Партія працюючої класи повинна боротися проти течії пацифізму і демократизму взагалі”. (Зібрані твори, т. IV.). „Замість поборювати війну, краще її приготувати” (том XIX). „Ми були б не тільки дурнями, але й кримінальними злочинцями, якби ми обіцяли ніколи не робити чогось, що можна було б уважати агресією в мілітарному, стратегічному змислі”. (Сталін). Він же: „Всі війни ведені з боку СРСР є справедливі і прогресивні”. А П. Ф. Юдін писав в р. 1946 (цитовано Томпсоном): „У капіталістичних державах армію вживають до внутрішнього гноблення, отже має вона інтровертну функцію. Але в СРСР функція армії є чисто екстровертна (для зовнішнього вжитку). Як довго існує капіталістичне доквілля, армія продовжує існувати, навіть під комуністичною владою. Отже тільки тоді, аж як ті доквільні потуги самі стануть комуністичними, армія буде зайвою. Так само, як у взаємовідносинах між РСФСР і УРСР, не треба буде армій теж і між англійською та німецькою советськими республіками”.

Зрештою вже Данілевскій (1822-1885) настоював на тому, щоб московські затії насильного заволодіння цілим світом і „уздоровлювання” всього людства вбирати в мову миру й любови. Москалі бо почувають себе лікарями людства, повними любови, готовости помагати, ви-

руючи в слова Достоевського („Дневник письменника”), що тільки в їх великому народі „і тільки в ньому лежить рятунок світу, що цей народ тільки й для того живе, щоб очолити всі народи, всіх їх прийняти на своє лоно, і всіх їх гармонійно повести до остаточної їм всім призначеної мети”. А цією метою — як ми вже знаємо — є одиноке „царство на землі” панівної московської піраміди. Тепер стає ще більше зрозумілим, чому прошарки тієї піраміди в спротиві не-Москаля, в першій мірі Українця, бути, або стати російським чи советським, добачують найбільший злочин супроти їх Бога на небі і їх володаря в Кремлі. Такого „злочинця” натавровують, як „палія війни”, націоналіста”, „реакціонера”, „ворога миру”, „бандита”, „сепаратиста”, „фашиста”, „мазепинця” тощо і таких безпощадно переслідують та вигублюють.

Ось маленька ілюстрація того: З Венторфу біля Гамбурга їде транспорт ДП-ів до ЗДА, до Грону біля Бремену. Біля мене двоє офіційно Естонців. Один з них московською мовою поясняє другому історію Росії. Мимоволі чую, як він твердить, що вся культура йшла з московської півночі на південь і захід, і вихваляє, які то заслуги має московський народ супроти інших. Я не витримав і вмівся до їх розмови, устійнюючи деякі засадничі правди цієї книжки. На початку розмови цей викладач поширення культури з півночі покликувався на своє „естонство”, а тим самим на свою об'єктивність. Але після того, як забракло йому протиаргументів на мої докази засвідчених фактів, забув своє „естонство” і вже як ярий Москаль став відгрозуватись, мовляв, я є з моїми правдами щодо історії Сходу Європи злочинцем проти людяности, ворогом миру, палієм війни ітд. Виказуванням і проповідуванням тих правд я скріплюю бажання українського й інших немосковських народів у Росії-СРСР відірватися від неї і унезалежитись. А це коштуватиме море крові, бо московський народ ніколи не допустить до того, щоб будьякий народ приналежний до Росії чи СРСР, смів відірватись від них. Цей Москаль у своєму мескаліно-росіяномітичному оп'янінні не добачив злочинности проти людяности в насильному поз-

бавлюванні свободи і поневолювання інших народів, а тільки в їх спробі визволитися з рабства у Москалів.

Поставмо московського символічного ведмедя в аналогію до вовка з байки, що в масці мами-кози заманив до себе її козенят і пожер їх. Ведмідь у російській або советській масках зробив це не тільки з українським і іншими слов'янськими народами, але й з соціалістами та комуністами. Правда, були і є ще провідні люди різних народів, які твердять, що або їм це не може статися взагалі, або що в шлунок ведмедя знайдуть вони „рай”. Перша ілюзія штовхнула Людендорффа допомогти Ленінові і його прибічникам якнайскоріше дістатися зі Швейцарії до Петербурга — і після того опинилися в „раю” всі східні землі Німеччини. Жертвою другої ілюзії впали ті авроамериканські соціалісти і комуністи, що поспішили до советського „раю” і звідтіля вже не могли вирватись.

Коли ж доглупається вільний ще немосковський світ і його провід до того, що сила і потужність та могутність московського ведмедя тільки тоді будуть зломані, а смертельна загроза на стало усунена, як його „неділимський” шлунок буде розпорений і всі проковтнуті ним козенята-народи будуть урятовані, а на їх місце вложиться каменюки, як у вовка з байки, або після операції призвичаїться його до мирних демократичних харчів?

XIII.

РОЛЯ ЗДА В СПРАВАХ СХОДУ ЕВРОПИ

Як же ж подивитися на те, що такої настанови, як з боку вищезгаданого „естонського” Москаля, не бракує, ба навіть вона переважає в вільному ще немосковському світі? Що подібними, або такими самими аргументами і тут робиться все можливе, щоб не допустити до виявлення *правди* з-під росіяномітичних лжевчень, без яких неможливі були б теж советомітичні? У цьому відношенні якраз у ЗДА потрібна вияснювальна праця в більшій мірі, як деінде. Голос бо в східних справах з Білого Дому і Вашингтону та ньюйоркської преси важить більше, ніж чийсь інший у вільному ще світі. Інакше вигляди того вільного світу на успіх в оборонній боротьбі залишаться малуваті. Якщо йдеться про традиційні, але хибні погляди у баченні Сходу інтересантами в ЗДА, то вис-тачала б уже подана аналіза на тлі американського „мелтінгпот-у”. До того можна ще додати, що ЗДА поставали і розвивалися в часі, коли під впливом „німецьких майстрів учби”, все наукове бачення Сходу Європи було росіяномітичне і — німецького виробу. Зайняті самі собою, провід і маса ЗДА брали за добру наукову монету все те, що вважалось певним в Європі, головню в Німеччині, Англії та Франції. Для громадянина ЗДА було і здебільша залишилося вигіднішим мати до діла з однією „Росією” і з одними „Росіянами”, ніж з десятками поневолених там народів, яких назви було тяжко вимовити, а ще тяжче запам'ятати. Ще важливішими і більш вирішальними (особливо для політичного проводу ЗДА, який, — партійно демократичний, чи республіканський — шукав і шукає толкування питань світової

ваги, що заторкують Схід Європи і їх розв'язку, в російському або совятському упрощуванні чи пак сімпліфікації), були і залишилися чисто політичні і стратегічні моменти, що ввійшли в традицію взаємовідносин між Вашингтоном і Ст. Петербургом чи Москвою.

Вичерпне з'ясування і аналіза так посталої взаємовідносини між Вашингтоном і Нью Йорком (як інтеграції модерних демократично-республіканських свобод) і Петербургом чи Москвою (як інтеграції консервативних авторитарно-деспотичних протилежностей свободи), виходить поза рамки цієї студії. Ми вкажемо тільки на публікації, що варті уваги, а авторами їх є: Вітт Клінтон Пул (Poole) і Волтер Ліппманн. Тут зачитуємо важливіші і багатомовні устійнення В. Ліппманна. У своїй книжці „Закордонна Політика США Щитом Республіки” — (у німецькому перекладі „Закордонна Політика США”) — зробив Ліппманн ось який підсумок закордонної політики США супроти російської і советської імперії Москалів: „Історичний досвід показує, що оба антиподи — Росія і США — були завжди антагоністами щодо їх політичної ідеології та побоювалися, що тісніший контакт може мати злочасні наслідки. Але одна і друга держава були *проти взаємного розгленування*, бо кожна з них мала *інтерес* у тому, щоб друга була сильною. Вони ніколи не допускали конфлікту, який міг би зробити їх ворогами. Кожна вважала другу *потенціальною приятелем* за плечима потенціальних ворогів”. (Підкреслення — ВКК).

Цей тут заакцентований інтерес США в могутності імперії Москалів, як потенціального приятеля проти потенціального ворога — перше Великобританії, від колоніальної суверенності якої США революційно визволились, потім Німеччини і врешті Японії — закривав у політиці США та не допускав у ній ніякого закиду проти царя і його урядів, який мусів би виринати з принципів прав людини і народів, свободи, любови ближнього, справедливості і гуманності, утривалених у конституції США. Можна говорити про так зумовлений свого роду міт США у відношенні до народу й імперії Москалів,

чи пак Росіян в англомовній термінології, що йшов паралельно до російського міту і його охоронював, щоб за те на випадок війни з будьяким потенціальною ворогом мати певного і могутнього союзника.

У меншому розмірі було таке взаємовідношення теж між ЧСР і СРСР. І вислід такого феномену в чехословацькому випадку в р. 1948 є передвісником того, що може статися в остаточному висліді такого ж феномену зі США в відношенні до тієї самої імперії тих же самих Москалів. Отже варто приглянутися чесько-московському феноменові ближче. Це було ще перед постановням ЧСР. Проф. Т. Г. Масарик їхав до Ясної Поляни відвідати Л. Толстого. В часі зупинки в Кракові інтервював його редактор польського щоденника „Час”. Один із його запитів був, як Масарик ставиться до визвольного руху Українців і їх стремління до незалежності. Масарик, сам релігійний філософ і чільний провідник руху Чехів до незалежності від Габсбургів і їх Австро-Угорщини, відповів, що він є проти руху і визвольних стремлінь Українців з-під влади царів і Росії. На запит чому — сказав він: „Бо це мені не на руку”. А не на руку було це йому тому, що унезалежнення України не тільки мусило б ослабити потенціально решту Росії на половину але й відсунуло б від Чехії європейську границю Росії на сотні миль. А тоді змаліли б надії і вигляди Чехів на допомогу „великого слов'янського брата” в їх визвольній боротьбі проти Відня і Берліна. Так то голошені з катедри етично-моральні ідеології падали жертвою політичного інтересу, заради того, щоб мати сильного приятеля в мирі і союзника в війні, що ним була та сама Росія. В тому й лежав один зі спільних знаменників у приязному взаємовідношенні між США і ЧСР взагалі, а Вілсоном і Масариком зокрема. Але які задоволені і щасливі були б сьогодні ті самі Чехи, коли б границі Московії, Росії, чи СРСР були від них якнайдалше віддалені! Про самого Т. Г. Масарика можна те саме сказати, що писав Булліт про Рузвелта. Масарик теж мав щастя вмерти раніше, заки зійшло і дозріло насіння його політики супроти советської імперії Москалів, що була па-

ралельною до політики ЗДА супроти цієї самої імперії. Такого щастя не мав його співпрацівник і наслідник Бенеш, що був далеко наявнішим москвофілом, росіянофілом і совтофілом. А син Т. Г. Масарика мусів навіть заплатити жителям за москвофільську політику свого батька і свого президента Бенеша. Не важно чи його смертельний упадок з вікна в палаці Черніна в Празі був з власної волі чи пасивний. А весь чеський народ платить за своє москвофільство своїм теперішнім положенням, як сателітна маріонетка на шнурках Кремля, Москви і Москалів.*)

Залишімо на боці ту чесько-московську паралелю до американсько-московської — як і до всякої іншої аналогічної — і повернімо назад до взаємин між Вашингтоном і Москвою. Пригадаймо собі, що напр. Лінколн і Сьюерд (Seward) відкинули пропозицію європейських держав щодо пропольської інтервенції з нагоди повстання Поляків проти жорстоких московських окупантів, хоч самі ЗДА завдячують свою екзистенцію теж повстанню проти менш жорстокого колоніального панування Англіїців. Царі Російської Імперії Москалів віддячилися за те спорадичними проамериканськими маніфестаціями. Одначе поштовхом до того не були любов, приязнь чи симпатія до нової північноамериканської на-

*) Проф. Др. І. Мірчук у своїй рецензії „Московського Сфінкса” (СВОБОДА, 18 квітня 1956) закинув авторові скривдження президента ЧСР, Т. Г. Масарика, бо він там представлений неприхильним до визвольних змагань українського народу, хоч цитовані його слова походили з часу перед першою світовою війною, коли то він ще не був президентом, бо не було ще ЧСР. Але п. М. Дворян став в обороні автора і його тези, в „СВОБОДІ” від 15 травня 1956, під заголовком „За історичну правду”. Подав він там ось що: „В р. 1920 вийшла в Празі, накладом у 200 примірників, книжка Т. Г. Масарика — (вже президента ЧСР — ВКК): „Повозінна Європа і Росія” (по чеськи). Цю книжку розіслано, як резерват, деяким редакціям часописів у ЧСР. Мабуть через недогляд дістала її і редакція українського часопису „На-

ції і її республіканського уладу, а тільки бажання ослабити імперіялістичного конкурента, що ним була Англія, володарка морів, отже — теж власний інтерес. Тимбільше, що Англіїці стояли на перешкоді ще сильнішій експанзії Росії в Азії і в Європі. Засвідчили це самі найбільш компетентні і вирішальні голоси з боку Росії: Міністерство Закордонних справ за Александра II призналося дипломатично до того, що „існування ЗДА є кінцевою потребою для Росії”. Більш отверто заявив сам Александер II: „Не з любови до ЗДА, але з любови до Росії велів я підчас громадянської війни моїй флоті демонструвати на користь ЗДА в Сан Франціско і Нью Йорку. Мені треба було відстрашити Лондон і Париж від запланованої допомоги конфедеристам”. Зі свого боку боронили ЗДА цілість Росії підчас і після всіх дальших воєн, що в них Росія, а потім ССРСР брали участь, як у програних кримській і японській, так і в виграних, разом із ЗДА, I-й і II-й світових війнах.

Провідні і вирішальні чинники ЗДА думали і думають, що вони можуть згідно з власним сумлінням і Божими законами вважати правом, справедливістю, людяністю і демократією, коли вони десятки немосковських народів і понад 100 мільйонів людей, що творять більшість в імперії Москалів активно і пасивно пожер-

род” в Ужгороді (Карпатська Україна) ...”. А там стояло чорне по білому: „Так як досі не вирішене питання, чи Кашуби окремий народ, чи племя польського народу, так само не вирішено, чи малороси або так звані Українці це окремий народ чи тільки племя великого московського (по чеськи „ruskeho”) народу.”

...А навіть спорадичний приятель Українців, Яромір Нечас, у своїй книжці „Українське Питання” (по чеськи) з р. 1922, ставши міністром, проголосив у чеському Сеймі в р. 1925, що „Підкарпатські Русини ще не виклярована етнічна маса, з якої можуть бути Чехи, Словаки, Українці, або щонебудь інше.” „Ця заява Нечаса і цитати з книги Масарика підтверджують тезу п. Косаренка-Косаревица про неприязне ставлення чеських провідних політиків до проблеми України.”

твують московській меншості чи пак такій панівній піраміді, щоб вона могла „цілість” награвованої імперії і своє панування в ній зберігати і так зумовленою потужністю бути вигідним для ЗДА потенціальною союзником проти потенціальних ворогів. Не перешкаджає їм у цьому противенство в принципах, що ними обі держави — російсько-советська і американська — будувались і кермуються як і в витичних, до яких вони обі стремлять. Не звертають вони уваги на традиційну погорду до і поборювання Москалями всього того, що республіканцям і демократам у ЗДА та кожночасним їх урядам є святе, чи пак повинно бути святом на підставі конституції ЗДА. Не звертають вони уваги на всі етично-моральні заповіді християнства і гуманітарности. І ЗДА дальше роблять це навіть після того, як бувші потенціальні „вороги” — Англія, Німеччина і Японія — перемінились на фактичних приятелів, а потенціальний московський „союзник” перемінився на самотнього смертельно загрозового ворога. Ось яка сила традиції ЗДА і впливу російно-мітичної отруї, заціплюваної їх громадянам від шкільної лавки аж до університетських катедр.

Даймо тепер дальше слово Ліпманнові: „У першій світовій війні антипатія до царської Росії була найголовнішим чуттєвим закидом проти ідеологічних претенсій тричленної антанти (Англія-Франція-Росія — ВКК), а пізніше був це терор большевицької революції, що викликав у Америці загальне обурення. Проте американська політика рішуче противилася розчленуванню Росії, а большевицькі вожді знали це і рахували на це.” Отже не були це самотні Англіїці, що на військовій конференції переможних західних союзників у Яссах, весною 1919 р., вимогли рішення: застановити допомогу протибольшевицьким формаціям і віддати Україну червоній Москві, щоб відновити „цілість” імперії Москалів навіть на советсько-червоно. Тоді англійська трудова партія під проводом МакДональда вважала доцільним допомогти „соціалістичним братам” під проводом Леніна і Троцького-Бронштайна, а консервативна партія спекулювала на те, що держава з утопійною комуністичною

ідеологією не зможе ніколи стати такою сильною, щоб бути загрозою інтересам Бритійської Імперії в Європі й Азії. Сьогодні обі ці партії і вся Англія повинні влестиво повчитися на своїх досвідах, включно з останніми відвідинами Хрущова і Булганіна в Лондоні і розмовами із ними. Але все вказує на те, як будьто би в традиціях Заходу щодо московських панів на Сході консервується навіть глупота, всупереч усім доказам, що виказують її. Пізніше виправдування тієї глупоти, до якої признався Клемансо і яка має такі жахливі наслідки, що їх зараз світ переживав зі ще більшим страхом щодо майбутности, як і те, що мовляв, західні потуги без допомоги СССР не змогли б були перемогти Німців і Японців, не видержує критики. Адже без постановня СССР і відновлення цілости та могутности імперії Москалів при допомозі Заходу, а тим самим і без так відновленої загрози для Німеччини й Європи, а дальше, без короткозорих і несправедливих мирових договорів у Версаю і в Тріянон, ледве чи народився б був німецький націонал-соціалізм, а тим більше, чи постав би Третій Райх, отже й не було б ані другої світової війни, ані третьої загрози. Є це типічний приклад перевертання кавзальности догори ногами, так, що наслідки стаються причинами.

Тим самим грішить також Д. І. Даллін у своїй книжці „Нова Советська Імперія” (1951): „Коли б СССР розпався на національні частини через внутрішнє потрясення, або від удару ззовні, то тоді сам Захід без московської імперії не зможе дати собі ради з Німеччиною, могутність якої відродиться. Ось чому інтерес Заходу вимагає збереження цілости будьякої імперії Москалів. Їх теперішня советська імперія є безперечним ворогом ч. 1 всього волелюбного і вільного світу, головню евро-американського. Німеччина, — передовсім та переможе-на і розчленована — не має зараз навіть виглядів на конкуруючого з СССР ворога ч.2. Але припустім, що Німеччина могла б ним стати в дальшій майбутности.” Порада Далліна Заходові взагалі, а ЗДА зокрема, означає на практиці: допомагати актуальному ворогові ч. 1 в збереженні його цілости, а тим самим і його потужности,

вістря якої спрямоване в саме серце цього Заходу, щоб спасатись від зараз неактуальної і лиш в далекій майбутності можливої загрози з боку ворога ч. 2. Пекуче питання, чи при такій самогубній настанові і політиці Захід, очолений ЗДА, переживе смертельну актуальну загрозу з боку ворога ч.1, заки ворог ч. 2. зміг би стати загрозливим. Це Далліна — того бувшого Росіянина, а зараз громадянина ЗДА жидівської народної приналежності, (диви відповідь д-ра С. Шварца), що вважає себе експертом Сходу, — не обходить. Йому бо йдеться в першу чергу тільки про збереження цілості імперії Москалів, а все інше, включно з Заходом, йому байдуже. Свідчить про те і його вичислювання всього того, що московський народ і його імперія втратили б на випадок розчленування, хоч воно було награвлене при помочі жахливих злочинів. Але Даллін ні словом не згадав про те, що втратили десятки підбитих і поневолених немосковських народів, та що й їх сама екзистенція є zagrożена на випадок дальшого животіння під кнучом Москалів не тільки советських, але й російських.

Повний такої журби за збереження територіяльної цілості імперії Москалів — все одно чи російської чи советської — Ч. І. Юз (Charles Evans Hughes) примусив Японців у 1922 забратися з Сибіру. З тих самих причин зволікали ЗДА своє визнання *de jure* Литви, Латвії й Естонії аж до липня 1922 р. Але навіть тоді зробили вони це з великою нехиттю і в надії, що це буде тільки провізорією. Амбасадор ЗДА Е. Янг (Young), що сам рекомендував це визнання, заявив одночасно, що є це можливе і правдоподібне, що ті держави колись знову повернуть у „російське” посідання, бо з американської точки погляду є побажана сильна Росія. (U. S. Foreign Relations, 1922). Чотири роки перед тим (1918) амбасадор ЗДА у Християнії (тепер Осло в Норвегії) заявив авторові, тоді секретареві Української Дипломатичної Місії в Скандинавії, очевидно під кутом тої самої точки погляду, що Українці не можуть мати ніякої надії на допомогу з боку ЗДА в їх визвольних змаганнях, бо тоді союзна вартість решти Росії для ЗДА змаліла б на поло-

вину. По лінії такої традиційної політики ЗДА дав Ф. Д. Рузвелт у Ялті свою згоду на ту демаркаційну лінію, що зараз зветься „залізна завіса” і тотожна з „цілістю” експанзії, де накази московського Кремля є законами. Всесвітня історія не знає другого випадку в такому велетенському розмірі, щоб така велика частина світу як євроамериканська, дотого з таким високим рівнем культури й цивілізації, так самогубно робила все можливе, щоб її потенціальної, ба навіть актуальної і наявної кат став чимраз сильнішим і зберігав свою потужність.

Чи ж не мусить бути тоді дивним і те, що наукові і політичні речники ЗДА й очоленого ними Заходу не спосібні, вірніше, не бажають знати й освідомити собі ось яку ганебність: Немає найменшого сумніву, що панівна на Сході московська піраміда переводить унутрі своєї кожночасної імперії тілесний і душевний геноцид немосковських людей і народів. Отже немає теж сумніву, що хто їй у тому допомагає — а такими є всі оборонці „цілості” її імперії — той стає співвинним за такий подвійний геноцидний злочин. Тимбільше, що й його самого, або його потомків чекає така сама доля — стати жертвою геноциду у висліді тих самих місяністичних поштовхів. Для вже актуальних жертв в часі реалізації цього геноциду з боку Москалів практично не важно, чи така співдопомога *їх потенціальної московським катам* є в добрій чи злій вірі, або, чи й на таких помічників прийде черга такої самої долі. Це може бути поясненням, але не оправданням. Особливо, коли їм це виразно поставлено перед очі з незаперечними доказами.

На тлі такої традиційної точки зору політиків Заходу взагалі, а ЗДА зокрема, щодо „цілості Росії-СССР” виглядає злобним глумом „Деклярація Принципів”, що ними Рузвелт і Чорчілл здивували світ 14 серпня 1941 р. з нагоди своєї зустрічі на Атлантику. В Деклярації читаємо: „ЗДА і Велика Британія... респектують право всіх народів, вибирати собі таку форму правління, в якій вони бажають жити”... Дальше бажають вони, „щоб народам повернено назад їх суверенні права і їх власні уряди, які їм зрабовано насиллям”. Замість того накин-

ли вони народам, звільненим від урядів з ласки Гітлера — уряди з ласки Сталіна. Таке подвійне думання ЗДА виходить ще більш плястично на яву, коли мати перед очима, що той самий Ліпман в р. 1918, отже в часі, як подібні високопарні і гуманітарні деклярації виходили з-під пера Вілсона, постулював, що ... „тільки свободолюбні народи можна допускати до творення великої потуги” (The Political Scene. An Essay on the Victory of 1918). І був це сам К. Маркс, який писав: „Народ, що гнобить інші народи, сам не може бути свобідним”. Але водночас ЗДА віддали великопотужність на Сході якраз народові, який ніколи не знав свободи і нею не жив. Хто ж бо твердитиме, що в ССРС є будьякий „свобідний народ”, коли це „тюрма або концтабір народів”? Хіба фанатичні росіяно- або советомітики, зараз уже тотожні! Джефферсон проповідував, що треба „йти за правдою, куди б вона не вела, і не терпіти блуду, а як довго розум є свобідний — поборювати той блуд”.

При тому всьому провідники ЗДА хваляться, що вони зберегли засади свободи, прав людини і народу, самовизначення народів, що ці засади одушевлювали визвольну боротьбу творців ЗДА і перейшли в традицію громадян ЗДА. Але їх настанова і політика супроти кожночасної імперії Москалів і московських мітичних лжевчень доказує протилежне. Та їх політика, звана в них „реальною”, свідчить про те, що всі ті шляхотні принципи чи засади мають для них тільки тоді обовязуюче значення, коли вони не йдуть в розріз із їх стратегічними інтересами в світі, під оглядом політичним, воєнним і торгівельним. При такій обмеженій виключности всяке велике і благородне слово є тільки пустою фразою. Папен пише у своїх „Споминах” (1952) про переговори з представником Рузвелта в Туреччині щодо умов для приспішення кінця війни. Виявляється з них, що Рузвелт брав тоді на увагу можливість осібного миру з Німеччиною і перенесення союзного потенціалу ЗДА з Москви до Берліна. А тоді Україна мала бути самостійною, але в дуже тісному звязку з Німеччиною, щоб своїм потенціалом зміцнювала її союзну потужність і вартість,

замість Росії-ССРС. Значить, Україна має служити тільки житницею і джерелом сирівців для кожночасного потенціального союзника ЗДА в Європі проти кожночасного потенціального ворога в світі, байдуже, чого собі бажає автохтонний в ній український народ, що належить до найстарших і найбільших справді європейських народів. Його навіть не питають про це.

На такому тлі традиційної тяглости політики ЗДА щодо Сходу Європи, опанованого Москалями — а ЗДА очолюють Захід завдяки потенціалові їх потужности — треба проєктувати всі сподівання і калькуляції під час визвольних змагань українського й інших немосковських народів. На такому то тлі стануть зрозумілішими наявні дволичности в основах і метах таких паралельних до Стейт Департменту організацій, як напр. „Голос Америки”, „Американський Комітет для визволення Росії” (а зараз „від большевизму”), „Вільна Європа”, „Асамблея поневоленних народів”, тощо.

З другого боку зростають фактори практичної дійсности, що діють у протибіжному напрямі і зменшують безнадійність немосковських народів на допомогу Заходу в їх визвольних змаганнях. Ці фактори не є морально-етичного характеру, тільки політично-стратегічного. А це дає більшу запоруку щодо можливости зміни накресленої вгорі традиційної політики ЗДА супроти імперії Москалів, не тільки советської, але й післясоветської. До тих факторів належить згадана вже трансформація бувших потенціалних ворогів ЗДА на потенціальних, ба навіть фактичних приятелів, а бувшого потенціального приятеля, Росії-ССРС, на одинокого потенціального і фактичного ворога. Практичне безглуздя поради Далліних і цинізм порад закоханих у Росію Кенненів є занадто самогубними для ЗДА на довшу мету, щоб того не завважили і не зрозуміли політики ЗДА, що є справжніми патріотами. Показником того (покищо в індивідуальному змислі!) є репліка першого амбасадора ЗДА в советській Москві, В. Ц. Буллітта, одному з останніх амбасадорів у ССРС, Дж. Ф. Кенненові, в згаданому вже вашингтон-

ському тижневику від 29 червня 1956 р. *) Сюди належить теж промова сенатора В. Ф. Новленда на маніфестації визволення — з домаганням свободи всім сателітним державам, включно з Україною, дня 25 травня 1956. Зросли б ті фактори ще більше і скоріше, якби провід і маса ЗДА мали змогу познайомитися з правдами цієї студії в їх власній англійській мові взагалі, та з наступним побажанням літературного „папи” в ССРСР, Алексея Суркова, який вже під час нірнберзького процесу писав на адресу тоді ще союзних і співпереможних ЗДА: „Я бачу над їх безславним занепадом Страшний Суд народів. Ані долари, ані брехні, ані атомова енергія не зможуть охоронити їх від кари”. Літературна Газета (Москва, 3 грудня 1949) писала: „Американська конституція, прийнята 162 років тому великими землевласниками, будівельниками, кораблів, рабовласниками... не виказує найменшого сліду прав і свобод для американського народу”. Дарма, що К. Маркс (Зібрані Твори, том XII, друга частина) писав, що „Американський уряд є одиноким народним урядом у цілому світі”.

Вирішальним чинником ЗДА бракує ще тільки зрозуміння, що істотність московства є тотожна з істотністю російства і советства. З огляду на небезпеку безпосереднього нападу ССРСР на ЗДА, бувша союзна система допомоги, що коштувала ЗДА понад 10 європейських мільярдів (тут білльйонів) доларів, замінена ембаргом у торговельних експортах до ССРСР. Але ЗДА не зробили нічого ініційно проти погубного впливу росіяномітичних лжевчень у науці і в політиці, бо все советське утотожнюється не з московством-російством, а тільки з комунізмом. Дарма, що ЗДА є ціллю найбруднішої ненависної пропаганди советських Москалів, бо ЗДА є найбільшою перешкодою на шляху до глобального заволодіння світом, щоб мати змогу насильно „уздоровлювати” все людство в змислі панмосковського месіянізму-большевизму. Але ЗДА — як в офіційальному, так і в приватному змислі —

*) Диви статтю автора в СВОБОДІ, з дня 3 липня 1956 р., під заголовком: „Дві політичні концепції”.

ще не звільнились від інерційної сили привички думати давнішими категоріями політичної традиції. А це саме відноситься і до цілого євроамериканського Заходу. І тому Вашингтон, Лондон, Париж і Бонн далі ведуть свою політику щодо Сходу під Москалями по традиційно-втертих рейках, дарма, що це зміцнює їх ворога, а ослаблює їх самих. Але годі очікувати кардинальних змін, як довго в усіх їх учбових інститутах — від народної школи до університету й академії — продовжують заціплювати ученикам отруту росіяномітичного мескаліну. Так то витворилося на Заході взагалі, а в ЗДА зокрема, схізифренічне роздвоєння свідомости: однією частиною боронять вони й надалі „цілість” імперії Москалів і панування в ній „Росіян”, даючи їм позитивну оцінку, а другою ганять „Советів”, даючи їм негативну, утотожуючи їх з комуністами. До останніх зачисляють теж здебільша советських не-Москалів під нащептами московських емігрантів, які вказують на етнічну немосковскість таких советських головаців, як напр. Троцькій-Бронштайн, Джугашвілі-Сталін, Берія, Літвінов-Фінкельштайн. Зараз навіть Хрущова зробили „Українцем”, бо був він „українським” премієром, а слова „хрущ” немає в московській мові.

Коли вказувати чужинецькому науковцеві або політикові на неправильність їх росіяномітичних поглядів, то його відповідь є двояка. Професори звикли побоюватися, що мусіли б заперечувати те, що вони дотепер учили, а політики вимагають книжок із доказами неправдивости дотеперішніх росіяномітичних лжевчень, які вважають догмами не тільки для себе, але й для професорів. Тоді одні і другі повірили б у виявлені в цій студії правди, до яких належать ще ось які додаткові: „Так як Достоєвській не міг звільнитися від свого християнського імперіялізму, не міг теж Ульянов-Лєнін звільнитися від свого соціалістичного імперіялізму” (К. Мочульській: „Достоєвській — життя і творчість”). У першого мала Росія „нести світові Христовий образ на багнетах нових крісів”, а в другого мав ССРСР „нести світові образ Маркса на модерній зброї з атомовою включно”. У кожному

випадку — в глобальному змислі з тоталітарним знаком, а московство як зразковий модель для „відгнилювання” або „відкапіталізування” немосковського людства, отже й населення ЗДА.

Зміна росіянофільського — отже й москвофільського — курсу політики ЗДА і Заходу на протилежний повинна бути властиво самозрозумілою konieczністю для кожного, загроженого советською імперією Москалів — у теорії, а самим вирішальним їх проводам — на практиці, ввиду очевидної смертельної загрози не з боку абстрактної навіть комуністичної ідеології, яка не є в змозі робити злочини проти людяности і Бога, але з боку живих московських месіяністів, що нею послуговуються як засобом. Засвідчують це м. і. Врага і Старлінгер.

В одному ДП-таборі біля Гамбурга московські табірники напали були на українських за те, що вони „під час обох світових воєн вітали німецьких воєнних противників Росії хлібом-сіллю як визволителів, а тепер знову є готові вітати так само *американських* воєнних противників СССР і їм допомагали. Цікаво, що американська ДП-Комісія не знайшла ніякої перешкоди на виїзд до ЗДА для тих Москалів, що били Українців за їх американофільство, але знайшли перешкоди у тих Українців, що їм попало від Москалів за американофільство. У симпатиків советства-російства-московства серед ДП-Комісії провина Українців за їх германофільство на початку другої світової війни не передавнювалась, хоч зумовлене воно було вірою в Німців, як визволителів, але їх пізнали Українці аж пізніше і тоді пішли в партизанку проти Німців — отже на допомогу Заходові. Їх недовіря, а радше легковаження американофільства в майбутній війні на Сході доказує, що й американське „визволювання” не буде різнитися від німецького. Всім учасникам військових формацій під час визвольної й оборонної боротьби Українців проти московсько-большевицьких зайдів відмовлено права на виїзд до ЗДА, бо, мовляв, у кожного з них є сотні або тисячі вбитих Жидів на сумлінні, бо їх завданням мало бути вирізування Жидів. Мені, як керівникові бюро „Фонду Допомоги Українців Канади” й

ЗУАДК-у, вдалось переконати правного дорадника ДП-Комісії, що Українці бились із большевиками, і це не їх вина, що між большевиками було багато Жидів, а коли Жидів убивано в боях, то не тому що вони Жиди, а тому, що большевики. Тоді правний дорадник анулював заборону, але незадовго і його перенесли на іншу службу, і мене усунули з могого посту.

Всі признаки свідчать, що провід ЗДА придержується традиційного курсу в своїй політиці супроти російсько-советської імперії Москалів і піддержує nadalше панівну в СССР піраміду з Кремля, Москви і московства навіть після того, як і сліпому повинно бути видно, що тим зміцнюється її агресивна потужність проти ЗДА. Під час війни з Німцями і Японцями немислимо було в ЗДА, щоб тримали Німців або Японців як дорадників і слухали їх порад. Але в біжучій холодній і минулій гарячій війні в Кореї число московських дорадників у ЗДА навіть збільшилося тими московсько-большевицькими поліційними злочинцями, що втікли поза залізну завісу, як співпрацівники Берії, або інших головачів, що попали в неласку, бо побоювалися такої долі і для себе.

У першій фазі советства приймав громадянин ЗДА з отвертими руками Москаля російсько-білого, а гнав псами такого ж Москаля советсько-червоного. Тепер же, після утотожнення советства з російством і московством, приймає одного і другого нарівні, а то й деколи дає першенство советському Москалеві. Всі дослідчі інститути під патронатом Вашингтону, в ЗДА і в Європі, обмежені в своїх дослідах виключно до часу після большевицької контрреволюції в жовтні 1917 р., без права перевірювати попередній російський період імперії Москалів і ще давніший та оригінальний — московський. Безглуздя такого „наукового” досліджування „цілості Росії” увиплюються на тлі ось якого порівняльного прикладу: Імперія Москалів — це велике дерево, з корінням московським, пнем російським і короною советською. „Експерти Сходу” — здебільша Москалі або їх симпатики — вмовляють в себе і в проводи Заходу, головно ЗДА, що загроза зі Сходу зникне, як советська корона перестане на-

живатися советською і цвісти червоно, а приверне свою російську назву і зацвіте біло. Одні і другі переочують такий наявний і самозрозумілий факт, що живучість корони і пня залежить від коренів та стрижня *цілого* дерева (імперії), а його динамічність від місяністичної душі його стрижня, а все те є чисто московське. Політика ЗДА, яка поборює советську корону, а водночас береже російський стовбур і підливає московські корені, зміцнює цю саму корону і тим нівечить всю ефективність її поборювання. Захід і ЗДА не хочуть ніяк зрозуміти в своєму росіяномітичному засліпленні, що якщо дане дерево є отруйне і смертоносне для докільної флори — людства, то не допоможе перейменування його корони і перефарбування його цвітів, але треба його знищити аж до коренів, інакше його овочі залишаться отруйними і смертоносними.

Ще одна ілюстративна аналогія щодо відношення між московською справжньою істотністю і її ідеологічними патьомкінськими селами: поставмо модель піраміди перед рівним дзеркалом. Тоді її образ буде докладною відбиткою оригіналу. Отже в обох випадках випадуть її осередки, виміряні чи вираховані на підставі кутів або кантів, у тому самому місці. Але як поставимо цю саму піраміду перед криве дзеркало, тоді її образ може бути так спотворений, в залежності від родів кривин у площині дзеркала, що осередок образу може впасти на точку поза пірамідою, а не в її середині. І якраз це саме є з московською панівною пірамідою. Образ її у дзеркалі з рівною площею правди відповідатиме оригіналові. В обох випадках осередок впаде на ту саму точку в середині, що нею є серце панівного московства. Якщо ж будемо дивитися на образ тієї самої московської піраміди в дзеркалі, викривленім росіяномітичним лжевченням, то в ньому осередок впаде поза піраміду на те місце, де є словянство, а в дзеркалі з площиною викривленою советомітичним лжевченням на те місце поза пірамідою, де є комунізм, а не там, де є серце московства, як в оригінальній піраміді. Ось чому Німці поборювали словянство, коли хотіли вдарити по московстві, хоч тим на ділі

робили туранським Москалям, отже своєму воєнному ворогові, прислугу, бо винищували і його ворогів. Ось чому Захід, зі ЗДА на чолі, поборює комунізм, коли хоче вдарити по советській імперії Москалів, хоч на ділі тим самим робить туранським і деспоторабським Москалям прислугу, бо винищують і їх ворогів. Якже ж можна очікувати перемоги Заходу в сучасному бою на життя і смерть, коли той Захід, очолений росіяномітиками в ЗДА, веде донкіхотську боротьбу з уявними вітряками словянства або комунізму, а допомагає реальному московському ворогові?

Якраз пишучи оці рядки українського манускрипту, нагадую собі лектуру програм обох партій — демократичної і республіканської, прийнятих на конвенціях для вибору кандидатів на президента і його заступника. В обох програмах говориться про потребу визволення „мирним способом” Польщі й інших сателітних держав, включно з маленькими балтійськими державами, але про Україну навіть ніхто не писнув. Хоч балтійські держави — Литва, Латвія й Естонія — загнані в кошару ССРСР так само, як і Україна, але не є членами ООН, як Україна. Чи ж такий виняток, як у промові Новленда, не потверджує правила, що ЗДА продовжують берегти цілість ССРСР, утотожененого з передреволюційною Росією, хоч теперішня Росія є тільки РСФСР? Не зважаючи навіть на те, що Москва сповнила сподівання визнавців незалежності балтійських держав у ЗДА, бо обєднала їх наново з „Росією-ССРСР”. Щодо України, то ЗДА навіть на таку дволичність не спроможні, а явно-славно вважають її невідривною частиною „Росії”-ССРСР. А думаючи про наслідки такого самогубного засліплення нагадується латинська сентенція: „volenti non fit injuria”, по українськи: „бажаючому не діється кривда”. Але діється багатократна кривда тим поневоленим народам, з найбільшим українським на чолі, що ані собі, ані ЗДА не бажають наслідків такого мескалінізму в росіяномітичному, чи в советомітичному змислах. ЗДА і Захід не знають, що і тоді, коли Москаль зближається в російсько-білому плащі, і тоді, коли він манить до себе убраний

в совєтсько-червоний плащ, а є месіянїстом і постулянт-ом цілости кожнoчасно награвованої своєї імперії, то завжди в складках одного і другого плаща схований є ніж, що ним вбиватиме він кожного не-Москаля, який не захоче стати і бути „російським або совєтським” — на монопольний московський зразок.

Де Кїстїн писав уже понад 100 років тому: „Треба побувати аж у Росії, щоб пізнати жахливі наслідки змішання західнього думання і знання з духом Азії... Коли б твій син мав бути незадоволеним з життя у Франції, то поступи згідно з ось якою рецептою: Пішли його до Росії. Це буде для нього дуже корисною подорожжю, бо хто побачив Росію (московську — ВКК), відчує задоволення з можливости жити деінде. Це завжди добре знати, що є ще одно громадська спільнота, внутрі якої не можливе щастя, бо це лежить у природі людини, що він не може бути щасливим без свободи”. Ось де одна з найбільш засадничих різниць між московством, що вдоволене браком свободи, і немосковством, що тільки на свободі може бути щасливим. Цікаво, що ту саму книжку де Кїстїна хвалили в Москві в р. 1920 „як наймудрішу книжку, яка будьколи написана була чужинцем про Росію” — як довго в проводі червоної Росії переважали немосковські комуністи-революціонери, а поставили її на індекс, коли стали переважати Москалі, які є з традиції соціалістично-націоналістичними шовіністами-месіянїстами-тоталїтаристами.

XIV.

ЖИДИ І СХІД ЄВРОПИ*)

Є це явною „таємницею”, що і Жиди самі себе, і інші вважають їх світовою потугою. Не в формальному, а в реальному змислі. Їх фінансова і пресова сила в світовому масштабі, отже й так зумовлена можливість великої кількості інтелігенції, дорівнюють своїми безпосередніми і посередніми впливами політичній і стратегічній силі інших потуг. І коли ми, виказуючи правду щодо Сходу Європи, не могли не заторкнути таких світових потуг, як російсько-совєтська Москалів, Третій Райх і ЗДА, то не можемо теж не заторкнути жидівську потугу. Тимбільше, що в передреволюційному часі російські Жиди творили найбільшу частину всього жидівства, а в післяреволюційному часі совєтські Жиди мали більш вирішальний вплив у ССРСР, як будьякий інший народ, включно з московським. Зрештою історіософічний образ

*) Німецьке видавництво відмовилось від публікації розділу про Жидів з боязни перед їх помстою. З боку деяких українських читачів були закиди проти згадки про Жидів взагалі, „щоб вони не пошкодили поширюванню цієї такої цінної книжки”. Виходить, що все, що заторкує жидівство мало б бути „табу”. Одначе „табу” належить до ділянки віри, а не до ділянки науки і знання. Дотого є більш як сумнівно, чи респектування того „табу” навіть у науково-публіцистичному творі під історіософічним аспектом мало б такий вислід, що українофобні Жиди перестануть бути такими, а українофільські винятки серед них ступенюватимуть своє українофільство. Зрештою так само, як щодо Москалів засвідчували здебільшого самі Москалі, так і щодо Жидів засвідчують здебільша самі Жиди. Отже: „Sine ira et studio” — з боку автора.

Східної Європи і його народів не може бути повним без узгляднення ролі Жидів, які вже Хозарів навернули були до своєї віри.

Слідкуючи за історичним ходом у житті Жидів після їх ісходу з рідної Палестини, отже впродовж майже двітисячного їх розсіяння по євроамериканському світі, впадає в очі ось який феномен: Проводам і масі Жидів бракує спроможности пізнавання, хто *може* бути їх природним союзником, а хто *мусить* стати їх смертельним ворогом. А саме, що союзників треба шукати серед народів, які аналогічно до жидівського були, або є наражені на переслідування і терпіння з огляду на расу, релігію і народність, зате ворогом стане скорше чи пізніше такий народ, який теж захоче бути „вибраним”. Тоді бо він не терпітиме конкурента в „вибраності”. Засвідчує це виразна заява Гітлера, занотована Раушнінгом, що причиною до переслідування і винищування Жидів у Третньому Райху в часі миру і в часі воєнної експанзії не було їх економічне засилля, а тільки те, що після того як Гітлер проголосив Німців „вибраним” народом, не могло бути двох „вибраних” народів. А Гітлер був у тому наслідувачем своїх московських учителів, бо і московський антисемітизм опертий на такому самому розумуванні, від коли на підставі свого месіанізму Москалі уроїли себе „боголюбими”, отже „вибраними” і „покликаними” до uzдоровлювання всього людства на свій власний спосіб. Сучасне утотоження союзу з московством і „марксолобія” з „боголюбієм” оживило ці причинові корені для відновленого антисемітизму і в ССРСР.

Феодалний устрій в середньовіччі сприяв звичці Жидів, шукати і купувати ласку серед панівної верхівки, щоб мати змогу визискувати сіру масу. Не диво отже, що коли вибухала ненависть, нагромаджувана в масах проти своїх панів, то досягала вона водночас і їх жидівських спільників чи прислужників.

Ось головніші причини, чому Жидів вигнали з Еспанії, після того, як вони допомагали еспанській верхівці зробити з Еспанії великопотугу; чому загазовували Жидів мільйонами в Німеччині після того, як і німець-

ке цісарство стало великопотугою при допомозі Жидів; чому Жиди втратили свій первісний вирішальний вплив навіть у ССРСР, постання якого без них було майже немислиме. Так то самі Жиди виплекували собі своїх власних катів у майбутньому, заради спорадичних зисків у сучасному. Ці самі причини — як головніші — зумовили теж москвофільство Жидів супроти своїх ворогів, а українюфобство супроти своїх природних союзників, а навіть оборонців проти спільного московського ворога.

Пригляньмось тому питанню в історичній перспективі. Ми вже бачили, що Русини-Українці ніколи не були ксенофобами. Вистане вказати на свідоцтво Дітмара з Мерзебургу, що в Києві були святині всіх релігій і свобода для всіх рас та народів. Або на титул „когана” у Великих Князів Київських у висліді добрих взаємин із Хозарами, що були жидівської віри. Або на Володимира Великого, що раніш запрошував до себе священників усіх релігій, отже і жидівських рабів (986 р.), заки вибрав християнську релігію грецького обряду. Або на Ярослава Мудрого, як „тестя Європи”.

Як довго існувала Русь-імперія із Києвом як столицею, а з Русинами-Українцями як панівним у ній народом, не бувало ані в Києві ані деінде будьякого „гетта” для будьякого іншого народу взагалі, а для жидівського зокрема. Ксенофобство, себто нетерпимість і ненависть супроти чужинців, започатковані були колоніальними Русськими під проводом Суздальського князя Андрея Юрієвича, а „гетто” в роді „німецької слободи” їх потомками Москалями в Москві. Так само ані великим князям київським у дотатарському часі, ані гетьманам Козацької України ледви чи приходило на думку, обмежувати чужинцям, або тільки Жидам, право на поселення, як це зробили Москалі: перший раз відгородженням своєї Московії „полосою пралісу” від південного Заходу, другий раз „чертою аседлості” від Жидів, а тепер третій раз „залізною завісою” від всього вільного світу. І якщо в XII-ому стол. (1113) терпець киявлян урвався і їх обурення вилилось на місцевих Жидів, то сталося це не тому, що вони були Жидами, а тому, що вони затратили

міру, як лихварі. Навіть Жидівська Енциклопедія, в припинку Аврама Ярмолінського, устійнила такий багатомовний факт, що виняткові проповіді печерського монаха Теодозія проти Жидів не викликали „ніяких спроб обмежити їх свободу”.

Тоді не відоме було ще навіть слово „погром”, що його створили і переводили в чин аж пізніші Москалі. Немає його в тому значенні в українській мові й досі.

У своїй „Історії Жидів”, Жид Кастайн, а в своїй „Історії Росії” Швайцарець Гітерманн — подають ось яку причину, чому Жидів в Україні не любили Українці і чому „погроми” на них влаштовували там Москалі: Як арендатори дібр польських магнатів, що протрачували аренду в Варшаві, або Парижі, Жиди мали не тільки монополь продажу горілки, але й ключі до церков. Так то вся тим зумовлена ненависть українських автохтонів проти польських панів переносилася на безпосередніх їх арендаторів, що були Жидами, а могли бути і не Жидами, а напр. Німцями, або Поляками. Те саме було і відносно тих Жидів, що бували арендаторами або агентами московських поміщиків, або урядових чинників і так вислугувалися окупантам України і ворогам українського народу.

Кардинал Коммендоні звітував у р. 1565 зі своєї подорожі в Україні що „там Жиди посідали землю, займалися торгівлею, а також займалися практичною медициною, але головним їх заняттям було арендаторство дібр”. Засвідчує це також Жидівська Енциклопедія в припинку Ізаака Левіна устійненням факту, що „при кожній нагоді масакрували вони (гайдамаки — ВКК) тисячами Жидів і Поляків”, отже не з поштовхів антисемітизму, бо Поляки не були семітами, а навпаки — словянськими братами-ворогами.

Ще докладніше і об’єктивніше подані причини трагедії Жидів на українських землях Жидом, др-ом Якобом Катц-ом, у своїй статті „Українсько-Жидівські Взаємини” на сторінках жидівського часопису в Канаді “The Jewish Post” (Вінніпег, 1-го січня 1953 р.). Подавши

правдиве тло територіяльного заселення українського народу під п’ятьма різними окупантами його земель, пише він м. і. дослівно: „Трагедія 3,500.000 Жидів на широким землях України полягала в тому, що в часі їх служби як арендатори московських, польських або мадярських великих земельних власників, або виконуючи певні ремесла, мали вони також завдання політично небезпечні. І це якраз виходило їм на загубу. Під постійною загрозою втрати аренди і засобів на прожиття, були вони теж денаціоналізаторами і вислугувалися інтересам дотичної окупаційної держави, а це викликувало на них ненависть”.

„Де б Жиди не жили на тих українських землях, вони під тиском окупаційних урядів ставали Росіянами, Австро-Уграми, Поляками, Румунами або Чехословаками. В лояльній підпорі режимам тих пяти окупаційних держав, вони мимоволі допомагали придушувати стремління українського народу до національно-державної незалежності”.

„Є більше аспектів імподерабільної трагедії жидівського населення по обох боках Дніпра, Буга, Пруту, Дністра, Тиси і Серету. Ось деякі класичні приклади:

„Рідка меншина людей — поселенці, зайди, збирачі податків, або інші публічні службовці (всі вони приналежні до дотичної окупаційної сили) нагло перемінювалися на більшіну, заставивши жидівське населення стати по їх боці”.

„Жиди по селах і містах голосували (під тиском) в усіх справах спільноти разом із Москалями, Австро-Уграми, Поляками, Румунами, або Чехословаками проти інтересів автохтонного українського населення. З різних, а часто дуже замотаних причин, але головно з причини голої екзистенції, Жидам приходилось йти разом із панівними націями на українських землях, отже й бути лояльними до дотичних держав. Така настанова часто йшла в розріз з інтересами автохтонного населення”.

„Освіта була дуже болючим питанням між дотичною окупаційною силою, а тубильним українським населен-

ням. Жидівська дитина ставала жертвою, бо її примушувано до неукраїнських шкіл окупаційної сили. Треба підкреслити факт, що без вимушеної кооперації жидівських батьків не постала би ні одна школа московська, польська, мадярська, румунська або чеська, на українських землях. З малими винятками, культурні і соціальні тенденції Жидів, де б то не було на українських землях, йшли завжди в парі з окупаційною владою. Національні стремління Українців до незалежності, підпільні рухи, ітд., рідко коли находили підтримку жидівського населення”.

Д-р Катц устійнив також факт, що „віками давний клич Москалів „Бий Жидів, спасай Росію” є ще завжди в силі, навіть під советсько-імперіялістичним режимом”. А цього ніколи не було в Українців.

Як Жиди зареагували би, колиб вони були на місці Українців, а Українці на місці Жидів? Чи любили би вони так ревних союзників свого окупантського ворога на власній землі?

Ця сама “The Jewish Post” накинулась з наклепами про антисемітські злочини на полк. А. Мельника, голову ОУН, з нагоди його відвідин Канади літом 1957 р. Все ж таки виявила вона себе настільки об’єктивно-справедливою, що всі свої наклепи відкликала після того, як її доказали їх безпідставність. Чи ж не слід поступити так всьому жидівству, а щонайменше провідній його верхівці щодо наклепів на все українство взагалі, після того, як їх безпідставність, щонайменше в приписуваній мірі Українцям замість Москалям, як напр. щодо „погромів”, тут і деінде доказана?

Тут слід теж згадати про т. зв. „саббатіянський рух” чи пак „саббатіянство”, викликані небуденним Жидом Саббатієм Цеві в половині 17-го стол., який проголосив себе „месією” жидівства і вживав забороненого слова „Єгова”. Це „саббатіянство” докотилось з Малої Азії і Балкану (Салонікі) також і до України, визволеної гетьманом Богданом Хмельницьким з-під польського панування. Не тільки серед Жидів, але навіть серед Україн-

ців, бо недалекий рік 1666 вважався „кінцем світа”, пророченого в біблій. А тому, що згідно з тим пророцтвом раніш мусіла виповнитися міра терпінь жидівського народу, щоб сповнилися його завітні мрії на панування в світі чи на блаженство в небі, то Жиди мучили і вбивали себе взаємно. А „саббатіянці” вилізали навіть на дахи хат і шпилі дерев, щоб бути ближче хмар, які мали занести їх до Палестини, падали, калічилились або вбивались. Пізніше і такі жидівські жертви були причислені до тих із поданих вгорі соціальних причин, і на рахунок та відповідальність гетьмана Хмельницького й всіх Українців.

Не-расовим, не-національним і не-релігійним поштовхом до оправданого обурення Українців став т. зв. „пасковий податок”, що його Жиди, як арендатори дібр і церков, наклали на кожну паску принесену на посвячення на Великдень, і збирали цей податок під час свячення, бо без оплати не вільно було священикові паску посвятити. Вистачить уявити собі це саме vice versa, себто, як би під спільним чужим, скажیم турецьким пануванням у Палестині, нежидівський арендатор дібр і синагог турецького чи арабського панів наложив і збирав податок на аналогічне сакральне печиво Жидів Мойсеевої віри, щоб зрозуміти оправдане обурення християнських Українців проти Жидів в Україні під польським чи московським пануванням.

Так само, як немає українського слова „погром” у московському значенні, немає теж в Українців аналогічного гасла до „Бий Жидів, спасай Росію”. Це тільки націонал-соціалістичні Німці пристосували це протижидівське гасло. З тим кличем „громила” Жидів армія Денікіна в 1919 р., а кавалерія Будьонного у 17 місточках України здовж шляху на Варшаву в 1920 р., але вину за те советофільські і росіянофільські Жиди звалили теж на Українців.

Так само всі „погроми” Жидів в Україні, що звалась офіційно „Малоросією”, або „Південною Росією”, влаштовували панівні в Російській імперії Москалі (Великороси). Не могло їх бути в Московії, тоді „Великоро-

сії”, з тієї простої причини, що там Жидам не вільно було поселятися, за винятком одиниць, як напр. купці першої гільди, аптекарі, золотарі... Доказують це ось які факти, наведені теж Кастайном: Жидівська делегація до міністра внутрішніх справ Плевсе під Ніколаєм II прохала припинити проливання жидівської крові юрбою, підюджуваною і хороненою поліцією в Гомелі 1903 р., звертаючи йому увагу й на те, що це є його обов'язком. Відповідь Плевсе звучала: „Припиніть революційну діяльність, а я тоді припиню погроми”.*) Плевсе хотів — його власними словами — „втопити революцію в жидівській крові”. Навіть Жидівська Енциклопедія виразно стверджує, що за „погроми”, напр. в Гомелі (1903) і Кішиневі, „винуватий безумовно міністр Плевсе, а за жовтневі — бюрократія”. Сам цар Ніколай II в листі до своєї матери від 27 жовтня 1905 виявив симпатії до антижидівських „погромів”, бо 9/10 бунтівників — це Жиди”. Особливо ж подобалось йому, що „погроми” в усіх місцях відбувалися одночасно. А загадку „одночасности” розгадав князь Урусов у своїх „Спогадах Губернатора”. Там він засвідчив, що „погроми” влаштовувала методично поліція, а її доручення розходились одночасно телеграфом.

Отже уряд Російської імперії Москалів робив Жидів „жертвеним козлом” за всі свої внутрішні чи зовнішні неуспіхи. Влаштовувані тоді ними погроми Жидів мали відвертати увагу від тих неуспіхів. Але Жиди, що прийшли до влади в ССРСР, і їх брати в цілому світі не мстились за це на Москалях, що були справжніми винуватками і відповідальними за їх кривди і погроми, а тільки на Українцях, що були їх товаришами недолі під пануванням спільного московського ворога.

Це не був Русин-Українець, що очолював Русь-Україну, але Русській-Москаль, що був царем Московії-Росії,

*) В аналогії до того може послужити пропозиція Жидів Українцям: „Відступіть нам Буковину для нашої держави в Європі, а ми припинимо нашу ворожнечу супроти вас.”

а саме Александер III, який признався, що „Отверто говорючи, я сам радію, коли бють Жидів”. Це був міністр внутрішніх справ Росії, а не України, а саме Москаль Ігнатієв, що захоплював юрбу до жидівських „погромів”. Він наказав був поліції навіть роззброїти жидівську самоохорону, щоб улегшити юрбі їх громити.

Сама Жидівська Енциклопедія (Йозеф Майзль, автор трьохтомової праці „Історія Жидів у Польщі і Росії”) устійнює ось які факти: „Від часів Катерини II в офіційних документах згідливу назву „Жид” замінено назвою „Єврей”*). Але майже водночас прийшов „перший погром у Білорусі в р. 1791” оправданий сенатором Г. Р. Державіном: „Довга серія погромів, що почалась після того, як Александер III засів на троні, не була випадковою, але вислідом систематичної політики вигублювання”... „У тих заворушеннях (в р. 1881 у Польщі і в Україні — ВКК) найнебезпечнішим було те, що вони були свідомо пляновані і систематично переводжувані в діло”. Розуміється не шумовинням, що в містах і містечках було здебільша навіть неукраїнським, але міністрами внутрішніх справ у Петербурзі та їх поліційною езекутивною на місцях, що були московсько-російські, а не українські.

Це не був Українець, але приятель Достоєвського і такий же Москаль Победоносцев, учитель Ніколая II і

*) В українській як і в польській мовах немає іншого назовного терміну, як тільки „Жид” і він не є згідливим, бо самі Жиди в Польщі й Україні себе інакше не називали в тих мовах. Це тільки російські Жиди, що стали советськими і вирішальними в ССРСР, примусили советських Українців уживати пристойної московської назви „Єврей” під законною карою за вживання назви „Жид”, згідливої тільки в московській мові. Мабуть тому, що Москалі і Великороси відносилися згідливо до всього українського чи малоросійського. Польські Жиди в Польщі навіть не пробували примушувати Поляків називати себе „Гebreуш” і там так самі себе не називають, як говорять по польськи, а не по московськи.

голова Синоду, який радив ось як розв'язати жидівську проблему в Росії: „Одну третину російських Жидів треба вигубити, одну третину виселити за кордон, а одну вихрестити, асимілювати і змішати з масою населення імперії”. Цікаво, що всі три етапи Победоносцевої поради стали реалізуватись якраз у тій самій советській фазі імперії Москалів, до створення якої Жиди найбільше прислужились.*) У висліді пакту з Гітлером третина советських Жидів вигублена, бо на боці німецького райхс-комісара для України, Еріха Коха, дорадчу ролю Победоносцева і в його змислі виконували московські емігранти, що дораджували вигублення не тільки Жидів, але й Українців. Третина вимандрувала на скитальщину, від р. 1917 починаючи. А НКВД, чи пак МВД старається виміняти у решти советських Жидів їх власно-народну душу за московську після того, як космополітизм і інакше від московського буття, поставлено в ССРСР на лістугу буржуазних злочинів, що їх треба ліквідувати.

Зате були це Українці, селяни і міщани, що часто-густо брали Жидів в охорону перед погромницькою юрбою і поліцією. Тільки при допомозі Українців і їх голосів, були в Галичині вибрані перші сіоністичні жидівські послы до австрійського парламента, на підставі українсько-жидівського порозуміння проти антисемітських і анти українських Поляків.**) Це були українські послы до австрійського парламента, що устами голови своєї фракції виперелили всі інші народи Австрії у поставленні внеску на визнання Жидів за народ, а не тільки за

*) Бертрам Д. Вольф, автор книжки „Три, що робили революцію” хоче звести ролю Жидів в початках ССРСР до мінімуму. А повернувши з советських таборів полонені, між ними навіть деякі Українці, засвідчують, що їх жидівські товариші недолі відгрожувались ось як: „Ми їх посадили в советське сідло, ми їх з нього і стягнемо”. А це були советські Жиди, а не німецькі, або українські.

**) Диви д-р И. Тененбавм: „Галичина, моя давня батьківщина” (по нім. 1956).

релігійну спільноту. Твір Українця Івана Франка „Мойсей”, в якому в паралелі віддзеркалено було долю українського народу, залишається ще неперевершеним у всій світовій літературі включно з жидівською, і переложено його на жидівську мову.

Після розвалу Австро-Угорщини Українці Східньої Галичини проголосили свою „Західньо-Українську Народну Республіку” (1918). Це привело до зав'язаних боїв між українськими оборонцями своїх земель і свого права на політичну свободу та польськими претендентами на своє панування над ними. Жиди зайняли здебільше нейтральну поставу. За те покарали їх переможні Поляки звірським „погромом” у Львові, де Жиди творили релятивну більшість. Тоді багато Жидів вступили до українських бойових частин, а деякі з них заслужили собі медалі хоробрости.

Зовсім інакше як Поляки в Польщі повелись Українці з Жидами, Поляками і Москалями в Східній Україні, коли після розвалу Російської Імперії постала „Українська Народна Республіка” з Києвом як столицею. Всім тим згаданим меншинам узагалі, а Жидам зокрема, признали Україні таке максимум прав персональної автономії, що їх Жиди від часу ісходу ще ніколи і ніде, зі ЗДА включно, не одержували, як напр. власне національне міністерство і рівноправність їх мови з державною українською, що й маніфестувалось навіть на українських банкнотах. І якщо в боях між українськими оборонцями своєї батьківщини і її політичної свободи з московськими претендентами на збереження свого попереднього панування гинули теж і Жиди, так не тому, що вони були Жидами, а тому, що вони вибрали союз із Москалями-большевіками й опинились по ворожому боці. На тлі незаперечного факту, що з малими винятками майже всі Жиди в Україні стали комуністами-большевіками і союзниками таких же Москалів, постала в них легенда, що українські військові формації того часу добавували своє головне завдання в вигублюванні Жидів. Це вважали за правду члени ДП-Комісії в британській

ській та американській зонах Німеччини, про що вже було згадано на іншому місці. Дбали про те жидівські і московські емігранти в Вашингтоні, Лондоні й Парижі. Москалям бо було на руку, звалювати всю вину й відповідальність за їх „погроми” Жидів у російському і совєтському часах на Українців і тим забезпечувати собі підтримку світового жидівства для оборони „цілості Росії”. В дійсності ж і згідно з правдою, Українці були так само винуваті і відповідальні за Жидів, що гинули разом із Москалями по боці червоних, як провід і громадяни ЗДА з континентальною назвою Американці й інші члени ООН за тих Жидів, що мали б бути і гинути разом із Корейцями, Китайцями і Москалями у червоних відділах під час боїв у Корей.

Ввиду таких незаперечних фактів виглядає воно або манією, що стоїть у суперечності до високої освіченості й інтелігенції Жидів, або треба шукати глибшої причини, чому Жиди і їх організації в цілому світі взагалі, а в ЗДА зокрема, з такою заїлістю мстяться всіми способами на Українцях, що були поневоленими в Росії і залишились такими в ССРСР, а не на Москалях, що були панівними в Росії і залишились такими в ССРСР. Особливо, як пригадати собі згадані вже „погроми” армії Денікіна, кавалерії Будьонного, навіть не зважаючи на тодішнє співжидівство Жида Троцького-Бронштайна. Яка б не була справжня причина, але в так зумовленій своїй тенденційності доходять і деякі Жиди навіть до такого парадоксу, що заперечують існування українського народу коли йдеться про оборону „цілості Росії”, а водночас оскаржують цей „неіснуючий в Росії” український народ за зроблені там „погроми”, і тому поборюють його на кожному кроці.

До чого може довести така істерія жидівських українофобів, може показати ось який приклад з власного переживання автора: Було це в дорозі з Гамбурга над море в Нойштадтській Затоці. Там наприкінці війни свідомо затоплено м. і. теж корабель „Аркона”, наповнений політв'язнями. „Союз Німецьких Політв'язнів” влаш-

тував свято відслонення пам'ятника товаришам неволі, що впали жертвою такого жадливого злочину німецьких націонал-соціалістів. Для Жидів був призначений особний вагон, у який попав випадково і я. Розмова велась у дуже приязному тоні. При відслоненні пам'ятника згадав і я в короткій промові про Українців, що були між тими жертвами на „Арконі”. У поворотній дорозі настрої у вагоні змінився. Тепер бо стало відомо, що я Українець, дарма, що товариш концтабірної неволі. Ті, що сиділи біля мене почали в розмові зі мною боронити совєтський комунізм. А коли мої протиаргументи показали сильнішими, тоді повторилось те саме, що в розмові зі згаданим уже Москалем у дорозі до Грону. З браку кращого аргументу став мій конверсант кричати: „Ви і Ваш цілий український народ є мерзавці. Я сам бачив, як Українці в німецьких уніформах розстрілювали Жидів у Києві”. Після застереження щодо індивідуальної і колективної образи спитав я: „Коли це було”? — „У 1943 році”. — А що ви там робили?” — „Я був тоді у Києві німецьким вояком”. — „А скільки Жидів тоді розстріляно в Києві?” — „Понад 1000”. — „А хто наказував розстріляти?” — Німецький СС-старшина”. — „А що ж зробили ви проти того?” — „Що ж міг я зробити проти того будучи сам німецьким вояком?” Тоді перейшов я до протинаступу ось якими аргументами: В той час, коли він служив у німецькій армії і боровся за ідеї Гітлера, і — як сам признався — не міг нічого робити проти начальства, отже на наказ коменданта і він був би мусів стріляти до Жидів так само, як ті Українці в німецьких уніформах, сидів я вже в концтаборі Саксенгаузен якраз за те, що поборював навіть самого Гітлера за його злочини проти не-Німців, отже й Жидів. А якщо весь український народ має вважатися „подлим”, бо кількасот або тисяча молодиків дали надіти на себе німецькі військові уніформи і мусили на наказ німецького коменданта стріляти і вбити понад 1000 Жидів, то як назвати тоді німецький народ за всі злочини націонал-соціалістів, що були безсумнівними Німцями? Адже їх жертвою

впали не тільки біля 5 мільйонів Жидів, але далеко більше Українців та інших ненімецьких людей". На це закричав у істерії цей німецький вояк: „І за Авшвіц і за всіх інших Жидів загинувших у Третньому Райху винуваті і відповідальні тільки ви, Українці”.

Я був радий, що якраз у тій хвилині скінчилася дорога. Проти такої істерії не тільки лікарі, але й самі боги є безпомічні . . . Боліло мене тільки те, що за весь час тієї конwersації ні один жидівський голос, у вагоні повному Жидів, не обізвася проти такої нечуваної нахабної брехливості німецького вояка. А навів я цей інцидент тому, бо служить він аналогією до такої ж істерії поважніших жидівських українофобів. Проте я ніколи не жалію того, що будучи перекладачем у концтаборі Саксенгаузен, а мене там уважали за знавця Сходу, вдалося мені рятувати Жидів від крематорії моєю експертизою, що це Карайми, які тільки віру мають спільну з Жидами, але відрубні від них расово, і тому не підпадають під дотичні нирнберзькі закони.

Між причинами мого виступлення з „Союзу Переслідуваних націонал-соціалістичним режимом у Німеччині”, поданому на письмі, був теж ось який аргумент: Кожний КЦ-камерада, що підчиняється Москві і слухає наказів та вказівок Кремля, є співпотенціальним убивником своїх власних товаришів концтабірної неволі, коли вони бажать жити *інакше*, як це приписує большевицька генеральна лінія Москалів. Досвід бо доказує, що в випадку, коли засяг вирішального впливу Кремля і Москалів поширився на інші краї, як напр. сателітні, включно зі Східньою Німеччиною, то тоді кадетники з-під німецького Третнього Райху, що є комуністами або симпатиками їх і Москалів-большевиків, видають під ніж МВД своїх концтабірних колегів, які не є такими. Отже, коли б я не міг був своєчасно втекти з Гамбурга перед советською окупацією, то і я опинився б між тими, кого комуністичні члени Союзу видали б під ніж МВД. Як же ж можна мені сидіти при одному столі, або бути чле-

ном „Союзу” з такими моїми потенціальними вбивниками?!

Цей індивідуальний приклад є віддзеркаленням колективного відношення між в'язнями в „тюрмі народів” під назвою „Росія” і автократією царів з одного боку, а в „концтаборі народів” під назвою „СССР” і автократією вождів. Ті самі Москалі, а разом із ними їх симпатиками і союзниками Жиди, які хоч терпіли в Росії, бо були інакшими, як це бажалось „російським шовіністам-месіяністам”, видавали під ніж ЧЕКА, НКВД і МВД своїх товаришів неволі, Українців і інших не-Москалів і не-Жидів, якщо вони і в СССР бажали залишатися *інакшими*, як це бажалось „советським шовіністам месіяністам”. Спротив з боку німецьких комуністів проти німецьких націонал-соціалістів не був поборюванням тоталітаризму, а тільки конкурента в рамках такого самого істотного тоталітаризму з іншим знаком. Так само контрреволюція московських і жидівських большевиків у жовтні-листопаді 1917 р. не була вимірена проти автократизму царів, а тільки проти конкурентів у рамках автократизму з тенденцією до тоталітаризму. Отже ті Жиди в Росії і поза нею, що симпатизували і співпрацювали з большевицькими Москалями наявно заперечили своє втерте пропагандивне гасло про „тотожність демократії і жидівства”. І заперечуватимуть вони його так довго, як довго заперечують право на політичну свободу такого великого народу, як український, як довго допомагають Москалям-месіяністам-тоталітаристам поневолювати український і багато інших немосковських народів та винищувати їх безпосереднім геноцидом — напр. виголодження 6 мільйонів Українців і вигублення кримських Татар, кавказьких Чеченців та волжанських Німців — або посередньо виміною їх індивідуально-національної душі монопольною московською — „інженерами душ” з лона МВД. А це не мине на довшу мету і самих советських Жидів. Адже вже обмосковлений Жид Еренбург, на звернення до нього ізраїльської посолки жидівською мовою, зареагував устійненням, що „хто не балакає по московськи, той перестав бути людиною”.

Велику роль у жидівському й іншому українофобстві відіграє ворожість до націоналізму, бо ніби то він є протилежністю до інтернаціоналізму. Але якраз Жид більшого формату, ізраїльський амбасадор у Вашингтоні, Еба Ебан, в своїй статті „Місія Ізраеля” в американському кварталнику “Free World Review” (осінь 1956) устійнив, що такий погляд є фальшивий. Поняття „інтернаціоналізм” вимагає існування націй. Він окреслює тільки взаємини між ними. Отже поняття націоналізм і інтернаціоналізм є комплементарні (нерозлучні)”. А далі: „І так само, як з точки культурного зору було б реакційним винищувати всі ті відміни мов, літератур, мистецтв, які дають безконечну різноманітність людської рідності, так само було б злом і реакцією винищувати політичні суверенності народів”. Звичайно ж поборюється невластивий націоналізм, і тому найбільшими ворогами чужого хоч як здорового націоналізму (сміти жити політично вільною нацією-державою) бувають найбільші імперіалістичні і месіаністичні націоналісти-шовіністи, як напр. російські і советські Москалі і Жиди, що є їх симпатиками.

Є ще один феномен у Жидів на гуманітарному тлі, з якого вони не здають собі справи. Аксель Еггебрехт, член німецького ПЕН-Клубу і великий оборонець жидівства, в одній своїй радіовій доповіді в Гамбурзі інтерпретував окреслення „антисемітизм” ось як: Антисемітизм є символічним окресленням явної і свідомої нетолеранції з боку однієї людини, або цілого народу супроти інших. Отже не важно, хто супроти кого є нетерпимим і відмовляє йому права на рівноправність. Я вповні поділяю його думку. Але тоді антисемітизм може бути й будьякий семітський народ взагалі, а самі Жиди зокрема, якщо вони відносяться до іншого семітського, або несемітського народу з нетолеранцією, ненавистю і відмовляють йому права на рівноправність. Як ми вже бачили, український народ таким не є, тимбільше, що й немає Українця, який заперечував би право жидівського народу на рівноправність, а теж і на його політичну свободу. Отже не Українці є „антисемітами”, а навпаки — жи-

дівські українофоби. Слушність інтерпретації Еггебрехта увипуклюється на тлі ворожнечі між обома семітськими народами — Жидами й Арабами на колективному тлі, а на прикладі вбивства на вулиці в Єрусалимі Жидівки др. Сельми Кренцбах іншим Жидом за те, що вона, врятована Українцями перед розстрілом націонал-соціалістичних Німців, боролась у рядах Української Повстанчої Армії, а в своїй статті у „Вашингтон Поуст” визнала свою рівну любов до української і ізраїльської батьківщини — на індивідуальному тлі. У цілій історії України надаремно шукати за аналогією до такого неперевершеного „антисемітського злочину”. Вбивник др. Сельми Кренцбах, яка була навіть секретаркою Мін. Зак. Справ, ще й даліше буває на свободі і вважається жидівським патріотом.

Жидівським українофобам, а симпатикам, союзникам і допомагачам Москалів слід пригадати ось яке устійнення чеського будителя Палацкокого, цитоване теж у книжці Ганса Когна „Панславизм”: „Якби нас колись примусили перестати бути Чехами, то для нас не буде великою різницею, чи ми маємо стати Німцями, Італійцями, Мадярами, чи Москалями”. А Гавлічек волів навіть Мадярів, отвертих ворогів Чехів і Іллірійців, ніж Москалів, „що наближаються до нас з юдиними обняттями, щоб тим легше встромити нас собі в кишеню”. А це на тлі виказаного тут панмосковського месіанізму грозить не тільки словянським, але й всім іншим немосковським народам, включно з жидівським. Це повинно їх всіх остерігати перед такою майбутністю на випадок остаточної перемоги Кремля над Білим Домом, чи Москви над Вашингтоном, чи імперії Москалів над цілим вільним ще світом.

Більшість найвизначніших діячів світового жидівства походить з України. Їм і жидівським дослідникам всегранного історичного процесу на Сході Європи — в рамках і поза рамками Жидівської Енциклопедії — аж надто відома засаднича різниця між українськими автохтонами півдня і московськими півночі. Отже і різни-

ця між такими термінами та їх змістами як напр. Русь тотожна з Україною, з тим самим столичним Києвом, а Росія тотожна з Московією, з тою самою столичною Москвою. Так само між Русином тотожним з Українцем і Русським тотожним із Москалем, а тим самим і різниця між ними і Росіянами тотожними з підданими царів у рамках Російської імперії. Згаданий вже Ізаак Левін пише навіть в Енциклопедії про „царство Москалів” (Kingdom of Muscovites). Проте і Жиди вважають доцільним секундувати Москалям в утотожнюванні Руси Русинів з Росією-Московією Москалів під спільним терміном “Russia”, але водночас ту саму назву „Русь” на Підкарпатті називати правильно в перекладі на англ. мову — “Ruthenia”. Україну започатковують і вони аж у 16-ому стол., а тим самим жидофільську настанову українських предків Русинів приписують утотожненим з Русинами Москалям (Русським). Якщо Русь утотожнена з Росією, так вона в англ. перекладі тільки “Russia”, без родівника “the”, але коли Русь утотожнена з Україною, як на Підкарпатті, або сама Україна з тою самою столицею Києвом, то вона ніколи не вживається ними без родівника, на знак, що це тільки провінція, а не „назалежна національна УССР”, побіч такої ж РСФСР.

Абрагам І. Шінедлінг, автор дотичного причинку до Жидівської Енциклопедії, виразно обвинувачує націонал-соціалістичних Німців, особливо їх „Гестапо” в Україні, очолене Айхманом, за вигублювання українських і інших Жидів. Але не зважаючи на всі німецькі спроби підюджування українського населення проти Жидів, „Українці залишилися вірними своїй симпатизуючій настанові супроти Жидів і відмовилися брати участь у масakraх, а в багатьох випадках давали приют жидівським утікачам із України, Польщі й інших частин Європи”. „Всі спроби націонал-соціалістів нацьковувати Українців проти Жидів залишилися безуспішними”.

З посеред церковних проводів на Сході під німецькою окупацією в другій світовій війні тільки одинокий український митрополит граф Андрей Шептицький не побоювався публічно виступити проти німецького жидопереслі-

дування і -вбивання. Він сам рятував Жидів і закликав Українців чинити те саме.

Проте вся ненависть світового жидівства взагалі, а українського і московського зокрема, спрямована не проти визнаних ними самими винуватків — Москалів і Німців, ба навіть Поляків упродовж їх окупації України, а тільки проти безвинних, з малими винятками, Українців.

Де ж тому причина? Властива й істотня причина такої політичної схізопренії Жидів, що їх пересічний рівень освіти є вищий як у кого іншого? На увагу заслуговують дві евентуальности: Або вони любуються в масохізмі, бо люблять тих самих Москалів, від яких діставали і дістають найбільше болючих ударів, або вони не перестають леліяти надію на осягнення власного панування над цілим світом при допомозі російсько-советської імперії Москалів, яка то надія видавалась Жидам уже такою близькою реалізації в першій фазі спільно створеного ними і Москалями ССРСР. Перша альтернатива відпадає, бо тяжко припустити, щоб народ із претенсіями на біблійську вибраність і вищість волів бути битим масохістом, а не бючим садистом. Свідчить про те жадоба „більше крові” у заклику Троцького в його статті в „Червоній Газеті” від 1 вересня 1918 р. Правдоподібною є друга альтернатива. Свідчить про те виразне признання Зіновєва-Апфельбаума в „Коммуні Півночі” від 18 вересня 1918 р., яке звучить: „Ми будемо панувати! 90 мільйонів російського населення вже є під пануванням Советів (де тоді Жиди верховодили — ВКК). Решту ми маємо намір вигубити”. Ще виразніше висловився „Ізраельський Тижневик” в Липську від 1 січня 1926 р., пишучи: „Наша боротьба продовжується, не тільки за нашу екзистенцію, але й за збереження і розвиток всього нашого жидівського буття — *нашого всесвітнього панування*, що нам його відібрали 2000 років тому”. (Підкреслення — ВКК).

Тільки цією леліяною надією на осягнення панування над світом при допомозі московства і большевизму-комунізму дасться пояснити логічно союз Жидів зі своїми

московськими катами та їх симпатії до комунізму, що має позбавити їх мастків. Позбавити в теорії, бо ставши панами світу вони так само диктували би глобальну націоналізацію з управою в своїх руках, як це в рамках ССРСР зробили Москалі при їх допомозі і на їх місці. Годі бо повірити, що Жиди боронять цілість „Росії” замість „ССРСР”, хоч у тій бувшій Росії була „черта аседлості” якраз для Жидів.

Демократія — це рівноправність людей і народів. Хто себе вважає „вибраним”, отже чимсь вищим або ліпшим, ніколи не може бути справжнім демократом, бо відмовляє рівноправности іншим. На розправі щодо відшкодування за страчений час у німецьких концтаборах, визнаного післявоєнною Західньою Німеччиною по 5 НМ за день тюрми чи концтабору за расову, релігійну чи політичну відмінність, постулював я рівноправність із моїми жидівськими товаришами недолі. За те назвав мене один із суддів, що був сам Жидом, „антисемітом”. Виходило б, що хто є демократом, то той є антисемітом. Але це перечить Еггербрехтовій дефініції антисемітизму, як „нетолеранції”, бо демократія — це теж і толеранція. І чи не в тому причина, що Жиди бажають собі, щоб їх проблематика залишалась „табу” на публічному форумі, бо інакше виходять на яву екстремні суперечності між їх ідеологічними словами і практичними ділами та остаточною метою. Виходить на яву, що Жиди в своїй зарозумілості, зумовленій уроєнням „вибраности”, посіданням надрелятивних багатств і світової преси, кидають навколо себе „бумерангами”, які скорше чи пізніше, при зміненому положенні, повертаються і вдаряють їх самих, чи пак, їх потомків.

Чи не слід Жидам послухати Жида, проф. Ліхтена, який при відслоненні памятника І. Франка на Робітничій Оселі в Глен Спей, Н. Й. (червень 1957) постулював такі приязні взаємини між Українцями і Жидами — тих обох в історії переслідуваних народів, особливо тими самими Москалями — які найшли свою синтезу в особі і творчості І. Франка, особливо в поемі „Мойсей”?

Кажуть: “*Clara pacta claros faciunt amicos*”. А між приятелями обовязкова правдомовність. Але тут йдеться більше про союзництво всього немосковського людства, смертельно загроженого московськими месіяністами. Сюди належать теж і Жиди, загрожені ще й тому, бо є конкурентами Москалів у „вибраності” в аналогії до такої ж конкуренції з націонал-соціалістичними Німцями. Своєю настановою до виявлених тут правд і безстороннього автора викажуть жидівські читачі свою справжню істотність, вільну від „табу”.

Підводячи статистичні підсумки дотеперішніх всебічних утрат Українців і Жидів у людях і в матеріяльних та духових вартостях, що вони собі взаємно спричинили, безпосередньо і посередньо, то не може бути ніякого сумніву про те, що дотичні втрати по українському боці є сторично більші і болючіші, ніж по жидівському. Чи ж не було б вигідно для Жидів замкнути дотеперішній рахунок взаємовідносин із Українцями і почати нову сторінку історичного життя в душі справжньої демократії? Отже й толерантної рівноправности?!

XV.

СВІТОВА СПІЛЬНОТА СВОБІДНИХ НАРОДІВ

До сьогоднішньої совєтської системи, при допомозі якої реалізується витичні традиційного панмосковського месіанізму-большевизму відноситься в аналогічному зміслі ось яке устійнення в маніфесті Маркса-Енгельса: „Модерний буржуазний устрій, що вийшов із занепаду фєвдального, не зробив зайвими класові противенства. Він поставив тільки нові кляси, нові умови гноблення, нові форми боротьби на місце старих”. У передмові до німецького видання з р. 1883 писав про те Фрідріх Енгельс: „Боротьба осягнула тепер такий ступень, де використана і гноблена кляса (пролетаріят) не може вже висвободитися від кляси (буржуазії), що використовує і гнобить його, без висвободження цілого устрою на завжди від користування, гноблення і клясової боротьби”. У пристосуванні до ситуації в теперішності (1957) це значить, що весь світ не може бути визволенем від загрози його використання, пригноблення ба навіть анігіляції з боку московських месіаністів-большевиків, без одночасного визволення всієї спільноти народів, до якої належить теж московський народ, раз на завжди від використання, гноблення, клясової боротьби і вигублювання будького будьким. При тому слід вказати на вже підкреслену різницю між московством, яке радо і добровільно дає себе використовувати кожночасною владою своєї імперії заради збереження її цілості та свого співпанування в ній, і немосковськими народами, примушуваних до того насиллям.

Гасло „Пролетарі всіх країв обєднуйтеся” мало своєю метою усунення всіх передпосилок для викорис-

товування, гноблення і поневолювання людей людьми, народів народами. Це гасло і його правдивокомуністичний змісл панмосковські месіаністи-большевики в совєтсько-червоній масці спотворили і зловжили на те, щоб винищувати все те, що є відмінним від московства. Реалізація цього гасла в такому спотворенні Москалями змогла б унеможливити тільки реалізація протигасла „Волелюбні всіх країв обєднуйтеся!” Тоді то вийшло б на яву, чи і скільки є таких волелюбних Москалів, що були б щиро готовими зрезигнувати з постуляту збереження цілості дотеперішньої російської чи совєтської імперії, свого панування над іншими народами в ній і з усього свого панмосковського месіанізму в будьякому замаскуванні. Такі самі заклики до своїх московських братів покійного професора Федотова і живучого Алексінського та Поляка Враги були і є голосами „вопіющих во пустині”. З таким самим успіхом серед московської еміграції і московського народу в краю пролунав подібний заклик проведу московського підпільного руху. Навпаки. Московська еміграція і її російські яничари жидівського походження з Вайнбавмом, редактором „Нового Московського Слова” в Нью Йорку на чолі, спрямувала всі свої бойові сили проти волелюбного українства, того найбільшого серед поневолених Москалями народів. Адже від незалежнення і політичної свободи України залежить теж визвольний успіх усіх інших, менших, а тим самим і зник загрози для всього волелюбного людства — зі Сходу, опанованого Москалями.

Але навіть тоді, коли б до носіїв і реалізаторів гасла „Волелюбні всіх країв обєднуйтеся” не зголосився ніодин Москаль зі щирою готовістю до рівноправности вільних людей і народів, завданням волелюбної спільноти не було б вигублювання московського народу аналогічно до наміру Москалів, просякнутих месіанізмом, вигублювати відмінні немосковські народи. Навпаки. Тоді завданням волелюбної спільноти було б виліковувати московський народ із його месіаністичного божевілля і навертати його до волелюбної настанови на базі рівноправности вільних людей і вільних народів.

Один німецький читач поставив мені запит, чи не за чорно змальовані Москалі, чи не повторюю я щодо них постулату Катона “*Carthaginam delendam esse*”. Кажуть, „Ситий голодного не знає”. Хто напр., не пережив німецького або совєтського концтабірного пекла з усіма його жажливими злочинами, тому трудно повірити в їх правдивість. А ССРСР цілий є концтабором народів. Катонів постулат міг би бути тільки дрібненьким моделем оправданого постулати наших днів “*Imperium Moscovitogum delendum esse*”. Адже вислід перемоги Риму чи Картагінні міг заторкнути тільки середземноморський світ, його народи і людей. Зате вислід перемоги московства чи немосковства в атомовій добі діткне смертельно весь світ, всеньке людство, всі народи і всіх людей. Корінь і ядро загрози зі Сходу не є в уроджених Москалях, а тільки в вихованих у традиційно „месіянстичному” дусі, а ще більше і приматно в цілосній потужності їх кожночночасної імперії. Адже без такої імперії навіть месіянстичні Москалі і комуністичні Москалі не були б загрозованими так само, як комуністична Югославія*), або Албанія. Тільки тому оправданим є постулат “*Imperium Moscovitorum delendum esse*”, як це й було реалізоване в обох світових війнах, щодо імперії месіянстичних Німців. В обох випадках тільки тоді є вигляди на демократизацію московства на зразок німецтва.

Ось чому гасло світової спільноти вільних і волелюбних людей і народів, включно з московським (обмеженим до його власної Московії!), являється самотнім, що своєю ефективністю зміг би перемогти гасло світового панкомунізму — в теорії, а московського месіянізму

*) Мілован Джіляс, югославянський екс-комуніст ч. 1 та автор не менш відважної і саможертвенної книжки, написаної в београдській тюрмі, під заголовком „Нова кляса” (Нью Йорк, 1957), був би найшов ще глибші і переконливіші аргументи проти совєтського більшовизму й його сателітних філій, включно з Югославією, як би був вийшов із засновків панмосковського месіянізму-тоталітаризму, а не тільки з Марксового комунізму.

в совєтсько-червоному замаскуванні — на практиці. Не тільки тому, що світова спільнота вільних людей і народів знаходить голосний резонанс у кожній волелюбній людині, але й тому, що вона під кожним оглядом виключає ненависне панування, використання і поневолення будького будьким не тільки в теорії, як це вимагає соціалістична ідеологія, але й на практиці, чого немає в ССРСР, або поза ним, де є „комуністичний улад життя” — диктований Москалями. Ще й тому, що така спільнота зробила б усяку війну анахронічною, бо в її рамках всі спори між державами наладжувалися б мирним способом, як напр. в дотеперішніх державах спори між містами, що в середньовіччі воювали між собою. Тимбільше, що „диктатура пролетаріату” сама себе на практиці доценту зdiskредитувала. Поперше тому, що вона всюди стала противенством до того образу, що його в мріях малювали колись творці правдивого соціал-комунізму, а подруге тому, що її внутрі ССРСР і Залізної Завіси вжито як терористичного знаряддя в руках панівного месіянстичного московства для реалізації всього того, що є протилежним до постулатів справжнього соціалізму-комунізму євроамериканського зразку.

Одначе шлях до об'єднання всіх волелюбних, а врешті до світової спільноти вільних народів веде через докладну перевірку власної свідомості при допомозі аналізу історичного положення й осягнення правдивих засновків у баченні цілого світу взагалі, а Сходу, опанованого Москалями, зокрема. Тільки з таких засновків можна доходити до теж правильних висновків. Написана ця студія на те, щоб розмежувати правдиві і правильні засновки в баченні світу взагалі, а Сходу зокрема, від росіяно-мітичних, без яких не можливі були б і совєтомітичні, які сьогодні вже в ССРСР повсім утотожені. Але для того, щоб не допустити до поновного зловживання ідеї світо-спільного братерства вільних народів будьким, будьде і будьколи, треба вже тут зразу устійнити і підкреслити ось що: Як довго є народи, або організації, що собі урюють бути „вибраними” і „покликаними” до будьякої

універсальної місії, так довго не зникне гін до заволодіння і опанування цілим світом і всіми іншими народами даним „вибраним” народом, чи такою організацією. Так було з античним панроманізмом, ба навіть з його атавістично зумовленим італійським фашизмом. Так воно є з пангерманізмом, панмосковізмом на російсько-біло і на совєтсько-червоно і панжидовізмом, та з іншими пан...ізмами, расового, національного, чи іншого характеру включно зі зародками екстремного панамериканізму, з неминучими інквізиційними наслідками.

У теперішній добі з-поміж усіх можливих „пан...ізмів” і їх носіями та користувачами найнебезпечнішим є панмосковський месіянізм і його російсько-совєтські носії та користувачі. Ця тепер одинока небезпека загрожує смертельно не тільки всім тим немосковським народам без претенсій на „вибраність”, але й у меншій мірі своїм немосковським конкурентам щодо „вибраності” і їх власного „месіянізму”. Не забуваймо, що посідання України вважалось необхідною передпосилкою у провідників і реалізаторів пангерманського „гону на Схід” для створення і збереження німецької гегемонії в цілій Європі, а згодом і в цілому світі. Збереження посідання тієї самої України вважається теж необхідною передумовою у проповідників і реалізаторів панмосковського „гону на Захід і всі інші сторони світу” для продовження і закінчення шляху до остаточної мети глобального панмосковського месіянізму. Ось де глобальне значення і така важливість української проблеми, себто питання її незалежності від будьякого окупанта. Ось чому приналежники до народів із уроснням бути „вибраними” і „мати певну універсальну місію”, є найбільшими ворогами незалежності України. Посідання її потрібне так само, як і Москалям чи Німцям, бо й вони знають, що Україна, коли проживе хочби тільки впродовж однієї генерації незалежним життям, не буде вже такою легкою жертвою їх месіяністично-імперіялістичного експанзійнізму.

Якраз це й є одним із головніших пояснень, чому напр. Жиди є ворогами Українців, хоч їх приязнь до себе вони

самі засвідчують, а є приятелями і допомагачами Москалів, ворожість яких до себе вони теж самі засвідчують. Жиди не можуть позбутися висловленої вже вгорі надії на реалізацію власного панування над цілим світом при помочі імперії Москалів. Воно виглядало вже так дуже близьким і майже певним у первопочатках ССРСР, коли то Жиди переважали в його провіді — внутрі і назовні. Але вони не взяли на увагу в своїй калькуляції ось чого: чим скоріше Жиди допомагали Москалям у закріпленні цілості імперії і скріпленні її, тим скоріше зростав конкурентний московський месіянізм. І коли в російському періоді треба було майже 200 років і революції, щоб Москалі змогли виперти Німців з ключевих постів у своїй імперії, то в совєтському періоді вистачило кілька десятків років, щоб виперти з таких постів засівших там Жидів аж до Кагановіча включно. Тепер майже весь провід і владний апарат совєтської імперії Москалів є перший раз в їх історії в руках уже самих Москалів. А це ступенює загрозу з їх боку, бо немає там європейських елементів, спроможних гальмувати їх месіяністичний фанатизм. Факт, що не тільки самі Жиди, але й політичний та науковий провід ЗДА далі є росіянофілами-москвофілами і діють на користь Москалів — то це належить до ділянки психопатичної медицини.

Якщо постульована тут світова спільнота вільних народів-націй не має бути спотвореною, як це було з Лігою Націй Вілсона і є з ООН Рузвелта, то кожний її член-народ має бути репрезентований етнічно власним заступництвом, а не людьми приналежними до іншого народу і то з традиціями „вибраності”. Тільки тоді не буде потенційальної загрози „вибраності” з усіма її консеквенціями.

На шляху до світової спільноти вільних народів не може бути теж півзасобів. Понижчий приклад свідчити-ме про їх небезпечність: Німецьке Товариство Сходознавства влаштувало в Гамбурзі, осінню 1951 р., доповідь д-ра К. Мегнерта (Dr. Klaus Mehnert) на тему „Далеко-східня совєтська політика”. Прелегент, що якраз повернув був із довголітнього побуту на Далекому Сході, го-

ворив про величезну загрозу для вільного світу в майбутності, якщо б Кремлеві вдалось зєдинити цілу Азію з ССРСР в одну компактну цілість під московським провідом. Він радив ось яке протидіяння: Треба пробувати за всяку ціну завернути симпатії азійських народів, які тепер схилиються в сторону Москви, в сторону євроамериканського Заходу. Сам Мегнерт визнав, що це завдання може навіть ще трудніше виконати, як наприклад завернути біг азійських рік, але його треба піднятися, бо іншого способу розв'язки тієї проблеми немає. Про те, що ця смертельна загроза для вільного світу започаткована була і є безпосередньо актуальною через об'єднання всіх євразійських народів і їх країв чи держав в одну російську, а по раз другий в советську цілість під провідом Москалів, цей росіянофіл не згадав ані словом. А коли я в дискусії вказав на те, що розв'язка поставленої ним проблеми далеко легша і має більший вигляд на успіх, коли б унешкідливити вже існуючу меншу „советську цілість” її розчленуванням на вільні нації, бо тоді виключена буде можливість об'єднання неіснуючого більше ССРСР з Азією, то цей німецький знавець Сходу росіяно- і москвофільської настанови висловився рішуче проти того. А на мій запит, чому, відповів: „бо це *недоцільно*” (підкреслення — ВКК).

А втім ясно, як на долоні, що перемога євроамериканського світу над советською імперією Москалів, число яких є біля 100 мільйонів, в отвертому чи тихому союзі з поневоленими немосковськими народами внутрі Залізної Завіси, число яких є далеко більше як 100 мільйонів, є багато певніша, ніж завернення рік-симпатій азійських народів числом біля одного більйона*) та ще й внутрі бамбусової завіси. А про самогубне для Заходу ризико безчинної їх обсервації, як це загрозливе зєднання ССРСР з Азією в одну цілість реалізується — нема що й говорити. Тоді бо число людей на ворожому фронті і запіллі було б більше мільярда. Крім цього треба взяти на увагу й те, що немосковські народи внутрі Залізної

*) Амер. більйон — це те саме, що європейський мільярд.

Завіси мають уже великий досвід щодо чужовладної системи московського панування на російсько-біло і на советсько-червоно, під час коли азійські народи щойно тепер стали смакувати советський наркотик, постачуваний Москалями. Чи ж не є це „учебним прикладом” для того, як то запоморочені росіяномітизмом „експерти Сходу” далеко більше зацікавлені в збереженні „цілості” будьяк названої імперії Москалів (у них „Росіян”), ніж у рятуванні немосковської частини людства, включно з їх власними народами і націями, від смертельної загрози, яка зумовлена якраз існуванням і зберіганням тієї „цілості”. А їх є легіон обабіч Атлантику і Пацифіку, а ще більше обабіч Залізної Завіси.

Ще один такий „учебний приклад” дав б. чеський міністр, др. Губерт Ріпка, в своїй циклоstileво виданій книжці під заголовком „Федерація Східньої Європи” (по англійськи). Подібно до Жидів жадав він раніш, щоб провід української еміграції зрікся Карпатської України в користь ЧСР, а тоді його книжка буде написана в змислі проязному до Українців і їх визвольних змагань. Одержавши відмову на такі нахабні, бо нічим не обґрунтовані претенсії, ще й при допомозі такого вимушування, відімстився він поставленням ось якої тези: Унезалеження такого великого народу як український є неминуче. Але самостійна Україна перейме від Росії експанзивний гін на південь і захід. Отже загрожені тим народи і нації: Польщі, ЧСР, Румунії і Мадярщини, ба навіть Болгарії ітд., повинні вже тепер створити свою федерацію для успішного відпору майбутньої української експанзивності. Теперішня, актуальна і смертельно загрозлива експанзивність місяністичних Москалів, панівних у советській імперії, жертвою якої впала вже навіть його чеська батьківщина, для др-а Ріпки байдужа, бо користувачами тієї советської експанзивності залишаться милі йому Москалі, а не ненависні Українці. Ненависні тому, що Кремль вважав доцільнішим прилучити відступлену йому Бенешом і чеським соймом Карпатську Україну (Русь) до Советської України, а не до РСФСР, а українські емігранти не хочуть зрєктися її назад у ко-

ристь ЧСР, і то всупереч її власному, міжнародноправному і законному рішенню.

Наскільки правильнішими і справді науковими були б учення й осуди про Евразію, опановану Москалями, коли б згаданий легіон „знавців Сходу” не виходив з фальшивих російномітичних лжевчень. А це відноситься не тільки до чужинецьких, але й до своїх, українських, „знавців” того роду. Адже і між українськими науковцями є оборонці цілоти „Росії” (напр. навіть Д. Дорошенко в своєму листі до Мельгунова признався, що він не уявляє собі можливості існування незалежної України поза Росією). А дрібка такої оборони є — свідомо чи несвідомо — в потуранні вимогам і інтересам Москалів, що ним є утотожнювання назв „Русские” в етнічному змислі і „Росіяне” в політичному — в спільному їх перекладуванні на „Росіяни”, чим і визнається їх право до всієї Росії в імперському, отже цілісному змислі, ба навіть на утотожнювання себе з Русинами, справжніми Росіянами в грецькій версії.

Політичне й ідеологічне суперництво євроамериканського Заходу, особливо на економічному полі, з советизмом-большеви́змом, утотожнюваним з комунізмом, зумовило, що Захід попереднє російське менше лихо став уважати великим добром, яке треба назад повернути. Тому то й його студії Сходу обмежені тільки на советську фазу, а інститутові для таких студій в Монахії навіть заборона його американських спонзорів займатися революційною фазою імперії Москалів. Тому то все, що сталося в післяреволюційному часі під советською фірмою, вважається на Заході чимсь лихим, переходовим, що воно зникне після скрахування ССРСР і відновлення Російської Імперії. Ось чому нехтування української нації-держави, хоч вона стала рівноправним членом ООН. Ось чому деякі професори університетів у ЗДА — голов-но п'ятох провідних з Гарвардським і Колумбійським у Нью Йорку на чолі — твердять, що питання України не належить до тих проблемів, що ними поважні науковці займались би. Ось чому делегатам УККА не вдалось позискати ані провід демократичної, ані провід республікан-

ської партії для включення України до ряду тих поневолених націй, що їх визволення вставлено в програму під час виборчих кампаній до 1956 року. Про таких чужинецьких оборонців цілоти Росії і її відновлення в російській формі висловився Врага в „Східньому Квартальнику” (The Eastern Quarterly) за жовтень 1951 р. ось як: „Якщо навіть Сталін — цей наявний експонент тоталітаризму в історії московського месіанізму, цей невтомний творець нероздільної і універсальної советської імперії — був примушений робити концесії народам ССРСР, то якою назадницькою, ба навіть глупою мусить виглядати спроба, повертати щось, що вже давно належить до далекої минувшини”. В противенстві до Кеннена, що закоханий в Росію і радить залишити її в посіданні всього того, що і хто знаходиться всередині залізної завіси, отже включно навіть з так званими сателітними націями, (диви його доповідь, опубліковану в U. S. News & World Report від 29 червня 1956 і дотичну статтю автора в СВОБОДІ від 3 липня цр), Врага устійнює, що боротьба мусить вестись за визволення *всіх* народів на базі рівноправності, якщо вільний ще світ хоче мати остаточний успіх в ній і залишитися вільним.

Рамки цієї студії не дозволили на подрібніше обговорення й обширнішу аналізу соціальних і економічних проблем Московського Сфінкса. Тимбільше, що й соціальна та економічна, як і всяка інша свобода людини і народу узалежнена в першу чергу від політично-національної. Це тільки найбільший московський поет, А. Пушкін, міг бути такого погляду, що „без політичної свободи можна доволі добре жити” (в листі від 3 червня 1834 р. до своєї дружини), а московський письменник Замятін казав, що щастя можливе тільки без свободи взагалі. Це чисто по-московськи. Для кожної волелюбної людини такий погляд є протиприродним і жахливим. І мабуть тільки тоді, як у Пушкіна відзивалася та частина крові мішанця, що походила від його муринського предка, або коли він на власній шкурі відчував наслідки диктатури царя Ніколая I, тоді писав інакше, як напр. в іншому листі: „Я вже не серджусь на нього (Ніколая I);

бо добре розваживши, за це все свинство не він, а його довкілля винувате. А якщо він живе в виходку, то при звичаються до лайна і сморід уже його більше не разить, навіть, коли він є джентельменом. Ах, коби то зміг я вирватися на свіже повітря"! Тепер більш зрозумілим стане драстичний вислів Француза Жозефа де Метр (Joseph de Maistre) в його книжці „Вечорі в Ст.-Петербурзі": „Росію можна прирівняти до замерзлого трупa, який жакливо смердітиме, коли його відморозиться".*) Так було після її відмороження промінням свободи в революційному 1917 році. Так буде теж, якби вдалось відморозити ССРСР полум'ям воєнної атомової зброї. З того висновок: Цей імперський труп треба раз на завжди покласти в гріб, як можна найглибший, щоб він не заморожував собою свободу людини і народів і перестав бути загрозливим для докільного світу з цвітучою свободою. А тоді зникне теж раз на завжди і небезпека, що він при кожночасному відмороженні своїм жакливим смородом зачумлюватиме інших.

Крім цього ввиду тотожності советства і російства в їх виключно московській істотності**) сходять на маніри ті, що дивляться на ССРСР *тільки* через окуляри закрашені економічно і соціалістично. Так само блудять і ті, що дивляться на німецький націонал-соціалізм *тільки* через окуляри закрашені націоналістично, а переочують його соціалістичну сторону. Однобічне окреслювання одних „червоними" або „комуністами" є таким самим фальшивим засновком для їх висновкового осуду, як і однобічне окреслювання других „націоналістами" в баварському скороченні „наці". Одні були „нацсоці", а другі є „соцнаці". Приматним бо тавром істотності обох тих конкурентів був, а в советських Москалів залишився, месіаністичний тоталітаризм. А під час його реалі-

*) Навпачного погляду був К. Леонтієв (1831-1891): „Росію треба положити в лід і заморозити, щоб вона не зігнула". Оба вислови говорять томи.

**) Її насвітлив коротко в „Америці" Я. Гриневич у статті „Обличчя Московського Большевизму".

зації „червоно-комуністичні" Москалі кульмінують у шовіністичному націоналізмі, а якби Гітлер мав був такий успіх як Сталін, то хто зна чи націонал-соціалістичні Німці, не кульмінували б в екстремному соціалізмі, головню щодо ненімецьких народів. Наукові дослідники і політики соціалістично-лівої настанови стають у такому блудженні ще й тому проти визвольних змагань немосковських народів у советській імперії Москалів взагалі, а українського зокрема, бо і їх остаточним соціалістичним ідеалом є універсальна спільність, що дозволяє найліпше використання і розподіл матеріальних дібр на землі. Соціалісти різняться від комуністів тільки тим, що стремлять до такої мети дорогою поступової еволюції, а не радикальної революції. Але й вони добачують у „цілості" й „однотності" осягненої Москалями будьякими засобами на так великій частині світу, певну етапну реалізацію остаточної мети. Ось чому вони Москалям так багато прощають і їх подивляють, а визвольний сепаратизм нап'ятовують, як щось „реакційне". Дарма, що якраз тим сприяють власному смертельному ворогові, що ним є московські месіаністи-тоталітаристи-шовіністи.

На одній пресовій конференції в Гамбурзі поставив мені представник жидівських часописів запит, чому ми Українці, не хочемо залишатися „російськими" в утотоженні зі „советськими". Я відповів йому протизапитом, що вибрав би він і його жидівський народ, стоячи перед альтернативою: жити під кнутом панівних Москалів у Росії, або ССРСР, чи вільною і незалежною нацією? „Розуміється, що ми вибрали б вільне національне життя" — звучала його відповідь. Тоді я: „Чому ж тоді ви, Жиди разом із Москалями, очікуєте від нас Українців і інших немосковських і нежидівських народів у ССРСР, що тільки якраз ми повинні вибирати навпачно?"

А такі самі претенсії до Українців, як той жидівський кореспондент, мають проводи цілого демократичного і вільного ще євроамериканського Заходу, очоленого ЗДА, що водночас добачують у своїй свободі найцінніше в житті людини та народу і на її оборону витрачають

левину частину своїх бюджетів. Як будто б вони самі і ведені ними народи були чимсь ліпшим і вищим, і мали право на свободу, а Українці чимсь гіршим і нижчим, і на таке саме право не заслуговували. Де ж тоді різниця між ними — з одного боку і „бого- і марксоловими” передовими Советами московської марки, або націонал-соціалістичними „Іберменшами”, що були й залишилися того самого погляду відносно Українців — з другого? Хто ж тоді зможе повірити в правдивість їх демократії, не то вже їх гуманітарності і справжнього християнства?

Бенедетто Кроче поясняє відрубність Німців від колісць спільного романського світу тим, що їх предки у висліді битви між Армінієм і Варусом в р. 9 по Хр., виключилися з неї. Наскільки більше є це слушним щодо відрубности Москалів від українського й іншого справжнього слов'янського світу у висліді сепаратизму їх предків, очолених Андрієм Суздальським, від попередньої, хай і колоніальної спільноти зі світом Русинів у р. 1169. Така сама аналогія є між Німцями і Москалями щодо первопочатків їх історій чи пак появи на європейській політичній сцені, як це Кроче відносно Німців ось як зясовує: „На початку історії Німеччини і при її вступі до європейської історії (є завжди доцільно пригадувати собі це) не стоїть історія Греції чи Риму, ані історія християнства, тільки дикість і нищівний гін германських найздних походів”. Щодо Москалів і Московії засвідчили це самі Москалі такого формату як напр. Чаадаєв і Покровській.

Не дивно отже, що в рамках євроамериканського світу тільки ці два народи, московський і німецький, стали носіями глобально-месіаністичного тоталітаризму з неперевершеною жажливістю безоглядно-жорстокого терору.

Ясно, що й світова спільнота вільних і рівноправних народів і націй тільки тоді виконає свою глобальну місію, якщо — словами І. Франка щодо комуністів вже з попереднього століття — не буде визнавати „формальної релігії, основаної на ненависті та клясовій боротьбі”, і залишиться „не на партійному догматизмі, не на деспо-

тизмі проводирів, не на бюрократичній регламентації всієї людської будуччини, і не на парламентарному шахрайстві, що має вести до такої „світлої будуччини””. Але має ця спільнота „опиратися на етичному, широко гуманному вихованні народніх мас, на поступі і загальному розповсюдженні освіти, науки і критики, людської та національної свободи”. Ось де відповідь Українців на вище поставлені запити і видвигані до них претенсії вічносоціалістичного і будьякого співжиття з Москалями. А водночас є це теж знаменною різницею між тією будуччиною, до якої стремить месіаністично-тоталітаристичне московство разом із своїми яничарами при допомозі росіяно- або советомітичних симпатиків на агресивному фронті — з одного боку, а волелюбне немосковство на дефензивному фронті — з другого боку.

Кінцеве Слово.

Один хасидський рабін у Галичині, в часі її приналежности до Австрії, мав заявити: „Як би сам Месія прийшов і сказав мені: Ти є ліпшим, як інші, то я відповів би йому, Ти не є Месією”. Це зробило йому славу „цадика”, то є справедливого.

Об'єктивна справедливість опирається доконечно на об'єктивній правді. А це відноситься і до цієї праці і до її автора, і до його стремління зробити правду підставою цієї книжки. Не йдеться про те, котрі люди і народи чи їх держави-нації є ліпшими, чи гіршими. Йдеться про те, що є історично-політичною дійсністю в баченні Сходу Європи і цілої Евразії до і після опанування їх Москалями. Йдеться про те, що в історичному змалюванні тієї частини світу і її народів, було дотепер фальшивим, а що правдивим.

К. Россмани („Знання, Етика, Політика”) писав: „Немає правди без свободи. Немає і свободи без правди. У свідомості такого діалектичного напруження між правдою і свободою, чеканився дух західних наук. Коли немає такого наукового гону, коли придушиться його, або

затрачується його, то це руїна науки. Тоді вона або застигає в безчинному повторюванні передаваного знання, в роді александрійського формалізму, або схолястичного пробабілізму, або стає інвалідною без метафізичної підстави, як 'світова мудрість' у своїй розпуці, що її Дірер зобразив своєю гравюрою „Мелянхолія”. Обо вкінці буде технічним засобом зовнішніх свавільних сил: політичних, церковних, і громадських інституцій, які видають себе самих, як абсолютну правду і вживають та зловживають науку для своїх партикулярних цілей. Тоді можна такій науці признати тільки доцільність і корисність, і так з наслідків зробиться причини, отже заперечується необмежене об'єктивне шукання правди”. І якраз це нагадує всю науку московських месіяністів, російських і советських.

Ця праця є спробою віддзеркалити як найправдивіше або найправдоподібніше те, що правдиве і те, що фальшиве, очистити правдиве від росіяномітичних і советомітичних фальшивок і дати правильні засновки в баченні того Сходу чи тієї Евразії, щоб можна було доходити з них до правильних висновків. Автор піднявся цього труду в переконанні, що це є не тільки найефективнішою духовою зброєю в руках немосковського світу в його визвольній або оборонній боротьбі проти смертельної загрози з боку панівних і вирішальних у СРСР Москалів, але й одиноким ліком проти месіяністичного божевілля самих Москалів. Все те обабіч залізної завіси. Загроза бо для немосковського світу є нерозлучна з месіяністичною хворобою Москалів, отже й її зник можливий тільки комплементарним способом.

Гердер проповідував, що „Щастя одного народу не дається іншому народові і кожному іншому накинати, вмовити, наложити. Троянди свобідного вінка мусить збирати власними руками; з власних потреб, з власної охоти і любови мусять вони виростати”.

Я ще не осмілююсь передбачувати, хто правдоподібно буде відноситися до лектури цієї книжки, особливо ж до її змістовних правд, вилучених з росіяномітичних і

советомітичних лжевчень, позитивно, а хто негативно, хто приязно і з признанням, а хто ворожо і зі злобою. Вже Леопарді писав, що „злоба проти щирих, отже й правдомовних людей походить з того, що вони називають речі їх справжнім йменням. А то є провиною, що її не пробачує людський рід, який ненавидить не так заподійника зла і саме зло, як того, хто їх називає по імені”. Все ж таки можна сподіватися, що цій книжці і її выводам, опертим на доказовому джерельному матеріалі, при такувати з признанням будуть ті читачі, для яких високі і благородні цілі і стремління в житті при допомозі правди, справедливості, сумлінності, гуманітарності, свободи, пошани особистості, респектування достоїнства людини, тощо, є поважні й обов'язуючі, а не тільки патьомкінськими засобами для легшого обманювання інших і легшого осягнення бажаних успіхів.

На тло всіх попередніх фактів і міркувань про минулу і теперішню дійсність, як і про майбутні можливості взагалі, а певності зокрема, на випадок остаточної перемоги московських месіяністів завдяки вірі їх противників у правдивість московських мітичних лжевчень і так зумовлюваного їх скріплювання самими їх противниками можна кинути в проєкції ось яку аналогію: На запит одного СС-старшини в концтаборі Саксенгаузен, чому я попав туди, моя відповідь звучала ляконічно: „За те, що я при допомозі правди про Схід у моїх еляборатах до фірера хотів рятувати Німеччину від самогубства”. Отже, якби хтось тут в ЗДА, спитав мене — навіть в евентуальному концтаборі для таких невігідних правдомовників у часі війни — чому я написав цю працю про Московського Сфінкса, то й тоді моя відповідь звучала б: „На те, щоб при допомозі її правд очищених від росіяномітичних неправд рятувати ЗДА перед самогубством”. Тоді жив я скитальцем у Німеччині і був її зобов'язаний до вдячності, тепер я живу в ЗДА і зобов'язаний їм до вдячності за азиль після втечі від Москалів російських і советських.

Грецький філософ Платон передав розмову Сократа з Горгіасом і Каліклесом про вживання насилля, чи

правди і справедливості в співжитті людей і народів. Горгіяс боронив право вживати насилля. Але Сократ тоді, а автор цієї книжки тепер не дасться — словами Сократа — „витагнути зі свого рідного поля, зі своєї субстанції, з правди, ані голосуванням, ані великим числом фальшивих свідків” — росіяномітичної або советомітичної настанови. Не може бо бути ніякого сумніву в тому, що злочинцем проти людяности є той, хто як агресор і окупант чужих країв та гнобитель чужих народів вживає насилля і робить їм кривду, а не той, хто борониться перед такими злочинами насилля і кривди або, будучи поневоленим, старається визволитися будьяким засобом. Історія не є правовим кодексом, що передбачує деякі реченці передавнення. Вказав на це теж бувший перший амбасадор ЗДА в ССРСР, В. Буллїт, у своїй репліці на згадану доповідь Кеннена. Інакше не заіснували б самі ЗДА на терені колоній під більш як 150-літнім пануванням Англіїців, або ЧСР після майже півтисячелітнього панування Габсбургів і Німців на її терені. Підкреслив це і о. проф. Б. Шульце (Орієнтальний Інститут у Римі). І якщо йдеться про усунення одинокої зараз перешкоди на шляху до світової спільноти вільних народів, як за поруку тривалого миру на землі, навіть збройною силою, то було б це далеко більшим актом правдивої “Pax Humana”, ніж пацифістичне „без мене” або безбойове вкладання шиї в ярмо “Pacis Moscoviticae”. Тимбільше, що всяка мораль і етика дозволяє на самооборону всіма засобами,*) а Москалі тим, що вони наміряють вчинити з не-Москалями під час реалізації свого месіянїзму-большевізму, понизились скоріше на рівень обезчоловічення, бестіяльства, і хочуть зробити те саме з усім немосковством. Доказує це теж “Pax Sovietica” між обома світовими війнами, коли то її понад 60 мільйонів жертв перевищують своїм числом кількакратно життєві втрати обох тих воєн. Паркер („Головна квартира Будапест”), очевидець подій на Балкані і в Карпатській Україні, міркував зовсім слушно, пишучи: „Спосіб нашого американ-

*) Особливо при альтернативі “Kill or be killed”!

ського поступовання є сказати людям отверто і ясно, і то раз на завжди, що ми хочемо бачити їх можливість, ту саму можливість, що ми її використали в р. 1776, а саме скинути деспотів і позбутися раз на завжди користюлюбців і лайдаків. Це є одинокий спосіб для позискання приязни і пошани Східньої Європи”. „Якщо Росія, Велика Британія і ЗДА не зможуть погодитися щодо того, щоб Східня Європа могла сама вибирати собі свій спосіб життя, так тоді третя світова війна буде неминучою так само як те, що перша світова війна і друга світова війна почалися у Східній Європі”.

Отже вільний ще немосковський світ стоїть перед альтернативою: або геройська боротьба в обороні цінностей свого свобідного життя, або безбойовість боягуза, що волисть рабське життя, ніж ризико гєройської смерти в обороні всього того, що загрожене анігіляцією московським ворогом.

Коменски устійнив уже в 17 стол. що „Мир — це спокійна свобода”. А це неможливо побіч месіянїстичних Москалів у посіданні імперіального потенціалу.

А. Ф. Керенській, як міністр війни в післяреволюційному тимчасовому уряді в Петербурзі, одержав від звільненої України звернення з проханням, веліти перенести 50 поіменно вичислених воєннополонених старшин австрійської армії, Українців (Русинів), до розпорядности військового коменданта Київської Округи. Серед вичислених находився і автор. Їх треба було як помічних сил у праці нового українського уряду. Вони мали допомагати в розбудові України на принципі братньої спільноти з іншими звільненими народами, включно з московським. Адже на залі Центральної Ради в Києві голосив транспарент „Хай живе вільна Україна в вільній Росії”.

З вільним московським народом ми завжди готові жити в доброму сусідстві. Але як дуже Москалі і їх кожночасний провід є далекі від такого співжиття, доказав тоді Керенській — цей тодішній „провідник і оборонець” демократії. Він наказав телеграфічно кожного з вичислених старшин-Українців перевести подальше від Киє-

ва, далеко на Сибір. Більшість з них там і загинула. Це був виняток, що мені удалось втекти і таки прибути до Києва. За мою участь у Міровій Делегації в Бересті Литовському, на початку 1918 року, всі її члени, отже й я, попали на „чорну листу” тих, що мали бути зліквідовані червоними Москалями. За мої пресові статті в українській і німецькій пресі, особливо за інтерв'ю про започаткований манускрипт „Московського Сфінкса” надруковане в двотижневнику „Scheinwerfer, Stuttgart” став я предметом двох спроб захоплення в совєтські руки і напевної ліквідації.

Ввиду того, що всередині СРСР і український народ, і національна українська совєтська республіка, і українська мова визнані *de jure*, а українська нація-державна стала навіть членом ООН, отже й визнана міжнародно-правною державною індивідуальністю, виявляють себе російсько-білі і совєтсько-червоні Москалі на еміграції та інформовані ними, балтійськими Німцями і російсько-совєтськими Жидами Євроамериканці перед залізною завісою далеко більш реакційними і ворожими щодо українства і його визвольних змагань, ніж совєтські Москалі за залізною завісою. Головно під формальним оглядом.

Для прикладу ось який факт: в році 1942 попрохали мене представники Українського Наукового Інституту (покійний проф. З. Кузеля і Я. Рудницький) звернути увагу Дирекції Пруської Державної Бібліотеки в рамках Академії Наук в Берліні на помилковість їх звички, вважати Україну тільки „Південною Росією”, або „Малоросією”, а українську мову тільки „малоросійським діалектом” великоросійської, отже московської мови. Вони транслітерували назви, слова, тексти, ба навіть прізвища авторів українських творів не згідно з азбукою української, а московської мови. Я перейняв за них таке ризику в часі терору „Гестапо” і СС-ів у Третньому Райху і написав понад 10-сторінковий еляборат з науковими доказами. Між іншим зілюстрував я ігноранцію німецьких експертів Сходу і його народів ось яким порівняльним прикладом: Припустім, що Українська Академія Наук і

її Державна Бібліотека в Києві поступала б так само щодо німецької мови. Тоді, замість напр. букв „h” і „e” в німецькій азбуці вживала б при транслітерації „g” і „i” згідно з азбукою іншої мови з подібним письмом. Тоді напр. таке речення: „Ausgeleerte Gelehrtengehirne gehen hin und her” виглядало би ось як: „Ausgiliirti Giligrtingigirni gigin gin und gir”. Поперше, є це сумнівно, чи німецький відвідувач української бібліотеки в Києві пізнав би в так спотвореному реченні свою рідну мову, а по друге, коли б пізнав, то чи не зробилося би йому недобре на вид такого спотворення цієї мови. Якраз таку саму реакцію викликає в українського відвідувача німецької бібліотеки в Берліні спотворення його рідної мови таким самим способом транслітерації згідно з азбукою московської мови. Крім цього це є наявним свідомством незнання мов на Сході Європи найвищою науковою установою німецького народу.

Те саме відноситься і до академії наук та державних і приватних бібліотек у державах усіх інших євроамериканських народів, що вживають латинську абетку і транслітерують українські слова, назви і тексти згідно з абеткою московської мови.

Дирекція Пруської Державної Бібліотеки відповіла мені через тих самих названих представників Українського Наукового Інституту, що коли я не перестану висмівати найвищий науковий інститут німецького Райху і народу, так тоді попросить „Гестапо” зайнятися мною. Я тоді заявив, що я не встані її більше висмівати, як це вони самі себе висмівають своєю „*ignorance voulue*” щодо знання мов східноєвропейських народів.

Тому то й не дивно було мені, коли балтійський Німець Вірзінг, що був НКВД-агентом на службі СС-ів (пізніше засуджений в Нюрнберзі) і мене в р. 1943 арештував, а потім переслухував, добачував мою вину далеко більшу в тому, що я викривав правду щодо Сходу Європи, ніж у тому, що я побороював націонал-соціалістичний тоталітаризм у моїх еляборатах, адресованих до Гітлера і передаваних в його канцелярію, підчас коли копії їх пересилав Головнім Німецькій Квартирі. Ось чому весь

мій багатючий науковий джерельно-доказовий матеріал сконфісковано і знищено. Збирав я його довгими роками для великої „Історії України” французькою мовою, що її задумав написати, при моїй співпраці, згаданий вже Ж. Бенуа-Мешен.

Після закінчення війни і після концтаборів Саксен-гаузен і Берген-Бельзен не зміг я вже відтворити того матеріалу в цілості, а тільки в малій частині. До певної міри допомогла мені добра пам'ять, але й вона не вистачала на запам'ятовування точних бібліографічних даних, головню сторінок цитатів. Ось чому не можна було надати цій студії чисто наукову форму, а тільки публіцистичну з науковим підмуруванням в історіософічному аспекті. І я буду дуже вдячний усім тим шановним читачам і читачкам, що ласкаво повідомлять мене про еventуальні похибки щодо бібліографічних і змістових даних, як теж і за всяку іншу конструктивну критику. Я не претендую на безпомилковість. Тим, що це вже вчинили після лектури німецького видання, висловлюю мою щирю подяку, а вони самі побачать, що я їх слухні завваги взяв на увагу в цьому українському виданні.

Видавець і редактор квартальника англійською мовою в США під попередньою назвою “Exiled Europe”, а зараз “Free World Review” закинув мені в рецензії, що я представляю Москалів в „Московському Сфінксі”, як самих “villains”, хоч і в німецькому виданні виразно зазначено, що і в московському народі (як і в усякому іншому!) є і позитиви і негативи. Але, на жаль, негативи його і його проводу супроти немосковської людности взагалі, а поневоленої зокрема, затемнюють і обезцінюють його позитиви, будь вони з московського боку хоч як гіпертрофовані коштом інших народів при допомозі російно-мітичних і совєтомітичних лжевчень. На тлі навітлених тут месіаністичних стремлінь Москалів та їх остаточної мети. Ці мети засвідчені самими провідними речниками російського і совєтського московства. Маючи перед очима намірену і реалізовану Москалями анігіляцію всього і всіх, що і хто є відмінним від них і не хоче злитися з ними в одну цілість, то тоді навіть їх спорадичні позитиви

і добродійства є лиш засобом для „атвода глаз” потенці-
яльних жертв їх месіаністичної злочинности.

Москаль, хай як дуже людяний і милий в товаристві, переминається звичайно в супроть, якщо співбесідник виявиться Українцем або українофільським чужинцем і боронитиме право українського народу на його відрубність і незалежність від московського сусіда.

Відповідальність живучої генерації Москалів є не тільки за злочини і ними осягнені користі теперішнього часу, але й за те, що вони ані не думають зрєктися усіх, а навіть деяких, з тих користей, що осягнені були попередніми генераціями при допомозі жажливих злочинів проти Бога і людяности.

Ось чому прохання до читачів — при огляданні і пізнаванні „грандіозного лиха і злочинства”, доконуваного панівною московською пірамідою в Евразії над немосковськими народами (від 15 століття — на московсько, від 18 — на російсько, а від 20, то є в теперішності — на совєтсько) не подивляти „грандіозности”, переочуючи „лихо і злочинство”. А з тим звязане нерозлучно ще одне прохання: ставити на першому місці живих людей і народи, бо тільки вони терплять у висліді злочинства месіаністично-тоталітарних Москалів, що й чекає теж і ще вільне людство, на випадок їх успіху в реалізації напрямних панмосковського месіанізму. Останнє прохання, не забути за тих, що гинули на жертвеннику „цілості” Росії — до 1917 р., а „цілості” ССРСР — після 1917 р. Число тих жертв перевищує число будьякого немосковського народу в Європі дотепер, а може перевищити число теперішнього людства в майбутності.

Кому форма або тон цієї студії видавався б зарізким, або затвердим, той хай призадумується над тим, що і форма, і тон зумовлені знанням правди про всі ті істотні злочини і кривди з боку месіаністичного московства супроти немосковських сусідів — ближчих і дальших. Знання і передбачування всіх тих злочинів і кривд, що заповіджені і ще будуть діятися в будуччині у глобальному масштабі, якщо імперіяльна „цілість” Москалів,

те дерево з московськими коріннями, російським стовбуром і советською короною, не буде викорчуване. Виступаю в цій студії не тільки речником смертельно загрожених немосковських народів, з найбільшим — українським, що в ж е опинились в „загребущих руках” московських месіянстів, але й усього немосковського людства, якому загрожує така сама доля. Роблю це без огляду на всі ризика з боку мстивого советського або російського москоства.

Квінтесенція всієї голої правди про месіянстичних Москалів є ще ось у чому: у висліді спотворення ними християнства на виключну власну користь в часі реалізації витичних свого месіянзму, їх православя стало смертельною загрозою не тільки для справжнього християнства, але й для всякої іншої релігії взагалі. У висліді спотворення Москалями соціалізму-комунізму, перейнятого від його європейських і немосковських творців на виключну власну користь, став советський комунізм смертельною загрозою і для всього справжнього соціалізму-комунізму. Повторимо: Вже Москаль В. Соловйов устійнив був щодо російського періоду, що „російська імперія, яка в своєму тоталітаризмі стоїть ізольована, загрожує християнському світові небезпекою битв і воєн”. Те саме важне і для советського періоду, що „Советська імперія, яка в своєму тоталітаризмі ще більш ізольована та відгороджена залізною завісою, загрожує також і соціалістично-комуністичному світові небезпекою його вигублення”. Адже ті самі Москалі були панівними в російській і залишилися панівними теж у советській імперії та далі ненавидять усе, що є відмінне від їх власного „бого- і марксолобого”, та ненавидять усіх, хто не хоче злитися з ними в одну етнічну і політичну цілість. Не забуваймо, що однією із істотних різниць між урядом життя всередині світу опанованого Москалями, а тим, у ще вільному світі є: бути примушуваним почувати себе „щасливим” у рамках монопольного московського способу, то є без свободи, або могли бути навіть нещасливим після власної вільної впадоби на свободі.

А що то Москалі з тієї „цілості Росії” на власну подобу і для власної користі роблять, писав І. Франко,*) на підставі безпосередніх досвідів, уже в р. 1889:

Багно гниле між країн Європи,
Покрите цвіллю, зеленню густою,
Розсаднице недумання і застою,
Росіє! Де лиш ти поставиш стопи.

Повзе облуда, здирство, плач народу,
Цвіте бездушність, наче пліснь із муру,
Ти тиснеш і кричиш: „Дарую свободу”!
Дреш шкуру і мовиш: „Двигаю культуру”!

Ти не січеш, не беш, в Сибір не шлеш —
Лиш, мов упир, із серця соки ссеш,
Багно твоє лиш серце й душу дусить.

Лиш гадь і слизь росте й міцніє в тобі,
Свобідний дух або тікати мусить,
Або живцем вмирає в твоїм гробі.”

Кому ж правди про Москалів видаються занадто гострими, а краски у відбитому їх образі занадто чорними, той хай візьме на увагу слова Гаральда Нікольсона в його листі до лейді Аскіт: „Якщо ми в достаточній мірі не обурюємося на велику кривду, то ми ніколи не виконаємо чесних діл”. Або ось яке місце з “On Liberty” Джона Стюарта Міллс-а: „Є це куснем неважної сентиментальности, коли хтось припускає, що правда, чиста правда

*) Це той самий Франко, ще австрійський Українець, що між іншим написав теж „Не пора, не пора, не пора, Москалеві й Ляхові служити”, а якого советські Москалі веліли советським Українцям перефальшувати на пробольшевицького поета і науковця. Т. Шевченка і Лесю Українку, ще російських Українця і Українку, ці самі советські Москалі включили від р. 1950 до московських поетів, які лиш писали теж українською мовою, як напр. Чаадаєв писав був французькою.

має якусь вроджену силу, якої бракує помилці (або брехні), при помочі якої вона забезпечена перед тюрмою, або посадженням на мученицький пал' . . . Справжня вигода правди є в тому, що правдиву думку можна придушувати раз або більше разів, а всетаки знайдуться з бігом часу звичайні люди, що її знову відкриють, аж доки нарешті деякі з тих нововідкрит' не діждуться такого часу, коли завдяки сприятливим умовам вони виминають переслідування і пустять глибокі корені, щоб успішно протиставитись майбутнім переслідуванням". Я, як один із таких звичайних людей, лелію бажання, щоб їх число постійно зростало, а тим самим зростали і вигляди на усунення московської загрози і здійснення світової спільноти вільних людей і народів.

Внутрі цієї спільноти не буде вже московського сфінкса, ані в масці російсько-білій, ані в масці советсько-червоній, що мав би змогу нищити по черзі всі сусідні немосковські народи. Тоді московство, що прийде до розуму і поверне до свого „Я" без месіянстичного божевілля, релігійного або соціального характеру, займе належне йому місце побіч інших рівноправних народів. Аж тоді зможуть Москалі показати і доказати, в чесній конкуренції з іншими вільними народами, чи спосібні вони і чи заслуговують займати таке провідне місце, на яке претендували і претендують тільки на підставі власного уросення і фізичного та психічного насилля. Як довго народ і імперія Москалів є головною і майже одинокою потенціальною перешкодою на шляху тієї спільноти народів, — так довго московський народ і його імперія будуть смертельним ворогом, що його треба перше перемогти, а щойно потім повернути до справжньої демократії і „людянократії". Аж тоді можна буде прийняти московський народ до родини вільних народів, подібно, як сталося це з його німецьким конкурентом у тоталітаризмі, що перемінився на носія демократизму в Західньо-Німецькій Республіці.

Тепер одиноким тоталітарним ворогом свободолюбного людства залишилось месіянстично-тоталітарне мос-

ковство — советсько-червоне і російсько-біле. Вигляди на мирну „коекзистенцію" з ним є ще менші, як із націонал-соціалістичним і пангерманським німецтвом — із таким самим месіянстичним тоталітаризмом.

Отже оборонний бій „на життя і смерть" неминучий. А закон самозбереження велить „Убий, або тебе вб'ють". "Tertium non datur"! Навіть в атомовій добі, як колись у пороховій і динамітній. А це дефензивне „вбий", відноситься до будьяк найменованої імперії Москалів і їх панування в ній над іншими народами, без якої то її потужності навіть месіянстичне московство перестане бути загрозливим для вільного свободолюбного світа.

Зудар між агресивним московством і дефензивним немосковством — якщо те останнє взагалі готове боронитися проти насильної советизації чи пак росіянізації формою, але москалізації змістом — який вирішатиме майбутню долю всього людства згідно зі замірами переможця, є неминучий ще й ось чому: Розвиток психіки московства, особливо ж його кожночасного проводу в месіянізмі і в комплементарному імперіалізмі, є аналогічний до розвитку хвороби „параноя" у людини. Розвиток цієї психічної хвороби розпочинається від хотіння кидатися на інших і бити, ба навіть вбивати їх. Але виховання і розумування, що це може мати і для неї погані наслідки спричиняють, що це злочинне хотіння стлумлюється. Наслідки цього стлумлювання в собі бажання бити інших, є такі, що захворівша так людина зачинає думати і боятися, що й всі інші люди повні такого самого бажання супроти неї. Вона починає терпіти на манію переслідування. Постійне ступенювання цієї манії стає так нестерпним, що даний параноїк добачує вихід із такого положення тільки в знищенні загрозливих в його уяві тих довкільних інших людей. Він стає берсеркером, який в своєму психопатично-параноїчному божевіллі кидатися з ножом чи револьвером або іншою зброєю на кожного зустрічного.

Месіянстичне московство бажає заволодіти всім світом, щоб мати змогу „ущасливлувати" все немосковське

людство примушенням його жити на монопольний московський спосіб життя в усіх оглядах — матеріяльних і духових. Хто ставитиме спротив — призначений на вбиття. Доки немає ще виглядів на певну реалізацію таких затій, Москалі стлумлюють в собі це початкове злочинне бажання параноїка. Але вони набирають щораз більше переконання, що весь довкільний світ має таке саме злочинне бажання щодо них самих. Вони вмовляють в себе, що це якраз довкільний немосковський світ постійно загрожує московському. Так зумовлена манія переслідування стала напр. у Гітлера вирішальною причиною до вибуху його божевільного берсеркерства, у тоці якого він кидався на всіх і вся, щоб їх винищити. Це саме треба сподіватися і з боку вождів у Кремлі. Тимбільше, що симптомом „параної” є теж трагічна московська месіянстична манія „великості”, „вибраності”, „боголюбства”, „марксоловства”, „передовості”, тощо. Особливо, якщо б Москалям удалось зреалізувати їх актуальний клич „дігнати і перегнати” ворожий Захід, очолений ЗДА, отже мати вигляди на ререможний успіх у вирішальному остаточному зударі з ним.

СПИСОК ВИБРАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ*)

- Айкштедт, Е. фон (Eickstädt).
Расознавство і расова історія людства. Штуттгарт, 1934 (нім.).
- Альбрехт, К. І.
Зраджений соціалізм; десять років високим урядовцем у СССР. Берлін, 1939 (нім.).
- Амменде, Е.
Чи мусить Росія голодувати? Відень, 1935 (нім.).
- Анзельм, Б. (монах)
Катакомби св. Петра у Зальцбурзі (нім.).
- Армстронг, І. А.
Український Націоналізм. Нью Йорк, 1955 (англ.).
- Архангельський, С. А.
Лекції про московську літературу. Казань, 1913 (моск.).
- Аскенази, Ш.
Шкіци і портрети. Варшава, 1937 (поль.).
- Байрон, Дж. Лорд (Byron)
Твори (англ. і нім.).
- Барнгам, Дж. (Burnham J.)
Змаг о світ. Нью Йорк, 1947 (англ.).
- Баррінгтон-Мур (Barrington-Moore)
Совєтська політика — ділемма сили (англ.).

*) Транслітерація чужинних прізвищ фонетична. Оригінал поданий, коли він етимологічний. Не всі подані твори в книжці зацитовані або згадані, а не всі згадані і цитовані тут подані через брак точних бібліографічних даних. Русскій і русскій перекладені на Москаль і московський, а Россіянін і російскій на Росіянин і російський. Апостроф став зайвим після того, як немає вже в живих того професора-академіка, який інакше грозив поповнити самогубство.

- Баскін, В. С.
Московські композитори. Збірник у виданні П. Юргенсона.
Москва, 1890 (моск.).
- Бедел-Сміс, В. (Bedell-Smith)
Мої три роки в Москві. Нью Йорк (англ.).
- Бенуа-Мешен, Ж. (Benoist-Mechin J.)
Почетвертована Україна, місячник "Le Document", травень
1938, Париж (франц.). Україна. Життєвий простір ч. 1. Пере-
видання особною книжкою в р. 1941, Париж, (франц.). Процес
Бенуа-Мешена (29 травня - 6 червня 1947), виданий його адво-
катом Л. Ожоль (Aujol), Париж, 1948 (франц.). Історія німець-
кої армії від завішення зброї. Париж, 1936-1938 (франц.).
- Белінський, В.
Літературні сни. Московська література сорокових ро-
ків. (моск.). Твори, 1900 (моск.).
- Бельські, М.
Хроніка польська. Краків, 1897 (поль.).
- Бердяєв, Н.
Нове середньовіччя. Розважання про долю Росії і Європи.
Дармштадт, 1927 (нім.). Змисл і доля московського комунізму.
Люцерн, 1937 (нім.). Початки московського комунізму. Лондон,
1937 (англ.). Російська ідея. Лондон 1947 (англ.).
- Берьозов, П.
Перший друкар Іван Фйодоров. Москва, 1952 (моск.).
- Биковський, С. Н.
До питання про три центри Русі. Вятка, 1928 (моск.).
- Болісо, В. (Bolitho)
Дванадцять проти богів. 1932 (англ.).
- Боплан, Дж. де (Beauplan G. de):
Опис України від Московії до Трансильванії, її способу життя
і ведення війни. Руан, 1649 (франц.). Заголовок оригіналу в
першому виданні: "Description d'Ucranie qui sont plusieurs
Provinces du Royaume de Pologne. Contenus Depuis les Confins
de Moscouie, jusques aux limites de la Transilvanie. Ensemble
leurs moeurs, facon de vivre et de faire Guerre".
- Буллітт, В. К. (Bullitt W. C.)
Сам великий глоб (The Great Globe Itself). Нью Йорк, 1946
(англ.).
- Бріккнер, А. (Brückner):
Історія Росії (нім.).
- Бріян-Шанінов, Н. (Brian-Chaninov):
Московська церква. Париж, 1928 (франц.). Московська тра-
гедія. Париж, 1935 (франц.).
- Вагль, Е. фон дер (Wahl):
Значення і роля України в справі визволення Росії від боль-
шевиків на підставі досвідів у 1918/19 роках. Рига, (початок
20-их років), (моск.).
- Валентин, В. (Valentin):
Історія Німців. 2 т. 1947, (нім.).
- Варбург, Дж.:
Німеччина — міст чи поле битви. Нью Йорк 1946, (англ.).
- Василенко-Полонська, Н.:
Теорія III Риму в Росії протягом XVIII та XIX сторіч. Мона-
хія, 1952 (укр.).
- Васмер, М. (Vasmer):
Досліди над найдавнішими селищами Слов'ян, (нім.).
- Великий, А. Г.:
Документи Римських Папів щодо історії України (1075-1953).
2 томи. Рим, 1953 (лат.).
- Величко, С.:
Про війни козаків із Поляками.
- Вернадський, Г. В.:
Спроба історії Евразії від середини 6-ого стол. до теперішності.
Берлін, 1934 (моск.). Історія Росії. Нью Гейвен, 1954 (англ.).
- Вестерман:
Атлас до Світової історії, 1955 (нім.).
- Віндекке, Х.:
Сталін — від духовного семинара до Кремля. Берн, 1943 (нім.).
- Віппер, Р. Й.:
Іван Грозний. Москва, 1922 і 1947 (моск.).
- Владимірській-Буданов, В.:
Хрестоматія історії московського права. 1899 (моск.). Перегляд
історії московського права. Київ, 1909 (моск.).
- Возняк, М.:
Староукраїнське письменство. Львів, 1922 (укр.).

- Володський, Н.:
Досліди про походження роду Достоевських (моск.).
- Волф, В. (Wolf):
Три, що робили революцію. Нью Йорк, 1948 (англ.).
- Вольтер, Ж. (Voltaire):
Твори (франц. і нім.).
- Врага, Р.:
Советський устрій. Рим, 1945 (поль.).
- Гайден, К. (Heiden):
Історія націоналсоціалізму. Нью Йорк, 1935 (англ.). Дер Фірен-
Нью Йорк, 1944 (англ.).
- Гайденштайн, Р. (Heidenstein):
VI книга коментарів про московську війну. Базель, 1588 (лат.).
- Гакстгаузен, фон (Haxthausen):
Студії про внутрішні відносини в житті народу, особливо про
сільські установи Росії. Берлін, 1847/52 (нім.).
- Галецькі, О.:
Прилучення Підляшшя, Волині і Київщини до Польської Ко-
рони в р. 1569. Краків, 1915 (поль.).
- Гальфельд, А.:
Америка і американізм. Єна, 1927 (нім.).
- Гарвест, Г.:
Розперезана Росія. Ціріх, 1949 (нім.).
- Гаркаві, А.:
Звітування музунманських письменників. Ст. Петербург,
1870 (моск.).
- Гасгаген, З.:
Європа в середньовіччі. 1951 (нім.).
- Гегн, В. (Hehn V.):
Про звичаї Русинів. Листки дневника з років 1857-1873. Бер-
лін, (загол. лат., зміст нім.).
- Гедін, С. А.:
Через пустиню Азії. 1922 (нім.). Невідомими стежками. 1919
(нім.).
- Геер, Ф.:
Виступ Європи. Відень/Ціріх, 1949 (нім.).
- Герберштайн, З. фон (Herberstein):
Коментарі до московських справ. Відень, 1549 (титул лат.,
текст нім.).
- Гердер, Г. Й.:
Твори. Липськ, 1903 (нім.).
- Герцен, А.:
З другого берега (моск.). Спомини (моск.).
- Гільберт, Д.:
Підстави математики. Берлін, 1939 (нім.). Підстави теоретич-
ної логіки. Берлін, 1949 (нім.).
- Гільфердінг, І. А.:
Зібрані твори. Ст. Петербург, 1868 (моск.).
- Гірш, Р.:
Советські шпіони. Нью Йорк, 1947 (англ.).
- Гітлер, А.:
Моя боротьба. Монахія, 1933 (нім.).
- Гоголь, М. (по моск. Гоголь):
Твори (моск. і нім.).
- Голубенко, П.:
Імперія і Культура. Нариси українсько-московських культур-
них взаємин (манускр. укр.).
- Гоммель, Ф.:
Історія давнього орієнту. 1931 (нім.).
- Гришко, В.:
Досвід із Росією. Нью Йорк, 1956 (англ.).
- Гришко, В. Т.:
Історично-правне підґрунтя теорії III Риму. Монахія, 1953
(укр.).
- Грушевський, М. С.:
Історія Руси-України. Київ-Львів (укр.).
- Гуїцінга, Й.:
Людина і культура. Стокгольм, 1931 (нім.).
- Гафенку, Г.:
Останні дні Європи. Дипломатична подорож в р. 1939. Париж,
1946 (франц.). Ціріх, 1947 (нім.).
- Гете, В. фон (Goethe):
Твори (нім.).

- Гізевіюс, Г. Б.:
До гіркого кінця. Гамбург, 1947 (нім.).
- Гізо, Ф. (Guizot):
Есеї про історію Франції. Париж, 1823/50 (франц.).
- Гігермани, В.:
Історія Росії. III т. Ціріх, 1944, Гамбург, 1949 (нім.).
- Голландц, В.:
Наші загрожені цінності. Лондон, 1946 (англ.). Ціріх, 1947 (нім.).
- Голубінській, Е.:
Історія московської церкви. Москва, 1901 (моск.).
- Гончаров, І. А.:
Обломов (моск.).
- Горькій, М. (Пешков)
Твори (моск.).
- Готье, І. Ф.
Нарис історії матеріальної культури Східньої Європи. Ленінград, 1925 (моск.).
- Греков, В.:
Культура Київської Русі. Москва, 1947 (англ.).
- Гуаніні, А. (Guagnini).
Опис Сарматської Європи. 1560 (лат.).
Справи польські. Франкфурт, 1584 (лат.). Том III. 1) про Московію (Moscoviae). 2) Про релігію Москалів (Moscovitarum). 3) Про воєнні виправи. 4) Про звичаї й обичаї Москалів.
- Гузенко, І.:
Залізна Заслона (англ.).
- Даллес, Дж. Ф. (Dulles):
Війна чи Мир. Нью Йорк, 1950 (англ.).
- Даллін (Левін) Д. Й.:
Справжня Советська Росія. Нью Гейвен, 1949 (англ.).
Зріст Росії в Азії, тамже, 1949 (англ.). Советська імперія, тамже, 1951 (англ.).
- Даллін Д. Й. і Николаєвський Б.:
Примусова праця в Советській Росії. Нью Гейвен, 1951 (англ.).
- Данилевич, В.:
Археологічна минувшина Київської Землі. Київ, 1925 (укр.).
- Данілевський, Н. Й.:
Росія і Європа. Штуттгарт, 1920 (моск.), (нім. переклад).
- Двінов, В.:
Власовський рух у світлі документів. Нью Йорк, 1950 (моск.).
- Дембінські, В.:
Тайна місія Українця до Берліна в р. 1791. Краків, 1896 (поль.).
- Дженкінсон, А. (Jenkinson):
Опис і карта Русі, Московії і Тартарії. Лондон, 1562 (англ.).
- Джонсон, Г. (Johnson):
Советська потуга. Найбогатша шеста частина світу. Нью Йорк 1940 (англ.).
- Ділтей, В. (Dilthey):
Початки герменевтики, 1900 (нім.).
- Діран (Duran):
Фальшивий Петро III. Лондон, 1775 (франц.).
- Дойчер, І. (Deutscher):
Сталін. Політична автобіографія. Лондон, 1949 (англ.).
- Долгорукий, І.:
Дневник подорожі до Києва. 1817 (моск.).
- Дорошенко, Д. І.:
Історія України. 1917-1923. Ужгород, 1930 (укр.).
Райх і Україна. Берлін, 1942 (нім.).
- Достоевський, Ф. М.:
Твори (моск. і нім.).
- Еберт М.
Південна Росія в старовині. Берлін, 1921 (нім.).
- Ельмгарст, Г. Ф. (Elmhurst).
Світовий обман. Нью Йорк, 1938 (англ.).
- Емерсон, Р. В.
Есеї. Лондон, 1841/44 (англ.).
- Ерлесунда, П. де
Оповідання і звіти про Московське Велике Князівство. Липськ, 1620 (нім.).
- Єнсен, А. (Jensen).
Тарас Шевченко, життя українського поета. Відень, 1916 (нім.).
- Зайберт, Т. (Seibert).
Червона Росія. Гамбург, 1931 (нім.).
- Замятін, Е. Ми (моск.).
- Знаменський, І. П.
Духовні школи — Росія від реформ до року 1808 (моск.).

- Зубрицький, Д.
Границі між руською і польською націями в Галичині. Львів, 1848 (нім.). (У Рогде "rusinisch" перемінено на "russisch").
- Ипсілон (Upsilon).
Моделі для світової революції. Нью Йорк, 1947 (англ.).
- Іванов, В.
Голубі піски. (моск.). Дитина (моск.).
- Іконніков, В.
Культурно-історичне значення Візантії в московській історії. Київ, 1869 (моск.).
- Карамзін, Н. А.
Історія Російської Імперії. Рига, 1824/33 (моск.).
- Карлайль, Х. Г. (Carlisle).
Звіти з трьох амбасад. Лондон, 1669 (англ.).
- Карр, Е. Г. (Carr).
Німецько-советські взаємини між двома світовими війнами 1919-1939. Балтімор, 1951 (англ.).
- Кассіді, Г. Г. (Cassidy).
Москва (1914-1943). Лондон (англ.).
- Кастайн, Й.
Історія Жидів. Берлін, 1931 (нім.).
- Каунтс, Г. С. і Ладж, Н. (Counts і Lodge).
Країна сліпих. Советська система контролю духа. Бостон, 1949 (англ.).
- Кеннен, Дж. Ф. (Kennan).
Росія і ЗДА. Нью Йорк, 1950 (англ.).
Американська Дипломатія. Чикаго, 1951 (англ.).
- Керенський, А.
Спогади. Дрезно, 1928 (нім.).
- Кертес, С. Д. (Kertesz). як видавець.
Судьба Східньо-Середньої Європи.
Надії і неспіхи американської закордонної політики. Нотр Дейм Пресс, 1956 (англ.).
- Кестлер, А. (Koestler).
Іспанський тестамент. 1938 (нім.).
Йогі і комісар. Нью Йорк, 1945 (англ.).
Темнота в півдні. Нью Йорк, 1951 (англ.).
Вік туги. Нью Йорк, 1951 (англ.).
- Кірілов, В.
Ми. (моск.).
- Кларк, Е. Д. (Clarke).
Подорож по Росії, Україні і Тартарії. Лондон, 1811 (англ.).
Німецький переклад, Вроцлав, 1817, (злагіднений щодо Москалів).
- Ключевський, В. О.
Історія Росії. 4 т. Берлін, 1925 (моск. і нім.).
- Кляйст, П. фон (Kleist).
Між Гітлером і Сталіном 1939-1945. 1950 (нім.).
- Коббель, А. (Cobbal).
Криза цивілізації. Лондон, 1949 (англ.).
- Кобенцль, (Kobenzl).
Звіт про Москалів з березня 1576 р. (Росіка 1576, Віденський Державний Архів) (нім.).
- Когль, Г. (Kohl).
Подорожі в Росії і Польщі. Дрезно, 1841 (нім.).
Україна-Малоросія. Дрезно, 1841 (нім.).
- Когн, Г. (Kohn).
Ідея націоналізму. Нью Йорк, 1944 (англ.).
Панславизм. Його історія й ідеологія. Нью Йорк, 1952 (англ.).
Дух модерної Росії. Нью Йорк, 1955 (англ.).
Підставова історія модерної Росії. Політичні, культурні і соціальні стремління. Принстон, 1957 (англ.).
- Когон, Е.
Держава СС-ів. 1946 (нім.).
- Койц (Koitz).
Тарас Бульба. (нім переклад).
- Кордт, В.
Чужоземні подорожні по Східній Європі до р. 1700. Київ, 1926 (укр.).
- Корнеманн, Е.
Світова історія Середземноморського простору. 1948 (нім.).
- Косенкіна, О.
Скок на свободу. Нью Йорк (англ.).
- Котошіхін, Гр.
Московія в часах царя Алексея Михайловича. Стокгольм, 1664 (моск.). Перевидано в Москві 1889 і 1906.

- Кох, Г.
Теорія III Риму в історії відновленого московського патріархату (1917-1952). Монахія, 1953 (укр.).
- Кравченко, В.
Я вибрав свободу. Нью Йорк, 1946 (англ.).
Я вибрав справедливість. Нью Йорк, 1950 (англ.).
- Краснов, П. П.
Від двоголового орла до червоного прапора. Нью Йорк, 1926 (англ.).
- Кренкшоу, Е. (Crankshaw).
Росія і Москалі. Лондон, 1947 (англ.).
Росія в білий день. Лондон, 1951 (англ.).
Трищини в мурах Кремля. Нью Йорк, 1951 (англ.).
- Крессі, Г. Б. (Cressy).
Підстава советської сили. 1945 (англ.).
- Кріжаніч, Й.
Звіт про місію до Москви. 1614 (моск.).
- Кроссмен, Р. (Crossman) як видавець:
Бог, який не дописав. 1949 (англ.).
- Кроче, В. (Croce).
Європа і Німеччина. (нім. переклад із італійського).
Історія як мисль і чин. Варі, 1937 (італ.). Ціріх, 1944 (нім.).
- Крупницький, В.
Теорія III Риму і шляхи російської історіографії. Монахія, 1952 (укр.).
- Латишев, В. В.
Справи скитські і кавказькі в давніх грецьких і латинських письменників. Ст. Петербург, 1890-1906 (заголовок лат., зміст перекладений на моск.).
- Лавтербах, Р. Е. (Lauterbach).
Це є Москалі. Нью Йорк, 1944/45 (англ.).
- Лянге-Айхбаум (Lange-Eichbaum).
Геній, слава, божевілля. (нім.).
- Лейн, А. В. (Lane).
Я бачив зражену Польщу. Нью Йорк, 1948 (англ.).
- Лемберг, Е.
Східня Європа і ССРСР. 1950 (нім.).
Історія націоналізму в Європі. Штуттгарт, 1950 (нім.).
- Лєнін, В. І. (Улянов).
Зібрані Твори. (моск. і нім.).
- Леонгард, С.
Украдене життя. Франкфурт/М, 1956 (нім.).
- Ліберсак, Ж. де (Lubersac).
Голод в Україні. Женева, 1922 (франц.).
- Ліппмен, В. (Lippman).
ЗДА — Закордонна Політика, щит республіки. Бостон, 1943, (англ.).
Політична сцена. Есей про перемогу в р. 1918 (англ.).
Холодна війна, студія про закордонну політику ЗДА. Нью Йорк, 1947 (англ.).
- Літвін, М.
Фрагменти про звичаї Татарів. 1615 (лат.).
- Літт, Т.
Дороги і манівці історичного думання. Монахія, 1948 (нім.).
- Лопарев, Х. (вид.).
Післання митрополита Климента до пресвітера Фоми в Смоленську. Ст. Петербург, 1892 (моск.).
- Лукомський, Г. К.
Московія в уявах чужинців від 16 до 18 стол. Берлін, 1922 (моск.).
- Мавродін, В. В.
Творення російської національної держави. Ленінград, 1939 (моск.).
- Майзль, Й. (Meisl).
Історія Жидів у Польщі і Росії. 1921-25 (нім.).
- Макарій
Історія московської церкви (моск.).
- Мамфорд, Л. (Mumford).
Condition of Man. Лондон, 1944 (англ.).
- Марквардт, Й. (Marquardt).
Східноєвропейські і азійські стежі. Липськ, 1903 (нім.).
- Маркс, К. (Marx).
Твори. (нім.).
- Марр, Н. Й.
Легенди про заснування Куару в Вірменії і Києва в Русі. Ленінград, 1924 (моск.).

- Масарик, Т. Г.
 Нова Європа. Лондон, 1918 (англ.).
 Світова революція; спомини і розважання. Берлін, 1925 (нім.).
 Росія і Європа. Студії про теперішні течії в Росії. Єна, 1915 (нім.).
- Мельціг, Г.
 Тимур, зловістя континенту. Ціріх, 1940 (нім.).
- Менггін, О. (Menghin)
 Світова історія каменної доби. Відень, 1931 (нім.).
- Меннінг, К. А. (Manning).
 Україна під советами. Нью Йорк, 1953 (англ.).
- Мікляшевський, І. Н.
 Заселення і сільське господарство південної України в 17 віці (моск.).
- Мілянкович, М.
 Математична, кліматична і астрономічна теорія кліматичних змін. Берлін, 1930 (нім.).
 Карта наświetлювання землі і її примінення до проблеми льодових діб. Београд, 1941 (нім.).
- Міннс, Е. Г.
 Скити і Греки; перегляд старовинної історії від Дунаю до Кавказу. Кембрідж, 1913 (англ.).
- Мірчук, І.
 Історично-ідеологічні основи теорії III Риму. Монахія, 1954 (укр.).
- МакЕоін, Г. (McEoin).
 Комуністична війна проти релігії. Лондон, 1951 (англ.).
- Моеллер ван дер Брук (Moeller van der Bruck)
 Третій Райх. Гамбург, 1931 (нім.).
- Мора, С. і Звержняк П.
 Советська Юстиція. Рим, 1945 (франц.).
- Морган, Т. Г.
 Ембріологія і генетика. Нью Йорк, 1934 (англ.).
- Мордасі, генерал (Mordacy).
 Л. Клеменсо наприкінці свого життя 1920-29. Париж, 1933 (франц.).
- Морозов, П.
 Теофан Прокопович. Ст. Петербург, 1860 (моск.).
- Мосціцкі, Г.
 Під берлом царів. Варшава, (поль.).
- Мочульський, І. К.
 Соловйов — життя і вчення. Париж, (франц.).
- Надольни, Р.
 Мій причинок. Вісбаден, 1955 (нім.).
- Невій, де (Neville)
 Цікаві і нові звіти з Москви. Гага (франц.).
- Нілус, С.
 Протоколи сіонських мудрців (нім.).
- Нольде, Б. Е.
 Україна під російським протекторатом. Париж, 1915 (франц.).
 Формация Російської Імперії. Студії, нотатки, документи. Париж, 1932/3 (франц.).
- Огієнко, І.
 Українська Культура. Катеринослав-Липськ, 1923 (укр.).
- Оглоблин, О.
 Московська теорія III Риму в XVI-XVII стол. Монахія, 1951 (укр.).
 Україно-московська угода. Нью Йорк (укр.).
- Одерборн, П.
 Чудна, жажлива, нечувана історія великого князівства московського. Гоерліц, 1596 (нім.).
- Олзаріус, А.
 Доповнені московські і перські описи. 1656 (нім.).
- Орвелл, Дж.
 Тваринна фарма. Нью Йорк, 1949 (англ.).
 „1984“. Лондон, 1948 (англ.).
- Ортега і Гассет, И.
 Історія як система Римської Імперії. 1943 (еспан.).
 Інтелектуаліст і цей інший. 1949 (нім.).
- Павло з Алеппо (Халеб).
 Подорож Патріярха Макарія до Московії в половині 17-го стол. (Переклад на моск. в р. 1896-1900).
- Пален, Ф. фон
 Спомини. Лондон, 1952 (англ.).
- Парес, В. Сер
 Історія Росії. Лондон, 1937 (англ.).
 Росія — її минувшина і теперішність. Нью Йорк, 1949 (англ.).

- Паркер, Р.
Головна квартира Будапест. Нью Йорк-Торонто, 1944 (англ.).
- Пашкевіч, Г.
Початки Росії. Лондон, 1954 (англ.).
- Пекарский, І.
Наука і література в часі Петра І. 1826 (моск.).
- Піпін, А.
Історія московської етнографії. Ст. Петербург, 1891 (моск.).
Історія московської літератури, тамже 1902 (моск.).
- Підгайний, С.
Українська інтелігенція на Соловках, 1947 (укр.).
Недостріляні, 1949 (укр.).
- Пікар, М. (Picard)
Гітлер у нас самих. Ціріх, 1946 (нім.).
- Піккер, Г. (Pikker)
Столові розмови Гітлера в головній квартирі фірера 1941/42.
Бонн, 1951 (нім.).
- Платонов, С. Ф.
Іван Грозний. Берлін, 1924 (моск.).
Історія Росії від початку до теперішності. Липськ, 1927 (нім.).
- Повість временних літ. (Несторовий, Іпатієвський і Лаврентієвський літописи в оригіналі і перекладі на московську мову з коментарями). Москва, 1952.
- Погодін, М.
Спомини. 1842 (моск.).
- Полевой, Н.
Історія московського народу. (моск.).
- Покровский, М. Н.
Історія Росії від найдавніших часів до теперішності. 4 т.
Липськ, 1929 (нім. і моск.).
- Поссевіно, І., Кардинал
Московія. Вільно, 1586 (лат.).
- Правдін, М.
Чингісхан. Золота Орда. Берлін, 1941 (нім.).
Спадщина Чингісхана. Берлін, 1941 (нім.).
- Пресняков, Д. Е.
Постання великоросійської держави. Ст. Петербург, 1918 (моск.).
- Приходько, М.
Один із 15 мільйонів. Бостон, 1952 (англ.).
- Прінтц, Д.
Початок і розвій Московії. 1576 (лат.).
- Прішов,
Малоросія в історії її літератури від 11-ого до 18-ого стол.
1869 (моск.).
- Прокопович, С. Н.
Народне господарство під советами. Ціріх, 1944 (нім.).
- Пуффендорфф, С. фон
Введення до історії європейських держав. (нім.).
- Пушкін, А. С.
Твори. (моск.).
- Радіщев, А. М.
Подорож із Петербурга до Москви. 1790 (моск.).
- Райналь, Г. Т.
Філософічна і політична історія комерційних підприємств в обох Індіях. Париж, 1770 (франц.).
- Ранке, Л. фон
Твори. (нім.).
- Расін, Ж. В. (Rasine)
Андромаха. (франц.).
- Раушнінг, Г.
Розмови з Гітлером. Ціріх, 1940 (нім.).
- Решетар, І. С.
Українська революція 1917-1920. Принстон, 1952 (англ.).
- Рівс, Е. (Reves)
Анатомія миру. Нью Йорк, 1945 (англ.).
- Рігельманн, А. І.
Літописне оповідання про Малоросію. 2 т., 4 частини, 6 книжок. Москва, 1775/6 (моск.). Перевидана як „Коротка історія Малоросії”, 1848 р. під ред. Бодяньського.
- Рогде, Г.
Східні границі Польщі. Том І. 1955 (нім.).
- Рогрбах, П.
Політична книга мандрівок. Берлін, 1897 (нім.).
- Розенберг, А.
Міт двадцятого століття. (нім.).

- Ронсар, Й. (Ronsard)
Франсіяда. 1572 (франц.).
- Роос, Г.
Польща і Європа. Студії щодо польської закордонної політики 1931-1939. Тібінген, 1957 (нім.).
- Россмани, К.
Знання, етика, політика. Гайдельберг (нім.).
- Ростовцев, М. І.
Ірани і Греки в південній Росії. Оксфорд, 1922 (англ.).
Скити і Босфорське Царство. Критичне розважання щодо літературних і археологічних пам'яток. Ленінград, 1925 (моск.).
- Руссе, (Rousset)
Двірський церемоніал. Амстердам, 1710 (франц.).
- Салтиков-Шчедрін,
Розбишаки й інші твори. (моск.).
- Самнер, В. Г. (Sumner)
Коротка історія Росії. Нью Йорк, 1943 (англ.).
- Сандерс, А. (Нікурадзе)
Формування Європи. Середня Європа від міту до теперішності. Монахія, 1938 (нім.).
Східня Європа. Монахія, 1940 (нім.). (Оригінальне, об'єктивне, отже з правдами щодо України, видання знищено, а замінено тенденційним, пронімецьким).
- Саркісіянц, Е. (Sarkisyanz)
Росія і месіанізм Орієнту. Тібінген, 1955 (нім.).
- Сахаров, К. В.
Чеські легіонери в Сибірі. Берлін/Бонн, 1931 (нім.).
- Семенкович, В. Н.
Гелон і Мордва. (Зап. Моск. Арх. Інст., т. XXVII), 1903 (моск.).
- Синевірський, Н.
Смерш. 1948 (моск.).
- Січинський, В.
Чужинці про Україну. Нью Йорк, 1953 (укр. і англ.).
- Скрайн, Ф. Г. (Scrine)
Експансія Росії. Лондон, 1951 (англ.).
- Смаль-Стоцький, Р.
Вплив німецької мови на українську. Берлін, 1942 (нім.).
Національна проблема в ССРСР і московський комуністичний імперіялізм. 1951 (англ.).
- Смірнов, П.
Волзький шлях і стародавні Руси. Москва, 1928 (моск.).
Київ, 1935 (укр.).
- Соловйов, В.
Антихрист. (моск.).
- Соловйов, Е.
Історія московської літератури. 1908 (моск.).
- Соловйов, С.
Історія Росії від найдавніших часів. 6 т. 1890 (моск.).
- Сосенко, К.
Культурно-історичний образ староукраїнських свят Різдва і Щедрого вечора. Львів, 1928 (укр.).
- Стаден, Г. фон
Записки про Московську Державу. Вид. Ф. Епштайн, Гамбург, 1930 (нім.).
- Сталін (Джугашвілі), Й. В.
Питання лєнінізму (нім.).
- Старлінгер, В. др.
Межі совєтської сили в дзеркалі зустрічі Заходу і Сходу за дрютами в рр. 1945-1954. Вірцбург, 1955 (нім.).
Сила і безсилля большевизму. Причинок до „Церква в біді“ під заг. „Большевизм — заміна релігії“. 1956 (нім.).
- Стендаль, Т. Б. де
Зібрані твори. Париж, 1913-40 (франц.).
- Стівенс, Е. (Stevens)
Росія не є загадкою. 1945 (англ.).
- Страхов, Н.
Воротьба зі Заходом у нашій літературі. 1897 (моск.).
- Струве, Г. вид.
Совєтська література 1917-1950. 1951 (англ.).
- Суварін, В.
Сталін. 1939 (франц. і англ.).
- Сумароков, Р.
Досуги кримського судді. 1803 (моск.).
- Тенненбавм, Й. др.
Галичина — моя давня батьківщина. 1956 (нім.).
- Тіянус,
Історія моїх часів. (1553-1617) (лат.).

- Тілтмен, Г. Г.
Сільська Європа. Лондон, 1933 (англ.).
Європейські поїздки. Лондон, 1936 (англ.).
- Тойнбі, А. І.
Студія Історії. Лондон, 1947 (англ.).
- Толстой, Л.
Твори. (моск.).
- Томпсон, К.
Поліційна держава. Нью Йорк, 1950 (англ.).
- Траутманн, Р. вид.
Літопис Нестора. Липськ, 1931 (нім.).
- Троцький, Л.
Історія російської революції. (Пт.). 1931 (нім.).
Сталін. Париж, 1948 (франц.).
Фальшування історії російської революції. Берлін, 1927 (нім.).
Зраджена революція. 1937 (англ. і нім.).
- Трубецької, Н. С.
Вихід на Схід. (моск.).
- Тургенєв, Л. С.
Твори. (моск. і нім.).
- Тірго, (Turgot)
Спомини про громадські справи. 1775 (франц.).
- Уайт, В. Л. (White)
Звітування про Москалів. Нью Йорк, 1945 (англ.).
- Уеллс, Г. Г. (Wells)
Нарис історії. Лондон, 1921 (англ.).
- Уінтертон, П. (Winterton)
Звітування про Росію. (англ.).
- Успенській, П.
Книга мого життя. Ст. Петербург, 1855 (моск.).
- Фабрі, Дж.
Про московську релігію. 1525 (лат.).
- Федотов, Г. П.
Занепад Імперії, (англ.).
Московський релігійний дух. 1946 (англ.).
Скарби московської духовости. 1948 (англ.).
- Фітер, Е. (Fueter),
Історія новішої історіографії. Монахія, 1936 (нім.).
- Фітсгеральд, Х. П. (Fitzgerald)
Революція в Китаю. 1952 (англ.).
- Фішер, І.
Чому вони поводяться як Москалі? Нью Йорк, 1945/47 (англ.).
(в нім. перекладі: Це є Росіяни. Відень, 1949).
- Фішер, Р.
Сталін і німецький комунізм. 1948 (англ.). (Нім. перекл.
Франкфурт, 1950).
- Фішер, Л.
Мужі і Політика. Нью Йорк, 1941 (англ.).
- Фішер, Г. Г.
Голод у совєтській Росії. Нью Йорк, 1927 (англ.).
- Флечер, Г. (Fletcher)
Про Московію, край і народ. (Оригінальний заголовок: Of the
Russe Common Wealth or Manner of Government by the Russe
Emperour (commonly called the Emperour of Moscouia) with the
Manner of Fashions of the People of that Country. London, 1591).
- Франко, І.
Твори. (укр.).
- Френ, Х. М. Й. (Frähn)
Звіти Ібн Фадлана і інших Арабів про Русів давніших часів.
Ст. Петербург, 1825 (нім.).
- Харлампович, К. К.
Малоросійські впливи на великоросійське культурне життя.
1914 (моск.).
- Цезар, Ю.
Про галійську війну. (лат.).
- Цехановські, Й.
Поразка в перемозі. 1947 (англ.).
- Чаадасєв, П.
Філософічні листи. 1828-1831 (франц.).
Апологія. 1846 (франц.).
- Чемберлін, В. Г. (Chamberlin)
Україна, поневолена нація. 1944 (англ.).
Плян світової революції. 1946 (англ.).
- Чейз, Т. (Chase)
Значення руських і московських елементів (Ruthenian & Mus-
covite) в литовській історії. 1944 (англ.).

- Чехов, А. П.
Твори. (моск.).
- Чикаленко, Е.
Спогади. Нью Йорк, 1955 (укр.).
- Чіжевський, Д. (моск. псевдо: Прокоф'єв).
Історія української літератури від початків до реалізму. Нью Йорк, 1956 (укр.).
- Чоерчілл, В. (Churchill)
Друга світова війна. 5 т. Бостон 1948/51 (англ.).
- Шаррон, Й. (Charron)
Універсальна історія всіх націй. Париж, 1621 (франц.).
- Шевченко, Тарас
Твори. (укр.).
- Шедер, Г. (Sshaeder)
Москва, Третій Рим. Студії щодо політичних теорій в слов'янському світі. Гамбург, 1929 (нім.).
- Шекспір, В. (Shakespeare)
Твори (англ., нім.).
- Шелухін, С.
Звідкіля походить Русь? Теорія кельтійського походження Київської Русі з Франції. Прага, 1929 (укр.).
Україна — назва нашого краю від найдавніших часів. Прага, 1936 (укр.).
- Шелтінг, А. фон
Росія й Європа в російському історичному думанні. Берн, 1948 (нім.).
- Шехтмен, Й. В. (Shachtman)
Переселення європейського населення 1939-1945. Нью Йорк, 1946 (англ.).
- Шилкарський, В.
Соловйов і Достоевський. Бонн (нім.).
Великий Інквізітор. Історіософічне толкування легенди Достоевського. Гайдельберг, 1952 (нім.).
- Шіллер, Ф.
Твори. (нім.).
- Шіманн, Т. (Shiemann)
Історія Прибалтійського Краю. (нім.).
- Шлєцер, А. Л. (Schlözer)
Підручник історії цесарської Росії, Геттінген, 1802 (нім.).
- Шмідт, А.
Україна — країна майбутности. Берлін, 1939 (нім.).
- Шмурло, Е.
Введення в московську історію. Прага, 1924 (моск.).
- Шотуелл, Й. І. (Shotwell)
Польща і Росія 1919-1945. Нью Йорк, 1945/46 (англ.).
- Шпенглер, О. (Spengler)
Занепад Заходу. (нім.).
Людина і техніка. (нім.).
Вирішальні роки (нім.).
- Шрадер, О.
Індогермани. Липськ, 1935 (нім.).
- Штайнберг, Й. (Steinberg) як видавець:
Присуд трьох століть. З літератури індивідуального спротиву проти советського комунізму 1917-1950. Нью Йорк, 1950 (англ.).
- Шубарт, В.
Європа і душа Сходу. Люцерн, 1938 (нім.).
- Шульце, В. (Schultze)
Вачення церкви у Бердяєва. Рим, 1938 (італ.).
Російські Мислителі. Їх настанова щодо християнської церкви і папства. Відень, 1950 (нім.).
Московський профетизм і месіанізм (Orientalia Christiana Periodica). Рим, 1956 (італ.).
- Шухардт, К.
Давня Європа. Берлін, 1935 (нім.).
- Щербаківський, В.
Формація української нації. Прага, 1941 (укр.).
- Юст, А. В.
Росія в Європі. Штуттгарт, 1949 (нім.).
- Яковлев, А. І.
Засічна полоса Московської Держави в 17-ому віці. Нарис із історії південної окраїни Московської Держави. Москва, 1916 (моск.).
- Яковлев, Б.
Советські концтабори. Монахія, 1955 (моск.).

Яковлів, А.

Договір Богдана Хмельницького з московським царем Олексієм Михайловичем 1654. Нью-Йорк, 1954 (укр.).

Янушевський, Г.

Походження словянського племені Русь. Вільно, 1923 (моск.)

Лейнський, А. Н.

О забезпеченні і заселенні степової окраїни Московської держави в кінці 16 і початку 17 стол. Київ, 1890 (моск.).

Понадто сила різномовних періодиків, часописів і пропагандивно-інформаційної літератури, як і приватної кореспонденції.

І Н Д Е К С *

Абрамович 352, 353.	Алексей Михайлович 116, 173, 182, 241.
Аввакум 172, 173.	Алексінський 215, 431.
Август, курф. 220.	Альба 152.
Август, ціс. 150, 157, 158, 238, 248.	Альф'єрі 223.
Аверченко 202.	Анастасія 95.
Агата (Кончака) 112, 113.	Андрей Палеолог 151, 152.
Адам, бібл. 151.	Андрей Суздальський 100 фф, 121, 126, 134, 139, 146, 147, 154, 155, 162, 169, 178, 287, 326, 331, 411, 442.
Адам із Бремену 69.	Анна 95.
Айзенгауер 357.	Анненков 200.
Айкштедт, фон 63.	Ансельм 85.
Айскілос 68.	Литххрест 131, 176, 211.
Айхгорн 375, 376.	Антоніо 150.
Айхманн 426.	Антонов 270, 366, 376.
Аксаков 221, 330.	Апіс 67.
Александр Вел. 55.	Аполлоній 91.
Александр I 158, 190, 303.	Аракчєєв 217.
Александр II 133, 321, 395.	д'Аргенталь 192.
Александр III 201, 321.	Арістотель 78, 158.
Александр (царевич) 133.	д'Арк 309.
Александр Невський 112.	
Александров 259.	
Алексей, патр. 108, 191, 233.	

*) Зміст книги — це справи Сходу Європи і його народів. Головно московського, там тепер панівного, але колись колоніального, і українського, тепер колоніального, але колись там теж панівного, як Русини. Ось чому назви цих обох народів, як напр. Руссіє, Москалі, Великороси, Росіяни і Совети, чи Русини, Українці, Малороси, а теж назви їх країв і держав, як напр. Русській Улус, Московія, Великоросія, Росія, СССР, РСФСР, чи Русь, Україна, Малоросія, УНР, УССР дуже часто повторяються, тому то в індексі не взяті. Тимбільше, що істотно про них відмічене вже в заголовках дотичних розділів і підрозділів.

Аркадій, ціс. 148.
Арміній 442.
Архангельській 172, 199.
Архипенко 202.
Архімед 347.
Аскіт, лейді 453.
Аскольд 71.
Астарта 67.
Астиянакс 151.
Ахіл 351.
Ахматова 202.
Баварій, геогр. 81, 96.
Баворовські 74.
Багрянний 249.
Багге 366.
Баср 246, 264.
Баженов, ген. 302.
Байрон, лорд 194, 196.
Бакунін 224, 321.
Барінг 196.
Бартон 299.
Баскін 293.
Баторій, кор. 148.
Бату, хан 111, 114.
Бедель-Сміс 172, 290.
Беля, кор. 96.
Бенеш 394, 437.
Бенкендорф 215, 217.
Бенуа-Мешен 49 фф, 90, 239, 450.
Бергенгрін 158.
Бердяєв 214, 230, 232, 233, 237, 362.
Березовський 202.
Берьозов 184 фф.
Берія 138, 187, 403, 405.
Верлін, П. 38, 250.
Бертініян, літопис. 82.
Веседовський 286.
Бетгман-Гольвег 368.
Бетговен 214.
Бедний (Прідворов) 224, 225.
Белій 224.
Белінський 166, 178, 179, 194, 195,

199, 201, 202, 204, 209, 217, 224 фф, 234, 281, 330, 333фф.
Бікенен 220.
Білецький 345.
Вірон 187.
Бісмарк 368.
Блок 224, 225.
Бобрінський 94.
„Боголюбський” 107.
Богоріч 240.
Богухвал, літопис. 295
Боденстедт, фон 348.
Боліто 212.
Боплян, де 66, 240, 281.
Боркенау 286.
Борманн 262.
Бортнянський 202.
Борщак 84.
Брандіс 78.
Брит 151.
Вріккнер 135.
Будда 55.
Будьонний 415, 420.
Булганін 55, 135, 397.
Буллітт 24, 346, 348, 393, 401, 446.
Бунзен, фон 368, 369.
Бурцов 187.
Бухманн, др. 357.
Буццік 39.
Вагль, фон дер 377.
Вайнбаум 215, 354, 431.
Валуєв 46, 234, 311, 327, 349.
Валснтін 72.
Ван-Гун-Чу 387.
Варус 442.
Василенко-Полонська 248.
Васілій I 124, 125.
Васілій II 124.
Васілій III 144, 155, 157.
Вашингтон 309.
Веертг 365.
Великий 78.

Величко 294.
Вельдерн, фон 239.
Венера 214.
Вернадський 78, 300, 364.
Вестерманн 168.
Виговський 117, 243.
Витовт 114, 118, 119.
Віккерс 181.
Вікліф 29.
Вільгельм II 11, 245, 264, 369 фф.
Вілсон 400, 435.
Віппер 145, 148, 151, 179.
Вірзінг 449.
Вішняк 342.
Віштасп 70.
Владимірський Буданов 127, 296.
Власов 25.
Вовк 66.
Возняк 82.
Володимир Вел. 95, 101, 117, 146, 147, 166, 190, 411.
Володимир Глібович 80.
Володимир Мономах 101, 146.
Володський 217.
Волошин 283.
Волф 286, 418.
Вольтер 55, 192, 244, 348, 382, 386.
Воронцов-Волсмінов 190.
Врага 320 фф, 404, 431, 439.
Всеволод (Гніздо) 104, 108, 110, 121, 146, 148.
Гааг, Л. 202.
Гавлічек 425.
Гайден 43.
Гайденштайн 220, 239.
Гакстгавзен 220, 348, 368.
Гамлет 50, 329.
Гарвест 220.
Гаркаві 69, 86.
Гартманн 369.
Гасгаген 153.

Гатон 183.
Гаук 63.
Гегн 142, 220.
Гегель 211.
Гедін 63.
Геер 152.
Гектор 151.
Гельмгольц 69.
Геннадій (Схоляріос), патр. 79.
Герберштайн, фон 45, 69, 134, 141, 143, 145, 220, 253.
Гердер 29 204, 348, 444.
Геркул 196.
Герцен 202, 203, 321, 333.
Гільфердінг 369.
Гімmlер 25, 43 фф.
Гісс 346.
Гітлер (Шіккльгрубер) 11 фф, 25, 43, 55, 57, 69, 91, 125, 152, 193, 226, 246, 262, 264, 305 фф, 339, 400, 410, 420, 441.
Глінка (Глінка) 287.
Гоголь (Гоголь) 68, 136, 184, 194, 199, 201, 202, 216, 225, 315, 330, 347.
Голубович 391.
Гомер 158, 211.
Гоммель 70.
Гоноріос, ціс. 148.
Гопкінс 55, 346.
Горсі 220.
Гоффманн, ген. 246, 366, 368, 370 фф.
Григорій IX, папа 78.
Гриневич 440.
Гришко В. Т. 117.
Грушевський 40, 41, 45, 69, 345.
Гус 29.
Гапон 283.
Гафенку 163.
Гваніні 140, 220.
Геббельс 26, 386.

- Гедеонов 345.
Гедимін 114.
Герінг 262.
Герлянд 313, 340.
Гете, фон 216.
Гізо 60.
Гітерманн 96, 98, 102, 106, 107, 134, 147, 161, 192, 201, 261, 324, 412.
Гог 77.
Годунов 190, 237, 337.
Голланц 5.
Гомулка 284.
Гонсьоровські 176.
Гончаров 219.
Горгіяс 445, 446.
Горкій (Пєшков) 219, 223, 224, 234, 235, 311 фф.
Готіс 300.
Грановскій 333.
Греков 88.
Грібосдов 219.
Гузенко 233, 286.
Гуревіч 300.
Гутенберг 185.
Даллін-Лєвін 298, 315, 397, 398, 401.
Дальматін 240.
Данилевич 66.
Данило, король 95, 114, 115.
Данило, паломн. 114.
Данілевскій 322, 388.
Данкен 220,
Данте 214.
Дворян 394.
Деламарр 348.
Деметер 67, 255.
Демофон 255.
Деніке 342.
Денікін 342, 366, 378, 415, 420.
Денісов 314.
Державін 417.
Джефферсон 460.
Джіляс 432.
Дибенко 89.
Дир 75.
Діва 67.
Дідеро 192.
Ділтей 53.
Діомед 158.
Діран 74.
Дірер 185, 444.
Дмитро 237.
Добролюбов 200.
Дойчер 233.
Долгорукий 178, 217.
Долгоруков 241.
Донцов 212.
Дорошенко 313, 438.
Достоевскій 104, 133, 211, 215, 217 фф, 232, 289, 321, 322, 330, 386, 389, 403, 417.
Драгоманів 201, 345.
Дункан 212.
Ебан 424.
Еберт 66, 72.
Еггебрехт 424, 425, 428.
Езекиїл 77, 78.
Елисавета 95.
Емануель 151.
Емерсон 211.
Енгельс 264, 332, 430.
Еней 151.
Еренбург 38, 215, 226, 227.
Еццеліно 132.
Євреїмов 224.
Єнзен 196.
Єнкінсон 240.
Єрмолов 195.
Єршов (Мірошниченко) 315.
Єссенін 212, 213, 219, 315.
Жід 221, 286.
Жусв 178.
Жуков 136.
Зайберт 19, 286, 343.
Замерян 273.
Замятін 229.
Заплітний 362.
Заратустра (Зороастер) 70, 211.
Звержняк 324.
Зіковев (Апфельбавм) 427.
Знаменскій 172.
Зоценко 202.
Зульцбергер 349.
Ипсилон 385.
Іоаким, патр. 191.
Іорданес (Іорнандес) 72.
Іосиф Волокам. 157.
Іосиф I, ціс. 186, 245, 246, 260,
Іван III 27, 61, 108, 113, 124, 134, 135, 139, 146, 148 фф, 153, 157, 162, 163, 169, 233, 238.
Іван IV 40, 55, 108, 134, 139, 147, 148, 158, 161, 163, 174, 176, 179, 180, 199, 218, 236, 239, 321, 337.
Іван Івановіч (син) 161.
Іван Каліта 113.
Іванов 223, 228.
Ігор (Слово о поході) 95, 168, 208.
Ігнатієв 322, 417.
Ізидор, митр. 144.
Іконніков 156.
Іларіон, митр. 87, 88, 93, 114, 120, 156.
Інокентій IV, папа 78, 111.
Іпатій, літопис. 169.
Іртішкевіч 217.
Ісус 68.
Ітен 220.
Кавай 70.
Кагановіч 136, 435.
Казимир, кор. 171.
Кайзерлінг 350, 351.
Каліклес 445.
Кальнішевський 118.
Капніст, граф 367.
Карамзін 330.
Карло Вел. 55, 251, 254.
Карло VIII 152.
Карло XII 11, 117.
Карляйль 173.
Карпіні 69, 111, 132, 297.
Карпов 191.
Карпович 78, 364.
Кастайн 412, 416.
Катерина II 40, 51, 114, 117, 174, 176, 186, 192, 198, 223, 300, 301, 321, 417.
Катков 208, 285, 330, 349, 350, 357, 367.
Катц 412 фф.
Катюша 213.
Каян, кор. 70.
Квецалькотль 17.
Кедрин 83.
Кеннен 23 фф, 316, 359, 401, 439, 446.
Керенскій 319, 342, 447.
Кернер 262.
Керролл 24, 25, 338, 380.
Кестлер 220, 286.
Кий 71.
Кипріян, митр. 150.
Кирило (Конст.) 82.
Кирило (Вел. Кн.) 52.
Кіндерманн 181.
Кірівскій 233.
Кірілов 215.
Кістін, де 38, 131, 172, 193, 220, 254, 290, 322, 408.
Кларк 126, 127, 173, 177, 178, 217, 220, 257, 281, 348, 360, 361, 367.
Клеманс 379, 397.
Клементіс 284.
Клим (єнтії), митр. 114, 120, 156, 159, 170.
Ключевскій 40, 238.
Кляйст 44.

- Княжинський 340.
 Коббель 232.
 Кобенць 239.
 Кобилка 238.
 Когль 271, 348, 368.
 Когн 60, 79, 300, 364, 425.
 Койц 68.
 Коменські 447.
 Коммендоні, кард. 412.
 Конрад, єписк. 96.
 Конев 136.
 Константин, ціс. рим. 86.
 Константин Багрянород. 69.
 Кончака (Агата) 112, 113.
 Коперник 7.
 Копистенский 116.
 Копівський 190.
 Корнеманн 64, 68.
 Корнійчук 202.
 Корнілій, ігумен 158.
 Короленко 202.
 Кортес 17.
 Косаренко-Косаревич 395.
 Косенкіна 286.
 Костов 284.
 Костомарів 266, 319.
 Косьор 136.
 Котляревський 349.
 Котошіхін 173, 199.
 Кох (Еріх) 299.
 Краснов, Ген. 378.
 Кренкшоу 196.
 Кренцбах 425.
 Кріжаніч 171, 217, 220.
 Кромвел 116, 243, 367.
 Кроче 36, 442.
 Крупницький 248.
 Кубілай, хан 136.
 Кузеля 448.
 Кульчицький (Кольчиці) 367.
 Курбський, кн. 198.
 Куртене, де 345.
 Кутузов 233.
 Кучка, хан 102.
 Кушкевич 379.
 Лаврентій, літопис. 169.
 Ланскоронський 66.
 Лаутербах 53.
 Лебідь 71.
 Лемко 328.
 Леонтович 297.
 Леопарді 445.
 Левін 412, 426.
 Левшін 178, 217.
 Лемберг 32.
 Ленін (Улянов) 20, 130, 133, 144, 180, 208, 211, 215, 217, 233, 258, 266фф, 330, 337, 341, 388.
 Леонгард 286, 320, 362.
 Лессінг 203.
 Лессіп 55, 244, 348, 367.
 Лех 76, 87.
 Лінколн 309, 394.
 Ліппманн 392, 396, 460.
 Літвін 239.
 Літвінов (Валлах-Фінкельштайн) 19, 403.
 Літ 45 фф, 60.
 Ліхтен 428.
 Лозинський 116.
 Локк 361.
 Ломоносов 217, 225.
 Лопарев 171.
 Лопатинський 186.
 Лука, апост. 103.
 Людендорфф 13, 240, 366, 368 фф, 390.
 Людовик XIV 55.
 Людовик Побожний 82.
 Лютер 29, 233.
 Лянґе К. 262.
 Лянґе-Айхбавм 387.
 Лянґет 220.
 Маврикій, ціс. 72.
 Мавродін 239, 300.
 Магомет 55.
 Ма-Го-Шан 304.
 Ма-Гунг-Інг 304.
 Маґніцькій 191, 257.
 Маґор 77.
 Масрберг 275.
 Мазепа 51, 117, 182, 191, 282, 366.
 Майзль 417.
 Макарій, митр. 188.
 Максим, митр. 156.
 Максим, Блаж. 85.
 Максимович 225.
 Максимов 311.
 Мамфорд 213.
 Манойлов 294.
 Мануель, король 151.
 Мануїльський 276.
 Марквардт 80.
 Маркіян 11.
 Маркс 55, 130, 255, 264, 332, 400, 430.
 Масарик Т. Г. 56, 214, 393.
 Масарик, син 394.
 Матей з Парижа 69.
 Мацісвич („Враль”) 186.
 Маяковський 224, 226.
 Мегнерт 435, 436.
 Меллер, в. д. Брукк 289, 291.
 Мелянхтон 240.
 Мельгунов 438.
 Мельник 414.
 Мельціг 111.
 Менґгін 65, 67.
 Менелік 105.
 Меншіков 182, 241.
 Мережковській 289.
 Мессія 443.
 Метанейра 255.
 Метр. де 440.
 Микола (Ніколай) I 200, 202, 204, 214, 221, 439.
 Микола (Ніколай) II 38, 286, 321, 356, 416, 417.
 Михаїл Фйодорович, цар 186, 238, 244.
 Мишкін 104, 178.
 Міклашевський 75.
 Міллер 225, 246, 337.
 Мілле 453.
 Мілюков 342.
 Мілянковіч 62.
 Мільтон 189.
 Міннс 66.
 Мірабо 224, 268.
 Міран, шах 138, 140.
 Мірчук 394.
 Мітра 68.
 Мічурін 42.
 Михайловський 216.
 Мішле 29, 58, 271.
 МкДональд 396.
 Могила, митр. 186.
 Мойсей 228, 419, 428.
 Молотов (Скрябін) 182, 309.
 Мора 224.
 Морган 63.
 Мордасі 379.
 Морозов 170, 189, 191, 199.
 Моск 295.
 Мосціккі 324.
 Мочульський 331, 403.
 Мошех 78.
 Мстиславець 183.
 Мумм, барон 375.
 Муравйов 270, 322, 366.
 Набоков 319.
 Надольні 253.
 Наполеон 11, 55, 127, 178, 367, 368, 378 фф.
 Нассер 259.
 Натанаїл, ігумен. 158.
 Невій, де ля 241.
 Нерон, ціс. 91.
 Нестор, літопис. 169.
 Нечас 395.

- Нечасв 323.
 Нікітєнко 313.
 Нікольсон 453.
 Нікон, патр. 172.
 Нікурадзе, диви Сандерс.
 Нілус 211.
 Нобль 300.
 Новленд 407.
 Ногай 123, 124.
 Ной, бібл. 150.
 Нойман 52.
 Нольде, бар. 40.
 Одоначер (Одоацер) 84, 85.
 Огієнко 82.
 Огтай, хан 114.
 Одін 261.
 Олег, кн. 87, 88, 93, 95, 116.
 Олсариус 238, 322.
 Ольга, кн. 95.
 Орвелл 48, 53, 229, 286, 351.
 Ордін-Нащокін 181, 182.
 Орлик, гетьм. 117, 366.
 Острожський, кн. 116, 186, 187.
 Отто з Фрайзінгу 69.
 Отто I, ціс. 81, 251, 252.
 Павло Алепський 171, 217, 220, 281.
 Павло I, цар 133, 176, 303.
 Пагляві 70.
 Паляцкі 425.
 Панін 301.
 Панкратова 39.
 Панчук 299.
 Папен, фон 400.
 Паркер 446.
 Парсіфаль 72.
 Паскевіч, кн. 24.
 Патьомкін 192.
 Пашкєвіч 75, 87, 141, 324.
 Перун 79.
 Петлюра 243.
 Петро, митр. 156.
 Петро I, цар 26 фф, 40, 41, 55, 96, 108, 114, 117, 120, 127, 133, 139, 155, 168, 169, 176, 182, 186, 189, 191, 193, 208, 209, 215, 233, 236, 241, 244, 247 фф, 258, 260, 266 фф, 309 фф, 321.
 Пер 213, 214.
 Пипін 93, 106, 171, 172, 188, 189, 199, 305.
 Питеас 82.
 Підгайний 227, 235.
 Піккер 278.
 Пілсудські 243.
 Пімен, архиеп. 161, 162.
 Пісарьов 216.
 Платон 445.
 Платонов 38, 40, 41, 45, 118 фф, 185.
 Плеве 416.
 Плетнев 313.
 Плеханов 201, 321.
 Побєдоносцев 417, 418.
 Погодін 27, 117, 178, 266, 281, 330.
 Покровський 39, 40, 125, 126, 130, 161, 162, 163, 292, 300, 442.
 Полевой 118, 199, 345.
 Поремський 311.
 Поссевіно 148, 220, 240.
 Потоцький 182.
 Правдін 122, 124, 129, 133, 135, фф, 143, 147, 163, 300.
 Прішов 117.
 Проклос, патр. 78.
 Прокопій 72.
 Прокопович, еп. 170, 186.
 Прокофів 222.
 Прокофів, див. Чижевський.
 Прометей 51, 195.
 Прус 150, 248, 337.
 Птоломей 7, 96.
 Пугачов 51, 283.
 Пуль 392.
 Пуришкевіч 322.
 Пуффендорф 173.
 Пушкін 194 фф, 204, 214, 216, 282, 321, 322, 330, 439. ;
 Радіщев 174, 175.
 Разін 283.
 Райк 284.
 Райналь 193.
 Рамзін 181.
 Ранке 47.
 Расін 151.
 Раушнінг 44, 410.
 Рафаель 216.
 Ректор, літ., 163, 295.
 Рильський 202.
 Рігер 347.
 Ріпін 338.
 Ріпка 437.
 Роберт 348.
 Рогрбах 346, 369.
 Розенберг 299.
 Ройло 78.
 Романов, цар. 51, 238.
 Романов, письм. 216, 217.
 Романов (Нікіта) 244.
 Ронсар 151.
 Россман 443.
 Ростовцев 65, 66, 99.
 Роучек 47.
 Рудницький 448.
 Рузвелт 19, 55, 245, 346, 393, 399, 435.
 Рурик 80, 150.
 Рус 76, 89.
 Руссет 242.
 Савенко 285, 350, 357, 367.
 Савіцкій 300.
 Сазонов 303.
 Сакович 116.
 Салтиков-Шцєдрін 222.
 Салтикова 174.
 Сандерс (Нікурадзе) 69, 106.
 Сахаров 297.
 Семенковіч 78.
 Сергєй, патр. 191.
 Серов 293.
 Сизаній 188.
 Сілоне 201, 220, 286.
 Сімонов 137, 224.
 Сінклер 286, 287.
 Січинський 74, 79, 178.
 Скілиця 83.
 Склярус, диви Гонсьоровскі.
 Скобелев 285, 321.
 Скорина 185.
 Скоропадський 376, 377, 378.
 Скрипник 20, 277, 285.
 Слісаренко 198, 234.
 Словцов 84.
 Случевскій 221.
 Смаль-Стоцький 91, 141.
 Смірнов 69, 295.
 Смотрицький 166, 167.
 Собскі, кор. 367.
 Сократ 446.
 Соловйов, В. 131, 132, 211, 230, 330, 331, 452.
 Соловйов, Е. 323.
 Соловйов, С. 182, 241.
 Соломон 105.
 Соль 68.
 Сосенко 71.
 Сосюра 136, 202.
 Софія (Зое) Пал. 147, 149, 151, 238.
 Спасович 106.
 Спендер 286.
 Спенсер 189, 286.
 Спіноца 203.
 Спірідон (Чорт), митр. 150, 151.
 Стаден, фон 141, 147, 220, 239.
 Стаель, де 127, 130, 200.
 Сталін (Джугашвілі) 19, 20, 44, 138, 180 фф, 187, 201, 209, 228, 246, 313, 321, 323, 341, 386, 403, 441.

- Станиславський 340.
 Старлінгер 320, 336, 362, 404.
 Стасов 338.
 Стендаль 29.
 Степун 231, 232.
 Стефан IV 153.
 Стівенс 227.
 Столипін 38, 45, 350.
 Струве 38, 213.
 Суварін 220, 286.
 Суворов 233, 285, 321.
 Сумароков 178.
 Сун-Ят-Сен 309.
 Сурков 402.
 Схоляріос (Геннадій), патр. 79.
 Сюерд 394.
 Табуї 366.
 Тамерлан (Тімур-Ленк) 97, 110,
 111, 124, 137, 138, 140,
 153, 169, 287.
 Твардовські 316.
 Темуджін, дивн Чінгіс-Хан.
 Тенненбавм 418.
 Теодозій 412.
 Теофіл, ціс. 82.
 Терлецький, еписк. 120.
 Тергуліан 21, 90.
 Тичина 202.
 Тиянус 220.
 Тілтмен 277, 289.
 Тімашев 364.
 Тітмар з Мерзебургу 69, 95, 281.
 Тіго-Броз 20, 277, 284.
 Ткачов 323.
 Тойнбі 360 фф.
 Толстой 213, 217, 219, 224, 393.
 Тохтамиш, хан 124.
 Трепов 322.
 Тройван 151.
 Троцькій-Бронштейн 37, 43, 201,
 267, 276, 396, 403, 420, 427.
 Трубецкой 293, 300.
 Труман 48.
 Турґєнєв 210.
 Турго (т) 233.
 Тютчев 208, 288, 330, 384, 385.
 Уайт 205, 281.
 Уваров 217, 222.
 Узбек, хан 33, 112, 115, 133,
 138.
 Уінтертон 19.
 Українка 453.
 Улянов, Дамба 135.
 Улянов, Мурза 135.
 Уншліхт 215.
 Уоллес 221, 222.
 Успенський, еп. 191, 192.
 Урусов 416.
 Устрялов 319.
 Ухтомський, кн. 287.
 Фабрі 240.
 Фадєєв 224.
 Федорович (Фьодоров) 183, 188.
 Федотов 215, 231, 234, 431.
 Філярет 238.
 Філіпс 221.
 Філофей 155, 157, 233.
 Фітер 152.
 Фітсгеральд 290.
 Фішер, Дж. 53.
 Фішер, Л. 175, 286.
 Флечер 185, 220.
 Флорінський, батько 302.
 Флорінський, син 302.
 Фома, пресб. 159, 170.
 Фортінській 302.
 Фотій, патр. 82.
 Франко 227, 419, 428, 442, 453.
 Франкус 151.
 Френ 69.
 Фридрих II, кор. 223, 300, 301.
 Хардізі 72.
 Харлампович 172.
 Хвойка 66.
 Хижинський 186.
 Хмельницький 29, 51, 84, 86, 110,
 241 фф, 325, 366, 414, 415.
 Ходкевич 186.
 Хорив 71.
 Хрущов 55, 61, 114, 135 фф, 174,
 181, 233, 285, 304, 397, 403.
 Цагн, фон 263.
 Царціян II 152.
 Цеві 414.
 Цезар 55, 75, фф, 150.
 Чаадаєв 195, 204 фф, 215, 230,
 253, 330, 345, 347, 442.
 Чайковський 262.
 Чанг-Кієн 72.
 Чарторийські, кн. 133, 303.
 Чейз 87.
 Чемберлін 276.
 Чернишевський 334.
 Черчілл 19, 384, 399.
 Чех 76, 87.
 Чехов 219.
 Чижевський (псевдо Прокофійєв)
 88, 315, 316.
 Чінгісхан (Темуджін) 33, 55,
 97, 110 фф, 121, 122, 129,
 136, 147, 157, 287, 297, 336,
 387.
 Шаміль 196.
 Шаррон 84.
 Швандтнер 69.
 Шварц, др. С. 351, 398.
 Шворц, Г. 277.
 Шевельов-Шерех 87, 91, 141.
 Шевченко 196, 197, 199, 200,
 201, 203, 204, 216, 227, 349,
 453.
 Шедер 120.
 Шекспір 214.
 Шелухин 40, 81, 82, 85, 86, 371.
 Шельтінг 193.
 Шен 185.
 Шепілов 263.
 Шептицький, митр. 426.
 Шилкарскі 316.
 Ширай 27.
 Шіллер 194, 222.
 Шіманн 126.
 Шінедлінг 426.
 Шіпов 24, 324, 325.
 Шірван, шах 140.
 Шлєсер 246, 264.
 Шмідт, Аксель 39, 242, 349, 370,
 379.
 Шмурло 355.
 Шпенглер 57, 359, 361.
 Шпрінгер 347.
 Шрадер 73.
 Штерн-Рубарт 19.
 Шуйський 237.
 Шульце 446.
 Щухардт 66.
 Щєглов 69.
 Щек 71.
 Щербаківський 66.
 Юдін 388
 Юз 398
 Юпітер 158.
 Юргенсон 293.
 Юрій Галицький 115.
 Юрій Довгорукий 100, 101, 102,
 146.
 Юрій I 112, 113, 122, 146, 147.
 Юст 20, 22, 99.
 Ягве 68.
 Ягелло 171.
 Ягушінський 193.
 Яковлев, В. 299.
 Яковлев (батько Герцена) 202.
 Яковлів 40, 75, 242.
 Якуб, Ібн 81.
 Ямбросіч 295.
 Янг 398.
 Янушевський 294.
 Ярмолінський 412.
 Ярослав Мудрий 88, 95, 96, 146,
 166, 366, 411.
 Ясінський 75.

ЗМІСТОВІ РОЗДІЛИ І ПІДРОЗДІЛИ

	Стор.
Слово до Читача	7
Вступне „Менетекель”	11
I. Джерело помилок і хибних поглядів	19
II. Справжнє історичне буття і його історіографічний вид	35
III. Людина і держава	54
IV. Східня Європа в дотатарських часах	62
Перехрестя культур	64
Походження назви Київ	69
Походження назв: Україна, Українці, український	71
Походження назв: Русь, Русини, руський, Рос, Росія	75
Аналіза інших теорій про походження назви Русь і її носіїв	80
Походження назви Русские	91
V. Ксенофільство Русинів-Українців а ксенофобство Русских-Москалів	98
VI. Свідня Європа після наїзду Татар	110
Значення польсько-литовської унії	115
Московія в спільноті з Татарами в їх Золотій Орді	121
Від татарських ханів до московських великих князів, московських і російських царів і советських вождів	132
VII. Панмосковський месіянїзм	143

VIII. Московська культура	165
Бар'єри проти людей і ідей	179
Літературний розвиток	183
IX. Російський і советський міти Москалів	236
Переяславська персональна унія України і Московії	241
Післяпетрівська „Російська Імперія”	244
Змаг між Москвою і Петербургом	256
Москалі і їх советський міт	266
X. Додаткові міти Москалів	292
Евразійський рух	296
Свобода. Батьківщина. Соціально справед- ливість	301
Еміграція „російської батьківщини”	307
Наслідки московських мітів	325
Евразія чи Євроамерика?	329
Терпіння „великого московського народу”	337
XI. Зловіщі наслідки лжевчень для не-Москалів	344
Наука з політики Німців на Сході в обох світових війнах	365
XII. Оборона перед загрозами Сфінкса	382
XIII. Роля ЗДА в справах Сходу Європи	391
XIV. Жиди і Схід Європи	409
XV. Світова спільнота свободних народів	430
Кінцеве слово	443
Вибрана література	457
Індекс	479

ЗАВВАЖЕНІ ДРУКАРСЬКІ ЧОРТИКИ

Стор.

68, стрічка 3-а згори — та кий — має бути такий
83, стрічка 1-а згори — Гбральтар — м. б. Гібральтар
99, стрічка 12/13-а здолни — Ростовцем — м. б. Ростовцев
184, стрічка 2-а згори — об'ємиста — м. б. обемиста
215, стрічка 14-а згори — сирій — м. б. сірій
262, стрічка 12-а згори — аксіоном — м. б. аксіомом'
262, стрічка 1-а здол. — побажаним — м. б. побажаним
278, стрічка 18-а здол. — Піккер — м. б. Піккер
279, стрічка 11-а здол. — постулятоми — м. б. постулятами
299, стрічка 18-а здол. — Концентроційних — м. б. Концентрацій- них
309, стрічка 4-а здол. — рентгенівські — м. б. рентгенівські
322, стрічка 2-а здол. — дивиться — м. б. дивитися
346, стрічка 6-а згори — Балліттові — м. б. Булліттові
348, стрічка 2-га згори — Балліт — м. б. Булліт
382, стрічка 7-а здол. — абабіч — м. б. обабіч
385, стрічка 7-а згори — абабіч — м. б. обабіч.